

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 63

Dijous, 24 de novembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 74, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006 (tram. 200-00039/07) (continuació) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 74.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006
(tram. 200-00039/07) (continuació)

Comencem per Interior. Per defensar les esmenes d'aquest Departament, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats. Honorable consellera. En primer lloc, i al marge del debat de pressupost i de l'esmena a la totalitat a la secció d'Interior, vull començar felicitant el Departament d'Interior per l'actuació d'ahir a la nit dels Mossos davant l'intent d'atracament d'un supermercat. Penso que la seva actuació va ser ràpida, rigorosa i professional, i li demano que, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els traslladi la nostra felicitació i el nostre encoratjament.

Ens trobem davant del tercer pressupost del Govern tripartit. Un tercer pressupost que jo definiria com a pressupost de tràmit. És un pressupost ineficient, és car, inflen estructures, divideixen competències i funcions. Continua, des del nostre punt de vista, la mateixa inèrcia de fa vint-i-tres mesos.

Si mirem les inversions, aquestes s'incrementen, entre altres raons perquè tenen més recursos, gràcies al tan criticat nou sistema de finançament; o bé perquè s'endeuten o perquè hi ha una sèrie de taxes i d'impostos, que ja vénen de l'any anterior; o bé edifiquen, mitjançant rènting o altres sistemes específics, com vam veure ahir al Departament de Justícia, o avui al d'Interior.

No és un increment net, sinó brut. Repeteixen les mateixes inversions que en anys anteriors i, si no, ja ho veurem al llarg de la meua intervenció. El conjunt de la Generalitat incrementa la partida de personal en milers i milers de persones, que van directament al que és la maquinària burocràtica: increment d'assessors; eventuals; gerents interins amb nivells trenta; directors territorials... Suposo que serà per ser més eficients, per racionalitzar mètodes de treball, per optimitzar recursos i agilitar la feina.

Veiem, però, més concretament, el Departament d'Interior. Un pressupost de 836 milions d'euros, és a dir,

108 milions més que en l'anterior pressupost. Un increment d'un 13 per cent respecte a l'anterior i un 2,8 respecte del global de la Generalitat. Hem de dir, però, que l'increment en pràcticament el 100 per cent està al capítol de personal i a la nova promoció de Mossos. Són –així, en números rodons– el 90 per cent va a capítol de personal i despesa corrent, i escassament el 10 per cent a inversió.

És un pressupost que destaca la manca de transparència. I també explicaré després, i especialment en inversions, per què. El mètode emprat és opac. I la inversió extrapressupostària és com un calaix de sastre per explicar al territori què és el que vol fer el Departament d'Interior. Però ja dic: és extrapressupostària perquè dins del paquet de la secció d'Interior pràcticament no surt res amb noms i cognoms.

Anem a les prioritats i objectius d'aquest Departament. Emergències. El Departament d'Interior, en el programa pressupostari que s'adjunta en el Projecte de pressupost per al 2006, només destaca en aquesta àrea dos prioritats. Nova convocatòria de 125 places de bomber i reforçament dels mitjans aeris. Més que una prioritat és una de les seves obligacions anuals. No hi ha res de nou.

Pel que fa a nous parcs de bombers o a condicionament, millora i ampliació, destaquen sis nous parcs, aquests amb noms i cognoms, que es repeteixen, perquè ja hi eren, en els pressupostos anteriors. Hi eren al pressupost del 2004, tornen a ser-hi en el pressupost del 2005 i tornen en el pressupost del 2006. Per tant, no sabem si és que ho posen per veure si ens confonem o si realment estan construïts, o encara no, o és que el nou sistema constructiu del Govern tripartit és ara al ralenti. I parlo dels parcs de Pineda, de Santa Coloma de Gramenet, de Mollerussa, també dels de Cambrils, Sort i Montblanc surten al Projecte de pressupost –i, per cert, aquests ja havien estat adjudicats a l'últim Govern de Convergència i Unió.

L'any passat parlaven també d'altres parcs, que aquest any ja no en parlen i que ens consta que encara no estan fets ni acabats. I parlaven també de vint parcs més, que tampoc no sabem ni si s'han fet ni quins són. Aquest any fan el mateix, o pitjor. Perquè l'any passat parlaven de 9, aquest any parlen de 6 –que són 6 dels 9 de l'any passat– i anuncien que dedicaran una partida pressupostària important per al condicionament i la rehabilitació de nous parcs, però no se sap tampoc quins són. És com l'any passat, un anunci?

Pel que fa a la renovació de vehicles, que hauria de ser una altra prioritat, en el pressupost de l'any 2006, en el projecte de pressupost no es diu res. Per tant, suposo que només tindran els bombers per peces de recanvi. Per la resta, és una direcció general –la d'Emergències– que té un creixement vegetatiu. Ni escola de bombers, ni campanya d'estiu, ni promocions més nombroses, ni parcs de bombers voluntaris ni el famós 112. Ara resulta que el 112, perquè sigui operatiu, primer s'ha de presentar un projecte de llei, que la consellera ja ens va anunciar en una compareixença anterior.

Són vostès qui donaven importància i valor al 112. Són vostès els que deien, ara fa un any i mig, que implantarien el desenvolupament d'un sistema integral d'emergències.

gències per tal d'aconseguir una autèntica coordinació de les emergències i la gestió del telèfon únic 112 com un projecte interdepartamental i europeu. Tota una declaració potent, però es queda en això. I ja han passat dos anys.

Anem a Seguretat Ciutadana, un segon àmbit important d'aquest Departament. Desplegament dels Mossos a Barcelona i creació de deu comissaries, o deu àrees bàsiques policials. Probablement no les tindran acabades i hi hauran instal·lacions provisionals. Ja s'ha anunciat en diverses ocasions per no agafar-nos desprevinguts. Això són paraules meves d'ara fa un any, en un debat com aquest, en el debat de pressupostos per al 2005. I ha estat així. De les deu comissaries, quatre encara no estan començades les obres, no se sap quan estan previstes, no se sap quan entraran en funcionament. I, de les altres sis, la majoria estan inacabades o compartides o són insuficients.

Ha estat un desplegament a precari. El més important en la història dels Mossos. I ho ha estat per desídia, per adormir-se, potser també per desconeixement o per manca d'interès. En general, el capítol d'inversions al Departament, que és elevat en quantia, es dedica a pagar les comissaries de la ciutat de Barcelona. Les actuals i les futures. La central de Sabadell; les segones i terceres fases del Cencat de Barcelona i Tarragona. I, com he dit abans, dels parcs que havien d'estar construïts l'any 2004 i 2005. És una repetició de les inversions d'anys anteriors, també passa a altres departaments. De noves inversions en el pressupost, res de res.

Incorporació d'una nova promoció de mossos. Quants efectius sumaran? 1.727, sembla que va dir ahir el conseller d'Economia. Cobriran totes les mancances que ara hi ha a molts municipis i comarques de Catalunya? Incrementarà els efectius de Barcelona? En les prioritats que s'esmenten, hi ha la construcció de catorze comissaries. Dic que s'esmenten perquè, de fet, en el pressupost no hi surt, és extrapressupostari. És aquell calaix de sastre que abans era molt criticat, que pel Partit Socialista, concretament, va ser molt criticat en el darrer pressupost de Convergència i Unió, el 2003. I resulta que ara és un calaix de sastre benvingut a tots els departaments.

D'aquestes catorze comissaries, se n'anuncien nou al Vallès Occidental; quatre al Baix Llobregat i una al Baix Camp. Amb això, respecte a l'avançament del desplegament del 2007, que ara ja no ho diuen vostès, però els ho recordem nosaltres, res de res. I tal com va el desplegament a Barcelona, vigilin que no s'acabi no el 2008, sinó el 2009 o el 2010. El mateix que a l'any passat: res sobre la manca d'efectius a Tarragona, a Terres de l'Ebre, al Vallès Occidental i al Baix Llobregat, on l'índex de victimització és més alt que a la mitjana de Catalunya.

I respecte dels incentius per a la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, que la consellera va oferir ara fa un any? Ja no n'han tornat a parlar. I els 1.600 policies del Cos Nacional de Policia de Barcelona que han quedat alliberats pel desplegament? Una proposta era que anessin a reforçar aquella part del territori on encara no estava el desplegament, però tampoc en sabem res. S'ha arribat a algun acord amb el Ministeri de l'Interior o amb

la Delegació del Govern? Quantes vegades s'ha demanat, exigit o reivindicat al Govern de l'Estat la cobertura de les plantilles? Parlem de dèficits molt importants, en algunes parts del territori del 60 per cent.

Només han celebrat, en vint-i-tres mesos, dues juntes de seguretat. Tan coordinats estan? Tants efectius d'altres forces de seguretat hi ha a Catalunya que ja no és necessari celebrar més reunions? Jo crec, sincerament, que estem rebaixant prioritats.

I anem finalment a una altra prioritat del Departament d'Interior, a trànsit. L'any passat es va aprovar el Pla de seguretat viària 2005 - 2007. El pressupost per al Pla anual del 2005 era de 49,7 milions d'euros. No sabem en què s'han gastat. Perquè la instal·lació de vint radars corresponia a l'any 2004. I els trenta-quatre o trenta-cinc que l'any passat, en un dia com aquest, es va dir que s'instal·larien durant l'any 2005 avui encara no s'han instal·lat. M'imagino que s'instal·laran el 4 o el 5 de desembre, com es va fer l'any passat. Però, per tant, en què s'han gastat els 49,7 milions del Pla de seguretat viària any 2005?

Quins són els projectes a dur a terme per al 2006? En el Projecte de pressupost de la Direcció General de Trànsit trobem 15 milions d'euros en inversions. Quins són els projectes? Els que s'han anat anunciant al llarg del 2004, al llarg del 2005 i que encara no estan fets? No s'han executat? N'hi recordo alguns. Assignatura de seguretat viària a les escoles, a primària i a secundària. Una de les esmenes que ja l'any passat i aquest any repetim al Departament d'Interior és, precisament, la creació d'aquesta assignatura. Vostè ho va dir, ho va dir al mes d'abril del 2004. Estem ja a vint mesos, i aquesta assignatura –que tampoc crec que costi massa diners– no s'ha creat.

O bé solucionar els trams de concentració d'accidents a les carreteres. Quan se n'han fet? Veig aquí el conseller de Política Territorial. Per les respostes a les preguntes que jo faig no em contesten res. Era també una prioritat, però, és clar, com que el projecte fet per Convergència i Unió no servia per a vostès, n'han fet un de nou i fa dos anys que som en un projecte de trams de concentració d'accidents, de punts negres, que no sabem el que s'ha fet.

O reclamar més competències en trànsit. La resposta és: «Quan tinguem el nou Estatut.» Home, no cal! Ahir al conseller de Relacions Institucionals se li deia i se li recordava que, com a president de la Comissió Mixta de Transferències, s'havien de reclamar més transferències; ell deia que s'havien de reclamar més transferències ara fa dos anys. Realment, després de dos anys, poques transferències s'han reclamat i pràcticament cap ni una se'ns n'ha donat.

I el sistema de control de drogues dels conductors?, i la potència dels vehicles? Tot això eren anuncis que la consellera d'Interior va anar fent durant l'any 2004 i 2005 i que no n'hem vist la materialització. Perquè en el pressupost de Trànsit tornem a repetir allò que ja va passar l'any 2004 i l'any 2005: més multes, més sancions, més ingressos per a la tresoreria de la Generalitat i poques inversions en tecnologia punta, en senyalitzacions, en millores, en prevenció, en campanyes. Estem davant de

dos anys perduts, l'any 2004 i l'any 2005, però anem pel camí de perdre també l'any 2006.

I és clar en el tema d'inversions. Vull que vostès mirin exactament el capítol d'inversions del Departament d'Interior. És un capítol que l'únic que fa és repetir, repetir i repetir les inversions del 2004 i del 2005, com si no ens adonéssim que repeteixen els mateixos noms, els mateixos parcs, les mateixes inversions respecte a Mossos d'Esquadra. No hi ha gairebé res de nou. És un any més perdut en aquesta matèria, en millores en el trànsit, en emergències. Ni nous vehicles, ni nous parcs, ni parcs de voluntaris, ni tampoc el 112. Un projecte que vostès deien, a finals del 2003, que en un tres i no res vostès ho farien. Han passat dos anys; ara hem d'esperar un projecte de llei, no sabem ben bé per què, perquè es podria fer sense projecte de llei, però és una manera d'alentir qualsevol projecte.

És un pressupost, com he dit al principi, continuista, sense idees noves, sense aire nou. Vostès mateixos, si fan un repàs d'aquest pressupost, ho veuran.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, honorable conseller, gràcies realment per estar aquí amb tots nosaltres, no? –amb tots nosaltres.

Deixi'm que les meves primeres paraules siguin també, com l'exconsellera senyora de Gispert, per felicitar els Mossos d'Esquadra per l'actuació d'ahir a la nit; mentre estàvem en aquest Parlament discutint les esmenes a altres departaments, doncs, els Mossos actuaven, i amb eficàcia, no? Però, deixi'm també, honorable consellera, que aprofiti aquesta intervenció per donar tot el nostre suport al Cos dels Mossos d'Esquadra per l'actuació que van tenir la setmana passada en la manifestació d'estudiants contra la LOU a la ciutat de Barcelona, perquè alguns dels seus socis de govern han criticat l'actuació dels Mossos d'Esquadra, no?, i jo crec que l'actuació dels grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya amb relació a l'actuació legítima, ajustada a dret i jo crec que proporcional dels Mossos d'Esquadra, crec sincerament que va ser oportunista, que va estar mancada de solidaritat amb les seves tasques com a consellera d'Interior, i crec, a més a més, que les crítiques que s'han realitzat des d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya a aquella actuació són certament irresponsables. Crec..., i després, si de cas, hi entrarem, no?, però, home, criticar el desplegament dels Mossos d'Esquadra des d'Esquerra Republicana per aquesta actuació, crec, senyor Amorós, que s'ho podrien estalviar.

En qualsevol cas, hem de parlar de pressupostos. Nosaltres creiem que hi han algunes despeses, hi han algunes partides en aquests pressupostos en què, com deia molt bé la senyora de Gispert, s'han limitat a fer foto-

còpia del pressupost de l'any passat, maquillant-lo en alguns aspectes.

Ens preocupa, per exemple, pel que fa al Gabinet i la Secretaria General, l'increment desproporcionat de les partides de destinació, diguem-ne, incerta, no?, com són els estudis i treballs tècnics, sense concretar, que passen d'1,86 milions d'euros a 4,2 milions d'euros; jo crec que certament, doncs, és molt desproporcionat.

I també la inclusió de partides que no figuraven en pressupostos d'altres anys i en què ara encara és més ambigu, més ocultisme per part del Govern. És aquesta partida d'«Altres treballs realitzats per altres empreses», no?, una partida que es dota amb 14,29 milions d'euros i que nosaltres entenem que no es tracta de serveis informàtics, que ja tenen les seves pròpies partides, ni altres serveis de neteja, i, per tant, honorable consellera, ens agradaria que ens expliqués, aquesta partida d'«Altres treballs realitzats per altres empreses», a què es correspon, perquè la veritat és que 14,29 milions d'euros per a una cosa que no sabem ben bé què és, doncs, home, jo crec que s'ha d'explicar, no?

Pel que fa a la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, bé, la despesa corrent d'aquesta Direcció General s'ha reduït 6 milions d'euros. Si hi descomptem, òbviament, que ha desaparegut la partida destinada a helicòpters, que estava consignada en altres pressupostos, doncs, la resta de despesa corrent, com deia, s'ha incrementat, no?

Al contrari, les inversions reals pràcticament es congelen. En el cas concret d'«Edificis i construccions», com ha dit també la senyora de Gispert, pel que fa a la construcció de parcs de bombers, s'han rebaixat respecte a l'any anterior en mig milió d'euros. I la resta de partides del capítol 6 o es congelen o tenen un increment de pocs euros.

Com s'ha dit també, cada any en el pressupost, des que vostès han arribat al Govern, apareixen els mateixos parcs de bombers, parcs que ja estaven consignats en partides de pressupostos aprovats amb el suport del Partit Popular i de Convergència i Unió, no? I la veritat és que tinc la sensació o tinc la por que el tripartit s'estigui convertint en el triangle de les Bermudes pel que fa als parcs de bombers, no?, perquè cada vegada, en cada pressupost que vostès envien al Parlament, desapareixen parcs de bombers sense estar construïts i sense estar consignats en el pressupost. I, per tant, anem amb compte, perquè si no, al final del seu mandat, aquests dos mandats que el president de la Generalitat necessita per fer el que vol fer, potser al que arribarem és que no tindrem parcs de bombers a tot el territori, no?

També ens preocupen molt les transferències als ens locals per als parcs de bombers voluntaris, que s'han congelat amb una partida ridícula. Senyores i senyors diputats, jo crec que hauríem de tenir molta més cura per la imprescindible i vital tasca que fan els bombers voluntaris al nostre país, no? I, per a vostès, en el seu pressupost es demostra i queda palès que no és una prioritat, la dels bombers voluntaris.

S'ha parlat i hem parlat i fa dos anys que parlem a bastament del telèfon d'emergències, del 112. Bé, fins i tot el senyor Amorós va presentar una moció en aquest

Parlament, que va ser aprovada, en què instava el Govern a posar en funcionament el 112. Fa més de quatre mesos; per tant, el Govern també està incomplint el mandat del Parlament, la Resolució del Parlament. Han passat quatre mesos des de l'aprovació d'aquesta Resolució, i encara no en sabem res. És cert que s'ha anunciat per part de la consellera i per part del Grup Socialista, en moltes ocasions, que «això, ho farem per llei». I jo crec que és, allò, com crear una comissió, no? Tenint en compte la tasca legislativa del Govern de la Generalitat, anunciar que al 112 se li donarà un nou impuls quan es faci la llei, doncs bé, com a mínim, a nosaltres ens fa una mica de por. Ens fa por perquè, com deia la senyora de Gispert, impulsar el 112 es pot fer necessitat d'una llei, però, si anunciem que farem una llei, això és la millor garantia perquè el 112 no tiri endavant.

I, per tant, honorable consellera, vostè es va comprometre, abans de final d'any, a presentar aquesta llei. Nosaltres li demanarem que ho compleixi, un compromís que va agafar solemnement davant de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament. Però, home, si no té capacitat per fer-ho –no dic vostè: el Departament–, no té capacitat per fer aquesta llei, home, doncs, no la faci; però faci que el 112 sigui un servei realment eficaç, que no truquin els ciutadans explicant que tenen un problema en una ciutat o en un determinat municipi i el 112 els passi amb els serveis de la Policia, dels Mossos o de la Guàrdia Urbana d'un altre municipi. Això no es pot admetre, senyora consellera. I vostè ho sap perfectament, que al 112 se li ha de donar un nou impuls. I, per cert, hem d'eliminar la resta de telèfons d'emergències; vull dir, el 112 s'ha de convertir en l'únic referent d'emergències de Catalunya.

Pel que fa a seguretat ciutadana, també se n'ha parlat, no? Obviament, s'incrementa en el capítol primer, de retribucions del personal, òbviament, per la incorporació de noves promocions de la policia, però continua, com sempre, la tendència de tot el Departament que el que més creix és la despesa corrent, no? I creiem que hi ha despesa corrent que és normal i que és bo que creixi. Per exemple, la que fa referència al vestuari dels Mossos; realment, hi havia moltes queixes que això s'havia de fer, i, per tant, la felicitem per aquesta despesa. O també, òbviament, per a carburant dels cotxes dels Mossos, no?, perquè nosaltres hem conegut..., jo mateix, quan era regidor a l'Ajuntament de Barcelona, veia com el senyor Maragall obligava les patrulles de la Guàrdia Urbana a parar per estalviar benzina, i, per tant, la felicitem també perquè aquest no sigui el plantejament que el senyor Maragall hagi portat a la Generalitat de Catalunya.

Hi ha altra despesa corrent que no és bona des del nostre punt de vista, no? Despesa innecessària; bé, com a mínim, des del nostre punt de vista. Ahir a la nit, amb el Departament del senyor Carretero, es feia referència que s'havien gairebé eradicat les despeses de protocol, de publicitat, d'aquestes coses, no? Però, és clar, veient el Departament d'Interior, doncs, home, els increments, si m'ho permet, en croquetes són desproporcionats, senyora consellera. (*Veus de fons.*) No, no, no m'estic inventant res, senyora consellera.

Miri, els increments de la partida d'atencions protocol·làries i representatives es dobla, no? Miri, en campanyes institucionals s'ha multiplicat per 2,5, més del doble. Miri, a «Publicitat i propaganda», incrementen les partides un 52,5 per cent; és prou increment, 52,5 per cent. En «Estudis i treballs» s'incrementa un 100,3 per cent; és important. Es podria arribar a justificar: «Escolti, hem de fer estudis per saber com solucionar això que tenim entre mans i no sabem com solucionar.» Nosaltres podríem, fins i tot, donar suport a aquest increment en estudis i treballs. Però és que incrementen un 256 per cent la despesa en croquetes, en atencions protocol·làries. (*Veus de fons.*) Home, passar d'un pressupost de 93.120 el 2005 a 332.000... Sincerament, algú ens hauria d'explicar per què tota aquesta quantitat de milions no es destina, per exemple, als trams de concentració d'accidents o a altres coses que jo crec, sincerament, que són més necessàries. I em sobta que els grups que donen suport al Govern estiguin d'acord amb aquestes partides. Senyor Bosch, a mi m'agradaria saber què és el que vostè opina que un departament com aquest incrementi en atencions protocol·làries un 256 per cent el seu pressupost. Estic segur que fins i tot vostè podrà presentar una esmena conjuntament amb nosaltres per reduir... (*Veus de fons.*) Va a ser que no, no? Bé, aquest és el tarannà del tripartit.

Però bé, en qualsevol cas, malgrat que aquestes despeses incrementen, desapareix una partida que de per si ja era petita, però que, com a mínim per nosaltres, era important –i segur que l'alcalde de Reus coincideix amb mi que aquesta era una partida molt important, no?–, que és la de coordinació amb les policies locals. Abans hi havien 63.000 euros i ara no hi ha consignació pressupostària per coordinar-se amb les policies locals. Jo crec, sincerament, que..., no sé si és un oblit, però, en qualsevol cas, crec que és una mala feina per a les policies locals, que fan una tasca molt important a casa nostra.

Tampoc veig en el pressupost cap partida per millorar els sistemes de comunicació dels Mossos d'Esquadra, tenint en compte que quan es fiquen al metro de Barcelona, per exemple, no es poden comunicar amb les patrulles que estan fora, i, per tant, quan un mossos d'esquadra entra en un metro de Barcelona queda absolutament incomunicat dels seus companys, no? I no he vist tampoc en el pressupost que es prioritzi modificar o millorar els sistemes de comunicació digitals dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa a l'Escola de Policia de Catalunya, s'han incrementat les aportacions a l'Escola en 3 milions d'euros, no? Però jo crec, sincerament, que si volem el que volem fer amb l'Escola de Policia de Catalunya, amb 3 milions d'euros no podem fer-ho, no? Jo crec que si hem de convertir l'Escola de Policia en una veritable escola de seguretat pública que agrupi mossos, bombers, tots els agents, tots els operadors que treballen a Catalunya en l'àmbit de la seguretat, crec que és insuficient, no?

El capítol 2, de despesa corrent de l'Escola, també s'incrementa en més 2,5 milions d'euros, no?, però jo que es fa també sense donar transparència a aquest pressupost, no? Perquè en l'anterior, en l'exercici anterior, el pressupost desglossava la partida d'altres subministra-

ments i especificava quins eren els subministraments, per exemple, de munició, d'armament o de material per a la formació. Ara, aquest any, tota aquesta informació ha desaparegut del pressupost i per tant tot allò, aquelles proclames de transparència i d'explicar a bastament en què es destina cada partida pressupostària en aquest pressupost queda absolutament eradicat del pressupost, no?

I tornem –i tornem– amb les croquetes, no?, perquè també es dobla la partida d'atencions protocol·làries i representatives de l'Escola, no? De 25.000 a 47.500 euros, i bé, jo crec que, sincerament, segurament que el gremi de croqueters estarà molt content, però jo crec, sincerament, que aquests diners es podrien destinar a una altra cosa.

L'any passat, la partida de formació i promoció es dotava amb 4.230.000 euros i la de reunions i conferències en 85.000 euros, no? Aquest any, la partida aquesta es refon en una partida que diu «Organització de reunions, conferències i cursos» per 5,6 milions d'euros. Bé, jo crec que tot això s'hauria d'explicar molt, perquè finalment totes aquestes reunions, conferències i cursos, quan després l'any següent nosaltres demanem explicacions de què es fa, doncs, no saben si és proporcional al que es fa amb el que costa i, per tant, jo crec que hauríem de reduir totes aquestes partides, no?

Per no parlar de les partides destinades a estudis i treballs tècnics, no?, que s'ha multiplicat per quatre respecte a l'any passat, i de 210.000 euros passa a 828.000 euros. Jo tampoc entenc, i espero que algú m'ho expliqui, a què es destinarà, amb què es gastarà tot això.

L'Escola també ingressa 195.000 euros en concepte de matrícules i 150.000 en concepte de dret d'allotjament i restauració per als agents, per als aspirants. Jo li demanaria també, doncs, que facin un esforç perquè no sigui tan gravós per als agents, per als futurs mossos d'esquadra haver d'estar a l'Escola de Policia de Catalunya i, per tant, jo crec que haurien de donar algun tipus d'incentiu des del Departament.

Acabo, perquè ja veig que el temps se m'acaba, amb el Servei Català de Trànsit. Jo, sincerament, veient el pressupost del Departament, del Servei Català de Trànsit, jo estic absolutament convençut que el responsable del servei plegarà de manera immediata quan siguin aprovats, perquè aquest pressupost, pel que fa al Servei Català de Trànsit, senyores i senyors diputats, posa de manifest que vostès no confien en absolut amb el Servei Català de Trànsit, amb la tasca que pot fer de prevenció d'accidents i, en tot cas, després, si tinc més temps...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...explicaré per què faig aquesta reflexió.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fer el torn en contra, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, consellera, efectivament, en primer lloc agrair i felicitar la intervenció que van fer els Mossos d'Esquadra, amb tota normalitat, assumint les seves competències també de seguretat a la ciutat de Barcelona.

Miri, jo penso que els pressupostos del Departament d'Interior que ha presentat el Departament d'Interior són una de les més clares demostracions del que volien els pressupostos de la Generalitat de Catalunya que han presentat en seu parlamentària. És veritat, és un pressupost de l'ambició, d'ambició de tirar endavant els compromisos que tenim, els compromisos electorals, és el pressupost d'una ambició de país al servei de les necessitats de les persones, és un pressupost que està pensant i té una clara orientació envers les polítiques socials i són uns pressupostos que consoliden clarament una etapa d'esforç i ambició: ambició, política social i esforç inversor. Ara li explicaré, senyor Sirera, ara li ho explicaré.

Ambició de país d'uns pressupostos que s'incrementen, bé, un 14 per cent respecte als pressupostos de l'any anterior, un 14 per cent, i que representen, pràcticament, 100 milions nets d'inversió, 100 milions més d'euros per treballar amb ambició, per aconseguir uns barris més segurs, uns barris més tranquils, per aconseguir, en definitiva, més tranquil·litat per a les persones. Una orientació social que ve, en primer lloc, perquè també la seguretat en els barris és també política social i perquè també els recursos de loteries i d'apostes es destinen exclusivament a la política social, i això representa 23 milions d'euros, i són uns pressupostos que consoliden clarament un esforç inversor.

Miri, en el període 2003-2006 l'increment d'inversions del pressupost del Departament d'Interior ha estat del 83 per cent, és a dir, la inversió ha crescut un 83 per cent. Es concreten aquests eixos en el Departament d'Interior, en primer lloc, més ambició per tirar endavant el desplegament de Mossos d'Esquadra, amb normalitat –amb normalitat– i ho torno a dir, efectivament, tirem el calendari de desplegament de Mossos d'Esquadra amb normalitat. Aquells que deien: «Ui!, no duraran ni tres anys.» Doncs miri, fem el desplegament seguint el calendari a què nosaltres ens havíem compromès i ho estem fent amb normalitat, i, a més a més, amb ambició perquè volem l'any que ve iniciar el desplegament a les comarques de Tarragona, concretament a Reus i a les Terres de l'Ebre, concretament a Móra d'Ebre. Ambició també per arribar, en definitiva, a Tarragona i a les comarques de l'Ebre i per culminar el desplegament el 2006 al Vallès Occidental i arribar a Cornellà, Sant Just, Esplugues i el Prat de Llobregat.

Quinze noves comissaries, segurament això estava en el pressupost de l'anterior Govern, però jo penso que les comissaries previstes per al 2006 no havien estat mai en cap pressupost, i, efectivament, l'any 2006 també planificarem el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la resta del Baix Llobregat i al Penedès i Garraf.

Ambició i polítiques socials: 1.616 efectius procedents de l'Escola de Policia al Pla de carrera professional i 125 nous bombers.

Són uns pressupostos que consoliden el Pla català de seguretat viària 2005-2007 per reduir l'accidentalitat i la morbiditat. Miri, és veritat, és un pressupost que ha canviat la seva tècnica pressupostària, ja no solament hi ha números, també hi ha compromisos, i això representa una cosa, senyor Sirera, i jo crec que és una bona eina per a l'oposició. Aquest pressupost té compromisos i també té compromisos en matèria d'accidentalitat i seguretat viària i vostès això ho podran utilitzar, no solament són xifres fredes: més vigilància, més educació viària, més investigació i més informació i divulgació. Trenta-tres nous radars per a l'any 2006, més controls d'alcoholèmia i més cobertura amb càmeres de control de trànsit que arribaran en el conjunt del territori de Catalunya. Per tant, ambició, polítiques socials, però també esforç inversor, si em permet.

Miri, no voler reconèixer l'esforç inversor que fa aquest pressupost és ser injust. Es renovarà la flota de mitjans aeris, 5 milions d'euros –renovació de la flota de mitjans aeris; segona fase de la xarxa rescat amb 20.000 noves terminals, un centre alternatiu de comunicacions; es desenvoluparà el centre integral d'emergències... Reconec una cosa, segurament això en el pressupost no queda prou clar, efectivament, vostè es queixava d'alguna partida que no sabien quin era el seu creixement. 112, es reforçarà primer, ho farem per llei, no fa falta fer-ho per llei, és cert, no fa falta, però ho farem per llei, miri, ho farem per llei perquè volem que tothom es comprometí en aquest projecte i volem que vostès també participin del projecte 112. Això ja ho sé, segurament vostès ho farien d'una altra manera, però nosaltres –nosaltres– ho farem per llei i amb els compromisos que havia agafat la consellera d'Interior en la seva compareixença parlamentària, presentar una llei abans que acabi l'any, del 112. I vostès també podran participar d'aquest projecte.

Amb una partida d'1 milió d'euros, senyor Sirera, la nova seu del Departament d'Interior per racionalitzar i optimitzar els recursos en infraestructures i una reducció mitjana de l'antiguitat dels vehicles, que passarà, en aquest període, de deu anys d'antiguitat a cinc anys d'antiguitat els vehicles; el tren de comandament avançat i la grua i els nous parcs de bombers, amb cinquanta-cinc ampliacions de reformes, d'obres de reforma i de millora.

Mireu, les intervencions que s'han fet des de l'oposició, absolutament respectables..., i n'agraïm el to, però amb un to de queixa, de manca d'ambició, segurament de dir: «Ostres!, poca cosa podem fer més que criticar la croqueta i criticar que no entenem segons...» Del pressupost del Departament, d'inversió, la gran crítica del senyor Sirera és la... Bé, no hi ha cap problema, jo crec que és bon senyal, si em permet, és bon senyal.

En vint-i-tres mesos hi ha un increment important en inversió, hi ha més recursos, pel sistema que sigui hi ha més recursos en la inversió i, per tant, jo sí que crec que no es pot dir que aquest pressupost és menys transparent. És un pressupost transparent i aquesta acusació que en el parc de vehicles de bombers no hi haurà ni per a la renovació de les peces de recanvi em recorda l'anterior queixa, no?, és a dir, que no hi haurà benzina, no hi haurà benzina i per tant es pararan els vehicles

dels Mossos d'Esquadra. Miri, ni va passar això, ni passarà ara el que vostès, d'alguna manera, estan reivindicant. Hi haurà benzina i hauran peces de recanvi.

Totes les obres de comissaria, totes les obres de la comissaria per al desplegament de Barcelona estan totes absolutament començades. Segurament –segurament– ens hauria agradat que estiguessin totes acabades, però també és cert que aquest Govern va agafar el compromís de passar de quatre a deu comissaries a la ciutat de Barcelona, i això ha representat una ambició que superava segurament les seves previsions pressupostàries, però, en qualsevol cas, ni desídia, ni adormir-se, ni desconèixerment i manca d'interès, segurament això es podria dir d'altres.

Arribaran, efectivament, els 1.727 efectius, esperem, no sé si seran suficients o no, però, en qualsevol cas, el que sí que és cert és que segurament jo no conec ni ningú coneix cap altre mecanisme perquè l'Escola de Policia pugui fer o pugui formar més de 1.727 efectius. I jo estic convençut que el desplegament no s'acabarà el 2010 ni al 2011, com plantejava l'anterior Govern de Convergència, a l'any 2011 –el 2002 plantejava que el desplegament s'acabaria el 2011–, nosaltres hem agafat el compromís d'acabar el desplegament de Mossos d'Esquadra el 2008 i estic convençut que així el farem.

Efectivament, a Catalunya hi ha una manca d'efectius, nosaltres ho hem denunciat en seu parlamentària moltes vegades, senyor Sirera, i vostè de la mà de nosaltres hem denunciat la manca d'efectius, fonamentalment de la resta de forces i cossos de seguretat. La línia de caiguda lliure de replegament de forces de seguretat, de Policia Nacional i Guàrdia Civil, en aquest moment està aturada, en aquest moment el descens d'efectius ja no és real, ja no és tal, sinó que estem en la línia del manteniment dels efectius que tenim. Jo crec que és un bon camí aquest que ha iniciat el nou Govern catalanista i d'esquerres. Ens hem gastat, jo no hi entraré en la liquidació del pressupost del 2004 i 2005, estem parlant del pressupost del 2007.

Senyor Sirera, miri, jo no entraré en les crítiques a Esquerra, d'altres partits, parlem del pressupost d'avui. Vostè diu: «El pressupost és una fotocòpia del pressupost de l'any anterior.» Bé, no és una fotocòpia, és un pressupost de continuïtat, hi ha coses que no hi havia, hi ha coses que ja hi eren. En qualsevol cas, acte seguit diu: «Apareixen en el pressupost partides que abans no hi havia.» I això és una crítica. A veure, en què quedem –en què quedem? És el mateix o hi ha coses que no hi eren? Bé, pot passar que les coses noves que nosaltres hem incorporat a vostè no li agradin, però no pot dir, en qualsevol cas, que aquest pressupost és una fotocòpia del pressupost que hi havia en anys anteriors, no hi ha congelació de partides de corporacions locals, ni per a bombers voluntaris, el que hi ha és un compromís molt important amb les policies locals i amb les guàrdies urbanes.

Miri, vostè sap com jo que el que necessita, i també els alcaldes que hi ha aquí, que el que necessiten les policies locals i les guàrdies urbanes és: possibilitat d'accedir a la informació que tenen els Mossos d'Esquadra; centres de comandament conjunts, que és el sempre han reivindicat, i la possibilitat d'accedir també a sis-

temes de comunicació conjunts. És el que s'està oferint ara a les policies locals, això és el que ara les policies locals, per fi, poden tenir en el sistema de seguretat de Catalunya. I aquest és l'objectiu –i aquest és l'objectiu– i aquest és l'objectiu que està pagant en aquest moment el Govern de la Generalitat.

No és pot dir que ens aquest període no hi ha hagut un increment pressupostari, en aquest període l'increment de les partides de Mossos d'Esquadra s'ha incrementat el 78 per cent, de bombers el 73 per cent, en trànsit el 87 per cent i en formació el 86 per cent. Senyor Sirera, en tres anys aquests han sigut els increments de partides del Departament d'Interior, no és cert que tot ha anat als Mossos d'Esquadra; Bombers, Formació, Trànsit han tingut increments molt importants, per sobre del 70 per cent en tots els casos. Per tant, no hi ha congelació de partides, no hi ha manca d'ambició en el pressupost d'Interior i sobretot el que no hi ha és una mena de continuïtat de tot el que es feia.

Miri, en aquest pressupost apareixen la construcció de noves comissaries: la comissaria de Sant Feliu, el Prat de Llobregat, Reus, Barberà, Sant Cugat, Santa Perpètua, Esplugues, Cornellà, Montcada, Ripollet, Terrassa, Cerdanyola, Móra d'Ebre. En quin pressupost aquestes comissaries estaven comptabilitzades? El 2005? 2004? 2003? 2002? Això és nou, senyor Sirera, és nova inversió de comissaries en el territori de Catalunya. No pot dir que això és una continuïtat del pressupost anterior, perquè no és cert –perquè no és cert. I els ciutadans de Cornellà, del Prat, de Sant Just, saben que el 2006 tindran un desplegament dels Mossos d'Esquadra amb normalitat i amb l'ambició de país que hi ha en aquest Govern.

Per tant, jo li demanaria, senyor Sirera, si és possible, que pensi que per fer una alternativa, uns pressupostos alternatius al Departament d'Interior, s'ha de dir alguna cosa més –s'ha de dir alguna cosa més– que criticar la croqueta –que criticar la croqueta–, alguna cosa més s'ha de dir. I, sincerament –sincerament–, crec que la seva alternativa en aquest moment per criticar aquests pressupostos personalment penso que no ha estat a l'alçada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera..., senyor Pérez, jo no ho entenc, això del «pressupost de l'ambició». La veritat és que no el veiem enlloc. Vostè diu: «Del 2003 al 2006, increment del 83 per cent del capítol d'inversions.» Home!, d'aquest 83 per cent, «si m'apura», el 70 ve de compromisos del Govern anterior: comissaria central de Sabadell, Cencat de Cerdanyola, Cencat de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, parcs de bombers. Tot això ve del pressupost del 2003, de compromisos anteriors. Compromisos actuals de vostès, ja li ho he dit: extrapressupostàriament, però no en aquest pressupost;

extrapressupostàriament, per al sistema del dret de superfície o el sistema de censos, o el sistema que vulguin, un sistema que nosaltres havíem utilitzat i que vostès havien criticat, i molt. El senyor Àlex Masllorens ho havia criticat moltíssim en el pressupost del 2003, i resulta que des de l'any 2004 vostès l'imiten, el 2005 el practiquen molt més i el 2006 el tornen a practicar.

I, concretament, en el pressupost d'inversió, en aquest calaix extrapressupostari hi ha les catorze comissaries que s'hauran de fer o s'haurien de fer l'any 2006. I dic «s'hauran de fer o s'haurien de fer» perquè si es fan com les deu comissaries de Barcelona, doncs, anem amb retard, amb molt retard. I per això jo li dic que vostès no compleixen el seu compromís. Escolti, vol que l'hi recordi? El seu compromís era acabar el desplegament el 2007, i ho van dir i ho van repetir a tot arreu, i ho van dir en el seu programa electoral, i ens ho deien a nosaltres. Convergència i Unió sí que va comprometre's a acabar el desplegament el 2008, i ho hauria complert. El 5 de juny del 2003, en la Junta de Seguretat, que nosaltres ens reuníem normalment dos cops l'any..., vostès en vint-i-tres mesos s'han reunit dues vegades, i, lògicament, doncs, això es nota, perquè aquestes coses s'han de coordinar i s'han de fer coordinadament, i està clar que no hi ha aquesta coordinació. I vostè torna a repetir allò de la cançó de sempre de: «Nosaltres fem deu comissaries, vostès en feien quatre.» No, escolti, ja li enviaré una còpia del document del *Diari Oficial de la Generalitat* en què es publicaven les deu comissaries, perquè jo crec que vostès o no tenen el document o el tenen i no el saben llegir, o pitjor, o falsegen la informació que tenen, perquè és del 10 de novembre, és un document que després es torna a plantejar per altres temes el desembre del 2003 i, a més, es publica en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Per tant, està clar que pensàvem fer quatre àrees bàsiques policials i sis comissaries en els districtes on no hi hagués quatre àrees bàsiques policials. I li ho torno a repetir per veure si se'n recorda i no torna a perdre la memòria: nosaltres sí que hauríem complert el desplegament, perquè nosaltres teníem l'experiència. No recorda que durant nou anys, del 94 al 2003, vam inaugurar quaranta-cinc comissaries la data concreta, vam inaugurar vint-i-tres sectors del trànsit la data concreta i vam inaugurar set àrees regionals de trànsit la data concreta? Vostès no; vostès inauguren Igualada, que els ho havíem deixat pràcticament fet, a punt de la inauguració, i quan han d'inaugurar Barcelona, després de dos anys, doncs, inauguren quatre edificis que, a més, no estan acabats, és que estan inacabats!, i el que està mig acabat està compartit i no sabem fins quan.

Per tant, realment, vostès no compleixen ni els compromisos ni tampoc compleixen allò que els vam deixar pràcticament preparat i fet. Vostè parla de quinze comissaries. A nosaltres, ens en surten catorze, en aquest calaix de sastre de la inversió extrapressupostària. No sabem quina és la quinze.

Respecte a la renovació de la flota aèria, la implantació del 112, home!, vostè mateix ho diu: «No és necessària, una llei.» Jo crec que ho fan, precisament, per retardar, per fer el que fan vostès; és el pressupost ambicions de vostès, alentar qualsevol projecte, i un dels que també han alentit és el 112. Fa dos anys que vostès

deien: «Això es pot fer, això és immediat.» Fa dos anys, que hi són vostès, i no ho fan. I ara hem d'esperar un projecte de llei, perquè és la millor manera per poder retardar projectes.

Respecte al Pla de seguretat viària, on són els trenta-quatre radars que s'havien d'implantar amb el pressupost del 2005? No me'n parli, del 2006; si encara els del 2005 no estan implantats! Què farem, el mateix? El desembre, en l'últim moment, implantaran els radars de l'any passat? I ara ens parla dels de l'any que ve? Home!, això no és un pressupost ambiciós; això és un pressupost realista. Què vol dir, realista? Realista del que vostès fan: un pressupost continuista, un pressupost de tràmit, un pressupost amb què l'únic que fan és repetir aquelles inversions que o ja estaven pressupostades per l'últim Govern de Convergència i Unió o anunciar, que és una manera de fer de vostès, anuncien anuncien, a veure si així la gent es creu que realment el que anuncien es fa. I, sincerament, tot el que vostès anuncien no es fa.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Pérez, vostè diu: «Vostè hauria de dir alguna cosa més que sortir aquí a criticar el tema de les croquetes.» Miri, senyor Pérez, vostè ha dit: «No, jo no em referiré a les crítiques d'Iniciativa i d'Esquerra en l'actuació dels Mossos d'Esquadra.» Els Mossos d'Esquadra esperen que algun grup del Govern es pronunciï amb relació a les crítiques que reben per part de dos membres de dos partits del Govern de la Generalitat. I, per tant, trobo, si em permet, impresentable que vostè digui: «No, és que jo no vull parlar d'això.» Escolti, els Mossos d'Esquadra són la nostra policia, són la Policia de la Generalitat de Catalunya, són criticats per membres del mateix Govern per l'actuació que porten a terme, i vostè diu que no en vol parlar en el Parlament. Però, què és això, senyor Pérez? No té cap opinió sobre les crítiques? No té cap opinió positiva amb relació a l'actuació dels Mossos d'Esquadra? No mereixen el suport...? Jo entenc que vostès no vulguin donar suport als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat; però és que tampoc volen donar suport als Mossos d'Esquadra? On estem? Què fem? És que no parlem de política, en el debat de pressupostos, també? No poden parlar del dia a dia? Bé, ja ho ha dit la senyora de Gispert, i té raó: vostès viuen de renda, no?, del que es va fer quan vostès no governaven, no? I, per tant, a banda de no pagar els deutes, doncs, també viuen de renda, no?

Vostè parla dels barris més segurs. Bé, l'enquesta de la Generalitat de seguretat pública, que fa pocs dies vam veure en la Comissió de Justícia, diu el contrari: un 14 per cent dels catalans creien l'any 2003 que tenien barris poc segurs, i a partir del 2004, amb un altre govern, el 14 per cent es converteix en un 20 per cent l'any 2004. I vostè diu: «Bé, és que la situació general, global, hi pot influir.» Bé, però és que un any després de governar vostès els catalans continuen tenint igualment un 20 per cent de sensació que les coses han empitjor-

rat als seus barris, als seus municipis, pel que fa a la seguretat ciutadana. I, és clar, si tenim en compte que un 53 per cent dels catalans l'any 2005, no el 2004, el 2005, creuen que la inseguretat és igual de dolenta, la sensació d'inseguretat és igual de dolenta que l'any anterior, i, a més a més, s'incrementa un 20 per cent els que creuen que encara és pitjor –és a dir, 1 milió de catalans s'incorporen a la crítica cap al Govern amb relació a la seguretat catalana–, doncs, home!, no és per tirar coets, no?, com vostès fan.

Vostè avui es posa la medalla, puja a la tribuna i diu: «Bé, és que nosaltres tenim ambició per tirar endavant el desplegament.» Benvinguts siguin, senyor Pérez, benvinguts siguin. Jo tinc declaracions del senyor Montilla un any abans d'arribar al Govern de la Generalitat el seu partit on deia que el model policial era ineficaç, que no servia, que s'havia de canviar, que quan vostès arribessin al Govern de la Generalitat el canviarien. I, per tant, jo els felicito per no haver-ho fet, per haver-se sumat al que feien Convergència i Unió i el Partit Popular, que és impulsar un model de desplegament que era eficaç i que els catalans i catalanes reclamaven. Per tant, benvinguts siguin també a aquesta ambició pels desplegaments.

Parlen d'esforç inversor del 112. Bé, jo també els felicito, perquè em consta que tracten de copiar models de 112 de comunitats on governa el Partit Popular: Madrid, Comunitat Valenciana... I, per tant, jo estic segur que si copien bé, això sortirà bé, no? El que passa és que tampoc sé ben bé si vostès són capaços de copiar bé. En tot cas, li puc assegurar que hi volem participar, perquè no volem que si això funciona malament diguin: «És que nosaltres ho hem copiat de Madrid o de la Comunitat Valenciana», on funciona perfectament, i vostès ho han reconegut en aquesta mateixa tribuna.

Escolti, pel que fa a les comunicacions, no?, vostè diu: «Els alcaldes en la policia local tindran...» No és cert: els alcaldes es queixen que no tenen recursos per part de la Generalitat per connectar les seves policies amb els Mossos d'Esquadra. I el que és més greu, senyor Pérez: els Mossos d'Esquadra es queden sense cobertura en el metro i a la Renfe, i en el pressupost això no es soluciona. No hi han partides per canviar els sistemes, perquè els Mossos puguin estar comunicats quan fan un servei a l'interior del metro de Barcelona, o a l'Hospitalet, o a la Renfe, no?

Vostè diu: «Es fotocopien, els pressupostos.» Bé, es fotocopien, i les novetats que vostès incorporen són perquè hi hagi menys transparència, perquè siguin més ambigus, perquè no sapiguem en què es gasten els diners. Jo crec que això, sincerament, no és de rebut. Vostè diu: «És la primera vegada que en els pressupostos consignen comissaries.» I vostè em feia una pregunta, em deia: «Em pot dir en quin pressupost sortien les comissaries?», i m'ha fet tot el reguitzell de comissaries. Senyor Pérez, li faig una pregunta molt senzilleta: em pot dir en quina plana del pressupost hi apareix la comissaria del Prat, per exemple?, perquè jo no l'he vist, perquè és que no existeix! No hi són, en els pressupostos, aquestes comissaries, senyor Pérez. I vostè, d'alguna manera, ja sé que no per mala fe, però ha dit una cosa que no és certa, no?

I acabo, senyor president, amb el tema del Servei Català de Trànsit, no? Miri, en els pressupostos...

El president

Senyor diputat, és que sí, hauria d'acabar.

El Sr. Sirera i Bellés

Acabo ja. Aquest pressupost estableix que vostès pensen sancionar un 25 per cent més que l'any passat, i, per tant, pensen recaptar 61,6 milions d'euros en recàrrecs i multes, quan l'any passat eren 49,3, és a dir, un 25 per cent més que l'any passat. Sap per què, senyor Pérez?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Perquè vostès no confien en la seva capacitat de convèncer els catalans i catalanes que les...

El president

Senyor diputat, hi insisteixo.

El Sr. Sirera i Bellés

...campanyes de trànsit s'han de complir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Bé, tot el que fa aquest Govern estava previst pels anteriors governs, tot el bo –tot el bo–, i tot el dolent és culpa nostra, no? I això ho diuen aquí sense riure-se'n, diguem-ne, no? És a dir, el desplegament dels Mossos d'Esquadra, no! –no!–, això res, perquè això ja ho havíem previst nosaltres. Quan havien previst vostès el desplegament dels Mossos d'Esquadra? El 2011..., en seu parlamentària... Diguem...

Bé, senyora de Gispert, jo li agrairia que em faci arribar aquest document que té vostè del desplegament. Li reconec una cosa, miri, li reconec una cosa: l'anterior conseller sí que parlava de deu comissaries a la ciutat de Barcelona. És cert –és cert. El senyor Pomés parlava de deu comissaries a la ciutat de Barcelona. Vostè no. Vostè va parlar de quatre comissaries, i vostè ho sap, senyora de Gispert, i vostè ho sap perfectament. En qualsevol cas, si tanta voluntat tenien vostès d'acabar el desplegament dels Mossos d'Esquadra el 2008, per què van votar reiteradament en contra de les nostres propostions no de llei d'accelerar el desplegament al 2008? Per què ho van fer? Totes les que nosaltres vam presentar aquí. Per què van votar en contra d'accelerar el desplegament al 2008? Per què ho van fer? Sí que ho van fer, senyor Sirera. I ho van fer, a més a més, reiteradament, però és igual! –és igual! L'important és que el desplegament dels Mossos d'Esquadra es culminarà al

conjunt del territori de Catalunya el 2008. I, a més a més, l'important és que no el 2007, el 2006, els Mossos d'Esquadra arribaran a Tarragona, a Móra d'Ebre i a Reus, i l'1 de novembre els Mossos d'Esquadra s'han desplegat a la ciutat de Barcelona, com estava previst, amb tota normalitat, amb 2.600 efectius, com estava exactament..., no, amb més efectius dels que tenia previstos l'anterior Govern.

Farem el 112? El farem, de manera consensuada i de manera conjunta, com ens agrada a nosaltres fer les coses, no per decret, ho farem per llei, que entrarà al Parlament de Catalunya. I agafarem allò bo del que hi hagi en el conjunt del país i allò bo del que hi hagi en el tema d'emergències. I li reconec una cosa: el 112 a Madrid és un bon exemple –és un bon exemple–, que, per cert, tècnics del 112 de Catalunya han participat en la seva elaboració; funciona molt bé a Madrid, és cert, té una magnífica sala. I en col·laboració també amb gent que ha col·laborat i ha participat en aquesta elaboració del 112.

No apareixen les comissaries en el pressupost? Molt bé, no es faran, no hi hauran comissaries el 2007, no hi haurà cap comissaria, eh? No surt al pressupost, molt bé. No surt al pressupost, i espero que el senyor Oriol Amorós ho acabarà d'explicar.

Miri, en el tema trànsit, on són els radars? Bé, sap quants radars va fer l'anterior Govern en vint-i-tres anys? (*Veus de fons.*) Li ho explico: tres –gràcies, Casajuana–, tres radars. Nosaltres, en dos anys, hem posat cinquanta-cinc radars. «Ah!, i per què els fan el desembre, si es van comprometre a...» Bé, doncs, miri, el desembre, dins de l'any, dins del previst; sí, el desembre, d'acord, però dins del previst, cinquanta-cinc radars contra tres en tota la legislatura.

Vostè insisteix a no parlar del pressupost, senyor Sirera. Jo crec que sí que hem de parlar del pressupost, i cregui'm si li dic que els Mossos d'Esquadra, el Cos de Mossos d'Esquadra pensa el que pensa de tots els que estem aquí, pensa el que pensa, del PP, de Convergència, del Grup Socialista, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, eh? I pensen el que pensen, i vostè sap perfectament el que pensen de tothom.

Miri, jo no voldria, sincerament, parlar de les enquestes, no voldria parlar de les enquestes, perquè... (*Veus de fons.*) Exacte, eh?, perquè si parlem d'aquestes parlem de totes les enquestes i parlem de la valoració que tenen els dirigents polítics en totes les enquestes. I li ben asseguro que, efectivament, el descens... Aquesta enquesta diu que el sistema de seguretat de Catalunya, diguem-ne, porta una línia des de l'any 99, senyor Sirera, a Espanya i a Catalunya, una línia de descens des del 99 fins avui. Aquest Govern canviarà aquesta línia, aquest Govern la canviarà, malgrat que vostè... I li dic una cosa: els ciutadans diuen també en les enquestes que la situació millorarà, cosa que, si em permet, abans no funcionava. Aquest és el Govern eficaç que vostè deia, el model eficaç de PP i Convergència, que mantenia una línia de descens en temes de seguretat? És així, senyor Sirera...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez Ibáñez

...és així. La culpa de tots els mals que hi ha en el país en matèria de seguretat la té l'anterior Govern. Nosaltres tenim la culpa que en el metro no hi hagi cobertura per als Mossos d'Esquadra? És la culpa d'aquest Govern, senyor Sirera?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez Ibáñez

Senyor Sirera, si us plau, havíem de venir a parlar de pressupostos; ha estat, sincerament, impossible, i jo crec que això ha estat un bon senyal del fet que els pressupostos que ha presentat aquest Govern són els pressupostos que el país necessita.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el pressupost que avui tenim entre mans del Departament d'Interior és un pressupost que, com vostès saben, incrementa un 14,7, una miqueta per damunt de la mitjana de l'increment dels departaments, però que després del de 2005 i 2004 consolida un gran increment que s'ha produït, d'inversió d'aquest Govern, del Govern catalanista i d'esquerres, en matèria de seguretat. Per tant, el primer que hem de destacar és l'esforç pressupostari que un govern d'esquerres fa en matèria d'emergències i de seguretat.

Hi ha un debat típic i clàssic en tot debat de pressupostos, que és quan es comenten els capítols, en què l'oposició sempre fa allò de: «La inversió és poc important en termes relatius, perquè s'ho gasten tots vostès en capítol 1, en despeses corrents...» El senyor Sirera fa la brometa, que és tan característica d'ell, de, sempre, frivoltzar una miqueta, fins i tot quan es parla de temes seriosos, fa la brometa de les croquetes, no? Està bé, està bé que comencem el dia amb alegria, no?, però siguem una mica rigorosos. Aquest pressupost d'aquest Departament durant aquests anys i mentre duri el desplegament no es pot analitzar amb aquests paràmetres clàssics de dir: «És que vostès han disminuït el pes de la inversió.» No –no–, vostè sap que aquest Departament experimenta una transformació en la seva estructura molt important –si no ho sap, ho hauria de saber–, que suposa un gran increment de personal i, per tant, un gran increment de determinats capítols, i, per tant, no pot comentar en termes relatius com evoluciona la inversió, com si això no passés, perquè és un pressupost d'un departament que està canviant plenament la seva estructura.

Llavors, la pregunta i la qüestió estaria a dir: «Escolti, i aquest Departament que tothom admet que té una gran legitimitat pública perquè els últims anys incre-

menti molt el seu pressupost, com ho fa, això?» Aprofita i, com que el deixen..., perquè tothom sap que ha de créixer, perquè s'han de desplegar els Mossos i perquè ens vam trobar els parcs de Bombers com ens els vam trobar, i amb la moral del Cos de Bombers com ens la vam trobar, perquè treballar amb les finestres trencades i amb camions que bolquen a les carreteres afecta la moral de la gent. (*Remor de veus.*) Per tant, com que ens ho vam trobar d'aquesta manera i, per tant, aquest Departament tenia la legitimitat de tenir un fort increment pressupostari, algun mal gestor hauria dit: «Tira de veta, tira de veta i no siguem rigorosos amb la despesa, no siguem rigorosos amb el detall.» I no és així –i no és així. Perquè, a aquest pressupost, el caracteritzen dues coses: una, creix on ha de créixer; dues, és rigorós i conté elements importants de racionalització de despesa. I esperàvem que la dreta lliberal d'aquest país fos agraïda i subratllés aquests elements de racionalització de despesa, cosa que no hem trobat, perquè no sabem si la dreta d'aquest país sap ser liberal. Però, per tant, per una banda, sí que gasta més on s'ha de gastar més; per altra banda, sí que s'és rigorós.

Escolti, analitzem una mica l'evolució, si parlem de grans xifres. Què ha passat des que hi ha el Govern catalanista i d'esquerres al Departament d'Interior? Home, que la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil gairebé dobla, incrementa el 73 per cent, gairebé dobla. Emergències i Seguretat Civil, que ens els vam trobar amb la moral per terra, i que ens els vam trobar amb un sentiment de greuge comparatiu respecte a la Direcció General de Seguretat Ciutadana! I vam arreglar parcs de bombers, i vam renovar material, i ho seguim fent. I fem plans de carrera professional per als bombers i augmentem el nombre de bombers. Pel fet que tenim l'obligació i la pressió ciutadana damunt de la Direcció General de Seguretat, no hem descuidat Emergències, sinó que des que hi ha el Govern catalanista i d'esquerres la Direcció General d'Emergències augmenta un 74 per cent, és a dir, gairebé dobla. I Seguretat Ciutadana –i això no és una novetat, perquè això, en el cas del desplegament, era una cosa que governés qui governés hauria passat– també gairebé dobla.

Però vull subratllar que al mateix temps l'Escola de Policia de Catalunya, que, lluny de pensar que quan s'acabi el desplegament ja la seva funció..., i lluny de pensar que no cal creure-hi..., nosaltres gairebé la doblem –increment del 87 per cent des que governem– i, a més a més, li donem un projecte de futur en convertir-la en institut de seguretat pública de Catalunya amb una llei del Parlament que en parlarà, que la definirà, que definirà les seves funcions, que vostès hi podran participar, i que, per tant, hi creiem fermament.

Què caracteritza aquest pressupost? Doncs, racionalització de despeses, per exemple, amb un canvi de seu de departament, senzillament per estalviar procediments administratius, per estalviar el màxim de feina burocràtica en la part central del Departament i estalviar en despeses d'edificis; increment d'efectius –lògic, se n'ha parlat–; millora i modernització dels equipaments i del parc mòbil, i quart, i molt important, desplegament: desplegament al Vallès Occidental, desplegament o primera fase de desplegament al Baix Llobregat.

I no ens sembla correcte, senyora de Gispert, no ens sembla constructiu que una exconsellera, en un moment de desplegament, en un moment en què passem d'un 35 a un 65 per cent de catalans que tenen la seva seguretat en mans de Mossos d'Esquadra, vostè parli de desplegament a precari, de desídia, de desconeixement. Vostè ens pot parlar de desconeixement si quan vam fer ple desplegament va criticar que el féssim?, si quan vam fer ple desplegament perquè els Mossos d'Esquadra comencessin a conèixer els carrers, els racons, els problemes de seguretat plaça per plaça, carrer per carrer, vostè va criticar que féssim aquest ple desplegament? I ara ens ha de dir això en un moment...?, li sembla responsable dir això en un moment que passem del 35 al 65 per cent i que acabarem el 2006 amb quasi un 80 per cent i acabarem el 2007 amb un 91 per cent dels catalans que tindran la seva policia Mossos d'Esquadra? I ha de parlar amb aquests termes? No em sembla correcte –no em sembla correcte.

I, senyor Sirera, aquest diputat i el seu Grup Parlamentari i el seu Partit han defensat i defensaran i seguiran defensant una pila de vegades, totes les vegades que calgui, el nom i la credibilitat de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra. I no accepto que ho posi en dubte –no accepto que ho posi en dubte. Però vostè ha de conèixer el funcionament de les institucions democràtiques. I, per tant, confiïm en els Mossos, hi hem confiat i hi seguirem confiant, però això no treu que preguntem i preguntarem i seguirem preguntant davant de determinades actuacions, com farem amb qualsevol altre departament. Hi ha una cosa que es diu Parlament i hi ha una cosa que es diu Govern, i hi havia un senyor que es deia Montesquieu; no sé si vostè n'ha sentit a parlar.

(Veus de fons.)

Per tant... No, no confongui les coses i no digui el que no és. El Cos de Mossos d'Esquadra i els Mossos d'Esquadra saben que tenen en Esquerra Republicana i en tots els grups que donen suport al Govern, i voldria creure que en tots els grups de la cambra, el ple suport.

Seguim per matèries. Vostès han parlat de telecomunicacions. Escolti, aquest pressupost contempla la segona fase de la xarxa Rescat, vint mil noves terminals, la creació d'un centre alternatiu de comunicacions per a la xarxa Rescat i la millora de la cobertura, i avançar cap al sistema integral d'emergències.

Deixi'm que li expliqui una cosa, senyor Sirera. Això del sistema integral d'emergències i la gestió integral d'emergències a partir del 112 no és una cosa que un dia votem aquí una resolució, que a vostè li agrada molt recordar i li ho agraeixo –li ho agraeixo–, i que després es compleix en tres mesos i s'ha acabat. No. És una cosa que estarà en millora contínua, és una cosa... –vagi a una escola de negocis, que li explicaran el que vol dir–, és una cosa que contínuament s'hi hauran d'anar integrant noves característiques. És a dir, per exemple, s'està treballant en el programa *eSafety* europeu perquè els cotxes incorporin mecanismes a partir dels quals es comuniquin, quan tenen un accident o quan tenen una problemàtica determinada, es posin en contacte amb el 112. Bé, això s'anirà desenvolupant, i un dia això estarà incorporat al 112, i arribarà un dia que tots els cotxes

ho tindran. Per tant, no és una cosa que es faci en tres mesos, és una cosa en què es va avançant, és un procés.

Llavors, la pregunta és: hi avancem o no hi avancem? La resposta és claríssimament que sí: l'ús del 112 incrementa, els serveis que presta el 112 incrementen. No són tots els possibles ni ho seran tots d'aquí a un any, ni d'aquí a dos anys, perquè, com li deia, és un servei que anirà incorporant més possibilitats i que tindrà més possibilitats tecnològiques cada vegada. I aquest pressupost, que en parla? Sí. I contempla recursos? També.

I vostès critiquen que es faci una llei. No m'estranya –no m'estranya–, perquè per la dreta les funcions que fa el Govern o els serveis que fa el Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...són gràcies que l'autoritat dóna als seus súbdits. Però per a l'esquerra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...es compromet a fer lleis, i allò que ha de fer el Govern, si cal, ho posa per llei, perquè el centre està en el ciutadà, en els drets del ciutadà, i el ciutadà podrà dir: Tinc dret a tota aquesta atenció d'emergències». Nosaltres posem el centre en el ciutadà, vostès en l'autoritat...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Amorós i March

Encara hi han esquerres i hi han dretes.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, primer dos breus comentaris a les intervencions dels grups del PP i de Convergència i Unió. El senyor Sirera ens ha fet una oferta al Grup d'Iniciativa, de col·laboració parlamentària, que evidentment sap que no podem acceptar, però el greu per a vostè és que no la poden acceptar ni Iniciativa, ni el PSC, ni Esquerra Republicana, ni, pel que llegeixo en els mitjans, Convergència i Unió. Vostès, gràcies al senyor Rajoy, avui són un partit absolutament aïllat en la vida parlamentària catalana.

I simplement també una reflexió molt breu a la intervenció de Convergència i Unió. Jo no sé si s'adonen que, al llarg d'aquest debat, qui parla més del passat són vostès, més que els grups que donen suport al Govern de la Generalitat. I des de la nostàlgia o el ressentiment

és molt difícil fer una alternativa; han passat ja dos anys. Nosaltres tenim l'obligació de parlar del futur immediat, és el que fem, i són vostès, curiosament, en aquest debat, els que més referències fan a un suposat passat idíl·lic que la gent de Catalunya no recorda.

Però anant als continguts de la política que ens presenta el Departament d'Interior de cara a l'any que ve, jo voldria comentar la importància fonamental, òbvia, de la continuïtat en el desplegament dels Mossos d'Esquadra. I ho vull ressaltar, perquè en el ple anterior, des de l'oposició es va presentar una moció que semblava donar a entendre, des d'una visió curiosament centralista de Barcelona, que el desplegament culminava amb l'arribada dels Mossos d'Esquadra a Barcelona, que ja era el moment dels reconeixements, les felicitacions, perquè el desplegament dels Mossos, en arribar a Barcelona, ja quedava culminat. Una interpretació centralista curiosa, i jo, des de la meua comarca, vull reivindicar que el Baix Llobregat també existeix, com també existeix el Vallès Occidental, l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf, el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. I serà en aquell moment, quan a tot arreu s'hagi fet el desplegament, quan caldrà fer el balanç de com ha anat aquesta etapa, perquè el desplegament a Barcelona és fonamental, però també ho són els passos següents. I en aquests moments, jo crec que és important que al 2006 estigui plantejat el desplegament al Vallès Occidental i a una part del Baix Llobregat –Cornellà, el Prat, Sant Just, Esplugues–, més una actuació també en el tema de Reus.

Perquè el desplegament dels mossos al Vallès Occidental i al Baix Llobregat, pel nombre d'habitants, per les característiques d'aquestes comarques, és perfectament equiparable en importància al desplegament a Barcelona, i més quan es dóna en unes comarques que, com sabem tots, en els darrers anys han patit un constant buidatge d'efectius de cossos i forces de seguretat de l'Estat que han provocat un deteriorament en la seguretat pública en aquestes comarques. En aquestes comarques s'està esperant els Mossos d'Esquadra perquè es confia plenament en la seva actuació. I també per això és important la planificació de cara al 2007, de cara a la resta del Baix Llobregat, de cara a l'Alt Penedès, al Baix Penedès i al Garraf. La nova promoció de Mossos, 1.552 mossos d'esquadra, que es formaran també a l'Escola de Policia de Catalunya.

Però tot això ens porta, cada vegada més, a tractar els Mossos d'Esquadra com el que són, com una policia bàsica, com una policia normal. És en aquest sentit també que jo em vull sumar a la felicitació per l'actuació dels Mossos d'Esquadra ahir, davant d'una situació complexa i difícil, però també felicitar la consellera d'Interior, pel fet que, per fi, ahir no es van tallar les Rondes en un dimecres, gràcies a la seva intervenció. A mi em sembla que això és important.

(Remor de veus.)

I igual que dic això, dic que exercint la nostra funció d'activitat parlamentària és normal que el nostre Grup Parlamentari, des del suport als Mossos d'Esquadra i amb la legitimitat que ens dóna ser un grup que sempre ha defensat el model policial de Catalunya i el cos dels Mossos d'Esquadra, fem preguntes al Govern, des del

respecte i reconeixent que van viure la setmana passada una situació difícil, per conèixer els criteris d'actuació en aquest cas. És la nostra obligació parlamentària i això ningú ho pot confondre amb cap menyspreu al cos dels Mossos d'Esquadra.

No cal dir també que comparteixo el que han dit els meus companys amb relació al tema d'emergències, la creació del sistema integral, la millora de vehicles, la incorporació de nous bombers, o en el tema de trànsit destacar la col·laboració amb els municipis pel que fa al Pla local de seguretat viària.

Però jo també voldria fer esment d'una cosa que no s'ha comentat i que forma part de les propostes del Departament d'Interior per a l'any que ve, que és l'aportació d'un projecte de llei de creació de l'Institut d'Estudis de Seguretat. Els que vam viure la creació de l'Escola de Policia de Catalunya, als anys vuitanta, sabem el que va costar fer una escola de policia que fos realment l'Escola de Policia de Catalunya, i per tant que donés formació a policia autonòmica i policies locals. Va ser una peça clau del model de policia de Catalunya. I en aquests moments, es dóna un pas més amb la creació de l'Institut, o la proposta de creació de l'Institut de Seguretat, per formar totes les professions o cossos relacionats amb la seguretat, però també per impulsar la recerca. Nosaltres estem satisfets d'aquesta proposta, perquè pensem que contribueix a una policia més moderna, més eficaç, a un concepte de seguretat més propera a la defensa dels drets de ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Bosch. Passem al següent Departament, que és el d'Economia i Finances, i tindria la paraula el senyor Antoni Castellà, per defensar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a la defensa de l'esmena a la totalitat del Departament d'Economia i Finances. De fet, en aquest debat, podríem enfocar l'esmena a la totalitat des de dos punts de vista. Bé, tots sabem que el Departament d'Economia i Finances és qui té l'objectiu de definir l'orientació econòmica del Govern, pressupostària, de fet l'orientació en general de tots els departaments, fer el pressupost, amb tota la complicació, que estic segur que n'han tingut, de poder quallar els diferents projectes dels tres partits que formen el Govern, però en qualsevol cas, sí que estrictament farà la meua intervenció, per no repetir la línia del discurs a l'esmena a la totalitat, en la qual ja vam tindre oportunitat ahir de parlar i de discutir quins són els grans trets que enfoquen econòmicament la política del Govern, i per tant estrictament parlaré del que és la gestió del Departament i alguns punts que, entrant a reflexió, jo crec que s'han de tenir en compte i són importants.

De fet, primer de tot parlaré de transparència. El senyor conseller, l'honorable conseller, ahir ens parlava, com un dels valors importants i fins i tot de canvi, del fet de la incorporació de transparència com un fet diferencial

en aquests pressupostos. Nosaltres, sincerament, honorable conseller, hi discrepem. Hi discrepem, primer perquè es pretén en aquests pressupostos, amb un canvi de disseny, fer un plantejament per programes, fer un plantejament per objectius, fer un plantejament molt transversal, que, al cap i a la fi, dins de la filosofia hi podríem estar d'acord, però creiem que es queda en un punt intermedi, no es defineix absolutament tot el pressupost per programes, lògicament, a la vegada les vinculacions respecte també a capítols –m'hi referiré després– i articles són molt més genèrics, per tant tenim menys informació concreta pel que fa a les partides i a la distribució de partides a ingressos i despeses, i això sembla que es complementi amb l'estructura per programes. Conclusió: es queda tot a un camí intermedi, en el qual, sincerament, la feina de l'oposició es fa més complicada per poder definir exactament què és el que hi ha a cada lloc.

Un exemple, per tant, també amb el nivell de transparència, és el fet que en l'articulat es modifiquen els nivells de vinculació. Sempre, històricament, les diferents vinculacions que havien de sortir a l'articulat ho feien sempre respecte als articles. Ara, gairebé a tot arreu és respecte als capítols. Als capítols; absolutament genèric. Fins i tot, en tot el que fa referència als crèdits autoritzats per despesa, les referències no són a articles. Per tant, què és el que anem a buscar? Quan les vinculacions es fan a capítols, és impossible concretar a què ens referim.

I, a partir d'aquí, jo em pregunto també si, a partir d'ara, canviarem el mecanisme en funció del procés de liquidació dels pressupostos. Perquè, quina eina de control tindrem quan es presenti la liquidació dels pressupostos? Que, per cert, parlant de liquidació de pressupostos i parlant de transparència, jo recordo, en la passada legislatura, que se'ns recordava sistemàticament..., i el senyor Martí Carnicer, el secretari general, avui, que és aquí amb nosaltres. Doncs ell mateix, en aquell moment ens recordava la poca transparència que hi havia pel fet que el conseller d'Economia del Govern de Convergència i Unió venia al Parlament a presentar la liquidació del pressupost, a tindre un debat amb tots els grups parlamentaris, i la crítica en aquell moment era que la informació es donava el mateix dia que es presentava la liquidació. En aquests moments no tenim ni compareixença. En aquests moments no tenim un debat; no tenim ni el debat. Per tant, si parlem de transparència, hem passat de reclamar –que podria ser discutible– si davant d'un debat sobre la liquidació estàvem en una situació de tindre abans o després la informació, passem senzillament que no hi ha debat, no hi ha compareixença, no hi ha absolutament res. Per tant, ho reclamem, i en tot cas això és contradictori amb una defensa del concepte de transparència.

Seguint amb el concepte de transparència, les partides, torno a dir, són molt genèriques, sobretot en l'àmbit municipal. Tenim quantitat de partides amb referències a transferències a corporacions locals i en genèric. No hi ha manera, després, de trobar a quins ens locals i per què; això no és transparència. I per descomptat, i ahir s'hi va fer referència, tot el que té a veure amb les inversions extrapressupostàries. Clar, es presenten uns pressupostos, s'expliquen en rodes de premsa al terri-

tori, no ens quadra en absolut el que s'està explicant al territori amb el que hi ha als pressupostos, el portaveu del nostre Grup es dirigeix a l'honorable conseller, i ràpidament es contesta amb un llistat que no hi era en la primera tramesa dels pressupostos. Però és que, a més, alguna de les coses que s'han explicat pels il·lustres diputats socialistes, al territori, tampoc estan en aquesta informació que se'ns passa. Per tant, això no és transparència. Sembla mentida que en la presentació dels pressupostos ens haguem de dirigir a la consellera per dir: «Ens falta quelcom, aquí.» I algú digui: «Ai carall, doncs potser sí. Ja us ho fem arribar.» Home!, això pot ser de tot menys transparència.

Des del punt de vista de la política fiscal. Nosaltres ens reiterem que s'incrementa la pressió fiscal en termes globals. Però deixi'm fer aquí un recordatori, i sense ànim de fer-me pesat, que el tenim en cada un d'aquests debats. En el seu moment es va plantejar l'impost sobre hidrocarburs. Però vull tornar a recordar quin era el motiu i quin era el compromís i què és el que ens anunciava el conseller d'Economia i Finances quan anunciava l'impost sobre els hidrocarburs. Era senzillament per fer un gest davant del Govern de Madrid, que tindria una resposta immediata en els següents pressupostos. No hi va haver resposta. Per tant la demanda és: per favor, retirin l'impost sobre els hidrocarburs, perquè vostè sap perfectament que l'impacte que té respecte a rectificar el dèficit que tenim en sanitat és molt petit. I per això entenc que, en el seu moment, la reflexió que feia el conseller, de dir: «Escolti'm, això és senzillament un gest.» Bé, el gest no té resposta en els següents pressupostos. I en els d'ara, la resposta és que hi ha una bestreta. Doncs, per tant, el problema amb el Govern de Madrid és negociar quina solució hi posem. Però mentrestant, no castigui els ciutadans d'aquest país; retiri l'impost sobre hidrocarburs, sobretot si estem en un escenari, i ahir es reconeixia, amb un nivell d'inflació important, i en el qual, un impost sobre els hidrocarburs no ajuda. A més, en un escenari en el qual sembla que no millorarà l'índex de preus del petroli. Per tant, torno a dir: retirin l'impost sobre hidrocarburs.

I en política fiscal es poden tindre també dues estratègies: la recaptadora, la purament recaptadora, i la d'incentius. Sembla que el Govern només utilitza l'eina de recaptació, només la política recaptadora. No hi han incentius, no tenim cap tipus d'incentiu. Si posem l'exemple respecte a política de l'aigua, home!, en política de l'aigua, per generar un estalvi, podem fer polítiques purament recaptadores, podem fer polítiques d'incentiu, sobretot per als grans consumidors, o podem buscar un punt mitjà. No, el que s'utilitza és purament política recaptadora; cap incentiu en política social. Per tant, el que demanem és que s'exerceixi política fiscal, però també, a part de l'element recaptador, l'element de l'incentiu.

Endeutament. L'endeutament creix, ens ho mirem com ens ho mirem, en termes absoluts i en termes relatius. En termes absoluts, l'endeutament creix i estem a 900 milions d'euros. I en termes relatius passem, l'any passat, del 7,9 per cent del PIB a enguany al 8 per cent del PIB. I estic segur que el conseller em podria dir: «Bé, és suportable amb el nivell de tipus d'interès que tenim en aquest moment.» Hi puc estar d'acord, però tot in-

dica que hi haurà una repuntada de tipus d'interès. Llaavors, què farem? Com ho controlarem? No era el millor moment per apujar el deute.

Vaig acabant, senyor president, amb una referència senzillament respecte a l'ICF i a l'Institut de Crèdit Agrari. En ambdós casos, en aquestes institucions, en el nostre Govern, quan plantejàvem els pressupostos hi havia una definició concreta, clara, sobre les prioritats, les referències que afectaven..., què és el que es podia fer o què és el que no es podia fer i quins eren els objectius. Les referències, en aquest moment, són absolutament vagues. Aquí hi cap tot. Per tant, això té a veure amb transparència, però té a veure també amb quin és l'objectiu que es marca amb aquests instruments, els quals no concretem. Ara sí, després tenim algun invent que pot ser mitjanament enginyós, com l'ICF-Equipaments, que passarà a ser el major propietari del regne. I, per tant, ho passem tot a lloguers. En el fons –en el fons–, generem més deute.

Però aquests instruments tornen a ser els mateixos, com podríem relacionar..., respecte al sistema alemany o els peatges a l'ombra. Sistema alemany: hi estem d'acord. Ho reconeixem, sistema alemany..., es mantenen. No hi ha cap obra nova que funciona pel sistema alemany, però en peatges a l'ombra, senyor Boada, en peatges a l'ombra, criticats reiteradament com a sistema, ho incrementem moltíssim. (*Remor de veus.*) Per tant, nosaltres creiem que al final el que fem, tot plegat, és seguir amagant deute.

I acabo ja respecte..., a una petita referència al Pacte per a la competitivitat. Home, en la partida pressupostària per al que és el seguiment, la gestió, crec que es podia haver fet molt més. Crec que, com a mínim, el que es podia haver fet en coordinació és que algú en aquest país pugui, d'alguna manera, arribar a entendre quin és el pressupost exacte, extraordinari, per al que és el Pacte per a la competitivitat. Perquè el que no val és agafar un pressupost, com si fos un calaix de sastre, i llavors tindre una discussió amb Economia o amb Indústria respecte a quines són les partides –per dir alguna cosa, perquè em tocarà al final d'aquest debat– respecte a recerca, i la partida de recerca em val per a Indústria, la partida de recerca em val per al Pacte per a la competitivitat, la partida de recerca em val per a l'ordinari dels grups consolidats... No val. Per tant, entenem que en aquest cas, si s'ha d'incrementar la partida del Departament d'Economia i Finances per tindre més coordinació per arribar a poder concretar quines són les partides i quin és el pressupost real que tenim per desenvolupar el Pacte per a la competitivitat, ho agraiem.

Per tot això, senyor president, nosaltres mantindrem l'esmena a la totalitat.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats. Ahir, senyor conseller, vam escoltar la

seva exposició respecte als pressupostos i vostè ens va fer menció de quins eren els eixos bàsics, i sense ànim de tornar-me a reiterar respecte al que va ser el posicionament d'aquest Grup Parlamentari en el debat de la totalitat, sí que li volia fer la reflexió del Departament d'Economia des dels eixos que vostè ahir ens va marcar.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Per començar, ens va dir que era un pressupost ambició. Realment, jo crec que amb aquesta paraula hauríem de tornar a redactar els diccionaris, tant de la llengua catalana com els del món mundial, perquè realment vostès, aquesta definició d'«ambició», estan realment utilitzant-la d'una manera reiterada i realment em sembla que si agafem tot el context que han utilitzat d'aquesta, ens podrien portar al més greu equivoc.

Vostès ens parlen d'«ambició» i nosaltres ho traduïm en «esforç». I nosaltres li diem que si vostès el que fan és un esforç pressupostari, ho entenem perfectament. Nosaltres, senyor conseller, som plenament conscients que vostès han tingut realment, doncs..., un greu problema dintre del Govern. Vostès no tenen clares quines són les prioritats per a Catalunya, i això s'ha demostrat en el pressupost. L'esforç ha vingut precisament amb el que li deia, a posar-se d'acord el Govern tripartit, amb aquest estira-i-arrotonsa dels partits i conselleries que donen suport al Govern.

Però nosaltres sí que hi veiem un esforç i una ambició, la recaptadora. Realment hi ha un esforç econòmic, i aquest el fan els ciutadans de Catalunya. Realment vostès han abandonat l'equació que diu que ha de tenir una relació directa l'esforç econòmic i la pressió fiscal. I vostès també han oblidat el que suposen els serveis públics, perquè realment únicament el que demanen els ciutadans de Catalunya és que continuïn fent un esforç econòmic per als seus programes electorals.

Perquè ahir, en l'exposició, vostè ens va parlar del programa del tripartit, del programa catalanista d'esqueres, i jo els vull recordar que aquests pressupostos són per a tots els catalans. Per a la gent que els ha votat i per a la gent que som catalans i que ni els hem votat ni els votarem. Per tant, escolti, nosaltres amb el pressupost esperàvem que ens parlés de les prioritats de Catalunya, no de les problemàtiques del tripartit, i lamentablement aquest esforç –també de consciència– és el que han intentat vostès fer.

I ahir es va parlar del model, i nosaltres els tornem a repetir sense cap problema: escolti'm, iniciativa privada, tota la que vulguin; visió intervencionista, no. Perquè això únicament demostra que vostès no creuen en la societat civil catalana, ni creuen en la indústria, ni creuen realment que pugui tenir..., perquè escolti, tanta subvenció, tant seguidisme, no veiem el perquè. Deixin respirar realment l'economia catalana, que la tenen capturada, que la tenen capturada, que ja veiem les conseqüències de fer seguidisme al Govern tripartit, en aquests moments, eh?, i així ens estalviarem molts problemes.

Però entrarem al pressupost, realment, d'Economia i Finances. Vostè ens va dir ahir que no ens havíem endeutat. Nosaltres, igual que el portaveu de Convergèn-

cia i Unió, no ho veiem. Ens van dir que tindríem ara uns pressupostos més clars. I jo, realment, si totes les fitxes de programes són aquestes..., realment el seguiment dels pressupostos moltes vegades és, doncs, com una cursa d'obstacles. Et vas derivant d'un departament a l'altre, d'una partida a l'altra, d'un programa a l'altre, i al final veus que realment les coses no hi són. Aquesta generació de generalitats realment no aporten res al que hauria de ser un pressupost..., amb un greu seguiment, i realment que es poguessin seguir les partides d'any per any. I els programes també. Si cada any faran un disseny nou del pressupost, realment no veiem que anem per bona via.

Capítol 1, personal: de 38 milions d'euros a 41, increment. Despeses de béns corrents i serveis. Tot el que són operacions corrents: 63 milions, 81 milions, increment. Però sobretot el que ens ha cridat més..., són les transferències a compte de capital, de 1.700 milions a 78.000 milions. No és que estiguem en contra de l'ICF, però és clar, el que veiem és que aquesta empresa té un pressupost..., quantitativament el més rellevant és de l'Institut Català de Finances, que ha passat d'una partida de 8.000 milions d'euros a 1.051,1 milions d'euros, destinats bàsicament, segons ens diu la memòria i la fitxa que ens han aportat vostès, a complementar el finançament privat d'inversions. Fins aquí cap problema, però és clar, quins controls ofereixen vostès perquè nosaltres puguem fer el control parlamentari d'on van destinades? Si es fa referència a les publicacions que fa la pàgina web del Departament d'Economia, doncs, això són justificacions al que s'ha fet, però no la raó del perquè es fa, no del recolzament d'aquestes inversions.

El conjunt d'entitats de dret públic, la variació dels actius financers..., fonamentalment les aportacions al seu fons patrimonial suposen el 22,4 per cent, i els recursos de l'endeutament el 38 per cent. De les societats mercantils també observem –com a mínim ens crida l'atenció i li puc ben dir que en farem un seguiment acurat i, per tant, hi persistirem i tornarem a parlar d'aquest tema–..., l'empresa que preveu un major increment en el seu pressupost és de 255,7 milions d'euros, ICF Equipaments. I tornant a agafar l'índex que vostè ens marcava amb la presentació dels pressupostos, nosaltres li diem: si realment, doncs, han pogut reconduir l'endeutament, com ens va dir, si realment poden fer, amb aquest finançament que tenim, uns pressupostos expansius, per què no han fet un gir? Per què no han donat un recolzament realment als ciutadans i a les empreses de Catalunya i han suprimit, com ha dit el portaveu de Convergència, hidrocarburs..., el percentatge que ens van afegir..., impost de transmissions patrimonials? Ens van dir que era de manera temporal. Ahir ens va dir vostè que part del pressupost ja s'havia..., part de l'increment del pressupost venia motivat perquè ja havia pres mesures el Govern central. Doncs, no veiem..., no hi ha cap justificació, a data d'avui, perquè realment hi hagi aquest increment que, com saben, ha perjudicat greument sobretot el que és la Franja de Ponent. Per tant, torno a reiterar que no veiem per què no han fet aquest gir.

I sobretot, també, vostè ens va parlar de la gran partida que anava destinada a la competitivitat, i nosaltres aquí també li tornem a reiterar. Unitat també de les

conselleries que formen part d'aquest pacte, perquè com veiem no tenen prou clar per on s'ha d'anar. I també aquesta competitivitat..., li diem: en quin marc? Perquè realment les mesures que s'estan prenent a Catalunya no veiem que sigui realment..., que hagin pogut arribar a calar realment a la societat catalana com perquè vegem que aquest pacte ha valgut la pena. Són els mateixos firmants els que l'estan denunciant. I no ho dic jo. D'ahir: «Les cambres de comerç valoren el creixement del PIB però adverteixen de la pressió de la competitivitat.»

Quina confiança vol que tinguem, realment, que vostès abaixaran la pressió fiscal? El president del Govern ens deia que faria una reducció de l'impost de societats. Doncs, bé, jo els torno a reiterar una qüestió que ja vam dir al Senat. Feia menys d'un mes que s'havia presentat, amb la Llei de mesures, una reforma que vam guanyar al Senat amb els vots de Convergència i del PNB, que el Partit Socialista va votar en contra i que després que això hagués passat es va tombar al Congrés pel Partit Socialista, i la setmana següent ens surt el senyor Zapatero dient que ens abaixarà l'impost de societats. Quina confiança volen que tinguin les empreses catalanes que vostès tenen clara la perspectiva fiscal i econòmica en la qual s'han de moure? No dèiem que ara teníem la gran oportunitat, que el tripartit governava a Catalunya i que també teníem un govern amic? Aquest Govern que quan al Congrés..., quan al Senat perd una proposta de modificació fiscal, la tomba al Congrés, i la setmana següent fa la roda de premsa reiterant que abaixarà l'impost de societats? Aquest és el model que vostès volen?

Miri, escolti, Secot, pimes catalanes..., estan demanant que hi hagi una modificació de la pressió fiscal catalana, que estan ofegats, que realment volen que abaixin vostès fins i tot l'IAE. Però no només queda la reiteració, la súplica aquesta..., que vostès ens tenen pressionats fiscalment, sinó que fins i tot els donen idees de com poden abaixar-ho. Vostès, cap ni una. Segueixen amb el Govern tripartit, pressió fiscal. Ja sabem que únicament el seu mecanisme és apujar impostos.

Una altra. (*Veus de fons.*) No, no és que els apugin, és que ja els van apujar tant que ara els mantenen, que és pitjor. La riquesa financera dels catalans, 32 punts. El major endeutament de les famílies catalanes. Això tampoc els importa, i això tampoc importa a l'economia. Fernández Ordóñez: «La subida de tipo será beneficiosa, porque reducirá demanda de la vivienda.» Anem bé –anem bé. Realment, ens cobrim de glòria. I l'última: «“la Caixa” qualifica de preocupant el creixent dèficit comercial, que evidencia carències competitives.» Això no li ho diem des de la bancada opositora, si m'ho permet. No –no: això li ho diuen tots els agents que han firmat.

Vostès saben el que costa a les famílies catalanes pagar l'hipoteca de cada mes? Ens podem creure que tenen la sensibilitat de saber el que és pagar un crèdit cada mes? A vegades sembla que ho oblidem.

I és per tot això, senyor conseller, que veiem moltes coses, veiem pressupostos que, com diem moltes vegades..., i vostè em deurà dir que és un discurs alarmista i recurrent. No! –no!, ja li ho he dit, he utilitzat part del

meu temps per parlar del que pensa el Grup Parlamentari i part per dir-li, no per boca meua, sinó per part d'agents intervinents, el que pensa la societat catalana.

I vostè ahir ens va parlar de l'Estatut. Escolti'm, si us plau: deixin d'utilitzar l'Estatut i el tema del finançament per tapar les seves vergonyes i la seva incapacitat realment d'oferir una política econòmica i fiscal a Catalunya. Escolti'm, el senyor Solbes ja va dir: «Escolteu, el tema de la reforma del finançament de Catalunya, el tocarem, però serà fora de l'Estatut.» Per tant, ja ens va dir, a nosaltres, que seria en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera on hauria de tractar-se el finançament de Catalunya, i aquí també ens hi trobarà.

Per tant, millors en el finançament, sí, però ja estem farts que, realment, vostès no posin mesures per solucionar el greu problema de competitivitat que tenim a Catalunya. I això no ho solucionarà l'Estatut, perquè, moltes vegades, quan anem parlant pel territori ens diuen: «I el sistema de finançament que proposa l'Estatut farà que baixin els impostos?» Home!, si governés Convergència, diria que potser sí, però governant vostès segur que mantindran la mateixa pressió fiscal que tenim en aquests moments i s'inventaran impostos nous. Ja ho han avançat, no?, que farien més impostos en el tema del medi ambient, de les empreses... És a dir, tornen a collar l'economia i les famílies catalanes.

És per tot això, senyor conseller, que des de la seva conselleria, que havia de ser la que inspirés realment la resta, veiem que no hi ha gestos, realment, que puguin aportar el que realment l'empresariat i les economies particulars volen, que és el tema que veiem confiança. Veiem agències, consorcis, models, plans programàtics. D'això, sí que en veiem molts. I un pressupost transversal, d'esquerres, tot el que vostès vulguin. Però, realment, no veiem seriositat i polítiques que es puguin portar a terme, polítiques que es puguin seguir i, sobretot, polítiques amb què els ciutadans de Catalunya vegin que hi ha una bona relació entre el que paguen i el que reben.

És per tot això, senyor conseller, senyor president, que nosaltres mantindrem la nostra esmena a la totalitat d'aquest Departament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és ben cert, el que ha dit la senyora Olano, hi coincideixo: La conselleria, la Conselleria d'Economia i Finances, és inspiradora de polítiques i orientació de tot el Govern. De fet, podríem dir que és, per una banda, el cervell, i, per l'altra, el cor i els pulmons del Govern. Ja ho veurem després en la descripció de cadascuna de les polítiques.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Però també els he de dir que el debat que fem jo no el seguiré, perquè no estem en un debat sobre l'orientació dels programes i, en definitiva, l'actuació de la conselleria. Fem com una mena de succedani, com una segona part –i aquí podem fer esment a allò de «nunca segundas partes fueron buenas»–, del debat general del pressupost o de l'orientació econòmica general.

I caiem en els tòpics, perquè també hi ha una dita, en el que és la tramitació parlamentària, que diu que si no trobes res a criticar en un pressupost digues que ha crescut molt la partida de publicacions i d'estudis, i, llavors, ja, el que fas és posar com una mena de tela de malbaratament, diguem-ne, de disbauxa, a l'hora d'utilitzar els recursos. I això ho sentiran durant tot el dia i ho van sentir ahir. El primer que diuen els portaveus de l'oposició que plantegen aquestes esmenes a la totalitat és que hi han molts diners per a estudis.

I, per l'altra, també hi ha un altre tenor, que en diuen, no?, que és l'opacitat. Se defensa per part dels ponents que donen suport al Govern la transparència, l'increment, la voluntat de fer més accessible..., en termes polítics, en la lectura política d'objectius dels pressupostos, i se'ns diu que hi ha més opacitat perquè el grau de desagregació de determinades partides relatives a elements materials, doncs, sembla que no es troben. Això és el que emmarca les intervencions que sustenten les esmenes a la totalitat. Anem a pams i analitzem cadascuna d'aquestes qüestions.

Opacitat. Se'ns ha acusat que no hi ha manera d'accedir a la informació de la liquidació del pressupost. Bé, i això és manifestament, diguem-ne, inadequat a la realitat. Vostès saben –i només cal clicar, amb aquestes tecnologies que avui dia tots tenim al nostre abast– que la liquidació està penjada a la xarxa amb una cadència mensual, i que ara tenim la del mes d'octubre, ja, per poder visitar i poder formular les nostres anàlisis i, per tant, sustentar les nostres crítiques, i que el compte general no és que s'envii aquí el mateix dia, sinó que s'envia al Parlament la mateixa data que s'envia allà on s'ha d'enviar prèviament, que és a la Sindicatura de Comptes. Per tant, jo crec que, des del punt de vista de l'anàlisi, i en aquest cas podríem dir el control parlamentari de la liquidació, de l'execució del pressupost exposat, eh?, doncs, evidentment, tenim els recursos que tenim, i no són gens menyspreables.

També s'ha dit que el pressupost per a programes –fins i tot se'ns ha exhibit un paperet–, doncs, és insípid, que no té continguts. Jo crec –vaja!, la veritat és que només cal que mirem la documentació d'altres exercicis– que la transparència, la definició, la formulació, sobretot dels indicadors de l'eficiència en l'execució de tots i cadascun dels programes, s'ha incrementat moltíssim. I, per tant, des del punt de vista polític del control del Govern, tenim instruments que serveixen molt i molt per fer aquest seguiment.

Per tant, tenim una vinculació pressupostària a la definició econòmica i als programes que sustenten aquestes polítiques econòmiques i tenim uns indicadors que ens permeten fer el seguiment i el control d'aquestes actuacions. Això pel que fa referència a la dita opacitat.

Dintre d'aquesta dita opacitat, també tenim la crítica que es fa als finançaments de caràcter específic, aquells finançaments que es fan a través de vies extrapressupostàries. Jo crec que remuntar-nos a l'anàlisi d'aquests finançaments és remuntar-nos a la necessitat que té qualsevol administració, la de la Generalitat, la de l'Estat, fins i tot la municipal, d'atendre adequadament les necessitats dels ciutadans. I quan dic «adequadament» és per tal de posar a la seva disposició en temps i hora aquells béns, aquells equipaments, aquelles infraestructures, que es necessiten ara. I una altra cosa és trobar les fórmules de finançament que poden, alguns diuen, transferir a generacions futures el pagament d'aquestes infraestructures, i jo en dic adequar el temps d'amortització de les mateixes infraestructures al de finançament de les mateixes infraestructures o equipaments, en definitiva béns, a disposició de la ciutadania.

Per tant, aquest pressupost, que en el seu creixement corrent està molt per sota no ja de l'increment nominal del pressupost general, sinó del creixement en termes homogenis –és a dir, sense la incorporació de tantes unitats de despesa, podríem dir, o de consorcis, etcètera, perquè parlem, si no m'equivoco, del 4,46 en termes de caràcter corrent–, doncs, ens permet dir que sí que és ambiciós, però en termes de despesa corrent és tremendament estalviador.

I, per què? Perquè el gran esforç que es fa amb aquest pressupost, que sí que és d'un increment molt i molt notable, es fa a través de les operacions de capital, d'aquelles transferències que es fan o a empreses, al sector sense ànim de lucre o als instruments financers que té el mateix Departament, és a dir que té l'Administració de la Generalitat, i que són els veritables motors o bombes d'aportació de capital alhora als projectes propis o als projectes de la societat econòmica, en definitiva dels agents econòmics del nostre país.

En aquest sentit, l'increment més que notable de les aportacions en forma de transferència a l'Institut Català de Finances o les aportacions en forma de generació de nou capital al mateix Institut o a l'Institut Català de Crèdit Agrari, per no parlar de les aportacions que es fan a programes de suport per tal de suavitzar l'impacte dels interessos, ja en una situació de baixos interessos, a través de la mateixa línia que hi ha en altres administracions de l'Estat, com l'Institut de Crèdit Oficial, a través de suport a les petites i mitjanes empreses, és la definició que es creu en la societat civil, i el que no es fa és suplantar el paper de la societat civil.

Per tant, cor i pulmons; injecció de capital per tal que l'Administració de la Generalitat, en aquells segments més sensibles de la inversió..., que són necessàries d'implementar immediatament –sanitat, escoles, etcètera–, a través d'aquest desdoblament de l'activitat de l'Institut de Crèdit Oficial, que no és que no tinguí objectius, sinó que desagrega la seva activitat a través de divisions específiques per poder fer millor l'anàlisi d'aquests objectius, doncs, compti amb els recursos suficients per poder-ho fer.

Pel que fa als instruments de comandament, per entendre'ns, del que és la realitat econòmica d'aquests pressupostos i, en definitiva, de l'acció de govern de la Generalitat, tenim un altre apartat dels pressupostos, que

es tracta conjuntament amb el Departament d'Economia, que es tracta de les despeses que estan adreçades als diversos departaments.

I aquí és un treball que sí que el puc reconèixer opac; és un treball de cara endins, és un treball instrumental, que per al que serveix és per tindre elements, quadres de comandament, per poder tindre una informació precisa de com adequar les polítiques a les necessitats.

I, en aquest sentit, també es fa un esforç molt important derivant les despeses de calaix de sastre cap a les unitats corresponents de despesa, és a dir, cap als departaments que els corresponen, netejant el gra de la palla. I, per altra banda, es fa un esforç també important en inversió, que tampoc no passa, o no supera, la mitjana del creixement dels pressupostos, en matèries relacionades amb polítiques horitzontals de caràcter informàtic, patrimonial, o, fins i tot, de caràcter retributiu: millores, al·licients, incentius, des d'aquest punt de vista.

Hi han tres grans instruments, que s'implanten amb un diferent grau d'implantació, que plasmen l'esforç en aquest sistema d'informació.

Primer, la nova plataforma per a la gestió de tributs. Com poden comprendre, m'interessa moltíssim, perquè porta el nom del fill més il·lustre dels reusencs, que és la Plataforma Gaudí. Penso que és una part del cervell, una part important per tirar endavant l'eficient gestió dels tributs. És una plataforma pionera a tot l'Estat.

També s'introdueixen millores més que notables en el sistema de gestió d'allò que fabrica els escenaris, de la gestió economicofinancera del pressupost.

I, també, molt important pel que significa de matèria primera per a tota administració, s'està en el procés d'estudi –sí, en procés d'estudi, que s'han de pagar, aquests estudis– per a la implantació, millora, del sistema d'informació sobre els recursos de personal, i es replantegen les plataformes que, sens dubte, dels altres governs també existien.

Tot això –tot això–, per tal de millorar, i molt, el que és la gestió amb criteris i amb instruments eficients, propis de qualsevol estructura empresarial necessària per tal de tirar endavant eficientment la gestió.

Ara bé, jo no voldria deixar de passar els instants, suposo que ja deuen haver, aquí..., per utilitzar per aquest portaveu, per tal de fer esment d'algunes de les polítiques que no s'han parlat aquí però que crec que són molt i molt importants de cara a la descripció de en què ocupa la conselleria d'Economia i Finances el seu temps. I n'agafaré un com a botó de mostra; en tot cas, en el segon torn mirarem ja d'aprofundir-hi, no?, i és el Programa de foment empresarial.

Perquè moltes vegades s'invoca el tripartit –aquesta paraula màgica, «tripartit»– com a no amant dels sectors empresarials, que no té en les seves prioritats el suport dels sectors empresarials, que, en definitiva, el foment de l'activitat empresarial és aliena als seus objectius, i no és pas veritat, eh? I, si fan una breu anàlisi dels continguts d'aquest Programa, veuran que aquí sí que hi ha una atenció important i una necessitat de contractació de consultories i ajuts externs, per tant, més estudis, per al seguiment de l'Acord estratègic per la competitivitat,

internacionalització i qualitat de l'ocupació, que és la millor eina de concertació social que tenim al nostre abast i que és un triomf de tots i que hauria de, també, generar el consens en el seu seguiment i implantació per part de tots els grups parlamentaris.

Però també tenim l'impuls a les iniciatives de les entitats sense afany de lucre amb participació del sector públic i el sector privat. Quines són, totes aquestes iniciatives, sobretot en el camp de la recerca, el desenvolupament, la innovació, que han de ser i són la punta de llança de la transformació de la nostra activitat productiva, necessària per adaptar el nostre model als requeriments del futur? Doncs, aquí estan; no han merescut la seva atenció, però aquí estan. O l'impuls de la dotació de recursos de capital en condicions especials, a la innovació, als nous requeriments de la generació d'activitat empresarial que el nostre temps té; la creació, l'aportació de fons de capital de risc, que és una estratègia importantíssima des del punt de vista del desplegament de les polítiques financeres del nostre Govern; per no dir la creació, en aquest cas específica, d'una línia de capital de risc per a la creació de noves activitats empresarials a la nostra Mediterrània. Tots diem: la immigració, els seus orígens, per què es produeix?, i la necessitat d'invertir, d'inversions directes dels països del nord de la Mediterrània al sud de la Mediterrània. Doncs bé, la creació, el funcionament d'una nova orientació, en aquest sentit, d'injecció financera, amb seu a Barcelona, per al desenvolupament d'aquests projectes empresarials, més enllà no de l'estret, de les fronteres i les reixes que hi han més enllà de l'estret.

I, després, també, per què estudis? I, per què la necessitat de dotació pressupostària per a aquests estudis? Si hi ha una novetat, per entendre'ns, que centra l'atenció de qualsevol observador de la realitat empresarial, sens dubte coincidirem que la responsabilitat social corporativa de les empreses està al damunt de totes: seminaris, jornades, convencions, llibres, estudis, tallers sobre aquesta qüestió, que és cabdal de cara al futur. Doncs bé, el Govern ha d'impulsar, sense cap mena de dubte, aquesta activitat, perquè és una necessitat de la societat. I per això també calen recursos i cal, prèviament, fer els estudis corresponents per poder tirar endavant aquests treballs.

Senyores i senyors, voldria acabar la meua intervenció fent una petita al·lusió al que se n'ha dit el creixement, en termes absoluts i en termes relatius, de l'endeutament. I la vull fer amb una comparació amb l'afirmació testamentària, potser diria jo, del diputat Francesc Homs, anterior portaveu el Grup de Convergència en aquesta matèria econòmica. Deia que un país com Catalunya no ha de tindre cap tipus de reserva a endeutar-se, el seu instrument de Govern, que és la Generalitat, perquè des de la perspectiva nacional el que s'ha de fer és endeutar-se, si convé fins a les cel·les, per poder donar atenció a les necessitats dels ciutadans.

Evidentment, vostès poden comprendre que no compartim, diguem-ne, aquesta flamarada passional des del punt de vista de com orientar l'endeutament. Ara, també els he de dir una cosa: és en moments com aquests, quan hi ha la capacitat de captació de crèdit per tirar endavant les inversions necessàries, que amb les caute-

les necessàries, assegurant els tipus d'interès, que hi han molts d'instruments per poder-ho fer i indexant a tipus fix, com gran part del deute de la Generalitat existeix, que s'ha de ser ambiciós i que s'han d'agafar els riscos necessaris.

No entraré, perquè em sembla que ja és un debat totalment fora de lloc, en si les bestretes són bestretes o són bestretes per una consolidació futura ja anunciada, amb relació al finançament de la sanitat. Qualsevol que hagi analitzat i sàpiga quins són els compromisos del Govern estatal, sap que aquestes són bestretes avui i seran recursos consolidats el dia de demà.

Mirin, per acabar –ara sí–, plana sobre aquest debat un epítet, una mena de qualificació també transversal a la política del Govern: el Govern és intervencionista. Qui nega que tot govern, en funció de l'exercici de les seves competències i les seves capacitats reguladores, ha de tindre un cert grau d'intervenció? No ho nega ningú. El que passa, que en això s'han fet molts i molts..., s'ha exagerat molt, no? Des de Madrid arriben onades de crítiques i d'acusacions sobre intervencionisme. Vaig poder assistir a un debat al Congrés dels Diputats en què es deia: «És que són tan intervencionistes, aquesta gent de Catalunya que confegeix una proposta de l'Estatut, que, fins i tot, regulen la circulació o el desplaçament dels cotxes funeraris.» Perquè, és clar, algú els ha de regular; si no els regulem nosaltres, vol dir que hi han altres que els regulen, perquè per qüestions de salut pública, evidentment, els cotxes funeraris han de tindre regulada la seva activitat.

Doncs bé, aquest és un botó de mostra de la significació que el terme «intervencionista» té per alguns d'aquestes bancades, per vostès. Doncs bé, sàpiguen que no és intervencionisme, això, per nosaltres. Intervencionisme, per nosaltres, és tindre una actitud gairebé paternalista i de tutela de la societat, com durant vint-i-tres anys van tindre aquests senyors d'aquí. I intervencionisme és capturar, a través d'activitats de caràcter polític o de ressorts polítics, el control del sistema financer i dels grans serveis que necessita la societat per funcionar, com a la seva època van fer tots vostès. Això sí que és intervencionisme.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Senyor Castellà, vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president, gràcies; molt breument. Senyor Pérez, cervell, cors, pulmons..., el que passa és que creiem, intuïm, que hi ha una insuficiència respiratòria greu. El que passa és que no ens deixen fer el TAC, i tampoc ho volen veure del tot.

No se m'escapi; és a dir, això no és retòrica de l'oposició, dir: «No hi ha transparència» i que només parlem de si no tenim les dades de la liquidació. Si jo no he dit això. Si jo el que he dit és: «Podem tindre un debat en comissió amb l'honorable conseller, vindrà l'honorable

conseller a tindre un debat en comissió, com nosaltres havíem fet, sobre l'execució del pressupost? Perquè fins ara no ho han fet.» Això vol dir transparència respecte a la liquidació; m'estava referint a això. No em canviïn les meves paraules.

Després, no m'ha contestat. Quan jo em refereixo que... Agafi's l'articulat de la Llei, les diferents vinculacions, si les fem a capítols..., no em digui que això és concretar. Per què hem passat de fer vinculacions a articles determinats a anar en genèric al capítol? Per tant, això vol dir que no hi ha transparència.

I, respecte a les inversions extrapressupostàries, si, escoltin, la meua pregunta és: què estem amagant? Miri, fins al pressupost del 2003, a tots els diputats se'ns entregava el pressupost i un annex, que era el Pla addicional d'infraestructures, construccions i equipaments. Per què això no es fa ara? Per què senzillament s'amaga? Per què s'ha de demanar? No em digui que això és transparència. Per què no es dona des del 2003, això, i s'ha d'anar demanant per una metodologia que, diguem-ne, no seria la regular a l'hora de presentar els pressupostos?

Respecte als escenaris i, per tant, a la pressió fiscal, jo li torno a dir: contesti'm quins incentius es plantegen. Política recaptadora, tota; incentius, cap. Estan disposats vostès o no a retirar l'impost sobre els hidrocarburs?, que es va dir que era conjuntural, que es va dir que era per fer un gest, sobretot en l'escenari inflacionari que tenim ara. La pregunta és: sí o no?

I respecte a l'endeutament, és a dir, si l'escenari macroeconòmic que vostès plantegen en aquests moments és el que és, és el moment d'estalviar; és ara, que hem d'estalviar. Quan ho farem, si no? Quan ens vinguin els repunts determinats, com ho farem, si no? El senyor Homs la feia en una conjuntura determinada, la reflexió, que segons vostès és molt diferent ara, i, per tant, fins i tot podem la compartir. Doncs, és ara; si no estalviem ara, quan ho farem? Del que ens queixem és d'això, del nivell de deute.

Al cap i a la fi..., deixi'm anar acabant també amb dues reflexions una mica globals. La veritat, jo, en aquesta tribuna, em sembla que ho recordava en els passats pressupostos: nivell d'execució de les inversions reals; quantitat d'inversions que es van repetint; despeses molt elevades, en general, a tots els departaments de protocol, publicitat, estudis i programes. Ja ho van fer en els últims pressupostos. En els últims pressupostos jo anunciava que el que s'estava fent és calaix. Com és possible –i no parlo d'inversions– que en estudis i programes a la liquidació no s'executin totalment les partides? Perquè s'està fent calaix. Abans hem parlat del Departament d'Interior. Vostè vol que jo em cregui que ens gastarem 50 milions de les antigues pessetes, 300.000 euros, en croquetes? No, no ho crec, jo no m'ho crec; segur que no ens gastarem tants diners en croquetes. El que passa aquí, senzillament, és que es fa calaix per a uns pressupostos que són preelectorals.

I acabo ja, amb el concepte d'«intervencionisme». Miri, sap què és, senyor Pérez, intervencionisme? Intervencionisme és anar als alcaldes i condicionar-los dient: «Vigila si entres esmenes o no entres esmenes en

funció de què és el que rebràs. Et suggereixo que et plantegis anar a plataformes independents.» Intervencionisme, sap què és? L'altre dia el senyor Arús, en una entrevista a BTV, dient: «Miri, sap què passa en aquests moments, sap per què no treballo amb TV3?» I ho deia clarament: «Perquè quan jo plantejo un projecte TV3 em diu: “Miri, sí, si el fa amb aquesta productora. Si no, no hi ha projecte”.» (*Remor de veus.*) Això és intervencionisme.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Senyora Olano, si vol fer ús del torn de rèplica...

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president. Home!, senyor Pérez, jo li diria que si amb el bon to de veu amb què ens ha fet la seva exposició ens pretén vendre els pressupostos, li dic que a més del tot de veu, que li agraiïm, doncs, la veritat és que no ens ha convençut. Sobretot perquè, és clar, a més del to de veu, que sembla que... Jo començo a pensar que és una tàctica que utilitzen vostès en aquest debat del pressupost, no? Quan, allò, l'oposició carrega una mica, abaixen el to de veu. Bé, ja ho seguirem –ja ho seguirem.

Però el que li vull dir és que malgrat el to que utilitzin, les formes i el que vinguin a la premsa, el que sí que li dic és que nosaltres hem llegit el pressupost i veiem els números. I ja li ho vam dir ahir: la quadratura del cercle, doncs, és una mica difícil. No han abaixat la pressió fiscal, hi ha més endeutament i, sobretot, doncs, veiem que tornen a governar per a la gent que ha votat tripartit, no governen per a tots els catalans. Vostè ens ha dit: «Això és el cor i els pulmons.» Doncs jo li dic: «Doncs l'economia catalana, a aquest pas» –com ha dit el portaveu de Convergència– «o està constipada...» Jo havia posat: «Doncs està a la UVI», perquè, és clar, realment per aquesta via considerem que anem malament.

Després, vostè, quan hem parlat de les aportacions de capitals ho ha dit com si això fos la solució per a l'economia. Si totes les bones idees haguessin tingut recolzament econòmic, doncs, potser sí, però si només hi ha aportacions i no hi ha bona gestió, i no hi ha bones idees, i, sobretot, no es té perspectiva d'on es vol anar, realment, per molts diners que hi posem, no anirem enlloc.

I, després, ha dit: «Endeutaments, sí.» Però jo li dic: «Endeutament amb confiança.» I, sincerament, no ténim confiança en les polítiques que fan, no veiem que aquest Acord estratègic porti enlloc. Li ho torno a dir: el paper ho aguanta tot, l'Acord també. Però, per què dic això? No perquè ara vingui jo a fer aquí guerrilla, de cap manera. Li ho dic perquè en l'Acord estratègic una de les coses més fonamentals que hi ha són les infraestructures, i en aquest tema, per molts diners, per molts estudis, que facin vostès, si no es posen d'acord en les infraestructures tan necessàries per a Catalunya, i aquí tenen vostès el problema, l'Acord estratègic cau completament.

I en el tema de la reforma laboral, si realment el senyor Caldera no agafa un posicionament de quina ha de ser la reforma i això després es plasma a Catalunya, no tindrem i no podrem portar a terme l'Acord estratègic.

Per tant, li torno a reiterar que si a la vida hi ha una economia... de diners, doncs, realment, sí que em semblarien oportunes, aquestes transferències de capital. I intervencionisme, jo li ho torno a dir, i es veu en el llenguatge que utilitzen: «impulsar», «programar», «ordenar», «controlar»; és a dir, intentar fer una cotilla per a l'economia, i sobretot per a la iniciativa privada.

I, com ha posat un model nostre, doncs, jo també li'n posaré un de vostre. Intervencionisme i mordassa és que el senyor Montilla vagi de viatge dient que no es pot parlar, que no es pot assistir... Això sí que és mordassa, això sí que és intervencionisme. Si realment es pretén fer un viatge important per a l'economia d'Espanya i de Catalunya, s'ha de permetre que tothom hi participi, i, si no, més val no fer-ho. Aquest tipus d'intervencionisme sí que ens preocupa, el sectari, el que només veu, i regula, i legisla, per als seus. Aquest intervencionisme és el problemàtic, el que no deixa córrer l'aire.

Per tant, com vam dir ahir, és una qüestió de models. Nosaltres tornem a dir: «Menys intervencionisme i més presència i recolzament de la societat civil catalana.»

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Senyor Pérez, vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Començarem pel final, sobre l'intervencionisme, perquè crec que és una paraula de moda, eh?, l'han posat... (*Veus de fons.*) No ho era —no ho era—, no ho era perquè no es produïa, no es produeix, en el Govern socialista. (*Veus de fons.*) M'acaben de treure les paraules de la boca, no? Jo volia fer una pregunta, no? Fem un repàs de en totes aquestes grans corporacions, mirem qui en són els titulars. Mirem, exactament, qui els va nomenar en el moment en què eren empreses públiques; ara són empreses privades. Si això no és intervencionisme, només pot ser una altra cosa: és la quinta essència de l'intervencionisme. No —no—, això no és liberalisme. El liberalisme és posar en mans dels accionistes qui ha de regir els destins de les seves companyies. Això és, eh? Vostè ho entén. Però, bé, ja veig que no els convenceré. Aquest és un tòpic que repetiran vostès d'una manera reiterada, i, per tant, doncs, potser no val la pena que hi insistim més, tot i que s'ha posat de moda, no?

Sí que em preocupa més —sí que em preocupa més— aquest desmarcatge —abans s'ha vist, se va veure ahir en la intervenció del senyor Fernández Teixidó, s'ha vist també avui amb les seves paraules contundents— de falta de suport, falta de confiança en l'Acord estratègic. Això, per mi, és molt greu —per mi, és molt greu—, perquè contradiu totes aquelles adhesions que, d'una manera entusiasta, en el moment de les signatures solem-

nes del Govern, dels agents econòmics, dels agents socials —aquella mena de voluntat d'unir-se a aquest èxit social de la societat catalana—, es van practicar en el seu moment.

Jo el que els demanaria és que, a través de l'anàlisi..., però primer que signessin la petició de compareixença conjunta que hem decidit de fer tots els grups, que n'hi han alguns que encara no ho han fet, perquè el senyor conseller pugui explicar quin és el grau de compliment d'aquestes polítiques dintre de l'Acord. I, després, que, amb l'exercici legítim de la crítica a les accions o inaccions, o el grau de compliment de les accions, enviéssim un missatge a la societat catalana que en aquesta legislatura hi ha una voluntat comuna de tots els grups de definir..., ja estan fetes, però executar les polítiques que la societat catalana i els agents econòmics, l'economia catalana, necessiten per reeixir en un canvi del marc econòmic, que sabem que es produeix, i que hem de prendre les decisions encertades per tal de poder no perdre el pas. I això s'ha de materialitzar, la senyora Olano ho deia, en accions que moltes estan vinculades a inversions.

A veure, si m'ho permeten, la consolidació de l'extraordinari esforç inversor de l'exercici passat traspassat a enguany, traspassat, fins i tot, amb la continuïtat d'algunes inversions que tenen una execució de caràcter plurianual, com tots vostès saben, i afegit a la concertació que s'ha fet amb el Ministeri de Foment, que permetrà la inversió de 7.246 milions d'euros, aquest és un paquet que té una importància tremenda. El senyor Macias, que va presentar un pla d'inversions, hauria saltat d'alegria de poder haver firmat un acord com aquest en aquell moment, saltat d'alegria. No ho va poder fer perquè la supeditació que vostès tenien amb el Partit Popular va fer que en el seu moment retiressin les esmenes, tot i que tenien, els ho asseguro de primera mà, el vot del Grup Socialista a l'oposició, que hauria fet tirar endavant aquest paquet. Doncs aquest paquet se va endarrerir, i ara el tornem a recuperar, nosaltres, amb el Govern. (*Veus de fons.*) Escolti'm, no cal que em diguin que no, perquè ja els he dit que de primera mà conec tota la petita història de tot això.

Estudis i programes. Saben vostès que les auditories han de ser necessàriament externes en l'execució...

El vicepresident primer

Senyor Pérez...

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president, acabo immediatament..., dels fons europeus? Doncs, per tant, hi han d'haver fons per a aquests estudis.

I, per últim, ara és hora de fer estalvi. Sí senyor, s'ha vist clarament. Aquests pressupostos fan un estalvi corrent important que permet que les inversions necessàries no siguin totes fruit de l'apellació a recursos externs, sinó als recursos intrínsecs del mateix pressupost, a través de l'estalvi corrent que està pressupostat en aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ahir en el debat de les esmenes a la totalitat del pressupost ja vam parlar, en concret en la intervenció que vam fer des del nostre Grup Parlamentari, del rigor i la millora de la gestió. Ens referíem a les inversions, però també ens referíem, en global, a l'elaboració del pressupost. I, precisament, aquesta feina, aquesta tasca, correspon al Departament d'Economia i Finances, departament de què ara mateix fem el debat de les dues esmenes a la totalitat que han presentat els dos grups de l'oposició.

Efectivament, el procés pressupostari s'ha encaminat cap a una major transparència, eficàcia i eficiència, i, bàsicament, en un parell de línies. En primer lloc, s'ha avançat, o s'ha iniciat l'avenç, cap a una pressupostació per programes, d'acord amb estructures d'àrees de despesa, polítiques de despesa, programes i classificació econòmica, que s'estructura en capítols, articles, conceptes i aplicacions. I deia que, finalment, s'ha iniciat aquest mètode de treball, s'ha iniciat, no s'ha aplicat totalment, i poder per aquí vénen part de les crítiques. Efectivament, s'ha iniciat aquesta aplicació, però ja era hora que s'iniciés, aquesta aplicació. De fet, parlem d'una metodologia de treball que havia estat i és la gran assignatura pendent de tots els consellers anteriors que han passat pel Govern de la Generalitat, a consellers d'Economia i Finances, em refereixo.

Però aquest procés pressupostari encaminat cap a aquesta transparència, eficiència i eficàcia, també –també– rau en el fet que també s'ha iniciat un sistema d'indicadors de mesura dels objectius pressupostaris per veure'n el grau de compliment. I, precisament, això, ara que tant se parla de transparència, doncs, és un altre exemple de transparència. Amb aquests indicadors es podrà veure exactament quin és el grau de compliment de totes les consignacions pressupostàries.

Un altre aspecte rellevant que s'ha inclòs en el pressupost corresponent a aquest Departament són les despeses que l'anterior exercici estaven incloses en seccions de despeses de diversos departaments, corresponents a transferències corrents d'empreses privades, transferències de capitals a l'Institut Català de Finances i les aportacions a l'Institut Català del Crèdit Agrari.

Per altra banda, s'han inclòs en la secció pressupostària despeses de diversos departaments: les despeses de tramitació, formalització, regularització, despeses jurídiques, etcètera.

Per tant, parlem d'un pressupost que ha ampliat el seu perímetre quant a les diferents tasques i les diferents polítiques que abans trobàvem en altres àrees. Això fa que si comparem una xifra, la de l'any passat amb la d'enguany, parlem d'un increment de més d'un 30 per cent, però si ho comparem amb perímetres pressupostaris com el de l'any anterior aquest increment és del 4,46 per cent.

S'ha parlat molt d'aquest pressupost per programes. Jo creia que en les intervencions, llargues intervencions, que han tingut oportunitat, o hem tingut oportunitat, de sentir per part de Convergència i Unió i del Partit Popular es parlaria dels programes i que se'ls haurien mirat i se'ls haurien, doncs, si més no, llegit, i veig que no ho han fet. De fet, la senyora Olano abans ens ha ensenyat un full. Crec que no era ben bé aquest programa o aquesta síntesi de programa. Més aviat, ha d'anar a la memòria del programa per veure un exemple pràctic d'aquest inici, d'aquest mètode, d'aquesta metodologia.

I, de fet, a mi, m'agradaria destacar-ne un parell: en primer lloc, el Programa de foment empresarial, i, en segon lloc, el Programa de foment i regulació del sector financer. Jo crec que són dos programes que si passen a llegir la diagnosi i els objectius, les activitats, el seguiment, d'aquests programes, poden donar una bona idea del que implica aquesta nova metodologia de treball, que, ho repeteixo una vegada més, és l'inici de la metodologia; tota no s'ha aplicat al cent per cent.

Quant a foment empresarial, amb uns objectius d'avançar cap al compliment del seguiment de l'Acord estratègic per la internacionalització, amb aquest Programa podrem veure si s'aplica o no s'aplica aquest debat que s'ha iniciat a nivell pressupostari, però també desenvolupar nous instruments financers que s'adaptin a les noves necessitats i realitats empresarials, o impulsar el que seria el marc de la responsabilitat social de l'empresa.

Pel que fa al Programa de foment i regulació del sector financer, s'actua en l'ordenació, control, supervisió i inspecció de la diversitat d'agents del sistema financer i assegurador català per tal de detectar anticipadament situacions de deteriorament d'actius. Important, aquest aspecte.

Sé que em refereixo a aspectes, amb aquests dos exemples, molt concrets, però també hem de parlar de qüestions concretes i no només de grans xifres.

Abans d'acabar, m'agradaria, si més no, doncs, ja que hem tingut l'oportunitat, ho repeteixo, de sentir totes dues intervencions, doncs, de fer alguns esments al que s'ha dit des de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Començaré per senyor Castellà. En concret, parlava, quan feia la seva exposició, dels diferents blocs. Parlava del bloc de la política fiscal, i assegurava, una vegada més, ahir ja el senyor Fernández Teixidó ho va dir, que per ells s'incrementava la pressió fiscal a través d'aquest pressupost, cosa que nosaltres neguem. Diem que la pressió fiscal no incrementa, i ho argumentaré.

Crec que vostès cometen un error: confonen recaptació amb pressió fiscal. L'increment de recaptació no necessàriament ha de portar un increment de la pressió fiscal –no necessàriament. I em referiré a dues dades molt concretes. Efectivament, si repassem els ingressos de la Generalitat, la recaptació per a l'impost sobre transmissions patrimonials s'incrementa un 23 per cent –la recaptació–, i l'IRPF en qüestió del tram autonòmic també s'incrementa un 14,8 per cent, però en cap d'aquests dos impostos s'ha tocat cap element essencial de l'impost. Efectivament, si hi ha més recaptació en l'impost de transmissions patrimonials és perquè hi han més

transmissions. I en el cas de l'IRPF, si hi ha aquest increment és perquè aquí dins hi ha part dels anticipis de l'acord de finançament per a la sanitat, estan inclosos aquí dins. Per tant, no parlin del fet que aquí hi ha un increment de la pressió fiscal. En tot cas, hi ha un increment de la recaptació, cosa ben diferent.

Parlaven també dels incentius de la política d'aigua. Gran enemic, aquest Govern català, de la política de l'aigua! Només cal recordar-li que l'any passat, a través d'una esmena en aquests pressupostos dels tres partits que donem suport al Govern, es va posar ordre en el que són els coeficients reductors, uns coeficients reductors –parlo del cànon industrial– que no servien per arribar a objectius d'eficiència i de millora de la utilització d'aigua. I, gràcies a aquella esmena, s'ha fet una esmena molt ben feta en aquest terreny. Per tant, aquests enemics poder no ho són tant, o poder ens intenten posar una etiqueta que no correspon.

Quant a la intervenció del Partit Popular, la senyora Olano parlava no només de l'intervencionisme. Ja vam parlar molt ahir sobre la qüestió. Vostès tenen una concepció neoliberal econòmica –vostès, el Partit Popular i Convergència i Unió– i conservadora en el terreny social. Res a dir, és el seu ideari, és el seu model. Nosaltres en tenim un altre.

Quant a l'impost de societats, efectivament, té raó. El sector demana una reforma en aquest terreny, i entenem, des del Grup d'Esquerra Republicana, que no només és una reforma que ha d'afectar el tipus nominal; és una reforma, també, que ha d'afectar la classificació de les diferents empreses. Hem de definir bé què és una microempresa, hem de definir bé què és una petita empresa, hem de definir bé què és una mitjana empresa, i quan ho tinguem ben definit, també hem de definir els diferents elements que intervenen en cadascun d'aquests impostos.

Però, malauradament, en aquest Parlament no tenim competències per parlar d'aquestes qüestions; ja ens agradaria. De fet, tenen una possibilitat: votin a favor de l'Estatut; votin a favor de l'Estatut i aquest Parlament tindrà competències per poder tenir capacitat normativa en l'impost de societats, i, si no, ens trobarem al Congrés dels Diputats per parlar d'aquesta qüestió quan es plantegi la reforma fiscal.

Acabo. Senyora Olano, ens deia que nosaltres ens tapàvem les vergonyes amb el tema del finançament. Però, aquí l'única vergonya que hi ha és la del sistema de finançament. De fet, no és una vergonya. És més que una vergonya: és un escàndol.

Per tot això que acabo de dir, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem en contra de totes dues esmenes a la totalitat pel que fa referència al Departament d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor de los Ríos. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt concretament també senyor Castellà i senyora Olano, sobre la seva intervenció, jo els haig de reconèixer que..., només vull fer-ho des de l'escó dient que el senyor Pérez havia fet una defensa perfecta, que l'ha fet, sobre el pressupost d'aquest Departament, però, és clar, les intervencions han estat una mica agosarades per la seva part. Jo els haig de dir, sincerament, que, a mi, m'han decebut. A mi, m'han decebut, de veritat, perquè jo estava convençut que l'oposició començaria aquest debat sobre el Departament d'Economia felicitant el Departament d'Economia. N'estava convençut, els ho asseguro. (*Rialles.*) No!, ho dic sincerament, eh?, n'estava convençut.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Per primera vegada, podrien dir: «Un departament que comença a plantejar els pressupostos per programes.» Escolta, que és una cosa importantíssima, que, a més a més, en poguéssim fer el seguiment i que llavors ho poguéssim controlar molt més. Resulta que no. Ara els empipa que sigui per programes, perquè diuen que no ho poden controlar. Bé, malament. Miri que el director general de Pressupostos ha fet un esforç importantíssim, ja ho veu, que encara no els agrada, tampoc. Però és igual. Jo crec que aquest és l'objectiu i aquest és el camí bo.

Jo creia que els felicitarien perquè per primera vegada tenen la liquidació. És que no recorda que no teníem les liquidacions dels pressupostos anteriors a l'època de Convergència i Unió? Que no recorden que no en teníem ni una? Com a molt, arribava la de juny! Com a molt! No teníem les liquidacions, que les demanàvem aquí constantment. No solament el senyor Martí Carnicer; si jo també...

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau. Senyors diputats, si us plau! No interrompin l'orador, que és l'únic que té dret a la paraula en aquests moments.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Estan penjades les de l'octubre a la pàgina web, i encara molt més ampliades fins al juny, que les tenen en el document que se'ls ha presentat dels pressupostos. Home!, i, a més a més, com deia el senyor Pérez, tenen també el compte general.

És a dir, jo em pensava que dirien: «Felicitats, senyor Castells, perquè aquí ha augmentat la transparència en tot aquest tema del Departament d'Economia, i sobretot també pel que fa referència a l'Institut Català de Finances.» Perquè no deuen voler que torni a explicar tot el que feia l'Institut Català de Finances i el que amagava i que ha dit també la Sindicatura de Comptes sovint sobre aquest... (*Veus de fons.*) Veritat que no volen? I si ho volen llegeixin el que els vaig dir l'any passat, que és exactament el mateix i allà ja ho vaig explicar.

Doncs sí, estic decebut. Jo estava convençut que anàvem a millor en la tècnica pressupostària, en la manera de presentar-ho, en la transparència, però veig que no. Potser han mirat els de l'any passat i no s'han fixat bé en el sistema de programes que hi havia allà.

Home!, hi ha dues o tres qüestions que no he entès. Senyora Olano, jo crec que al Partit Popular deu haver-hi també dues corrents diferents. Després li tornaré a parlar de l'aire, però jo crec que hi ha dues corrents, no?, perquè m'ha fet la sensació que a vostè no li agrada massa l'impost de successions. Eh que no? Ho veu? Vostè el retiraria, però, en canvi, el seu Grup Parlamentari ja ha fet esmenes per tal, doncs, de mantenir-lo, i, en tot cas, esmenes que moltes, doncs, evidentment, poden avançar. A veure si tenen algun problema vostès, i no ens el volen explicar, entre un sector del Partit Popular, com els de les Balears, com els de València o com tota aquesta colla que volen eliminar... (*Remor de veus.*) Colla política –colla política–, política, sempre, no –no..., que volen eliminar l'impost, i, en canvi, hi ha un sector, doncs, que creu que l'ha de mantenir i, en tot cas, reformar.

I què vol dir, aquest intervencionisme que ja... Continuament parlen del fet que hi ha un intervencionisme. Escolti, si vostè diu que intervencionisme és que canviem la política d'habitatge, que posem al mercat, doncs, un seguit d'habitatges perquè siguin assequibles per a gent que no hi pot accedir pel mercat lliure, si això és intervencionisme, doncs sí. Si vostè creu que això és intervencionisme, aquest Govern és intervencionista. Si això ho vol aplicar també a la relació entre l'escola concertada i l'escola pública, també; si ho vol fer amb el tema de la salut i les mútues, també; si vol fer-ho amb els serveis de proximitat, també –també.

(*Remor de veus.*)

Aquesta és la qüestió important: que nosaltres creem uns serveis públics, universals, gratuïts, d'accés per a tothom, sobretot per als sectors que tenen més dificultats. I ho fem per prevenir, perquè en situacions de dificultats aquesta gent ja tingui els mínims imprescindibles per viure en dignitat, que vostès els deixarien al mercat lliure, i el mercat lliure ja sap què busca: busca el benefici, legítimament, però no pas el servei a molts sectors de la població que no hi podrien accedir. I què hi hauria? El campí qui pugui: si pots arribar-hi, bé, i, si no, ja t'espavilaràs. I això..., és veritat. Si això vostè creu que és intervencionisme, aquests pressupostos són intervencionistes, i aquest Govern, com que és d'esquerres, doncs, vostè dirà que és intervencionista, però el que fa és vetllar per la seguretat i la dignitat dels ciutadans de tot el país –de tots!–, no pas només d'una part.

I deia que aquest Govern no deixa córrer l'aire. Miri, a mi, em preocupa més l'aire que fan córrer vostès. A mi, em preocupa molt l'aire d'enfrontament, de confrontació, que fan córrer vostès a tot l'Estat espanyol amb relació a Catalunya, amb relació a les activitats del Govern de Catalunya, amb relació al Parlament de Catalunya i amb relació als ciutadans de Catalunya. Aquest sí que és un aire perillós que fan córrer vostès amunt i avall, amunt i avall de l'Estat espanyol, i que, evidentment, el que fa és contaminar la política, contaminar les relacions, i aquest és l'aire que nosaltres no

acceptem. Nosaltres deixem córrer un aire molt diferent, de diàleg, de negociació, com ja s'ha demostrat amb l'Estatut i amb altres qüestions, no?

I aquest em sembla que és el que haurien de tenir molt més en compte, i no pas aquest intervencionisme de què vostè parla, que si algú és intervencionista i si algú és sectari són vostès amb el plantejament que fan amb el que fa referència a l'Estatut i amb el que fa referència també als anhels dels ciutadans d'aquest país de més autogovern i un millor finançament. I, a mi, em sembla que aquest és un element a tenir en compte i cal dir-ho d'una manera clara.

No he entès allò del senyor Castellà amb el senyor Arús, és amic seu, i amb TV3, no ho entenc. Vull dir, si... Faci una pregunta a la Corporació Catalana sobre què ha passat sobre això. És clar, si ha de fer cas a tots els que no treballen per TV3 i diuen que no els hi deixen treballar perquè resulta que no poden anar a una empresa..., és clar, aquí estarem en un embolic impressionant. Vull dir, escolti, si això és veritat, faci la pregunta i faci les actuacions. Ara, aquí, en els pressupostos, parlar del fet que el senyor Arús no té feina a TV3..., bé, a mi, també poder m'agradaria que treballés a TV3, o no, depèn; segons quins programes val més que no els faci a TV3.

Bé, hi havia unes qüestions. Escolti, el tema de l'impost sobre hidrocarburs. Però ja els vam explicar què passa, amb l'impost d'hidrocarburs. Diu: «No hi ha hagut ni una actuació per part del Govern central.» Sis-cents cinquanta milions per al tema del finançament de la sanitat no és una reacció del Govern central favorable als interessos de Catalunya? Quin va ser el govern que va plantejar al Govern central la necessitat d'un finançament de la sanitat i que ha provocat, doncs, aquests diners que han arribat a la resta d'autonomies, fins i tot als bascos? Aquests diners. Qui ha estat? El Govern de la Generalitat és qui ha impulsat aquest procés, i el Govern de la Generalitat, amb tota la negociació, ja ho va explicar el conseller ahir, doncs..., són 650 milions, i en l'acord en el Consell de Política Fiscal també surt la possibilitat que les altres autonomies també per finançar..., apugin, evidentment, l'impost sobre hidrocarburs i, a més a més, també un 2 per cent la taxa d'electricitat, si ho volen.

Escolti, però aquest és l'acord, el gran acord, que ha fet el Govern de la Generalitat, no només per a Catalunya, sinó per a la resta de les comunitats autònomes! I aquesta és la torna, aquesta és la torna de l'impost d'hidrocarburs, doncs, que varem posar o que varem apujar l'any passat. Em sembla que..., no sé si s'hauria de discutir massa, però em sembla que és molt clar, i jo crec que aquest també seria un element de felicitació, que no sé si ho he sentit, però em sembla que no, també al Govern de la Generalitat per la seva capacitat de negociació i d'obtenir aquests diners que no havien aconseguit els altres governs de la Generalitat, tot i que em sembla que fins i tot ho havien intentat, no?

Vull dir, aquests són elements, també, a tenir en compte. I el tema de la política fiscal, el senyor Sergi de los Ríos l'ha explicat perfectament, com sempre. Tornar a discutir que hi ha més pressió fiscal em sembla que ja és inútil, no té massa sentit, les dades són les que són.

Si vostès volen continuar dient que hi ha més pressió fiscal, jo crec que s'equivoquen per aquí, jo crec que haurien de ser més col·laboradors en aquest sentit, i si l'any passat sí que n'hi havia i es va reconèixer tal qual, en tot cas, aquest any no n'hi ha; al contrari, s'han reduït algunes taxes.

I, a més a més, també s'ha demostrat que amb els impostos de l'aigua, sobretot pel que fa al tram primer, doncs, també hi ha hagut una reducció, perquè la gent ha entès que havia de fer una política d'estalvi d'aigua, i ha estat un element important. Ja veuran que d'aquí a quatre dies felicitaran el conseller de Medi Ambient i Habitatge..., pel que han fet vostès amb la política de l'aigua. (*Fora remor de veus.*) Ja ho veuran! –ja ho veuran! Bé, deixin temps, deixin temps al temps. Ja veuran com aquesta política que porta a terme en la política de l'aigua donarà els seus fruits, i, evidentment, arribarà un moment que pagaran fins i tot aquells que vostès no els deixaven pagar i a qui ajudaven bastant amb el que fa referència al tema de l'aigua.

En definitiva, a mi, em sembla que seria tornar un altre cop a repetir la discussió que ja vàrem tenir. A mi, em sembla que ja han quedat molt clars els punts de contradicció que hi ha. I, en tot cas, el que sí que es demostra és que aquest Departament d'Economia té els elements suficients com per innovar, impulsar la innovació, la recerca, el desenvolupament, tirar endavant l'Acord per la competitivitat, i sobretot allò que deia el senyor Pérez, que és el cap i el cor, doncs, d'aquest Parlament, i, en definitiva, també és el qui té la butxaca.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Boada. Acabat el debat del Departament d'Economia i Finances, passem al del Departament d'Educació.

Hi han dues esmenes presentades en aquest Departament, esmenes a la totalitat. Una està presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per poder presentar i defensar aquesta esmena, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria poder saludar algun membre del Govern, perquè és tradició i un costum que hi sigui present, si no el titular, almenys el conseller d'Economia. Per tant, lamento no poder-los adreçar aquesta salutació.

Aquest debat pressupostari apareix en un moment molt important, apareix en un moment en què el debat educatiu en la nostra societat està molt viu. Precisament, és en aquest debat on es reflecteix una certa insatisfacció pels resultats que aconsegueix el nostre sistema i es constata una gran complexitat social. És per això que és important veure com aquest pressupost orienta o no orienta el sistema educatiu en la línia adequada.

Si presentem una esmena a la totalitat, és perquè penssem, senyora consellera, que aquest pressupost no té l'orientació que ha de tenir el sistema educatiu en el futur, perquè pensem que no és coherent amb la polí-

tica que vostès mateixos preconitzen i que no compleix les promeses que vostès han fet.

Vostès ens han parlat molt de transparència i ens han obligat a tots, en el bon sentit, a constatar si aquest pressupost era o no era transparent en cada secció.

Miri, li ho haig de dir: és molt confús. Però, abans de continuar, voldria fer un parell de reflexions. Catalunya, i vostè ho sap molt bé, disposa d'un sistema educatiu que aconsegueix, com molts pocs altres sistemes educatius d'altres països, compensar l'impacte que els factors de context social, econòmic i cultural tenen en els resultats escolars. I això ho hem trobat a faltar darrerament en els seus discursos.

Però també sabem, perquè estem sotmesos a un bombardeig d'informacions negatives en aquest sentit –però també ho sabem–, que Catalunya obté uns resultats acadèmics més baixos que els que els correspondria atenent al nivell d'inversió pública que ja s'ha aconseguit i que ha de continuar avançant.

És per això que hem analitzat aquest pressupost des de les recomanacions que se'ns han fet des de l'OCDE, des del programa Pisa, des dels diferents informes. Hem de mantenir l'equitat, hem d'incrementar l'excel·lència, hem de créixer, continuar creixent en inversió pública, però reorientant les nostres polítiques.

Fixin-s'hi: quan hem mirat en el programa del mateix Govern, quan a cada fitxa ens han dit quines eren les prioritats, només hem trobat propostes quantitatives. En canvi, a Salut, hem trobat millorar les llistes d'espera, a Participació Ciutadana hem trobat millorar la participació dels ciutadans. Aquí no trobem una proposta que, si vostè és coherent, li hauria de posar, que és millorar l'èxit escolar. Perquè l'Acord estratègic..., jo, que sap que no ens agrada, des del meu Grup, parlar de fracàs escolar, en l'Acord estratègic que vostès van signar constaten que hi ha un 30 per cent. Sap que jo aquesta xifra no la comparteixo, però ara vostè la comparteix amb aquest diputat, perquè l'Acord estratègic... (*Veus de fons.*) Sí, senyora consellera, ho diu textualment, i li ho podré ensenyar.

Per tant, parlem, primer, de l'Acord estratègic perquè el conseller d'economia ahir ens va dir que era el full de ruta. Vostès canvien de full de ruta molt sovint. Primer, eren els pactes del Tinell. Ara ja no en podem parlar perquè ja no és un full de ruta, perquè ja hem vist que hi han coses que són il·legals en el camp de l'educació i que no es podran complir mai.

Anem a mirar l'Acord estratègic per la internacionalització. Vol dir que el problema és el full de ruta o és la ruta, senyora consellera? Perquè..., gasten les mateixes brúixoles que la resta de conselleries implicades en l'Acord estratègic?

Miri què deia, l'Acord estratègic –ho diu, vaja: «Durant el 2005 es determinaran uns territoris que tinguin la taxa de fracàs per sobre del 30 per cent.» Ho diuen vostès. Ho escriuen. Ho firmen. El meu Grup no ho comparteix, ja ho sap, però ja que ho posen..., i diu que els identificaran el 2005. No els hi hem trobat.

I ens diu, l'Acord estratègic: «Identificats aquests territoris, es prioritzaran les actuacions en la lluita del fra-

càs a partir del 2006.» On és, això, en el pressupost, senyora consellera?

També ens diu, aquest Acord, que el 2006 hi haurà l'obertura dels centres educatius públics a les activitats complementàries com a mesura per lluitar amb el fracàs. I que es fixaran uns preus màxims i mínims, etcètera, i unes beques... Tampoc no ho hem trobat.

Més incompliments en l'Acord estratègic. Diu que hi hauran uns programes de tutories i orientació escolar i professional impulsats per l'Administració local. Jo em pensava que això era una tasca del tutor i dels docents. Es veu que no, que ara és una altra administració. Els hem trobat en una partida de transferència als ens locals per portar a terme aquest programa? No, senyora consellera.

Ens diu, també, l'Acord estratègic, que aquest full de ruta que ens va explicar el conseller d'Economia, a partir del curs 2006-2007 s'impartirien matèries d'educació secundària obligatòria en llengua anglesa i que es contractarien 250 professors capaços d'impartir una matèria en llengua anglesa. Ho hem trobat això? No, no ho hem trobat.

Els centres integrats de formació professional. Vostè sap que n'havien anunciat 12. Quants en tenen, senyora consellera, en marxa? Quants en tenen? Un incompliment, un incompliment més. Diu que ara en aquest 2006 n'hi haurà 6. Ara ho veurem.

Per tant, incompliments en allò que en diuen vostès el full de ruta i en acords estratègics. Anem a mirar si és un pressupost complidor en el que han estat les seves prioritats. Ens van dir: «Educació, educació, educació.» Doncs bé, vostè ho sap, cada any ho fem, des del meu Grup. Fins i tot..., no ho sé, trobo que podrien intentar que no ho haguéssim de fer. Si sumem Educació i Universitats, veurem quina és l'aposta i el pes que la formació té en aquest pressupost.

Escolti'm, cada any perd un punt: 2003 representa el 22,4; 2005, el 21,4; 2006, un 20,4. Cada any perd un punt, senyora consellera. (*Veus de fons.*) No, no..., està fet de les seves fitxes, aquestes tan explícites que ens han explicat. Quina és la mitjana de creixement? 11,6. Creix per sobre o per sota de la mitjana la seva conselleria? Per sota. Vostè sap que això és important.

Anem a un altre capítol, en els incompliments, que són les inversions. Escolti, és obligat per la nostra part recordar-los que van prometre en aquesta tribuna durant tants anys que vostès suprimirien els prefabricats. Se'n recorda, senyora consellera? Cada any en lloguen més, i ara, a més de llogar-ne més, els traslladen d'un lloc a l'altre més que mai. (*Veus de fons.*) Miri..., sí, sí, sí, creix la partida de lloguer, creix la partida de transport.

Amb relació al 2003 la despesa en prefabricats creixia un 3,2. Sap quant creix aquest any? (*Veus de fons.*) No, no..., senyora consellera, no digui que no, és que sí, és 4,5. Per què? Perquè, miri, de 4 milions, 4,6 a 20,10. Senyora consellera, creix d'una manera multiplicada per 4,5.

Per tant, segueixen el ritme que van dir de substitució? No. Incrementen aquella gran aturada que vam dir, que hi va haver en el 2004 i que vostès van negar perquè no

van fer les plurianualitats que havien de fer. En trobem l'impacte ara. Perquè, si mirem l'obra nova..., escolti'm, baixa, eh? (*Veus de fons.*) El 2005, obra nova més GISA, hi havia 311 milions; ara ja n'hi ha menys: 308. I 20 milions de cànon de lloguer, perquè és la primera vegada que apareix el cànon de lloguer.

Escolti, ja s'ha parlat des de la..., el comentari, l'anàlisi al Departament d'Economia el que representava per a l'endeutament l'ICF Equipaments. Jo no hi entraré. Però el que sí que li haig de dir és que la modalitat d'escola de lloguer pressionarà d'una manera tan forta cada any sobre la inversió que podem tenir una situació molt crítica. Perquè, a més, no deixen de ser escoles de lloguer: perdem patrimoni de la Generalitat, perdem patrimoni municipal i aquí tenim un gran interrogant.

Ara, si fem tantes noves escoles com vostès diuen, les fem d'acord amb el reptes del segle XXI? Si tenim més professors a les escoles –i en tindrem més, perquè vostès ho anuncien molt–, tindrem més espais? Si allargarem la durada i la permanència dels professors a les escoles i als instituts, tindrem més despatxos? O és que continuem fent les escoles igual que es feien cinc anys enrere? Perquè nosaltres les pensàvem fer diferents, senyora consellera. Vostès les fan com les feiem, però és que nosaltres pensàvem fer-les diferents (*Veus de fons*), per les TIC, per les noves activitats. Vostès hipotequen el futur de l'activitat docent amb uns models que no revisen ni actualitzen. És així.

(*Remor de veus.*)

Un altre element important: ens han dit que el pressupost era tan transparent..., i el conseller d'Economia, ahir mateix –vostè, no sé què li va dir, perquè ell ho ha posat i l'ha cregut, veig–, diu que hi haurà 6.035 professors nous. Senyora consellera, parlem bé. Són 6.000 professors nous o 6.000 llocs nous? Perquè, és clar, la població entén 6.000 llocs nous.

Però, en aquests 6.035 professors que se'ns venen com llocs nous, vostè sap que aquí o estan regularitzant situacions o ens estan enganyant o ho estan maquillant molt. Perquè el curs vinent, 2.000, 2.500 professors com enguany..., però, és clar, les jubilacions, les quotes de substitucions, les regularitzacions de determinades contractacions, compromisos d'estabilitat, etcètera, deuen estar aquí. Perquè 6.035 nous llocs, senyora consellera, ens agradarà que ens pugui dir exactament on van.

Perquè, miri, què passa en aquí? Que l'impacte realment està..., el més fort és sobre els mestres, no?, pràcticament 5.000, de mestres. Si no, és el que jo li he dit, perquè el conseller d'Economia deia: «Jo pateixo per l'impacte que tindrà a setembre», perquè parlem de setembre o desembre, ho comprenc. Aquest contingent és per a la sisena hora, senyora consellera? (*Remor de veus.*) Perquè, és clar, no ho diu el pressupost, això. Com que no sabem quina orientació té, com que no hem vist propostes qualitatives de canvi, queda molt confosa la destinació d'aquests professors. Però, a més a més, cada vegada tenim més clar que el professor, el mestre, és la clau de la qualitat de l'ensenyament.

Per tant, jo li demano que ens doni suport, el seu grup, a Madrid, per fer que en l'accés a les carreres de mestre i de professor hi hagi uns requisits previs que garan-

teixin –que ho garanteixin– la docència en anglès, la utilització de noves tecnologies, que facin un salt qualitatiu –un salt qualitatiu– a la contractació del professorat. Perquè, si no, entrarem 6.000 persones i després no tindrem les persones adequades als reptes adequats.

Vostès ens deien: «Aquest és un pressupost transparent.» I, és clar! D'una banda, tenim la sensació que tenen el Pacte nacional per l'educació que va sortint per etapes. Ara es va signar, fa pocs dies, un acord, d'aquests 6.000 que entren en aquest pressupost; al cap de pocs dies, se signava un acord de 4.000 en tres anys amb Comissions Obreres, no? Un acord que se signa sense acord de Govern... Home, senyora consellera, això són nous estils... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... El 8 de novembre hi ha una carta de la directora general que l'explica, l'estructura, i diu com va, aquest Pla. Passen dos consells executius, i jo dic: «Bé, suposo que li ho deuran ratificar, perquè, com que ho fan públic i es fan la foto i firmen, i la carta, amb el segell i tot, explica que s'ha fet...» No. El conseller d'Economia ens va dir que abans d'ahir, li ho havien ratificat. És a dir, ara primer els fan i després han de córrer a ratificar-ho.

Que és que li sap greu que ho anunciïn en els acords de Govern? És que potser ho anunciaria un conseller que no és del seu color? És que cadascú anuncia els seus acords abans que el Govern, que és únic i solidari, els assumeixi? Aquí tenim, senyora consellera, una política molt difícil –molt difícil– de poder qualificar com a rigorosa.

En aquest Acord es preveuen jubilacions anticipades, de 100 a 200 llicències, complements retributius... Aquest és el pacte..., una part del Pacte nacional per l'educació? La sisena hora que li he dit abans, prevista o anunciada, també es farà a la concertada, com vostès han proposat i jo he pogut llegir en algun document? Això, a la partida de concerts, no ho he sabut trobar. Però –potser no tindrè temps ara d'acabar, però, si no, li ho explicaré més tard–, la nostra preocupació també pel tema de les llars d'infants, perquè seria la proposta estrella.

Fixin-se que vostès han baixat la quantitat dedicada a llars d'infants, a funcionament i a foment. En el 2005 tenien 123 milions, ara en tenen 93. Què va passar? Que d'aquests 123, a mig curs, van fer un acord de Govern que ho van reduir a 78. I vostès em van dir, quan jo ho vaig anunciar, que estàvem equivocats. No, senyora consellera! El reconeixement pressupostari de la nostra afirmació ara es veu. Ara vostès han rebaixat. Per què?

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, senyor president. Perquè no acaben de portar el ritme que vostès volien. Com és que ara, el novembre, han modificat les instruccions en els ajuntaments amb relació als projectes? Ara, el novembre, han hagut de modificar-ho, a través d'una resolució seva. Vol dir que no segueixen el ritme, que aquestes 8.000 places

que anuncien no es faran i que continuaran utilitzant les xifres que havia fet el Govern anterior.

Per tant, aquest pressupost no té noves visions, no defineix línies actuals dels reptes que té plantejat el sistema educatiu, i, si volem que d'aquí a quinze anys l'educació sigui molt millor...

El vicepresident segon

Hauria d'acabar...

La Sra. Rigau i Oliver

...no pot tenir el nostre vot a favor. I, per tant, defensem l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada en aquest Departament, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Permeteu-me fer una prèvia, perquè durant tot el debat s'ha parlat de la lluita de models. Jo no sé quin sentit té parlar de la lluita de models, si és pel nerviosisme del Govern, entre el model neoliberal o liberal, que en parlen i de què tant fan gala... I permeteu-me fer dues reflexions, almenys com a polític, perquè no me'n puc estar, de fer la reflexió.

El model parlamentari que estem vivint avui aquí és un model absolutament liberal –un model absolutament liberal. A mi m'agrada que representants d'Esquerra parlin de Montesquieu, un altre il·lustre liberal; però, si parlem de l'estat del benestar, podríem parlar de qui va formular l'estat del benestar, el senyor Beveridge, un liberal, o de qui va fer la teoria política de tot l'estat del benestar, el senyor Keynes. A quin partit estava afiliat el senyor Keynes? Al partit liberal.

Per tant, el que avui estem fent aquí és un model de democràcia liberal. A uns els pot agradar més o menys, i a nosaltres ens agrada que vostès s'apunten a les nostres tesis, però no ens treguin el que és nostre, no ens treguin el nostre bagatge. Perquè, mentre uns defensaven, i és un llibre que jo recomano, l'*Areopagitica*, de John Milton, que defensava la llibertat de pensament i la llibertat d'opinió, altres defensaven la dictadura del proletariat; i això és el bagatge ideològic que cadascú té. Per tant, no parlem ni donem lliçons d'ideologia o de liberalisme, perquè avui estem fent una anàlisi liberal, estem fent un exercici de liberalisme.

Doncs, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, pujo una vegada més per defensar l'esmena a la totalitat que el Grup del Partit Popular de Catalunya ha presentat al pressupost d'Educació per al 2006.

Jo vaig una mica a la memòria, que, quan parlàvem d'aquest pressupost, ens deien: «L'educació, en tots els seus nivells, constitueix una altra de les grans prioritats d'aquests pressupostos. L'import dels recursos destinats

és un 16,8 per cent del total del pressupost.» Doncs, bé, ja ho diu tot el senyor conseller d'Economia: un 16,8 per cent del pressupost. És clar que, si nosaltres veiem quina és l'evolució del pes d'Educació dintre del pressupost total, veiem que el 2002 era un 19,31 per cent; el 2003, un 19,12 per cent; el 2004, un 18,04 per cent; el 2005, un 17,47 per cent, i el 2006, un 16,83 per cent. És a dir que en cinc anys hem reduït el pes del Departament, en el total del pressupost, en un 13 per cent.

A més, també podem parlar del ritme de creixement, per fer una anàlisi global, el ritme de creixement del pressupost de la inversió educativa respecte al PIB. Ara estem en el 2,7 per cent del PIB, i estem evolucionant de forma molt lenta, poc més d'una dècima per any. Jo no sé quan voldran vostès arribar al 6 per cent que vostès mateixos van prometre, que van dir, que ens van dir que arribarien al 6 per cent al final de la legislatura, però a aquest ritme no hi arribarem. I no només no hi arribarem, sinó que Catalunya torna a estar per sota de molts països europeus, fins i tot per sota d'Hongria –un 2,9 per cent–, de Turquia –un 3 per cent–, o de Polònia –un 3,6 per cent. Tornem a estar a la cua d'inversió educativa a Europa; no només a l'Europa dels vint-i-cinc, també a l'Europa d'aquells països que truquen a la porta de la nostra Unió Europea.

Parlem de partides pressupostàries concretes, i comencem pel capítol 1, «Alts càrrecs». Com a primera ullada..., home!, jo suposo que deu ser important, «Alts càrrecs», perquè si el senyor Maragall promet, com a promesa estrella, durant la campanya electoral, la reducció del 25 per cent d'alts càrrecs, vol dir que, d'important, n'és. Doncs, com a primera ullada podem veure que, tal com estan les coses, aquesta partida s'haurà incrementat en un 73,31 per cent des que la senyora Cid és consellera d'Educació: un 73,31 per cent! I podem fer la comparació amb les altres partides pressupostàries, amb el pressupost global: un 14,65 per cent de mitjana de pujada d'alts càrrecs, un 25 per cent d'alts càrrecs de més. En contra del que van dir, que un 25 per cent menys, doncs, és un 25 per cent més. Doncs, quan tot el pressupost augmenta un 15 per cent, la conselleria d'Educació n'augmenta un 73 per cent, gairebé 60 punts diferencials.

Permetin-me, abans de passar a parlar dels recursos humans, que també estan dintre del capítol 1, anar al capítol 2, les despeses corrents. El primer que ens sorprèn és un augment significatiu de les despeses corrents, és a dir, aquelles que es destinen –ja ho saben tots, no?– a la neteja, la llum, el gas, calefacció, material fungible, etcètera. Doncs aquesta partida s'apuja un 37,5 per cent el 2006. Acumulat des del 2003, des que vostès formen govern, un 93,5 per cent. És clar, aquesta pujada, la podem dividir per dos, si està d'acord amb mi, o si esteu d'acord amb mi: aquelles partides destinades als centres educatius, als funcionaments dels serveis educatius i als programes de suport a l'escola, i aquelles que es destinen pròpiament al funcionament del mateix Departament. Doncs bé, la partida de funcionament de centres només creix un 9,6 per cent enguany; mentre que les despeses corrents dels serveis generals s'apugen un 140,9 per cent. És sorprenent, la comparació. Certament, per als centres educatius, les comparacions són odioses.

Passo a parlar del capítol d'inversions. Vostès ens han anunciat un important augment de les partides pressupostàries destinades a inversions, i, realment, aquesta és una de les seves polítiques estrella, que, quan veiem mediàticament com han augmentat les inversions al seu Departament... I nosaltres no serem, ja li ho dic, qui criticarà l'important esforç d'inversió que s'està fent, que s'està realitzant; no serem qui ho critiqui. Home!, per una part, sí que es podria considerar l'efecte sòl, com deia Convergència i Unió, perquè pensem que l'augment del preu del sòl a Catalunya és un 16 per cent anual, l'augment. Però, és clar, l'efecte sòl no ho pot explicar tot; això està molt clar, i també li donem la raó. Hem passat de 230 milions a 513 milions d'euros aquest any, és a dir que l'hem apujat un 140 per cent; un esforç considerable.

Però una altra cosa és si ens preguntem si l'esforç que s'està fent és tot el que tenim al nostre abast per donar solució als problemes de centres docents que tenim a Catalunya. I aquí és on nosaltres tenim alguns dubtes quan llegim el pressupost. Vostès ens deien en la presentació també pressupostària, mediàtica, que aquests pressupostos aprofundeixen en la línia dels serveis públics, tot cercant elevar-ne els estàndards de qualitat. Home!, jo preguntaria: augmentar els barracons com hem augmentat els barracons és un augment d'estàndards de qualitat? Perquè la veritat és que hem passat de 516 barracons a 643; o sigui que no només no han retirat els 95 barracons a principi de curs que la consellera ens va dir que retiraria... Suposo que parlava de nets, perquè, si no, feien trampa en les xifres... (*Veus de fons.*) No –no–, no dic que fan trampes: que fariem trampes si no parléssim de net; és a dir, 95 barracons nets. Però és que netament hem apujat 127 barracons, i avui en dia tenim 4.000 alumnes més que estudien en barracons. Recurs transitori, vostè parlava que és un recurs transitori, els barracons. Doncs, el cert és que 219 escoles que tenien barracons l'any passat aquest any tornen a tenir barracons, és a dir, el 90 per cent de les escoles. Només de 24 escoles han dit: «Tragueu els barracons», i 98 han vist aparèixer per primera vegada els barracons.

Home!, parlem d'inversions reals, i jo sé que les inversions són plurianuals, però també una dada: més d'un 60 per cent de les inversions ja són inversions que s'arroseguen de l'any passat, i un 50,3 per cent, del 2003; és a dir que estem executant la inversió molt lentament –molt lentament–, vostès executen inversió, però de forma molt lenta: un 50,3 per cent de les inversions del 2006 són inversions que ja estaven pressupostades per a l'any 2003. I una de les causes d'aquesta lentitud –ja ho ha dit també la representant de Convergència i Unió, l'honorable Irene Rigau– és l'aturada tècnica que vam tenir.

Miri, entre el 14 de febrer de 2004 i el 27 de gener de 2005 es van adjudicar cinc centres. Això és una aturada tècnica en la inversió de la Generalitat. És clar que és molt fàcil, cap al final de la legislatura, no sé si amb algunes intencions electorals o no, de previsions de quan inaugurarem les escoles... Però anem lents, tenim una aturada el 2004, van tenir problemes a l'hora de signar el conveni marc amb els ajuntaments per agilitar l'entrega de les parcel·les –això s'ha de dir–, van

tenir un endarreriment també en les partides per finançar les obres, que tampoc s'han fet sempre amb puntualitat... I tot això, jo no sé si hi té alguna cosa a veure o no, però tot això va provocar un relleu –no parlem de dimissions: un relleu– del director general de Centres Docents i el subdirector general de Construccions Escolars. Jo no li ho vull repetir, però encara no sabem quines són les causes d'aquests relleus, perquè, quan vostè ens explica que estan fent la màxima inversió en centres educatius de tota la història d'aquest país, resulta que als màxims responsables de portar a terme, a bon terme aquesta política, els fan dimitir. I no val dir allò de: «És que hem complert una etapa.» Home!, un any i poc ja és complir una etapa... Escolti'm, vostès creuen etapes molt ràpidament. Ni tampoc val allò de dir: «No, és que són motius familiars, motius personals», perquè, és clar, no val.

Miri, jo no entraré en altres inversions. Per exemple, inversions en material de transport, que es redueixen un 70,2 per cent, o inversions en mobiliari i estris, que fan aquesta reducció d'un 48,1 per cent. És a dir, vostès fan inversió, encara que lentament, però el manteniment deixa molt a desitjar.

Ara torno al capítol 1, quan parlem del professorat. Aquesta és una altra de les polítiques estrella del seu Departament, amb el continuat i mil cops anunciat augment del professorat. Jo crec que vostès ho han anunciat tant, que no sabem ben bé quants professors tindrem, perquè, miri, deixi que li ensenyi dos diaris del mateix dia. *El Periódico de Catalunya*: «La Generalitat preveu contractar més de vuit mil mestres en tres anys.» *El País*: «La Generalitat pacta amb Comissions Obreres contractar 1.837 professors.» El mateix dia, a la mateixa hora, 1.837, 8.000... La realitat és que no ho sabem.

Abans un comentari: vostès han fet un pacte amb un sindicat; dels tres principals, amb un sindicat. Home!, això..., jo no parlaria de pacte social, no parlaria d'acords, de grans acords. Perquè, què diuen els altres sindicats –i espero que la senyora Camats em permeti parlar dels sindicats, dintre d'aquesta llibertat d'expressió–, CCOO, Comissions Obreres? Però deixi'm que li digui també a vostè, senyora Camats, què diu UGT. Diu: «En aquest àmbit mediàtic, les xifres són sorprenents. Alguns mitjans propers a CCOO» –és a dir, Comissió Obrera Nacional de Catalunya– «expliquen que són més de 8.000 els nous professors que s'incorporaran a centres públics com a conseqüència directa de l'acord. Altres mitjans, més ajustats a la veritat, parlen d'un increment d'uns mil 800 o 2.000.» Home!, jo no entraré a parlar del contingut del Pacte, però miri què diu, com a colofó: «Tot plegat, s'ha de reconèixer que s'invertirà una quantitat significativa de diners al sistema educatiu públic. Això, però, no significa que les condicions en les quals el professorat ha de portar a terme la seva feina millori en absolut.»

Perquè, és clar, nosaltres ens hem llegit molt bé les memòries explicatives, i la veritat és que tenim alguns dubtes. Per exemple, on tenim el reconeixement a la funció tutorial mitjançant els incentius professionals i econòmics? On tenim la reducció de la jornada lectiva per als professors majors de cinquanta-cinc anys? On tenim el reconeixement de la tasca del professorat en la

seva especial dedicació al centre? On tenim les actuacions destinades a premiar l'excel·lència i l'especial esforç del professorat en el seu exercici professional? On tenim el desenvolupament de les llicències retribuïdes?

Però permeti'm que parli un moment dels sous, perquè jo suposo que també la dignificació de la funció docent passa pels sous. Saben vostès quin és el sou d'un professor de secundària, any zero, a Catalunya? 27.704 euros l'any. Quina és la mitjana espanyola? 28.905,63. Home, a vostès els agrada molt de parlar de diferencial de l'IPC, de fer un IPC català; els agrada molt de parlar de la diferència del cost de la vida a Catalunya respecte a la resta de l'Estat, però la realitat és que els professors de secundària, any zero, cobren 1.201, 1.200 euros menys que a la resta de l'Estat. Per exemple, podem posar altres casos d'altres comunitats autònomes: País Basc, 33.779 euros; Navarra, 31.638... És clar que em diran: «Això és degut al sistema de finançament. Quan tindrem el sistema de finançament nou, ho tindrem tot solucionat.» No, escolti'm, les Balears, 30.122; Múrcia, 29.073; La Rioja, 29.022, i em sembla que Múrcia i la Rioja no tenen un sistema de finançament diferenciat. I em sembla també que a Navarra, a Balears, a Múrcia o a la Rioja governa el Partit Popular. Perquè, com va dir el senyor Castells –i és una dada molt curiosa–, home, ara no fa mal l'augment de professorat, però als propers exercicis sí que en farà. És clar, ell sabia molt bé que, almenys a Catalunya, contractar un professor és un 18 per cent més barat, fins i tot, que a la resta de l'Estat.

I no voldria acabar –perquè ja veig que em queda poc sense parlar dels grans reptes a què s'enfronta l'educació a Catalunya. Home, en podríem donar algunes dades. Jo no li'n diré les dades exactes, però estem molt per sota de l'escolarització en edats postobligatòries. La vida escolar és més curta que a la resta de l'Estat. La taxa d'abandonament entre els catorze i els setze anys és molt més elevada. I a nosaltres, que sí que ens agrada parlar del fracàs escolar, més que res que, si vostès agafen les enquestes, és una de les preocupacions principals dels catalans i de les catalanes, de les famílies..., doncs, estem molt per sota de la mitjana europea en fracàs escolar. Només –tampoc ho llegiré, no em queda temps– podem parlar de l'Informe del Pla estratègic metropolità; s'escandalitzava, el Pla estratègic metropolità, del fracàs. On estan les partides destinades a fracàs escolar? És que, de fracàs escolar, no en parla, el seu pressupost, no en diu res. Bé, sí, menteixo, perdó, sí que se'n parla. Miri què diu: «Per conèixer el grau d'assoliment dels objectius de l'Escola Superior de Música de Catalunya, disposa de diversos instruments: qualitat dels ensenyaments, avaluació del professorat, estudi del percentatge i causes de fracàs escolar.» Home!, està molt bé que lluitem contra el fracàs escolar dintre de l'Escola Superior de Música de Catalunya, però jo crec que el sistema escolar i les dades del sistema escolar es mereixen una mica més de respecte.

Abans feia referència –ja per acabar, perquè tampoc em donarà..., després hi podrem tornar– al mediatisme de la consellera d'Educació. No ho diem nosaltres; també ho compartim amb els diferents actors, agents socials, com poden ser els sindicats. Vostès han presentat una sèrie de plans sectorials durant tot l'any, molts plans

sectorials, plans sectorials de petites actuacions, perquè tampoc eren plans sectorials... L'únic pla sectorial, jo crec que seriós, que han presentat i que nosaltres li donarem acord, perquè nosaltres pensem que està ben fet, és el pla per disposar d'ordinadors i d'accés a internet a les escoles, però la resta de plans tampoc hem sabut trobar les partides pressupostàries per finançar-los.

Per tant, per tot això, i després ho podrem ampliar, no podrem donar suport al pressupost del Departament d'Educació del 2006 i mantindrem l'esmena a la totalitat per part del Grup del Partit Popular de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats i, com no, senyora consellera.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pot fer-se ara un torn en contra. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet per fer-lo.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputats dels grups de l'oposició, diputat i diputada, o diputada i diputat, bé, a veure, vostès han plantejat una sèrie de coses. Jo diria que, pràcticament, com que veuen que aquests pressupostos, en general, són prou correctes, vostès no hi han trobat grans qüestions. Fins i tot, m'ha sorprès el to de totes dues intervencions; una intervenció dura per part de l'honorable diputada; és a dir, és d'aquella gent que busca el cos a cos, que busca l'ull a ull, però que aquests ull a ull a vegades provoquen, com diu en Gandhi, una certa ceguesa.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I ho dic bàsicament perquè, en tot cas, jo em comprometo a gestionar-li la possibilitat de reunir-nos amb responsables del Departament d'Educació perquè li puguin fer una explicació exhaustiva d'aquest pressupost, en què vostè sembla que ha estat incapaç de trobar una sèrie de qüestions, no?, que aquí ha posat damunt la taula.

Jo no les hi llegiré, però les principals línies d'actuació pressupostària en el que és el que vostè en deia el «nivell de qualitat» o el «nivell de propòsits», no?, vull dir, les té aquí, estan enumerades. N'hi han sis, i crec que l'il·lustre diputat les ha trobat, perquè, en tot cas, algunes les ha enumerat. En tot cas, escolti, el felicito, però vull dir que, en tot cas, vull dir..., perquè, bé, les qüestions no...

És a dir, aquest pressupost és més transparent? Sí. Miri, l'altre dia vam inaugurar un edifici en què el vidre era tan net que un nen petit s'hi va donar un cop, anant bé..., perquè no hi havia la senyalització. Vostè..., a vegades, la transparència provoca no estar habituat al fet que les partides no es trobin en el seu lloc.

Vostè ha dit algunes qüestions, algunes qüestions que hi entro, i després ja m'hi referiré. És a dir, vostè ha parlat del «pes relatiu d'Educació». El pes relatiu d'Educació, n'han parlat tots dos..., jo l'únic que li haig de dir és que ha anat pujant, i en aquests moments, enguany, el 2006, el pressupost relatiu és del 18,82 per cent, eh? I, per tant, en tot cas, vull dir, és qüestió de saber ma-

nejar les xifres, i aquestes xifres són totalment objectives. Per tant, la subjectivitat en aquest aspecte no hi és.

I en el que ha dit de l'Acord estratègic per la internacionalització, també està especificat claríssimament en els pressupostos de la Generalitat quines són les partides concretes que en formen part.

Però bé, en tot cas, jo crec que del que vostès han dit se'n pot destacar una cosa. És a dir, no han trobat grans arguments, però es neguen a reconèixer una sèrie d'accions que porta a terme el Departament d'Educació i que ara m'hi referiré. És a dir, el Departament d'Educació té molt clar, com a Govern, que és el pilar d'una societat cívica i moderna. I, per tant, en aquest sentit, hem fet tota una colla d'apostes molt interessants, que, a més a més, les hem publicat en molts àmbits, i en el Pla d'educació 2004-2007 queda perfectament marcat i detallat cap on va la conselleria d'Educació, cap on va el Govern, i, d'alguna manera, la voluntat de posar al dia l'educació a Catalunya.

Li posaré un símil ciclista; abans s'ha parlat molt d'anatomia, aquí. Un símil ciclista, a mi, que m'agrada, sobretot, mirar-lo per la televisió, també li haig de dir, no? *(Rialles.)* Però si vostè agafa..., és molt fàcil –és molt fàcil– anar per un pendent amb bicicleta o anar per un terreny pla, però quan enfilem un port de primera categoria o de fora de categoria el que és evident és que s'ha de canviar el pinyó. Vostès encara tenen un pinyó fix del que és la realitat social de Catalunya, i amb aquest pinyó fix no s'hi pot anar. Vostès estaven en un pendent amb relació al que eren temes d'educació, i ara hem enfilat aquest port de primera categoria, i aquest port de primera categoria porta al fet que cada any el percentatge d'inversió, eh?, ha anat pujant de manera sostenible, perquè, a part d'anar canviant de pinyó, el que necessita un govern, una conselleria i un conseller és que estiguin en forma. I, en tot cas, jo li puc dir que la consellera d'Educació està perfectament en forma per posar el pressupost d'Educació del Govern de la Generalitat al nivell que es mereix.

Han parlat de despesa corrent. El creixement de la despesa corrent per funcionament dels serveis respon a diversos factors. En primer lloc, això que els deia: el creixement sostingut de l'escolarització. Així, el curs 2005-2006, què tenim? Vint-i-nou mil alumnes més respecte al curs 2004-2005. Alguna cosa deu passar a la societat catalana. Per tant, el total de l'alumnat supera el milió d'alumnes.

El segon factor és donar resposta a les necessitats bàsiques per atendre una escolarització de qualitat. En destaquen l'esforç econòmic en noves tecnologies, que algú aquí, a més a més, ha felicitat la conselleria; l'atenció especialitzada mitjançant les unitats d'escolarització compartida, que puja un 15,94 per cent, i la dotació per al funcionament ordinari dels centres educatius, que també puja, aquesta partida, un 8,8 per cent, i també tots els serveis educatius i programes de suport a l'escola, a què es dediquen 3 milions d'euros, amb un increment respecte al 2005 del 24,07 per cent.

Se n'ha parlat, aquí. En el capítol de personal, 237,6 milions d'euros, un 11,26 més d'increment en relació amb l'any passat. Per tant, anem pujant, no? El principal

factor d'aquest creixement, quin és? És l'important increment que ha fet com a opció la conselleria d'Educació de les plantilles per ajustar-les a les necessitats d'una educació de qualitat. L'increment d'aquestes dotacions no són únicament de professorat, i això ja els ho hem dit en més d'una ocasió. Per tant, el personal humà, els recursos humans, que arriben aquí inclouen professorat, però, òbviament, també inclouen personal d'administració, tècnics i especialistes en altres àmbits, no?

En tot cas, me salto una bona part. Me'n vaig a la inversió. La inversió en noves construccions de centres educatius superarà enguany els 400 milions d'euros. Una bona part d'aquests s'assumeix mitjançant el pressupost d'ICF Equipaments, 324,9 milions, però també n'hi han 85,4 directament del pressupost per a obres en centres de la titularitat de la Generalitat de Catalunya. Per tant, l'any 2006 estan previstes, així, pel cap baix, 729 actuacions. Vostès sembla que en les seves propostes diuen que no volen que es facin aquestes inversions, no?

En el que és equipament, que també és un factor de qualitat i que necessiten els centres, un total de 13,8 milions d'euros, una pujada d'aquesta partida del 8,25 respecte a l'any 2005, però que ja també havia anat pujant.

Això de transferències corrents, li n'he parlat una mica abans, però, bé, el Departament augmenta els mòduls per a despeses de funcionament fins als 1.800 euros/alumne com a mesura per a la creació de noves places de llars d'infants, que abans aquí s'ha posat en dubte. Aquest fet es tradueix en un increment del 18,64 per cent. Escolti, estem per damunt o vorejant el 60 per cent del compliment de l'acord de la Llei que vam aprovar aquí el 30 de juny de 2004. Per tant, vostè ha de conèixer, senyora Rigau, perfectament, com molts ajuntaments de Catalunya s'han afegit, perquè ara han trobat facilitats per poder-ho fer, conjuntament amb el Departament d'Educació, a tirar endavant aquestes inversions infraestructurals de llars d'infants en els seus municipis. I això s'ha fet sempre amb el màxim rigor, eh?, tenint en compte les entitats municipalistes, tant l'Associació Catalana de Municipis com la Federació de Municipis de Catalunya. S'ha fet amb rigor, s'ha fet amb transparència i s'ha fet amb voluntat d'afrontar aquest repte, aquesta necessitat, que té la societat catalana, no?

La despesa en concerts educatius, que també s'hi ha fet referència, creix un 8,57 per cent en completar la concertació del P4, iniciada el setembre del 2005, i l'inici del concert de P5, que el proper setembre del 2006 es començarà, amb la qual cosa es completarà, doncs, el concert del cicle tres - sis.

També cal afegir que s'apliquen noves millores retributives, com l'extensió dels estadis al professorat de l'escola concertada, cosa que jo crec que també és un pas important.

Pel que fa als serveis de transport i menjador escolar, que gestionen els consells comarcals, l'increment global és del 5,96 per cent. I aquí jo vull dir una cosa molt important: aquí també s'ha endreçat tot aquest tema del transport, del transport i del menjador. S'ha ordenat

—s'ha ordenat—, perquè en certs moments, evidentment, de les coses no se'n feia un ús prou apropiat.

Finalment, fem notar que, d'acord amb la previsió d'ingrés del MEC, que aquí també s'ha fet referència a 27 milions corresponents al traspàs de la gestió de beques, si vostè s'ho mira bé, s'han inclòs 5 milions inicials en el pressupost per tal de poder agilitar la tramitació dels pagaments als alumnes beneficiaris. I això també hi és.

Transferències de capital. Cal destacar també els 30 milions d'euros per al finançament de la construcció, com he dit abans, de llars d'infants. Per tant, creiem que l'any 2006 es podran posar en funcionament 8.000 noves places, amb la qual cosa podem anar a 23, 24.000, places, aproximadament, de les 30.000 que en el seu moment es van anunciar i es van acordar per Llei aquí al Parlament de Catalunya.

Per dir-ho clar i ras, quines són les actuacions més destacades d'aquest pressupost i que alguns sembla que ens diuen que no volen que es facin? El pressupost 2006 inclou noves dotacions per un import de 2,2 milions d'euros. Bàsicament, per atendre què? És a dir, aquest any ja hi han 230 centres públics d'educació infantil i primària que compten amb un tècnic superior d'educació infantil. Això els sembla bé? Els sembla malament? Ens sembla que és una mesura de qualitat, un nou perfil professional que s'incorpora a la plantilla dels centres per donar suport a l'educació infantil i treballar amb aquesta idea de la prevenció i la detecció primerenca dels problemes d'aprenentatge, que algú que té experiència en el món de l'educació infantil sap que és primordial —primordial— abordar-ho, en aquest sentit. Per tant, en els propers tres cursos aquesta dotació arribarà a cobrir tots els centres, amb un increment de 1.650 professionals. Per tant, podem dir que no a això? Perquè crec que l'esmena a la totalitat... Algú diu que sí, eh? Però, en tot cas, més aviat deu ser allò: «Jo no ho vaig poder fer en el seu moment, també em sap greu que es faci.» Jo diria que no, eh?, jo crec que hauríem d'estar tots d'acord que això es pugui implementar.

S'ha posat en marxa el Programa de biblioteques escolars i foment de la lectura en 286 centres, el que es coneix com el Punt Edu, amb una dotació de 143 professors. I tot això s'estendrà a altres 750 centres. El pressupost 2006 inclou una partida d'1,1 milions d'euros per a aquest aspecte, sense tenir en compte, òbviament, tot el que és el professorat que comporta que també hi hagi.

També s'incrementen i s'han incrementat els centres que compten amb integradors socials, i està previst incrementar al llarg dels propers tres anys en 60 aquests professionals. El pressupost 2006, i això són mesures de qualitat i de lluita contra el fracàs escolar, contempla la incorporació de 35 d'aquests 69 professionals. Import, 688.000 euros. Potser amb les xifres s'avorreixen, però la realitat és molt tossuda.

Aquest curs hi ha quasi 1.000 aules d'acollida, 879 en centres públics i 72 en centres privats. D'aquestes 1.000 aules, 302 s'han creat aquest curs. D'aquesta manera, el 62 per cent dels IES i el 57 per cent dels CEIP compten amb aquest recurs tan important. En el pressupost, em sembla que els ho podem detallar, el pressupost

destinat a aquestes aules d'acollida és de 21,7 milions d'euros. Això no és una mesura de qualitat? Això no és una mesura de lluita contra el fracàs escolar de què es parla? No és una mesura de cohesió social? Em sembla que és elemental. Ningú ha discutit aquesta mesura, i, per tant, ens sembla que fem bé els deures i complim aquells compromisos que la conselleria en el seu moment i el Govern de Catalunya es van marcar.

El curs passat es van posar en marxa els plans educatius entorn a vint-i-vuit municipis. Es tracta d'un instrument molt interessant, molt apropiat, perquè, evidentment, l'educació no s'acaba a l'escola, sinó que té un àmbit d'interacció molt més ample. I, per tant, va encaminada, aquesta mesura, també, del rendiment de tot l'alumnat, al tema d'equitat –que se n'ha parlat abans– i al tema d'igualtat d'oportunitats.

Import per a l'any que ve: 3,5 milions d'euros. Quants se'n posaran en marxa? Trenta de nous. Ens sembla que són mesures apropiades per lluitar contra això que he dit. I dir que no, i dir que no, és negar la realitat. És a dir, és fer-se una foto fixa de fa deu anys de la societat catalana que no és, evidentment, la que tenim ara.

Aquest curs també s'han posat en marxa les unitats de suport a l'educació especial. Amb quinze CEIP i altres quinze en IES per millorar l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials. Aquestes unitats també compten amb una dotació d'un professor i un educador, i està previst el seu increment en els propers anys en unes tres-centes unitats més.

Pressupost 2006. Increment de cinquanta dotacions, import: 300.000 euros. Escola inclusiva, n'hem parlat. Tots hi estem d'acord, tots ens n'omplim la boca. Aquí hi ha números reals, blanc sobre negre, negre sobre blanc, com s'ha dit en algun moment del matí, perquè es vegi realment l'aposta que fa la conselleria.

S'han continuat millorant les plantilles de tot el que són els serveis educatius –EAP, CRP, també tots els assessors LIC, el programa de llengua i cohesió social– amb setanta-cinc nous professionals per tal de millorar aquesta atenció a la diversitat. Import d'aquest any: 2,1 milions d'euros, que es destinen a tots aquests hàbits, per al pressupost del 2006. S'ha ampliat el programa, també, de convivència i mediació escolar als centres de primària, amb un total de cent catorze centres participants; import: 181.700 euros.

Això són realitats, això són números. I l'execució de totes aquestes realitats que l'any passat vàiem, s'han materialitzat. Les que estem portant aquí segur que es materialitzaran perquè a nosaltres no ens agrada anunciar una cosa i que després no es pugui realitzar.

El Departament d'Educació ha posat en marxa aquest curs un nou projecte per a la formació i la inserció laboral dels joves. El projecte Casa d'Oficis, que es proposa la formació d'un miler de joves en una especialitat professional, i els ofereix una primera experiència laboral per facilitar-los la inserció en el món del treball. Aquesta iniciativa, organitzada pel Departament d'Educació amb la col·laboració del Servei d'Ocupació de Catalunya, i el suport del Fons Social Europeu, es desenvoluparà a les instal·lacions de quaranta-vuit instituts d'educació secundària.

Es va iniciar el juliol de 2005 i té una durada d'un any. I compta amb mil places a tot el territori, s'adreça a nois i noies d'entre setze i vint-i-quatre anys en situació d'atur; especialment aquells que han finalitzat l'ensenyament secundari obligatori sense obtenir-ne la titulació. La nova iniciativa ofereix set especialitats, i l'import que hi dediquem són 7,7 milions d'euros. No li sembla important? Molt bé.

Aquest curs també s'ha iniciat el programa de llengües estrangeres –vostè n'ha parlat abans– en cent centres de primària i està previst d'incrementar el nombre de centres participants en nou-cents centres els propers tres cursos. Import per a l'any que ve: 220.000 euros.

Quin podria ser el titular? «Farem més escoles». Això ho hem dit. Abans es deia una escola cada setmana. Ara ja, com que és un nombre que no ens aniria bé de dir-ho i nosaltres no funcionem amb eslògans, el que li podem dir: que n'hem pressupostat gairebé cent. Import per al 2006: 410,3 milions, destinats a construccions escolars, ampliacions i rehabilitacions.

L'esmena a la totalitat vol dir que no estan d'acord que es faci això? És a dir, vull dir... en tot cas, lluitar contra el tema del dèficit d'infraestructures escolars que hi havia hagut, jo el que podria dir és que, precisament, veníem d'una situació plana i ara aquest esforç que s'està fent i que se seguirà mantenint precisament és per situar l'educació al lloc que li correspon.

Contractarem més professorat i millorarem les condicions de treball. S'han pressupostat sis mil nous mestres i professors i, en tot cas, personal que intervé. És una xifra que l'havien vista mai, vostès? No, és una xifra mai vista. Dedicació: 52,9 milions d'euros. Que quedi clar. I amb això no faig cap crítica al passat. En tot cas, qui ens han criticat són vostès. Són vostès, que suposo que és la seva obligació.

En definitiva, estem davant d'un pressupost inversor, un pressupost que posa l'educació a l'hora, posa damunt la taula la prioritat que per a aquest Govern té l'educació. Que hem iniciat una línia de creixement que aquest Departament d'Educació vol seguir. I, per tant, en el torn de rèplica, en tot cas, podem entrar en uns altres arguments, potser, més polítics, que jo espero que tinguí ocasió de poder-los traslladar a l'honorable diputada i a l'il·lustre diputat, perquè crec que aquí, amb tot el respecte cap al model que tinguí cada partit de societat, és evident que els models que defensen els grups de l'oposició amb els models de país i social que defensen els grups que donem suport al Govern, evidentment, que no són els mateixos.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Rigau pot fer rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Esperarem que el senyor Freixanet... No espero? Doncs continuo. Gràcies. Lamento, d'entrada, senyor Freixanet, il·lustre senyor diputat, que guardi els arguments que vostè en diu «més polítics» per a un torn en què jo ja no li podré replicar. Per això, crec que s'ha de ser més valent, treure'ls quan se't pot contestar, perquè els tècnics que vostè ha fet són unes anotacions interessants, però que els ha explicat –i és lògic, perquè és la funció que a vostè avui li pertoca– després d'haver dit que eren uns pressupostos «prou correctes». Aquesta ha estat la seva expressió, senyor Freixanet.

Clar, si vostè els troba «prou correctes» no s'estranyi que jo els trobi insuficients. Amb tot el que ha comentat, no s'ha posat la paraula «prefabricat» a la boca. I ens diu: «Com és que no volem donar-hi suport?» Home!, per falta de credibilitat, perquè vostè no sap el seu partit què deia cada any aquí, quan parlàvem dels prefabricats. L'il·lustre diputat abans i honorable conseller Bargalló li'n pot fer memòria.

Per tant, no s'estranyi. Miri, en xifres, vostè em parla d'un 18,82, em podia haver parlat d'un 16,8, si agrupa totes les polítiques. Jo li he fet la continuïtat històrica sumant universitats i educació per veure quin pes tenia la formació en el pressupost de la Generalitat. I cada any, ho reitero, baixa un punt.

Vostè em diu que hi ha partides previstes per a l'acord d'internacionalització. Jo no ho dubto, ja ho he vist. Jo el que li dic és que no han complert amb el del 2005 i, per tant, ens permetem posar en dubte el compliment en el 2006, d'aquests compromisos. Però d'aquest compromís li he subratllat d'una manera especial, i m'he adreçat a la senyora consellera, perquè vostès deien que farien un mapa de zones en què hi havia un fracàs superior al 30 per cent. Això sí que és estigmatitzar els centres i les zones, senyor diputat. I una gran contradicció amb els discursos que vostès han fet.

El que passa és que van agafar el Pla estratègic metropolità, van fer «cric, cric, cric» en una conselleria que no devia ser la seva i els van posar una dada que no venia d'Educació, sinó que venia del Pla metropolità. I aquí sí que hi ha un problema de lideratge de les polítiques de formació al si del Govern a l'hora de preparar allò que el conseller d'Economia n'ha dit el «full de ruta».

Escolti, no sé... L'esment que ha fet als menjadors, no l'he entès, perquè vostè sap que nosaltres ni hem dinat amb tiquets ni a les escoles. O sigui que no l'he entès. Ara bé, de les places de zero a tres sí que li puc dir que hi ha hagut una poca informació en aquest pressupost i, fins i tot, en aquest debat i en els documents que vostès han fet perquè, clar, què passa?, com que és un tema important ben segur que d'aquí a pocs dies el trobarem en una roda de premsa, fora del debat del Parlament, fora del debat parlamentari, en els titulars. I jo, amatent, faré el seguiment a la premsa, però jo li demano que aquell compliment s'hagués explicat avui aquí, s'haguessin separat les places que provenen del 2003 dels acords que havia fet, anteriors, el Govern de Convergència i Unió, i no ens sabrà mai cap greu que es com-

pleixi, perquè és una llei que va votar el meu Grup aquí, al Parlament, juntament amb els altres.

El que ens sap greu és que a mesura que anem generalitzant l'oferta pública de zero a tres no ho complementem amb els ajuts necessaris per tenir una proposta equitativa de suport a les famílies i de caràcter educatiu dels zero a tres. Perquè no tenim garantit que la gent amb menys recursos sigui la més ben atesa. I com que no li podré comentar els diferents aspectes, deixi'm dir-li: home, és molt curiós que sigui precisament el tripartit que lloï les excel·lències d'un tècnic a tres - sis. Que no es recorden que vostès demanaven que tot fossin mestres de zero a tres? Escolti, és sorprenent! Tot depèn de l'ús que se'n fa, de les funcions i responsabilitats. Ara, siguin coherents. Senyora Baig, vostè també ho defensa? És que això m'impresiona.

Amb relació a les aules d'acollida, les cases d'ofici, el programa de llengües estrangeres... Em parla de programes alguns nascuts els anys vuitanta, que fa molt ben fet de continuar-los, però com que no són novetat no li he subratllat. Per tant, cregui'm, no em parli de vint-i-vuit plans d'entorn, no em parli d'ics escoles amb biblioteca. Tenim tres mil centres, 3.344 a la xarxa d'utilitat pública, d'interès públic. I vostès tenen una política de tastets: un programa per aquí, un programa per allà. El que necessitem és un bon menú enter per a les nostres escoles.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Senyor Freixanet, vostè ha començat de forma molt literària, amb una metàfora que jo no he acabat d'entendre molt bé, sobre la bicicleta. Jo no sé si al final el pendent era Catalunya, eren els projectes... El que ha quedat clar és que qui anava sobre la bicicleta era la senyora consellera. Però, clar, si la comparació és que aquest Govern va en bicicleta i amb pendent cap a amunt vol dir que va molt a poc a poc, amb la qual cosa ens dona la raó a nosaltres. Jo preferiria que anés amb una bona locomotora i en pla, que llavors voldria dir que el Departament d'Educació aniria –com diuen vostès, que els encanta– de forma potent. Doncs, això.

Jo l'únic que sé és que jo no puc anar amb bicicleta, perquè a la meua ciutat de Barcelona ja me n'han robat tres, per això jo sí que ja no vaig amb bicicleta, i mira que m'agrada anar-hi! No només veure-la des de casa, sinó també anar amb bicicleta.

A veure, vostè parla d'inversió. Diu: «No –no–, és que 16,4 per cent d'inversió, no, això és un 18.» Escolti, miri: pressupostos de la Generalitat de Catalunya, memòria explicativa. Ja li ho explicarà el senyor Castells, això. Quan parla d'Educació diu: «Això representa un 16,8 per cent del pressupost consolidat.» Pressupost consolidat. Però, senyor conseller, en pressupostos GISA ni hi apareix, i em sembla que és una més important partida que Educació. Sempre ens diuen: «És que vostès no inclouen GISA.» No! –no!, també. Pressu-

post consolidat: el senyor Castells, 16, 8 per cent. Però, bé, ja li donarà vostè lliçons d'economia i de percentatge, al senyor Castells.

Per això, a veure, que és important dir la realitat, i que hem perdut tres punts en el pressupost. Això jo crec que és una realitat. Escolti, parlem de tot. Vostè diu: «Cent noves construccions.» Jo li pregunto: en quants anys? Cent noves construccions en quants anys? Perquè no és el mateix fer-les en un any que fer-les en tres anys. Jo li poso l'exemple d'una construcció, per exemple, nova construcció del CEIP Sant Cugat, de Sant Cugat del Vallès—clar, Sant Cugat, de Sant Cugat del Vallès—, nova construcció. L'any passat una partida pressupostària de 3.000 euros, aquest any de 1.000 euros. Nova construcció. Si em diu: «No, arranjament, obres...» No—no—, nova construcció: 3.000 euros l'any passat, 1.000 euros aquest any. No ho entenem.

Vostè tampoc ha parlat dels barracons. Jo crec que ja no són un problema, els barracons. Que augmenten? És igual. Què passa? No, no passa res. I ho comptabilitzen com a inversió, perquè això sí que es comptabilitza com a inversió, i és important dir-ho als ciutadans de Catalunya, que també es comptabilitzen els barracons com a inversió. No sé si són barracons mòbils per..., com ha dit la senyora Rigau, això potser serà política per afavorir la mobilitat. Potser.

Inversions. Vostès parlen d'inversions en nova construcció. Jo li parlo... D'acord. Inversions en nova construcció. I les inversions en manteniment? I les partides corrents per a manteniment? És que els ho diuen també els sindicats! Escolti, és que es redueixen les partides de manteniment. Vostès inauguren potser molt, ho fan a poc a poc, però inauguren potser molt, però, escolti, no mantenen el que hi ha. Bé, però, escolti, miri, les partides..., vostè parla de números; jo també li parlo de números.

Home!, no parlem de menjadors, no ens parli de menjadors, perquè la pujada dels menjadors per a les famílies, i sobretot per a les famílies de classe mitjana, ha estat molt important aquest any, un 11 per cent. Home!, quan li pugen un 11 per cent els menjadors a les famílies no podem dir que tenim una gran política de menjadors.

Professorat. Jo l'únic que li dic és que ens expliquin exactament quant professorat nou tindrem, perquè no se n'assabenta ningú. El millor serà que la consellera ens enviï, no sé si a pregunta parlamentària..., però digui'ns quan tindrem, per quant temps, la planificació del nou professorat, perquè el que no pot ser és que, per no assabentar-se'n, ni la premsa, que el mateix dia, com hem dit abans, un diari diu 8.000 i l'altre diu 1.830. Home!, alguna cosa passa. Això és que no s'explica massa bé; aquí sí, no a altres bandes. La política de comunicació del Govern no és l'adequada.

I també hem de parlar de condicions del professorat, no només de creació de nous professors, de condicions. I jo ho repeteixo: el pacte que vostès han signat ha estat un pacte amb un sindicat i que els altres dos sindicats, que són grans sindicats, majoritaris dintre de l'educació, com són UGT i USTEC, no només no han signat, és que el critiquen durament; de forma molt dura, el critiquen. Per tant, la política laboral també s'hi ha d'incloure.

Home!, fracàs escolar. Jo no sé si Convergència i Unió no parlava de fracàs escolar. Jo he sentit una conferència del senyor Jordi Pujol parlant de fracàs escolar; jo he sentit la senyora Pigem, que em sembla que és la seva portaveu al Congrés dels Diputats, parlar de fracàs escolar. És que tothom parla del fracàs escolar, senyora Rigau! En parla l'OCDE, en parla PISA, en parla la Unió Europea, en parla el Pla metropolità. Per tant, hem de parlar del fracàs escolar, i sobretot hem de parlar de per què el fracàs escolar no apareix en els pressupostos, en les memòries explicatives dels pressupostos. Ja ho he dit: només hi apareix quan parlem de l'Escola Superior de Música de Catalunya. Però s'ha de parlar de fracàs escolar, perquè resulta que és una de les principals mancances que té el nostre país, és un dels principals reptes. Jo no tornaré a demanar el Pla de xoc contra el fracàs escolar, perquè ja és una cosa que em quedo sol en aquesta cambra, però, home!, m'atreviria a dir que, home!, si es redacta un pla de xoc, que el va presentar el mateix conseller que és ara conseller primer... Jo no sé si la credibilitat del conseller és molt alta o molt baixa, però una proposta del Pla de xoc no la tenim present.

I no tinc temps per parlar dels altres plans. El que sí que diré és que escolti, miri, hem fet molts grans plans per a vint escoltes, cinquanta escoles, cent escoles, que no arriben al 0,1 per cent de les escoles del país. El que hem de fer, per exemple, quan parlem de les..., i jo li recomano que es miri, per exemple, el que es fa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Ja acabo, senyor president..., a la Comunitat de Madrid, per comparar, quan parlem, per exemple, del Pla de llengües. Home!, són més de cent escoles.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Ja acabo, senyor president. Perquè per fomentar el trilingüisme a les escoles no cal cap pla pilot. S'ha de fer i ho hem de fer a totes les escoles.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula el senyor Freixanet, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Freixanet i Mayans

Sí, senyor president. Honorable diputada, cap problema, eh? Era una qüestió de temps, d'arguments. Jo crec que era important donar l'argumentació. No és tècnica. És a dir, l'argumentació que jo he fet no és tècnica, sinó és d'una gran càrrega política, eh?, perquè marca les directrius del que és la conselleria d'Educació, del que és Departament d'Educació.

El que em diu de les places de llars d'infants, a veure, escolti, l'any que ve s'hi dediquen, si no ho tinc mal entès, 8 milions, eh? Per tant, ens sembla una quantitat important.

Això del fracàs escolar, ja ho sap, ja li ho hem dit, és un tema transversal, i, per tant, aquesta transversalitat la busquem. És a dir, estic convençut, voldria estar convençut, que tots i totes, els que estem aquí, el que volem és millorar l'educació de Catalunya. És o no és? Quan jo dic que és «prou correcte», a mi, em sentirà dir sempre el mateix, hagi de defensar el Govern o no hagi de defensar el Govern. És a dir, no seré jo qui digui que s'han de destinar menys diners a l'educació. Però, bé, el context és el que és, i, per tant, dintre el que és el context, considero que s'ha fet un gran esforç d'inversió i d'aposta per l'educació a Catalunya. I, en tot cas, vull que agafi així les meves paraules de «prou correcte». Entén? No és que jo el vulgui suspendre ni li vulgui posar un excel·lent, però, aquí, cantar meravelles, doncs, jo no les cantaré mai, perquè penso que en educació sempre s'hi pot dedicar més inversió, més diners i tot plegat.

Bé, avui hem assistit bàsicament a això, vull dir, hem assistit al fet que el Grup de Convergència i Unió, potser amb més duresa de l'acostumada, però amb un gran mimetisme també amb el Partit Popular, perquè s'ha vist en les últimes paraules que ha dit l'honorable diputada, propugna un retorn als postulats clàssics del liberalisme econòmic i social, cosa que jo no m'hi fico –no m'hi fico–, està bé que tothom tingui clar i que els ciutadans de Catalunya tinguin clar. Per tant, quan s'ha dit que es feien diferències entre les llars d'infants públiques i les llars d'infants sostingudes o privades, que se'n diuen, escolti, s'ha augmentat també la partida.

Però, és clar, amb el seu ideari, eh?, lògic amb el liberalisme econòmic i social de què hem parlat abans, mantenim allò del dret a triar, no? És el gran discurs que es fa: dret a triar, dret absolut dels ciutadans a triar escola, eh? Han clarificat el seu discurs. Es distingeix, aquest discurs, bàsicament, per una pèrdua de sensibilitat social respecte al discurs tradicional de l'etapa dels governs de Jordi Pujol, dels quals alguna honorable diputada havia format part. Nosaltres què diem? Dret a triar d'uns quants, només? No. Dret a triar de tothom en igualtat de condicions? Sí. Des d'un plantejament assistencialista i paternalista, eh?, sempre havien insistit alguns en la necessitat d'entendre des dels poders públics les necessitats dels que, amb paraules seves, «no podien seguir». Ara, en canvi, des d'un liberalisme més agressiu, aposten per aprimar el sector públic. Nosaltres no hi estem d'acord. Aposten per potenciar l'oferta privada en l'ensenyament. Nosaltres la respectem, perquè considerem que d'escola concertada n'hi ha molta que fa una gran aposta pel que és l'educació a Catalunya, però no apostem perquè hi puguin haver privilegis d'uns sobre els altres.

Vostès aposten, i en l'ajuda de les famílies n'han parlat molt, pel xec escolar. Si aquesta opció era desaconsellable i inaplicable en etapes anteriors, encara ho és més avui, d'inaplicable. És a dir, el Govern i el Departament d'Educació han apostat i aposten per enfortir la

qualitat de l'escola pública, i aquí es demostra en aquests pressupostos, i també de l'escola concertada com promesa en un ensenyament per a tothom i socialment incliusiu que assegurí la cohesió i promogui la igualtat d'oportunitats. El xec escolar, o altres ajudes així directes a les famílies, en aquest sentit que vostès ho propugnen, obriria la porta a la segregació escolar i seria un element que posaria en perill no solament la cohesió social, sinó també la identitat nacional. Tenim l'exemple de França. Perquè l'escola inclusiva és una eina irrenunciable per a la formació d'una ciutadania que comparteixi els valors democràtics i la consciència nacional. Per tant, aquests pressupostos del Departament d'Educació busquen exactament aquests elements socials, aquests elements filosòfics, aquests elements materials, que es materialitzen en els pressupostos, per tirar endavant aquest projecte de país i aquest projecte...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...socialment avançat que entenem que són aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats i senyores diputades, bé, aquests dies, no sé si per sort o no tant, però sempre és bo que se'n parli, es parla molt d'educació, eh?, i se'n parla arran de la Llei orgànica d'educació, que en aquests moments està a debat en el Congrés dels Diputats. Crec que se'n parla, però no s'enfoquen els problemes reals de l'educació, eh? Es va parlar d'aspectes que interessaven a alguns, però que, per mi, crec, no acaben de ser ni el nucli central de l'educació ni el que després també ha de ser el que s'ha de veure en la Llei i en els pressupostos.

I els ho diré amb unes paraules d'un article que llegia ahir al vespre a *El País* d'una persona crítica amb la Llei, el senyor Fernando Sabater, però que en una frase deia: «La educación no puede ser nunca neutral, sino que debe proporcionar al alumnado elementos para decidir entre mantener el mundo tal como está o participar en su transformación hacia una mayor justicia para todos.» I em sembla que aquesta és una part de la clau important del problema, que aquest voler transformar en una millor justícia per a tots és on es troba en aquest moment el Govern catalanista i d'esquerres, i els socialistes en particular.

Aquí es parla molt dels estudis de l'OCDE, dels estudis de PISA, que si el fracàs o l'èxit escolar. L'important és educar per a la ciutadania del futur. I jo els voldria fer esment d'un nou informe. També, a mi, m'ha

preocupat molt llegir avui un informe de la Unió Europea que mostra el risc de creació de guetos escolars a Espanya, un perill. I aquest perill rau, eh?, en una diferenciació entre escoles, entre la possibilitat de fer..., aquestes escoles. L'observatori aquest remarca l'esforç d'algunes comunitats autònomes per distribuir el nombre d'alumnes immigrants en centres públics i concertats. I en aquest aspecte, jo crec, perquè no conec més de l'estudi que el que n'he pogut llegir a la premsa, és on es troben les propostes que ens fa el Govern avui.

Aquest és un pressupost que, com molt bé deia el conseller d'Economia i Finances, és un pressupost orientat a polítiques socials i amb un pressupost inversor. «Prou correcte», deia el senyor Freixanet. Evidentment. Els que ens dediquem a l'educació mai ens podem sentir satisfets amb els pressupostos, sempre voldríem i desitjaríem més.

I aprofitaria, eh?, avui per fer una petita menció de la persona que, per mi, ha estat la que més m'ha orientat i més m'ha assessorat en els temes pressupostaris: el senyor Josep Maria Bas, que sempre, quan ell i jo treballàvem els temes de pressupost –i dic que li faig aquest petit homenatge perquè malauradament ens ha deixat fa un parell de mesos–, jo volia fer-hi més incidència i més incidència, i ell em deia: «Recorda, són els pressupostos de la Generalitat, no els pressupostos d'Educació.» Aquest és un aspecte que també hem de tenir en compte. Ara, això no vol dir que haguem de sortir a dir: «És excel·lent, ens en sentim plenament satisfets.» Ara, sí que és cert, com deia el conseller d'Economia, que atén les polítiques socials. No deixa que sigui el mercat el que atengui els temes socials, sinó que l'Administració el que intenta és regular el mercat perquè realment es puguin atendre les polítiques socials. I aquests són els aspectes importants que hem de valorar en els pressupostos.

I, ja aterrant una mica més en els temes pròpiament també en què m'agrada sempre fer incidència, és més i millor escola pública, que vol dir més professorat i més construccions, i més inversió en construccions. Perquè, evidentment, la senyora Irene Rigau deia: «Oh!, és que resulta que nosaltres voldríem fer les escoles d'una altra manera, és que les hauríem volgut fer d'una altra manera.» Ara ho ha dit, les haurien volgut fer, perquè no les feien! –no les feien! Recordin, usaven, fins i tot, en el pressupost unes xifres que quan vèiem les liquidacions no existien com a tals, se n'havien, fins i tot, anat a altres aspectes. Nosaltres agraïm la transparència, i encara que ens costi dir que aquest curs tenim més barracons és per atendre també un nombre més elevat d'alumnes i perquè, evidentment, les construccions no es fan en dos anys de govern. Com deia molt bé el president de la Generalitat, necessitem dos mandats: en el primer traurem la pols i en el segon farem la feina.

(Remor de veus.)

I, per exemple, dir que quan parlava la senyora Irene Rigau, la diputada companya del nostre Grup i alcaldessa, Teresa Estruch, deia: «Me n'haig d'anar, no ho puc aguantar.» A Masquefa, en dos anys, 2005-2006, es faran tres CEIP i un IES. Amb el Govern de Convergència només havia aconseguit que fessin un projecte de

CEIP gràcies a una proposició no de llei del Grup Socialista. Per tant, siguem una mica conseqüents. Hi ha molta més inversió. I no els vull parlar de la comarca del Garraf. La comarca del Garraf va quedar, eh?, com una comarca amb grans dèficits escolars. No hi havíem tingut barracons; els últims quatre anys de Convergència i Unió se'ns va omplir de barracons, i gràcies al Govern catalanista i d'esquerres hem aconseguit que tot estigui en pressupost i en planificació, i deurem acabar aquest mandat amb la comarca endreçada.

Què millor per poder començar realment aquesta planificació que pugui incidir realment en el futur d'unes construccions i d'una política orientada a aconseguir l'èxit de l'alumne, eh?, no cal l'excel·lència, l'èxit, perquè amb l'èxit tindrem després possibilitats de fer excel·lents ciutadans i treballar per això que també ens demana el senyor del Partit Popular, que és el fracàs escolar. I l'altre aspecte en què nosaltres havíem posat –i hi posem– un esforç considerable és en el compliment de la Proposició de llei, perdó, de la Llei d'iniciativa legislativa que va a crear trenta mil noves places de llars d'infants.

Nosaltres veiem que en aquest sentit s'està avançant, s'estan posant les bases perquè realment hi pugui haver aquesta possibilitat de creació, s'està treballant amb els ajuntaments –i aquest és un aspecte molt diferent–, i coneixem també que de cara als pressupostos del 2006 hi haurà també un suport que vindrà a nivell de l'Estat per poder donar també una millor sortida a l'ajuda que han de rebre els ajuntaments per poder tirar endavant aquestes noves construccions escolars. Aquest és un aspecte que ens agrada des d'un punt de vista educatiu i ens agrada des d'un punt de vista de conciliació de la vida laboral i familiar, i ens agrada des d'un punt de vista d'un treball per a una societat millor.

I, evidentment, el model, nosaltres fins i tot diríem –i així ho coneix la consellera perquè li he dit en més d'una ocasió– que no el deixaríem únicament i exclusivament en mans dels ajuntaments, ells poden fer la construcció, ells n'han de fer la gestió, però el que hem d'assegurar és que la qualitat la dona el Departament d'Educació de la Generalitat. Ens cal treballar en aquest sentit.

I respecte a l'allusió concreta que ens ha fet, que m'ha fet, vaja, la senyora Irene Rigau respecte a les persones que estan en el tres - sis sense titulació de mestre, nosaltres sempre hem manifestat, i jo personalment també ho he dit, ens agrada que de tres a sis tots i totes siguin mestres. Ara, si en aquest moment el Govern ha considerat que les possibilitats econòmiques han permès això, no vol dir que tots els tres grups que donem suport hi estiguem plenament d'acord, però, en aquest moment això és així, però ens agradarà treballar perquè en el futur tots i totes puguin ser mestres.

(Remor de veus.)

Moltes gràcies.

El president

De vegades el volum dels comentaris hauria de ser una mica inferior. Senyora Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Espero no provocar més volum de comentaris dels necessaris. En tot cas, a mi el que em produeix sentir l'argumentari de les esmenes que han presentat els grups de l'oposició és que quan l'anècdota és el fonament de l'esmena és que no hi ha esmena a la totalitat, perquè, sincerament, ens ha sonat més que el que feien era una interpellació a la consellera anunciant preguntes que li faran o que volen que els hi contesti, o interpellant-la directament sobre l'opinió, sobre els barracons, sobre el fracàs escolar, sobre la LOE, sobre molts altres temes que hem tingut ocasió de parlar-ne que no pas que parléssim dels pressupostos que venim a defensar o a no defensar.

Per tant, si realment l'argumentari es basa en aquest reguitzell d'anècdotes és que no entenem aquesta esmena a la totalitat.

Escolti, per a vostès el problema és que les escoles que es fan no tenen prou despatxos?, perquè això ens ho ha dit. No sé si és el fonament d'una esmena a la totalitat. És que no es creuen que el que estem acordant o el que s'està acordant des del Govern a nivell de plantilles, d'augment de professorat, s'anirà complint? És falta de confiança? És falta de fe en el Govern i per això fan una esmena a la totalitat? (*Remor de veus.*) Que no troben el compromís de plantilles per a la sisena hora, que és que algú l'ha pactat, la sisena hora? És un debat obert, s'està pensant dins del marc del Pla nacional d'educació, però no hi ha cap acord tancat. Que és que hem de posar en els pressupostos acords que encara no s'han donat? Què ens dirien si féssim una cosa així?

Resulta que diuen que hi ha falta de rigor perquè en aquest acord de plantilles, que celebrem i que espero que vostès celebrin, resulta que es dona en dues o tres setmanes de retard, o es ratifica en dos o tres setmanes. Això és falta de rigor? Home!, potser és senyal que com que hi ha un volum de feina molt important, aquí les coses van endarrerides. Diguin que el Govern va endarrerit, però no diguin que falta rigor perquè no es ratifiquen aquests temes.

Escolti, per què no es creuen que el ritme de construccions se seguirà? I, en aquest tema, deixi'm que els digui una cosa. És gairebé ofensiu –i ho dic fins i tot a nivell personal– sentir alguns comentaris quan es parla de construccions. Són ofensius alguns dels comentaris que se senten quan vostès parlen d'inversions escolars. Escolti, aprovem un pla amb 1.500 milions d'euros per a quatre anys, és més del que el Govern d'aquest país va destinar en els darrers deu anys, i encara és l'hora que algú de l'oposició ho reconegui i digui que és una notícia positiva. Doncs és ofensiu que vinguin a parlar del nivell d'inversions escolars tenint aquestes xifres sobre la taula.

Escolti, és ofensiu que vostès parlin de «barracons» –de «barracons»– no de «prefabricats» –jo no he canviat el nom ni abans ni ara–, quan s'inverteix en construccions més que mai, quan es fa en un moment d'augment importantíssim del nombre de l'alumnat, quan hi ha 29.000 nous alumnes i els que arribaran durant l'any, quan es fa, a més a més, amb garanties de provisionabilitat com no havien existit mai. És ofensiu sentir alguns comentaris, sincerament; com és ofensiu que l'any

2003, quan aquest augment es preveia, s'hi podia posar remei. Quan es veia que hi havia volums importants de creixement de l'alumnat, saben quan hi destinaven aleshores a construccions escolars? No arribava a 200 milions d'euros. Aquest any 2005 se n'han destinat 411, l'any vinent, a més d'aquests 308 que no li semblen suficients a la senyora Rigau, hi ha aquells que vostès sempre s'obliden en els pressupostos, que és la partida de ICF i que cal sumar a la partida del Departament d'Educació, que són 325 milions més d'inversió. 325 per un costat i 308 per un altre, i ens vénen a parlar d'inversió?, i ens vénen a parlar de la necessitat de construir escoles? Escolti, a mi m'ofèn que tinguin tan poc rigor i tan poca seriositat a l'hora de parlar d'aquestes xifres. (*Forta remor de veus.*) I, escolti'm, la política, a més a més del cap, també es fa amb el cor i aquestes coses a alguns ens ofenen.

(*Remor de veus.*)

Escolti'm, una altra cosa, per nosaltres aquests pressupostos han de respondre a un objectiu clar, i és que l'escola pública, l'oferta pública, pugui respondre a les demandes i a les necessitats que realment tenim a nivell educatiu, des de tots els àmbits, des de tots els aspectes: augment de l'alumnat, augment de la diversitat, complexitat de la demanda, més demanda de llengües estrangeres... Cobrim-la des de l'oferta pública. Això sí que és un repte. Més necessitat perquè la formació professional respongui a les necessitats empresarials, tal com s'indica en l'Acord per la internacionalització..., des d'aquí s'hi fa front.

Refem tot el servei d'adults perquè realment respongui als perfils de les persones adultes que demanen una formació adequada i unes necessitats diferents, perquè el que vostès ens deien és que aquests pressupostos no responien a l'orientació que vostès donarien a les polítiques d'educació. Oh!, és clar, això ja ho sabem, ja la coneixem, quina és l'orientació que vostès donen a la política educativa. Per a nosaltres l'objectiu és que sigui aquesta oferta pública la que respongui a les demandes que tenim plantejades. I, escolti'm, devem estar d'acord que l'educació és un servei públic, oi? En això estem d'acord, oi? Perquè, com que hi ha vegades que aquest també és un tema que es posa sobre debat, doncs, aleshores, garantim i posem-nos d'acord en aquest tema, com a mínim.

Per a nosaltres, dèiem, aquests pressupostos sí que garanteixen, faré front als reptes que ens hem proposat, molts no són nous, alguns, malauradament, hi anem molt endarrerits perquè hem hagut de començar molt tard a afrontar-los, però per a nosaltres aporten més qualitat, més innovació, més cohesió i més proximitat; més col·laboració amb els ajuntaments, més pressupost en inversions, més esforç en innovació i en noves tecnologies, més professorat, que és la clau per fer front a la diversitat de les aules i a les noves necessitats.

Jo, sincerament, en el darrer comentari que feia el senyor López, o per acabar amb els comentaris que feia el senyor López sobre els sindicats. Escolti, vostè té tota la legitimitat del món de citar els sindicats, jo sempre li ho he dit. Em sorprèn, no li ho puc negar, que vostè faci referència a Comissions Obreres només certes vegades i, en tot cas, que només es refereixi als sindicats

en puntuals ocasions i per a temes concrets. Ja li dic, evidentment, vostè ho pot fer quan vulgui, a mi em sorprèn que si per a vostè és un referent en temes d'educació perquè veig que consulta a el seu web i reiteradament s'hi refereix, només ho faci en certs temes.

Miri, ara no només Comissions Obreres, sinó UGT i la USTEC, les associacions d'estudiants i bona part del moviment educatiu al nostre país aglutinat en el marc unitari de la comunitat educativa ha tret un manifest. Suposo que vostè no deu tenir cap problema a compartir el que diu aquest manifest. I li'n llegiré una part. Es titula «Per una escola laica i de qualitat», i diu: «L'anterior Govern» –referint-se a l'espanyol– «va imposar una llei, la LOCE, sense el més mínim consens i gens basada en una avaluació del procés i dels resultats del sistema vigent. Hi vam estar totalment en contra. Els actuals dèficits del sistema educatiu són responsabilitat de tots aquells, a Catalunya i a Espanya, que ens han governat durant els últims quinze anys. Ens preocupa especialment el risc de fractura i de conflicte social que pot produir la consolidació d'un sistema educatiu dual, molt diferent per a uns sectors socials i per a uns altres, si es cedeix a les demandes des sectors socials més conservadors.»

Senyor López, aquest és un manifest que està penjat al web de tots aquests sindicats a què vostè es refereix tan sovint, suposo que no tindrà cap problema a signar-lo, vostè o el seu partit, i, per tant, continuarem defensant que vostè té tot el dret de parlar del sindicats.

Gràcies.

El president

Senyor López, aquest és un debat molt payoutat. Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Camats, jo sento que vostè tingui la pell tan fina i que s'ofengui perquè nosaltres hem vingut a parlar de dades, perquè jo m'he referit a dades, però, escolti'm, és que estem fent un debat parlamentari i podem venir a parlar, suposo que ens dona la venia per venir a parlar.

I vostè ha fet referència a Comissions Obreres, jo només vull recordar que el partit que més acords socials ha signat en aquest país ha sigut el Partit Popular, no li vull recordar, miri's l'acció de govern, però, escolti'm, miri també l'enquesta de Comissions Obreres de l'any 2004 on el 60 per cent –el 60 per cent– dels afiliats a Comissions Obreres donaven suport a la LOCE. Només li dic això.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El primer departament de què posaríem a votació les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Partit Popular de Catalunya és el de Política Territorial i Obres Públiques.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor i 70 en contra.

Seguidament, votariem les del Departament de Justícia.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor i 70 en contra.

Votarem seguidament les de Governació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor i 70 en contra.

Seguidament, votariem les esmenes del Departament d'Interior.

Comença la votació.

Han estat rebutjades igualment per 58 vots a favor i 70 en contra.

Votarem seguidament les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor i 70 en contra.

I, finalment, votarem les esmenes a la totalitat del Departament d'Educació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades també per 58 vots a favor i 70 en contra.

Passem a defensar ara les esmenes del Departament de Cultura. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil. (*Remor de veus. Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats, els prego que deixin començar la senyora diputada.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, consellera, som aquí com si el temps no hagués passat. Any 2004, 2005, 2006, tres projectes de pressupost que repeteixen els mateixos vicis, els mateixos dèficits i, fixi-s'hi bé, les mateixes inversions. Això no és pas un pressupost. En tot cas, seria el pressupost 2006, una mena d'ectoplasma del 2005 i del 2004.

Vostè sap que un pressupost és la concreció en diners d'un programa de govern, però vostè, consellera, no té un programa cultural per a la societat catalana del segle XXI. No n'ha fet la reflexió, aquest Govern. I el pressupost per programes que ha exposat el conseller Castells posa de manifest la manca de projecte cultural i també la incompetència del Departament de Cultura per donar compliment fins i tot als mateixos acords de la Bíblia, del pacte del Tinell. El capítol cinquè de l'acord del Tinell diu: «Ha arribat el moment que la cultura recobri un paper de centralitat al nostre país.»

I recordem dos acords. Acord 3, una estrella del Govern en matèria de cultura, una estrella del Departament de Cultura: «Situat durant aquesta legislatura la despesa cultural en el 2 per cent del pressupost de la Generalitat.» Acord 6: «Apostar per una àmplia descentralització que permeti assegurar una densitat cultural equi-

librada en el territori.» Serà el segon punt estrella in-complet.

Primer, doblar el pressupost fins a arribar al 2 per cent del total del pressupost de la Generalitat. Així ho diu el pacte del Tinell, així ho diu l'objectiu del Departament de Cultura en la memòria, senyores diputades i senyors diputats que han de fer el seu posicionament. Any 2003, any del Govern de Convergència i Unió: 1,1 per cent. Any 2004, s'obre un parèntesi només, primer any triomfal: 1 per cent. Any 2005, segon any una mica més triomfal: 1,1. Any 2006, tercer any triomfal: 0,95 del total del pressupost de la Generalitat. I el conseller Castells, no sé si piadosament o generosament, ho ha arrodonit i hi ha posat 1 per cent.

I recorda, consellera? Recorda? No es pot parlar de catalanitat i destinar l'1 per cent dels pressupostos a cultura. De ben segur que no poden no només per això, sinó per altres aspectes primordials d'aquest Departament de Cultura.

Segon incompliment greu: el de l'equilibri territorial, les inversions. Anem a les inversions, al capítol sisè? Anem a les inversions, que, és clar, la conselleria d'Economia ens ha de dir que són reals, perquè creuríem que no ho són; aquestes inversions reals, que són exactament les mateixes que hi havia el 2005, les mateixes, i no ens estranya, perquè fan vostès les convocatòries i fan vostès les adjudicacions a partir del mes d'octubre de l'any en curs. El mateix dia 16 de novembre vostès obrien una convocatòria d'inversions per a l'any 2005.

Però hi ha quelcom més. En allò que en diuen «extra-pressupostàriament» té dues obres, la conselleria de Cultura: la Filmoteca, 4 milions, i l'adequació del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Una falsedat absoluta, perquè el Museu d'Arqueologia de Catalunya..., tenen en el pressupost del Departament el projecte i aquí ja està l'obra. Vostès saben que és impossible que el projecte encara s'hagi d'adjudicar el 2006 i l'obra es faci el 2006. I, si no, ens hauran d'explicar quina mena de miracle vostès, que són tan laics, han aconseguit en matèria pressupostària.

De totes maneres, no ens agrada gens que la Filmoteca i el Museu d'Arqueologia de Catalunya els faci l'Institut Català de Finances, Equipaments, SAU, eh?, i que això sigui després de lloguer. Pensar que la Filmoteca de Catalunya sigui de lloguer i el Museu d'Arqueologia de Catalunya és quelcom insòlit en un país.

Però, després, vostès tenen un pla. Bé, un dels molts plans de xoc. A vostès, els encanta, això de dir «pla de xoc». Fins i tot, la consellera Tura va fer un pla de xoc per anar, no?, en contra els xocs que passen a les carreteres, eh?, cosa que va ser també, diguéssim, insòlita. Un pla que d'equilibri territorial tampoc res, eh? És endeutament, simplement; endeutament per als ajuntaments, i ja ho pagarem amb euros del 2020, ho pagarem nosaltres, de ben segur, i ho pagarem. De ben segur, aquest compromís l'agafarem, eh? Però, és clar, vostès, de moment, no ho fan.

I, per què és així? Vostès recorden que el conseller Castells..., i tots vostès ho han repetit: «Aquests pressupostos són els del rigor i la transparència.» Rigor, no

sé si en el cas de Cultura deu ser el rigor *mortis* o el rigor *moribundi*, no ho sé molt bé. (*Rialles.*) Transparència. Transparència..., jo em pregunto per què no han fet vostès un annex de la participació econòmica del Departament als consorcis. Per què ens ho amaguen, als mortals i a les mortals que només tenim el pressupost que ens dóna el conseller Castells? Per què ho amaguen? Quina resposta donen vostès a la gestora del Teatre del Liceu, que els va demanar 10 milions perquè no podia fer la feina del Caminal, evidentment? O el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Macba, l'Auditori, la Fundació Teatre Lliure. Per què no ens ho diuen?

Sap per què no ens ho diuen? Primer, perquè no saben el Ministerio de Cultura quina partida exactament posarà, i, després, perquè vostès han d'eixugar la despesa i el dèficit de l'Ajuntament de Barcelona, i, llavors, vostès incrementen la despesa de la Generalitat en matèria de cultura per eixugar la despesa i el dèficit de l'Ajuntament de Barcelona, però, mentrestant, a tots els altres ajuntaments de Catalunya amb el pla de xoc els endeuten, perquè són ells que han d'anar a buscar el crèdit que vostès pagaran d'aquí a vint anys. I això és allò que deia la consellera, també: «És que vostès han estat tan centralistes, només pensant en Barcelona...» I, saben vostès les inversions reals en més de trenta comarques? Zero, inversió! Aquesta és la realitat de les inversions reals: zero! I sap on és el gruix? A Barcelona, als serveis centrals, eh?, perquè els han de deixar ben arregladets per als qui vindran. A Barcelona, i, després, a l'Hospitalet, on hi ha una mena de flor, una sempreviva, que és el magatzem, el dipòsit, de llibres famós de l'Hospitalet de Llobregat, que estava al pressupost de Convergència i Unió en el 24 i vostès el colloquen en el 25, en el 26, n'estic segura; estava en el 23, 24, 25 i 26, i és possible que per donar una mica de gruix al pressupost d'inversions el tornin a posar l'any que ve.

Però jo voldria fer només un moment un apunt, o una atracció fatal que vostès tenen. Vostès tenen una addició profunda a un article del pressupost: el 227.0007. Saben quin és? El d'«Estudis i treballs tècnics», que segueix creixent any rere any d'una manera imparable. Enguany, només en estudis i treballs tècnics vostès van al 28,23 per cent. És el 2,75 del pressupost de Cultura; és que de cada cent euros tres es dediquen –es dediquen– a estudis aliens! Però, sobretot, saben què tenen? Una atracció, aquesta sí que és fatal, per determinades empreses i persona. La tenen. Volen saber quins títols són? Els veurem dilluns, eh?, aquests estudis. «Treballs d'anàlisi i propostes programàtiques i de regulació al govern extern», perquè, com no tenim idees, és millor pagar-les. Un altre estudi: «Per a la definició de propietats estratègies polítiques». Mateixa empresa, mateixa persona. I aquell contracte que es va fer el mes de juliol per un trimestre de l'any 2005 i l'any 2006 de 153.000 euros?, no està malament, en pessetes són moltes pessetes, 25 milions, que és un assessorament en aplicació de les línies d'actuació en el disseny de les activitats institucionals del Departament, que, òbviament, es va donar a dit a la mateixa persona i a la mateixa empresa, una persona que en el bloc d'un extraordinari diputat socialista..., en el seu bloc personal diu: «I aquestes relacions web ens les dóna el meu amic A» –posa el nom– «G» –posa el primer cognom– «R» –posa

el segon cognom. És aquell mateix que a Presidència també li van fer un encàrrec perquè assessorés la posada en escena..., contestat així, en contesta parlamentària, «assessorament de la posada en escena de l'acte de Miravet». Consellera, no és un acte escènic, el Departament de Cultura, és quelcom molt més important.

No he parlat encara, perquè en parlaré més tard..., tornar a incidir en el fet que vostè no ha fet la reflexió, vostè no té un programa cultural per al segle XXI a Catalunya. No el té, en absolut, però sí que té un programa. Sí que el té i l'està executant: és la desnaturalització programada de la cultura i la identitat catalanes. (*Remor de veus.*) Aquesta sí que és la seva ideologia i el seu programa. I nosaltres, en el seu pressupost, li presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè ens l'imaginem com el que és, com un gran Donut, i ja vostès saben que el que és important del Donut és el forat.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputades, intervenció en nom del Grup Popular per defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura.

Ahir el conseller d'Economia i Finances, el senyor Castells, en la seva extensa intervenció per presentar els pressupostos per al 2006, va dedicar aproximadament deu segons per dir que el pressupost de Cultura s'incrementaria un 15 per cent. Certament no creiem que aquesta afirmació d'aquest percentatge, no sabem ben bé d'on surt, però, en tot cas, no creiem que això sigui una casualitat. I crec que això el que ens diu, doncs, és la importància que té per a aquest Govern la política cultural.

En el compromís solemne del pacte del Tinell, al qual també feia referència la diputada Gil, doncs, un dels seus compromisos era doblar el pressupost durant aquesta legislatura. I en xifres, amb els números a sobre de la taula, veiem que els pressupostos destinats a polítiques culturals, i jo no seré tan generosa com la diputada Gil, que ha parlat d'un 0,95 per cent, sinó que la meva calculadora em dona un 0,93 per cent. Crec que això és molt greu. És un pressupost molt per sota del que es destinava, com la senyora Gil li ha fet referència, altres anys i també està molt per sota del que comunitats equiparables a Catalunya hi destinen.

Aquesta mateixa explicació la hi vam donar l'últim Ple de pressupostos, i avui, doncs, malauradament, la hi hem de reiterar. Creiem que aquesta breu, brevíssima, referència que va fer el conseller Castells sobre la cultura al nostre país diu molt, moltíssim, del que és, del que representa, la política cultural per a aquest Govern. Però és que tampoc, a la tarda, durant la tarda d'ahir, quan van intervenir els tres membres que donen suport al Govern, cap d'ells, cap ni un..., vam sentir que fessin una sola referència..., a parlar de la política cultural.

Ningú va fer una sola reflexió sobre els compromisos que vostès mateixos, membres del tripartit, van acordar

i solemnitzar al pacte del Tinell. Això, honorable consellera, crec que a tot el Govern, però a vostè especialment, li hauria de preocupar molt. I li hauria de fer plantejar el sentit que té el seu Departament, la seva conselleria, perquè li faria una pregunta, senyora consellera, vostè té veu i vot o com a mínim té veu en aquest Govern? Perquè, realment, si la té, si té veu, el problema és encara més greu, més preocupant, perquè els seus companys de Govern no se l'escolten. I els torno a recordar que un dels seus primers objectius o prioritats, signats en l'acord del Govern tripartit, doncs, era aquest de doblar durant els quatre anys, teòrics, de la legislatura doblar el pressupost de l'1 al 2 per cent. I, miri, consellera, cada any que passa i no ho fan, el sobreesforç que s'haurà de fer, el sobreesforç que vostè haurà de fer, es multiplica exponencialment, i això s'acabarà convertint, malauradament, en un incompliment flagrant del pacte del Tinell.

Segon tema, en l'Acord de govern catalanista i d'esquerres, que de manera solemne van signar al Saló del Tinell, també es feia referència com una de les prioritats a obrir una nova etapa en la política cultural de Catalunya. I, consellera, ni obrir, ni nova etapa, ni política cultural.

Bé, tercer tema, si analitzem els pressupostos, veiem que els increments més importants són els destinats, casualment, com en molts altres departaments o conselleries, són els destinats a alts càrrecs. En concret, 542.000 euros. També, augmenten d'una manera molt notable les partides destinades a publicacions, publicitat, propaganda, estudis i treballs tècnics. És tot això el que incrementa. Per tant, la resta ha de disminuir molt perquè al balanç total, la xifra global disminueixi també.

Recorden vostès quins eren els seus plantejaments quan estaven a l'oposició? Bé, doncs, reclamaven donar a la cultura un paper de centralitat, al nostre país, i deien que calia donar als béns culturals el valor i la consideració de béns d'interès general. I, escolti'm, aquests pressupostos, senyora consellera, res de res.

També podem parlar del Consell, del famós Consell de la Cultura i les Arts, que vostès deien que havia de servir com a instrument per garantir la participació i l'autonomia del món de la cultura, des d'una concepció de modernitat, àmplia i plural, i que vostès mateixos es van comprometre a aprovar en aquest Parlament durant l'any 2005. Crec que s'han d'afanyar per complir amb aquest objectiu, no? I si vol en podem parlar a bastament, perquè a data d'avui, consellera, res de res.

Següent tema, també vostès volien implementar la política museística i patrimonial a través de la concertació amb el món local de xarxes públiques, d'equipaments territorials, biblioteques, teatres, auditoris, museus, arxius. I, miri, consellera, si analitzem el pressupost, veurem que són aquestes partides, les destinades a ens i corporacions locals, les que més baixen. I a més és que baixen d'una forma espectacular. Un exemple d'inversió real, la Direcció General de Cooperació Cultural ha rebaixat el seu pressupost per a ens i corporacions locals des de 6,8 fins a 5,2 milions d'euros. És a dir, una rebaixa del 32 per cent. I un altre exemple, la Direcció General de Patrimoni Cultural redueix també la inver-

sió real a ens locals des de 7,5 fins a 6,5 milions d'euros. O sigui un 16 per cent de disminució.

Per tant, consellera, on és aquesta aposta decidida pel món local i totes aquestes coses que es van fer vostès un fart de prometre. Els compromisos de Govern, consellera, estan per complir-se, però, a més, el més greu, és que vostès estan retallant les aportacions als municipis i totes aquelles promeses en inversions culturals per recolzar la despesa cultural.

I, per cert, consellera, una anècdota. L'última memòria del Departament de Cultura que hi ha publicada, per tant, feta, i que consta en la pàgina web del Departament de Cultura, resulta ser la de l'any 2003. I jo no crec que això sigui una casualitat, aquest presumpte obscurantisme del Departament a l'hora de retre comptes de la seva gestió, perquè pensem que no tenen res a explicar. I, miri, anant a l'anècdota, sap què és el que apareix en aquesta memòria del Departament de Cultura, que està impresa d'ara fa uns minuts? Miri, senyora consellera, en aquesta memòria apareix com a titular de la conselleria, o sigui com a conseller, un tal Jordi Vilajoana. I també, per exemple, doncs, hi trobem la Secretaria General de l'Esport que també depèn, sembla, encara del Departament de Cultura i hi surt un tal Josep Maldonado. O sigui és aquesta la informació a data d'avui que hi ha en el Departament de Cultura. I, home, si mirem també, per exemple, l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya, trobem que les últimes xifres de pràctiques culturals a Catalunya són les resultants de l'any 2001. I l'altra estadística en matèria cultural, la referida a biblioteques, és de l'any 2002, crec que amb un altre govern que el que tenim actualment a Catalunya. L'únic que sí que apareix és l'Anuari estadístic cultural i, certament, les xifres no són gaire positives ni optimistes. S'aprecia una notable caiguda de la producció editorial del 2004 respecte al 2003.

En definitiva, senyora consellera, crec que vostès tenen un enorme interès d'amagar la seva gestió, que no se sàpiga el que estan fent, si és que fan alguna cosa. El que es desprèn d'aquest pressupost és que per al Govern de la Generalitat la cultura no és cap prioritat, la qual cosa lamentem, evidentment, profundament, des del Grup Popular. Per no parlar també, senyora consellera, del famós Llibre blanc, un llibre que, a vostès, crec que els hauria estat molt útil com a full de ruta, com a guia, per diagnosticar a fons el que és el sector que ens ocupa. Vostès el menystenen, marginen, i això, doncs, crec que és una llàstima, perquè, ja que no tenen idees, podrien fer servir les que se'ls posen en safata, no?

Penso que a aquestes alçades de la legislatura, l'actualització de les dades sobre el consum cultural a Catalunya, durant el Govern tripartit, creiem que la farà el proper titular de la seva conselleria, perquè vostè, consellera, certament, ha confós eficàcia i gestió política amb la capacitat de liderar un departament. I és que és evident que qui no fa res no s'equivoca mai. I també és cert que de les poques que s'han fet, se'n treuen errors importants, però en tot cas la seva gestió crec que forma part de la història. I aquest pressupost que avui presenta el Govern té tots els números de ser gestionat per altres equips.

Per tant, crec que tampoc té gaire sentit estar discutint un pressupost amb una administració presumptament cessant, sobre el futur d'unes polítiques sobre les quals creiem que no tindrà responsabilitat en breu.

És per tots aquests motius que nosaltres hem presentat i estem i continuarem defensat l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura.

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per un moment he pensat no sabia si estava ben bé en un debat de pressupostos o estava en un míting polític previ a una campanya electoral, en el qual de l'únic que es tracta és de, si em permeten l'expressió, de donar-li canya al Govern amb arguments que són bàsicament mitges veritats i algunes absolutes falsedats.

(Remor de veus.)

Per tant, jo li agraeixo, senyora Carme-Laura Gil, la representació teatral, a la qual, per cert, ja ens té acostumats, perquè es repeteix, debat darrere debat de pressupostos, i en la qual sí li hem de reconèixer una allò que diuen els francesos *misse en escène* realment excellent, però jo crec que el que esperen els ciutadans i el que, en definitiva, es tracta de fer en aquest debat és de parlar amb un cert rigor dels pressupostos, de les inversions i, sobretot, de les polítiques i les idees que fonamenten aquestes polítiques per veure quin model cultural volem per al nostre país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè ha fet, efectivament, un exercici de demagogia realment memorable, però jo crec que hi ha una qüestió la qual vostè no pot negar: aquest Govern està fonamentant les polítiques culturals amb un pacte molt clar. Vostè s'hi ha referit i en podem parlar després, el pacte del Tinell que parlava de fer una sèrie d'apostes en l'àmbit de la cultura. La primera per a la creació i la innovació. Parla de doblar els pressupostos i li explicaré que, efectivament, ho estem fent. La creació del Consell i de les Arts, que també serà una realitat ben aviat. La implementació de la política museística, descentralitzar l'activitat cultural, les xarxes d'equipament. Quina barra, senyores i senyors diputats, quina barra, quina barra! *(Remor de veus.)* Parlar dels centres de la xarxa d'equipaments com vostè ho ha fet sabent quin és el bagatge del seu partit i del seu Govern, del qual vostè formava part, en tot aquest temps en l'àmbit de Catalunya.

Vostès van fer grans equipaments culturals a Barcelona, però el territori és un territori erm en equipaments culturals. I després en parlarem de la xarxa d'equipaments culturals i del Pla per afrontar aquests reptes en el nostre país. Però, clar, el pacte del Tinell també deia: «Retornar els "papers de Salamanca".» Efectivament, els tenim aquí, a punt d'arribar.

La senyora Eva García ha fet també un discurs força crític. Jo no veig que els pactes de Convergència i Unió i el PP fessin possible una actitud d'un govern de l'Estat que permetés el retorn dels «papers de Salamanca». (*Remor de veus.*) Nosaltres sí que ho hem fet, –nosaltres sí que ho hem fet–, senyora Carme-Laura Gil. (*Persisteix la remor de veus.*) Els «papers de Salamanca» estan a punt de tornar, i, en canvi, els seus pactes, ni el pacte del Majestic ni els pactes anteriors amb el Partit Popular, això no ho van permetre.

Per tant, les crítiques es poden fer amb tota la contundència que es vulgui, però la realitat és la realitat, senyora Eva García. I, per tant, aquesta qüestió, vostès, crec que no tenen autoritat moral per fer determinades crítiques i determinats plantejaments, tot i que, efectivament, des d'aquesta tribuna, la legitimitat democràtica els permet dir, doncs, el que vulguin, però la realitat és la realitat. I vostès la volen pintar d'un color que no és.

Per tant, escolti'm, nosaltres..., crec que en aquest pressupost està molt definit quins són els objectius d'aquest Govern, com abordem qüestions referides a la preservació i el patrimoni d'aquest país, i també a la memòria, perquè ens sembla que és especialment important, i els «papers de Salamanca» van en aquesta direcció, i aquest és un dels exemples de com aquest Govern compleix els seus compromisos, no?

De l'acció sobre el territori per impulsar la construcció de museus, d'equipaments i serveis, en parlarem amb més detall quan parlem de números. La protecció del patrimoni immobiliari. Plantegem una declaració de trenta béns culturals d'interès nacional, que en aquest moment estan en fase de catalogació. La difusió del patrimoni, amb la creació del punt de difusió del patrimoni, que vostès saben que és una iniciativa que també contempla aquest pressupost.

La millora d'inversions en el territori. Jo no sé com s'ha mirat els números, vostè. Hi ha 102 milions de pessetes per construir centres polivalents, per construir teatres, per construir noranta-dues noves biblioteques al territori. I, escolti'm, senyora Laura Gil, quan vostè ens diu: «I com ho construeixen, això? Amb l'ICF!» I, com van construir vostès la xarxa de biblioteques, l'herència curta i minsa que ens han deixat, si no a càrrec de l'ICF? Que no és legítim, això? (*Veus de fons.*) Sí –sí–, senyora Laura Gil, amb crèdits a l'ICF, que després el Govern de la Generalitat retorna i que no costa un duro als ajuntaments. Per tant, escolti'm, allò que era bo abans, també ho és ara. I, en aquest moment, com jo li deia, aquest pressupost utilitza totes les eines que té al seu abast per construir i per complir aquells objectius a què ens hem referit, no?

Per tant, els eixos estratègics són molt clars. La promoció de la cultura cívica i de la participació ciutadana. Vostès també n'han parlat. Aquesta Direcció General creix un 17 per cent per sobre de les altres; és a dir, després en parlaré, també, perquè és una qüestió que ens sembla molt important. El rol que té la cultura en l'àmbit de la convivència d'aquest país, la consolidació de la indústria cultural, l'impuls de la creació en el pensament contemporani. I, per tant, en definitiva, abordar els grans debats de la política cultural.

I és cert: el Consell de les Arts ha de ser un àmbit on puguem afrontar aquests debats d'una forma democràtica, i, per cert, mostrant una gestió de la cultura que és absolutament diferent a la que han fet vostès. Vostès van utilitzar una gestió cultural, una política cultural, per fer, bàsicament, dirigisme en aquest país. Sí, senyor Felip Puig, vostè assenteix, però, efectivament, vostès van fer dirigisme en la cultura, vostès van convertir la cultura en un àmbit reservat estrictament a unes determinades elits, i nosaltres volem un model cultural que és absolutament diferent, diguin el que diguin. (*Remor de veus.*) Si volen, podem parlar també de com van administrar ideològicament la parcel·la de la cultura. Si volen, ho podem fer.

Però, en tot cas, del que es tracta en aquest moment, i el que voldria fer, perquè, si no, em quedaré curt de temps, és de parlar també de xifres, de tot això que vostès han dit, amb una interpretació que jo entenc falsejada, dels números del pressupost. I el que hem de dir és que per a aquest exercici 2006 el creixement absolut és de més de 35 milions d'euros, un 14,81 per cent en relació amb l'exercici del 2005, i, per tant, situa el pressupost del Departament en 275 milions d'euros, 366 milions d'euros, una xifra que, com vostès veuen, situa la fita de doblar el pressupost a què vostès es referien en una fita absolutament assolible per aquest Govern, perquè es tracta de destinar en el proper exercici 346 i una mica..., milions d'euros i incrementar el 25 per cent respecte al projecte de pressupost d'aquest any. I amb això haurem assolit aquesta xifra que vostès, no sé per quina raó, plantegen com a absolutament utòpica. No, és una xifra real, i, a més, ho farem, senyores i senyors diputats. Per tant, jo crec que en aquest tema vostès estan absolutament en fals. Tornin a mirar els números i veuran que el que els dic és absolutament cert.

Per tant, jo crec que hi ha algunes dades, de totes maneres, que són significatives, no?, sortint al pas de les crítiques que s'han fet des d'aquesta tribuna. Mirin, en aquest exercici, en aquest i els dos anteriors, l'increment que s'ha produït en el Departament de Cultura és de 102 milions d'euros. Si agafem l'increment que va fer Convergència i Unió la passada legislatura, la passada legislatura, senyora Irene Rigau, va ser poc menys de 25 milions d'euros; és a dir, l'hem multiplicat per quatre, senyores i senyors diputats! –l'hem multiplicat per quatre! (*Forta remor de veus.*) Torni-s'ho a mirar, senyora Laura Gil, torni-s'ho a mirar, això, que no s'ho ha mirat bé, eh? Li reitero això dels equipaments culturals, perquè parlem d'una xifra no petita de 102 milions d'euros. I, escolti'm, això del MNAC, vostè ho ha tret, i la senyora García també. Quants anys ha estat el MNAC en obres, amb els barracons d'obra a les portes del MNAC? Quan s'ha acabat el MNAC? Quan el MNAC s'ha convertit en el buc insígnia dels museus de Catalunya, i no només de Catalunya, sinó de referència a tot Espanya? És en aquesta legislatura! I els seus pactes amb el Partit Popular no ho van aconseguir! –no ho van aconseguir! (*Forta remor de veus.*) Per tant, escolti'm, una mica de modèstia, també.

Per tant, fixin-s'hi: el repartiment en aquest pressupost per departaments –els ho diré perquè són les últimes xifres a què em vull referir– dediquen un 59,40 per cent per a la creació i la promoció de la difusió cultural,

gairebé un 30 per cent per a la protecció i conservació del patrimoni i gairebé un 12,30 per a aquests equipaments culturals. No sé ja si els he parlat del que és l'aportació extrapressupostària a aquest pressupost, que és molt important i que és una quantitat també superior als 100 milions de pessetes, que vostès saben que va destinada al que és la xarxa d'equipaments, al que són les biblioteques, i que prové, entre altres coses, de l'1 per cent cultural i també d'aquesta aportació extraordinària que es farà a través de l'ICF per poder assolir aquests reptes.

Però, miri, hem parlat de diners, bàsicament. Jo crec que aquest debat és més seriós del que algunes interpretacions han volgut fer veure des d'aquesta tribuna. Jo crec que parlem, quan parlem de cultura, d'un debat absolutament fonamental, i crec que aquest pressupost és un pressupost que està fonamentat en el país real. L'altre dia, la consellera, en una conferència que va fer, es referia a la situació multicultural que conviu en aquest país, perquè és absolutament real. Tenim, en aquest moment, més de vint diaris a Catalunya que tenen llengües diverses: el rus, l'àrab, el xinès, l'urdú.

Això ens situa en una situació en la qual, efectivament, el paper que ha de fer la cultura en aquest àmbit és, sobretot, un primer paper, un primer repte, fonamental, que és el repte d'ajudar a cohesionar la societat catalana, d'ajudar-nos a fer una identitat de ciutadania que moltes vegades trobem a mancar. És a dir, el debat sobre el civisme, el debat sobre determinades xacres socials, com pot ser la violència de gènere, fins i tot. Un debat que ha tingut, segurament, l'expressió més virulenta a França, és cert, però és una situació de la qual, certament, en aquest país tampoc podem dir que ens en podem quedar al marge. No, també pot succeir. Per tant, hem de fer tot allò que sigui necessari, i, per tant, que la cultura sigui sobretot un instrument perquè hi hagi en el conjunt de la ciutadania una acceptació dels valors cívics, de la solidaritat, de la tolerància, d'unes determinades pautes de comportament que facin que la nostra societat tingui un concepte de país que sigui un concepte de país compartit. És a dir, vostès, i vostè ho fa reiteradament, ens mostren una visió que és perfectament legítima, però diguem-ne que és insuficient per abastar la complexa realitat que avui tenim a Catalunya. Per tant, del que es tracta és de treballar per tenir aquesta identitat de ciutadania, que no està, en absolut –no està, en absolut–, barallat o confrontat amb el fet que aquest país tingui una identitat nacional clara, en la línia del que hem votat en aquest Parlament el passat 30 de setembre.

I, escoltin, jo els diré una altra cosa. Sovint es posa en qüestió la nostra credibilitat en temes nacionals, no? Queda clar, avui, en el debat de l'Estat espanyol, qui està al costat de qui per fer aquest debat i qui té autoritat moral per defensar el que defensem davant del que ha sigut la proposta unitària d'aquest Parlament. Per tant, no utilitzin la cultura com un element de desgast, en un tema en el qual saben perfectament que el que ens interessa és tenir una visió compartida. I nosaltres, en la visió compartida de l'arrel, d'allà d'on venim des del punt de vista de la nostra cultura pròpia, hi volem afegir el concepte d'identitat de projecte, perquè creiem que és indispensable per tenir un país cohesionat on

tots els ciutadans es trobin a gust i puguin, amb nosaltres, construir aquesta societat del futur.

Per tant, jo crec..., i els pregaria que quan fem aquests discursos i utilitzem aquesta tribuna està bé utilitzar la ironia, però compte!, perquè podem acabar desprestigiant no només el Govern, sinó el conjunt dels diputats, diputades, persones que ens dediquem a la política i que quan parlem d'aquestes qüestions ho volem fer amb la màxima seriositat de la qual som capaços i amb la màxima profunditat de la qual som capaços.

Per tant, no m'allargaré més. Crec que algunes de les coses que han dit ja els les he respost, i algunes altres, si de cas, els les respondria en el torn de rèplica. Per tant, ho deixaria aquí, senyores i senyors diputats, i agraeixo la seva atenció.

Gràcies, senyor president. Estalvio temps perquè sé que és l'hora de dinar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, consellera... Senyor Boya, és decebedor, perquè, després d'haver estat vint-i-tres anys a l'oposició, la fa molt malament, eh?, l'oposició.

Miri, parlem de política cultural, i abans vull que quede clar que vostès no tenen credibilitat. Això n'és una mostra, el que s'ha donat no només a la premsa, sinó a tots els àmbits culturals i a les diputades i diputats. Balanç 2004-2005, famós pla de xoc. Vostès saben... Aquí diu que invertiran 174 milions. Aquí hi ha el senyor Carnicer, i sap ben bé que va ser el juliol d'aquest any que el Govern només va acordar que l'Institut Català de Finances donés una línia de crèdit de 31 milions. Vostès han dit que en tindran 72, però aquí s'apropien dels milions possibles que puguin posar els ajuntaments i diuen que seran 174. Això és un frau! Això és una mentida! No tenen credibilitat.

Miri, el Govern, que s'autoanomena «catalanista i d'esquerres», no té un programa cultural per al segle XXI. Li ho repeteixo, perquè no el tenen, perquè vostès no han sigut capaços de formular-lo. I el que tenen, ho continuo dient, és aquesta ideologia vergonyant que vostè tanta por té que jo digui pel seu nom, que és la desnacionalització, la desnaturalització, programada de la identitat de la llengua i cultura catalanes. No s'havia vist mai que haguessin de venir els escriptors i escriptores en llengua catalana a la Comissió de Cultura d'aquest Parlament a demanar empara respecte a això.

Miri, consellera, vostè no dirigeix. No m'estranya, perquè hi ha un senyor, el senyor Gutiérrez, que li diu quina ha de ser la política del seu Govern. Però jo li diré altres paraules, no sé si vostè les recorda: «Nomenar la consellera Mieras va ser una imprudència.» No ho he dit jo, ho ha dit el president del Govern, senyor Maragall. Recorden aquestes paraules, diputades i diputats? «No hi hauria d'haver Departament de Cultura. Fa anys que ho crec. El meu model és el britànic.» No ho he dit

jo, no ho ha dit el senyor Bricall, ho ha dit el president del Govern quan havia decidit retirar la confiança a la consellera i a la gestió del Departament. No ho ha dit Convergència i Unió, ho ha dit el president de la Generalitat, el president del Govern, des d'aquesta tribuna.

I potser és per aquesta raó, consellera, que el pressupost del Departament és només el 0,95 per cent del total del pressupost de la Generalitat. Per aquesta raó: perquè no li tenen confiança i no la hi donen, perquè l'anunci reiterat de plans i programes siguin només bombolles d'aire, simplement paraules.

Llegeixin. Vostès no llegeixen, perquè, com que estan al Govern, no llegeixen. Però nosaltres, sí. (*Remor de veus.*) «Llargos períodes d'endeutament, d'aire i de fum.» Miri, consellera, anul·li el contracte que té amb el senyor Gutiérrez, perquè, en el seu cas, no és eficaç, perquè la cultura no és una mercaderia, perquè és un bé públic, perquè no és una posada en escena, perquè no és un perllongat acte electoral. Miri, el món cultural ho sap, perquè ell és el protagonista de la creació artística en tots els àmbits, i l'altre coprotagonista de la cultura és la societat. Vostè no ha pensat... No reflexionen sobre per què l'àmbit cultural reclama un consell de la cultura i de les arts fort? Per què el reclamen? Doncs perquè no confien en vostè ni en el Departament de què vostè és consellera!

És per això que nosaltres hem de dir «no» a aquest pressupost, i per quelcom més. Perquè el que vostès estan fent, en desidentificar cultura, llengua i nació, jo li diré que ha fet i està fent una ferida imperdonable. I li diré que nosaltres la mantindrem oberta, tingui-ho clar. I que quan nosaltres governem, aquesta ferida es convertirà en una cicatriu, però que la cicatriu serà l'estigma i el record d'aquell Govern que s'autoanomenava catalanista i d'esquerres.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora García, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, de forma molt breu. Miri, senyor Boya, nosaltres li podem reconèixer, i així ho hem fet, algun mèrit a la consellera pel tema dels «papers de Salamanca», però, home!, certament, vostè ens ha parlat que els «papers de Salamanca» pràcticament estaven aquí a la porta. Jo espero que això sigui així algun dia, però d'entrada no fem volar coloms abans d'hora, no?

Segon, mirin, senyors del tripartit: és un clam, és un clam social –i això no ho diu el Partit Popular, sinó que ho diu qualsevol enquesta– que el Departament de Cultura no funciona. No funciona, no; senyora consellera, no funciona. El mateix president de la Generalitat crec que algun comentari respecte a això ha fet. I bé, fa uns instants l'honorable diputada Gil també hi ha fet alguna referència, que, per tant, jo no repetiré, no?

I miri, senyor Boya, les xifres dels percentatges i els milions d'euros que he donat jo en la meva intervenció

són les xifres que apareixen en els pressupostos que estem avui debatent i vostè les ha intentat maquillar, decorar, però la realitat, malauradament, és la que és i les disminucions en inversions als municipis, malauradament, són les que són.

I només, per acabar, la veritat és que ens agradaria fer una reflexió: creiem, senyora consellera, que la millor manera de fracassar és negar l'evidència, i vostès no tenen un programa cultural.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. El senyor Boya vol fer ús del torn de rèplica.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Bé, s'han aixecat, efectivament, alguns documents: el balanç, efectivament, senyora Carme-Laura Gil, de tot allò que aquest Govern ha fet, que vostè nega però que és l'evidència d'una política cultural, d'una feina feta. I després li recomano, també, que es miri el pla d'inversions per saber exactament de què està parlant. Per tant, miri, credibilitat tota i més, tota i més perquè les mostres de la credibilitat d'aquest Govern estan –i són visibles al conjunt de la societat– en les inversions que es fan, en les xarxes de biblioteques, en les xarxes d'equipaments culturals.

I, sobretot, jo li diria allò a què m'he referit abans i que crec que és extraordinàriament important: aquest és un govern que està sustentat sobre una majoria que té diversitat de criteris. Efectivament, diversitat de criteris, i és un exemple de govern en coalició amb totes les dificultats que això comporta, però, miri, som una gran majoria que representem la base social d'aquest país, i per tant, lliçons poques o cap, senyora Laura Gil. Sí, perquè vostè, doncs, ha fet un discurs que ha sigut absolutament agressiu, crec, contra una expressió democràtica d'un govern d'un país que està efectivament portant un programa cultural no pensat en les elits ni tampoc en el control polític...., vostè es recorda d'allò que deien de la menjadora? Vostè se'n recorda? I sap quin era, quan vostè ho explica amb aquesta insistència, el seu patrimoni nacional? Eren potser totes aquelles patums que tenien, la llarga llista d'assessors, en la qual...? (*Veus de fons.*) Efectivament, la llarga llista d'assessors, de totes aquelles patums que estaven a sou del Govern de la Generalitat, les quals li donaven, allò, el marxamo de Govern nacional. Per què ens deslegitima? Quins són els seus arguments per deslegitimar la nostra catalanitat? Escolti'm, igual o més que la seva, senyora Laura Gil; igual o més.

I, per tant, nosaltres el que diem és que no només volem parlar de catalanitat. Volem parlar de catalanitat, però també volem parlar de ciutadania. I també, senyora Laura Gil, volem aixecar el cap del melic, volem mirar més enllà i volem que aquest sigui un país cohesionat, que tingui tothom l'oportunitat d'accedir a la cultura, la igualtat dels ciutadans per accedir a la cultura

i no només la d'uns pocs, que, com vostè recordarà, els seus governs, això...

I ara podríem parlar..., no tindrè temps, però jo també podria parlar de tots aquells que en l'anterior legislatura van venir a presentar les seves queixes en aquest Parlament per una gestió cultural que era francament millorable, especialment en el sector, senyora Laura Gil. I és veritat que van venir els escriptors, però jo crec que vostè una vegada més, i com sol fer habitualment, ha fet una caricatura d'una cosa que va ser, crec, un debat interessant en el si de la Comissió, i vostè n'ha fet una vegada més una caricatura per llençar-la contra aquest Govern.

Per tant, jo hi insisteixo, aquest és un govern que té programa, i sobretot que té un programa fonamentat en una realitat social que és la que avui existeix als carrers dels nostres barris. Jo li recomano que vagi i passegi per aquests barris, que vegi exactament quines són les necessitats. I nosaltres ho estem fent, no només en cultura, sinó que ho estem fent d'una forma transversal, abordant els problemes dels barris, portant la cultura allà perquè sigui un element important de cohesió, i certament no només amb discursos, no només amb la instrumentalització d'un discurs per tal de poder garantir i guanyar campanyes electorals.

Ho hem vist molt clar: vostè vol ser la pròxima consellera de Cultura. Penso que ha de modificar el discurs, senyora Laura Gil. (*Remor de veus.*) Sí, vostè, ho hem vist molt clar, vol ser la pròxima consellera de Cultura. Ha de modificar el discurs. Canviï el to, senyora Laura Gil, jo la convido. Crec..., i entre altres coses ho trobarà també en el nostre programa de govern, nosaltres el que volem és que la cultura d'aquest país, el projecte cultural d'aquest país sigui un projecte cultural fruit d'un pacte.

I els convidem també a pactar en matèria de cultura, no només a utilitzar la cultura com una eina de desgast per al Govern. Faci l'esforç. Parlem d'una cosa que és més important, que té molta més transcendència que la d'una legislatura; parlem de la cohesió de la nostra societat, del projecte de país, i crec que la cultura, en aquesta matèria, és l'essència d'aquestes qüestions.

Per tant, canviï el to, accepti el diàleg i parlem-ne, perquè crec que és una matèria que mereix la reflexió conjunta de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. Ens té a la seva disposició, senyora Laura Gil.

Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera, em posiciono, en nom del meu Grup, en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat els grups de l'oposició al pressupost del Departament de Cultura.

Comencem, si els sembla, recordant les xifres absolutes, que són indiscutibles.

El pressupost del Departament s'ha incrementat un 15 per cent amb relació al 2005, o sigui que la Generalitat destinarà a Cultura el 2006 una mica més de 275 milions d'euros. La gràfica, que té per coordenades els anys i els milions d'euros, mostra una corda que va cap amunt, un camí ascendent, i la lectura d'aquestes xifres, doncs, ens fa dir, abans de res, que el Govern creu en la cultura. Per sort, perquè el món de la cultura, com tots sabem, és d'una importància vital per a la qualitat de la vida dels homes i de les dones. La cultura porta implícit l'enaltiment de les idees, i aquesta és l'única possibilitat que tenim ara per ara, en els moments que vivim, de protegir la nostra dignitat i d'assegurar-nos un camí que s'allunyi de la destrucció i de la violència. Fa bé, doncs, el Govern, de creure en la cultura i de demostrar-ho no només amb paraules, sinó amb la concreció material i indiscutible d'uns pressupostos que estan per sobre de les bones intencions.

Doncs, bé, què compartim, i com es concreten i com es despleguen aquestes xifres? Doncs, fem un cop d'ull, si els sembla, a les actuacions més destacades a què s'ha compromès la conselleria per a l'any 2006. La conselleria s'ha compromès a la distribució equitativa dels recursos en el territori. És fonamental, ho sabem, que la cultura arribi en condicions iguals per a tothom, a tot arreu, i s'ha de treballar perquè sigui així. I això que pot ajudar és el Pla d'infraestructures culturals que equilibren el territori.

S'ha compromès també a consolidar els grans equipaments: el MNAC, el TNC, l'Auditori. Què fan? Doncs aquests cohesionen les polítiques sectorials i són una peça importantíssima per a la projecció internacional de la cultura.

S'ha compromès, també, a posar en funcionament el Consell de la Cultura i de les Arts. El votarem d'aquí a molt poc, aquí, en el Parlament. N'haurem de parlar.

I s'ha compromès també a la projecció internacional de la cultura catalana. I ho ha fet, per exemple, duplicant la participació de professors i de professores catalans d'humanitats o de ciències en programes acadèmics d'universitats internacionals. Pel que fa a aquest apartat de projecció hi ha l'estrella, que tenim a l'horitzó del 2007, que és Frankfurt. Ens en sortirem, oi, consellera, de Frankfurt?

(*Veus de fons.*)

S'ha compromès, també, a endegar els grans debats culturals, com, per exemple..., un debat importantíssim és el debat europeu, és molt important i ens ateny especialment, sobre la diversitat cultural, o l'altre debat nacional sobre drets culturals.

I finalment, s'ha compromès a donar suport a les indústries culturals del país, millorant la difusió i el coneixement de tota aquella creació que es faci aquí a casa nostra perquè arribi sens falta i d'una manera eficaç al públic consumidor.

Tot això és pel que fa a les actuacions del Departament per a aquest any 2006. Hi ha, però, també, en el pressupost, vuit objectius estratègics que tenen unes assigna-

nacions pressupostàries molt variades. N'hi ha uns..., per exemple: «Preservar el patrimoni de la memòria», que té 65 milions d'euros, i, en canvi, per exemple, «impulsar la cultura cívica i la participació ciutadana» és el menys dotat, amb 6,5 milions d'euros, eh? Amb tots aquests objectius, nosaltres us demanem que poseu èmfasi en la territorialització i en la descentralització, d'una banda, i sobretot en els consumidors i en els creadors de cultura, que són els més importants. I que, a més a més, també tingueu cura de no duplicar estructures que ja existeixen i de coordinar amb programes transversals les que ja hi ha i que funcionen, no?

I baixant a la concreció dels objectius, hi ha alguns aspectes que ens agradarà molt de seguir i que ho farem amb molt d'interès. N'hem triat quatre. El primer és aquest Decret que hi ha en els pressupostos, de reestructuració del Centre de Promoció de la Cultura Tradicional i Popular. Vostè sap que és un centre pel qual nosaltres tenim una estima molt especial, eh? Si ens accepta un suggeriment, pensem que la millor reestructuració del Centre hauria de passar pel desplegament en el territori de les seves funcions, ja sigui des d'un vesant associatiu o bé pel que fa a l'etnologia: recerca, legislació, zones d'interès etnològic... Segurament que, si ens fixem en aquests temes, el Centre podria agafar un impuls que seria molt interessant.

Ens interessa també la creació de públics nous. I diem «públics» en plural. Són els consumidors de cultura, són les persones a les quals van adreçats tots aquests milions de què consta aquest pressupost. En aquesta tasca la implicació de l'escola és importantíssima, que és la que ha d'educar els alumnes i les alumnes en el consum de productes d'art. El treball transversal que fa el Departament de Cultura amb el Departament d'Educació és bàsic, s'està fent bé. I també cal continuar el treball que fa el seu Departament amb el Departament de Turisme per potenciar el turisme cultural.

També ens interessarà molt veure com augmenta la incidència a les biblioteques, entre els ciutadans a partir de la introducció que voleu fer dels nous serveis i de la innovació tecnològica. Certament, l'adaptació a les noves necessitats dels usuaris en els temps que vivim és imprescindible.

I acabo amb els creadors. Els creadors són el motor, són el punt de partida sense els quals no hi ha absolutament res i no estarem ara aquí parlant de pressupostos. Dins l'objectiu estratègic de potenciar la creació i el pensament contemporani hi destineu 20 milions d'euros. Hi ha una sèrie de mesures que estan encaminades a fer als creadors la feina més fàcil de donar forma a les idees, eh? Una d'aquestes mesures és la creació d'una unitat d'atenció als artistes i agents culturals. Està bé, els doneu suport tècnic i suport artístic. Una altra mesura que m'ha semblat important és promoure actes públics o programes sobre la literatura catalana i els seus autors en entorns no habituals. Doncs, mira, ja era hora, perquè aquesta mesura obligarà –i serà difícil– de trobar solucions molt imaginatives, canals diferents que s'aduguin als nous temps i als nous consumidors per fer arribar més la literatura i els seus autors al públic.

I un últim projecte que valorem positivament i que també té a veure amb la creació és l'establiment d'un pa-

trimoni literari que abraci tot l'espai lingüístic català i, també, la promoció d'itineraris per col·locar plaques en el territori. Nosaltres sempre ens hem queixat del dèficit d'autoestima i d'orgull que suposava el fet que no hi hagués res marcat pel que fa als anys de naixement, als anys d'estada o de mort, de literats, de filòsofs, d'artistes, de prohoms o de dones sàvies, eh? Els altres països, en canvi, doncs, són molt més generosos i molt més fidels en això, i diguéssim que ho marquen tot i fan que la memòria, doncs, quedi. Això seria un bon començament, eh?, començar per aquí.

De fet, només es tracta d'assegurar el futur, reconeixent als creadors el pes que tenen en la formació i en la transformació de la nació. Són els creadors, que fan la nació, ho deia Holderling, i nosaltres formem part de l'equip de Govern, però llegim. Ho deia Holderling: «Allò que queda ho funden els poetes.»

Gràcies per la vostra atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Roca. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, a nosaltres ens ha sorprès de la defensa de les esmenes que han fet els dos grups de l'oposició que hagin passat en tan poc temps, en dos anys, de «denostar» el pacte del Tinell a ser els grans valedors del pacte del Tinell. Nosaltres també ho som i el defensem, però ens sembla que benvinguts siguin també per defensar-lo, perquè, bàsicament, la seva línia argumental a l'hora de presentar les esmenes és que no acomplim els pactes del Tinell ni prou de pressa ni amb prou ambició. Home!, ja ens sembla un gran avenç, no?

Vostès, primer, van començar a criticar la legitimitat que poguéssim fer un pacte de govern. Els semblava gairebé indigne o una estafa a la ciutadania que els tres partits que avui formem govern decidíssim fer un pacte. Inicialment, era estafar la ciutadania, atesos els resultats i les majories en aquest Parlament. Després, van dir que d'acord, això sí, però que allò que havíem acordat, que era l'Acord del Tinell, era, de nou, el que conduiria el país a la ruïna, i van amenaçar que si no ho reconduïem anàvem directes al desastre i van criticar que això no era ni catalanista ni d'esquerres. I, a més a més, ara el que ens critiquen és que és massa catalanista, alguns, i massa d'esquerres, els altres. Doncs escoltin, aclareixin-se. Primera, benvinguts al fet que ara siguin vostès els grans valedors de l'Acord del Tinell, i aclareixin-se. O som massa catalanistes o ho som massa poc, o som massa d'esquerres o ho som massa poc. I aclareixin-se, també, perquè, d'una banda, resulta que totes les accions que emprèn el Departament són accions desencertades i en què s'equivoquen tant la consellera com el Departament, i, després, ens diuen que és que el problema és que no fan re. O no fan re o s'equivoquen en tot, però hem de trobar algun punt mitjà. No ens ha semblat tampoc entendre quin era, al final, l'argumentari que vostès presentaven darrere de les esmenes.

Miri, el senyor Boya ja els ha fet una explicació detallada del que són els pressupostos d'aquest Departament, i no només del que són els pressupostos, sinó de la línia política que persegueixen. Deixi'm fer esment a dos punts.

Un, la gran preocupació que tenen perquè, finalment, aconseguim doblar el pressupost. El creixement del Departament és sostingut, el creixement del pressupost. Ho ha sigut els darrers anys, des del 2003, i, de nou, vostès es tornen a oblidar algunes partides que corresponen a Cultura però que no estan sumades a la partida del Departament. Si les afegim totes, arribem amb tranquil·litat a pensar, i a més a més a mostrar, que el pressupost del Departament podrà doblar-se a final de legislatura.

Segon tema que sembla que els preocupa molt: el tema de l'equilibri territorial. Escolti'm, si darrere d'aquests pressupostos vostès no han vist una preocupació per desplegar no només els grans equipaments en el territori, que és l'assignatura pendent, sinó, a més a més, un pla d'infraestructures que abasti tot el territori, ja ens asseurem el senyor Boya, la senyora Maria Mercè i jo mateixa amb vostès per explicar-los on ho han de trobar i com ho han de veure, perquè potser sí que al final és que no acabem de llegir-ho igual.

Des del nostre punt de vista, aquesta és una preocupació resolta. I, en tot cas, el que no podem és fer-nos responsables que els grans equipaments del nostre país estiguin a la ciutat de Barcelona. Suposo que això no ens deuran dir que també és culpa nostra, no? El repte, i això també ho compartim, és que aquests siguin capçalera, que vagin al capdavant i que siguin el cap d'una xarxa que permeti distribució de produccions, distribució de creació, que permeti mobilitat de les produccions i dels creadors.

I un altre punt fonamental en aquest aspecte: el de la planificació, que per a aquest Govern és un instrument polític més. Tenim clar que per al Govern anterior la no-planificació també era un instrument polític més. Quan no hi ha planificació es decideix d'una altra manera i segons criteris que poden variar o no o es poden explicar o no on són els equipaments. Quan es planifica s'explica on han d'anar; quan es fan mapes de necessitats i s'explica on han d'anar els equipaments és molt més senzill ser transparent i explicar-ho. La planificació, de nou, és un instrument polític que, en mans d'aquest Govern, és, òbviament, un instrument de transparència. I, d'això, també en podem parlar més llargament.

Jo ja acabo. Només deixi'm dir-los una cosa. Miri, en definitiva, el to d'alguna de les intervencions, a mi, m'ha decebut, sincerament. A mi, em sembla que, de debò, eh?, darrere de la grandiloqüència i dels grans discursos, i de magnificar les tragèdies, i de fer-ho tot tan gros i tan catastròfic..., a mi, em decep que aquesta sigui la línia de posar en escena o la línia de treballar dels grups de l'oposició i d'alguns diputats en particular.

Escolti, a mi, no m'acomplexen els seus discursos de nacionalisme encès o de no-nacionalisme encès. Jo no em sento gens acomplexada, ni ningú del meu Grup Parlamentari, perquè per dir les coses, per molt que es diguin les coses, no són més creïbles. Per poder-les

explicar i fer-les creïbles cal darrere també mostrar què s'ha fet, amb qui s'ha fet, amb quins companys de viatge s'ha anat, què s'ha impulsat fins aleshores. Però, qui es pensen que són, vostès, per anar donant lliçons i carnets de catalanitat dient qui és més o menys català...

(Forta remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau...

La Sra. Camats i Luis

...o qui és millor català que l'altre? Però, qui es pensen que són? No ho entenc! Escolti, a mi, no m'acomplexen, aquests discursos, sincerament.

I, darrerament..., per la darrera de les preocupacions sobre els «papers de Salamanca», sobre la necessitat que arribin finalment, ho deia la senyora García, de a veure si els veiem finalment aquí a Barcelona i aquí a Catalunya. Escolti, jo estic convençuda que vostè té raó: fan tard, aquests papers. Malauradament, primer, no haurien hagut de marxar mai. Recordem que són botí de guerra, aquests papers. Per tant, no haurien hagut de marxar mai. Segon, fan molt tard. Ja els recordava el senyor Boya que, malauradament, tots els seus pactes no van fer mai possible que aquests papers retornessin abans.

I, en tot cas, l'única petició que tenim a la consellera és de demanar-li que es faci moltíssima difusió del que signifiquen, que és un exemple molt clar del que ha sigut la història del nostre país, passada i, malauradament també, recent. I, malauradament, encara hi ha molta gent que té papers en aquest arxiu i que encara no ho sap, i a aquest gent és a la que ens hem d'adreçar perquè els recuperin.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Se suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre, que començarem amb el Departament de Salut.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, la consellera de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió amb les esmenes a la totalitat al Departament de Salut.

Pel Grup de Convergència i Unió, per presentar la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Bé. Comencem aquesta tarda presentant l'esmena a la totalitat al Departament de Salut.

De fet, al llarg d'aquest debat, el Departament de Salut ja ha sortit a moltes de les intervencions, ja s'ha parlat de Salut, del seu finançament, entre altres coses perquè és cert que el Departament de Salut, en aquest debat dels pressupostos d'aquest any és substancial, té una importància central. El Govern ens presenta els pressupostos que diu, pretesament, que són els pressupostos del gir social, i, per tant, el debat en Salut és substancial.

No ha sortit només per això. El Departament de Salut en aquest debat, també ha sortit constantment en totes les intervencions precisament per un tema que és cabdal, també, en aquest debat, que és el tema del finançament sanitari. Això fa que aquesta esmena tingui una especial importància, perquè entra en el moll de l'os del que són els pressupostos, del que és la filosofia d'aquest Govern i per on nosaltres creiem, des de l'oposició, que fracassa aquesta filosofia, que no dona resposta de veritat a les necessitats de la societat catalana.

Quan parlem del finançament potser valdria la pena fer una cosa, que no es fa gaire, que és mirar enrere i mirar enrere de veritat. No mirar enrere fins a l'any 2001, mirar enrere de veritat.

Quin model de finançament tenim? Doncs tenim un model de finançament que en l'any 79 no va assolir tots els objectius que molts dels que en aquells moments negociaven l'Estatut volien. No ho va assolir per les característiques pròpies de la transició. No contenia la filosofia del concert econòmic. I, per tant, tenia un defecte de sortida, un defecte de fàbrica. Després, evidentment, damunt venien les situacions històriques, que tots coneixem, que van tindre la tendència clara a, encara, retallar més les competències i encara retallar més el finançament de la nostra autonomia. Bé. Aquest és el model de finançament que teníem: un model que venia del 79, en què nosaltres no havíem pogut introduir la nostra filosofia i que després encara va ser retallat, després del 23-F.

Dintre d'aquest model, evidentment tots ens hi trobem insatisfets, però precisament dintre d'aquest marc de joc, dintre d'aquest model, el que va intentar constantment Convergència i Unió és fer una bona negociació per tal d'anar millorant aquest model de finançament, per donar resposta a les necessitats del nostre autogovern. Va haver-hi un primer moment de negociació, on es va aconseguir el 15 per cent de l'IRPF amb topalls, i una segona negociació, el 2001, en què es va aconseguir el 13 per cent de l'IRPF amb topalls.

És precisament d'aquesta negociació –que es fa en el marc, evidentment, d'un marc model, però que és una bona negociació en un moment en què el Partit Popular té majoria absoluta a Madrid– que nosaltres n'aconsegüim un bon acord. Un bon acord que permet avui

augmentar els pressupostos en allò que s'augmenten, no només aquest acord.

També és cert que hi havia hagut un altre acord de finançament que nosaltres hi hem estat crítics. I hem estat crítics per una qüestió que em sembla clarament criticable, i que em sembla, a més, que és no només demostrable, sinó que queda molt ben reflectida en els pressupostos. A la interpel·lació que vam fer en el seu dia sobre el finançament sanitari, nosaltres dèiem que, com a màxim –com a màxim–, s'havia aconseguit una aportació de transferències derivades d'aquest acord de 165 milions d'euros. El pressupost no són 165, són 154, i hi ha 455 que diu exactament: «Impacte de l'acord de finançament sanitari per augment de bestretes», que són 455 milions.

Nosaltres considerem que això és un mal acord. I és un mal acord que es reflecteix en aquests pressupostos. I és un mal acord no per res, perquè les bestretes –les bestretes– són això: bestretes. És desplaçament a d'aquí a dos anys del que realment havíem d'haver solucionat ara. De fet, ho acceptava el mateix conseller Castells quan parlava d'una solució d'emergència per a una situació d'emergència. Bé. Això és el que hi ha als pressupostos. En aquesta base, els pressupostos creixen i el pes de la sanitat, el pes de Salut és del 26,8 per cent. Per cert, baixa, disminueix respecte a anteriors exercicis. És a dir, no puja la despesa percentual de sanitat, sinó que baixa. A pesar de les bestretes, baixem; per tant, nosaltres, ja només en això podríem considerar que no és un bon pressupost.

Però anem al capítol d'inversions –anem al capítol d'inversions. Jo crec que..., fixi's, quan parlem del capítol d'inversions, jo em permetria fer una mirada només a fa un parell de setmanes, el dia 4 de l'11 del 2005, que vaig veure la roda de premsa que van fer la consellera de Salut i el president, Pasqual Maragall, on ens anunciaven un pla d'inversions fins a l'any 2012.

Només els diré què ens explicaven, què ens deia el president i què ens deia la consellera de Salut. Ens deia exactament: «Està tot pressupostat, però ara mateix no tenim els recursos. Hi haurà una part dels recursos que vindran directament de la Generalitat i una altra part del sector concertat o financer que s'endeutarà i que, posteriorment, el Govern català s'encarregarà de retornar a través de diverses fórmules.» I després parlaven de set o vuit fórmules de finançament.

Escolti..., és impagable això. És a dir, quasi –quasi– no cal que presentem ni l'esmena a la totalitat. Vostès ens donen un argument absolutament clar! És impagable que la consellera ens digui: «Està tot pressupostat, però ara mateix no en tenim els recursos.» Home..., on és la inversió? Però és que, és clar, si ara no tenim els recursos i ja aplacem una inversió fins al 2012, només ens falta mirar què és el que fem..., què és el que passa a les inversions pressupostàries d'aquest any i quantes se'n repeteixen de l'exercici anterior que no s'han arribat a portar a terme... Moltes. No els en faré el resseguiment. Només caldria que anéssim a mirar els pressupostos de l'any passat, els pressupostos d'aquest any i on són les inversions i com realment aquestes inversions són un reguitzell de repeticions i repeticions.

Quan tenim aquest model de finançament que es basa en bestretes, aquesta confessió de la consellera que no sabem d'on sortiran els recursos i que invertirem en base a fórmules de finançament i fórmules d'inversió a trenta anys. Quan tenim això, evidentment em sembla que entrem en el moll de l'os del que són aquests pressupostos de la Generalitat.

Fixi's bé. Quan mirem a l'avantprojecte de pressupost presentat al CatSalut, ens trobem en el fet que, en sous, hi ha un increment d'un 5,4. (*Veus de fons.*) Hem parlat de plans de xoc i d'increment, de necessitat d'incrementar el personal sanitari, tant de metges com d'infermeres. Creix només un 5,4 en sous. Jo no veig com ho farem –no veig com ho farem! De fet, en la intervenció del conseller Castells ens trobàvem i vàiem clarament que ens parlava d'un increment del personal i no ens va parlar, en cap moment, de quin increment de personal hi hauria en sanitat, que és una de les qüestions primordials: amb un 5,4 no farem front a les necessitats de l'atenció primària, no farem front als plans de xoc.

Quan mirem l'atenció sanitària –quan mirem l'atenció primària– ens trobem amb el fet que només creix un 16,47..., només..., significa un 16,47 per cent del tall dels pressupostos, quan a l'exercici anterior, quan en el 2005 significava més d'un 20 per cent. És a dir, l'atenció primària, que havia de ser el nucli central, el nucli central del Pla de xoc de la reforma de salut, resulta que perd pes percentual. I ens diuen: «No, escolti, això és igual perquè hi posem el transport sanitari.» Doncs, miri, em sembla una trampa que nosaltres no podem acceptar.

Deixi'm dir per què s'han fet aquests pressupostos així. Per què nosaltres presentem una esmena i on està la filosofia i on està el gran problema que vostès tenen amb Salut i amb aquest pressupost?

Mirin, aquest pressupost no està fet en funció de les necessitats de la població catalana. Aquest pressupost està fet en funció de les necessitats del Govern de la Generalitat, d'aquest Govern tripartit. Aquest pressupost és producte del fracàs de les seves polítiques i de les seves dissensions internes, és producte de la crisi de govern que no van saber resoldre i de la necessitat de publicitat davant de la població catalana que «ara sí que ho farem tot», «ara sí que farem un gir social», que vostès fins ara no han fet. Això és el que significa aquest pressupost. I en aquest pressupost no trobem una de les discussions que són centrals. (*Remor de veus.*)

Sap el que ens preocupa a tot Europa, no només a Espanya, a tot l'estat del benestar? Sap quina és la preocupació central de tots els països de l'Europa desenvolupada? És com farem front a la sostenibilitat del sistema, com farem front a la sostenibilitat dels sistemes de salut i de totes les despeses en benestar social. I aquesta és la discussió central que hauríem de trobar en aquest pressupost, però vostès no la poden fer. Saben per què no la poden fer? Jo els ho diré.

Fixin-se bé, quan ens trobem els ajuntaments, quan els consorcis hospitalaris..., hi ha una transversalitat ideològica, que és la que es dona a tot Europa..., no em parlin de neoliberalisme. Avui a Europa –Dinamarca, Finlàndia, Suècia, Tony Blair, la mateixa Alemanya– hi ha

una transversalitat ideològica que fa que aquesta discussió es faci en funció de les necessitats reals i de com garantirem la sostenibilitat del sistema. I aquí no la poden fer. Perquè des del tripartit tenen encotillaments ideològics molt forts. Aquesta transversalitat, que es dona a Alemanya i que es dona a tot Europa, també es dona als ajuntaments i als llocs on ens trobem i arribem a acords.

Què passa al si del Govern? Què passa a l'hora de fer els pressupostos? Doncs, passa que aquí determinats partits que formen part del Govern parlen de la sociovergència i criminalitzen –ho criminalitzen– tot allò que els sona a concert, tot allò que els sona a acord, tot allò que els sona a privat, fins al punt que no podem discutir allò que és central en la discussió actual, que és aquesta sostenibilitat. Ho podem donar tot i tot gratuït i per sempre? Eh que no? Doncs aquesta és la gran discussió. I aquesta és el gran desafiament que té aquest Govern si realment vol ser d'esquerreres i vol parlar de sostenibilitat de l'estat del benestar. Perquè no fer aquesta discussió és posar-lo en perill. I vostès tenen, precisament, aquest gran problema: que no poden donar respostes; no només no poden donar respostes, sinó que ni tan sols poden fer-se les preguntes que toquen.

Aquest és el problema que vostès tenen, perquè aquest, ja els ho he dit abans, aquest és un pressupost que els ha de permetre publicitar grans inversions que després tots sabem que no s'arribaran a fer, que els ha de permetre publicitar un gir social que no es produeix, que els ha de permetre publicitar que faran allò que no han fet fins ara durant aquests dos anys. I el problema –el problema– és que no tenen respostes i no tenen model. Què farem en la reforma de l'Institut Català de la Salut? Com implantarem el Govern..., la descentralització del Govern a tot el territori si vostès no es posen d'acord en allò que és substancial i mínimament transversal amb totes les forces polítiques?

Nosaltres els hem ofert constantment un pacte per la salut catalana. Nosaltres els oferim constantment aquesta discussió com la discussió substancial del sistema de salut, però no la poden fer perquè vostès no tenen una única política. Vostès no tenen una única resposta. Vostès, més ben dit, no es poden *ni siquiera* –ni tan sols– plantejar les preguntes.

Perquè cada vegada que plantegem qüestions, cada vegada que plantegen qüestions –i vostès les plantegen moltes vegades, preguntant-s'ho públicament, tenen el costum de fer-ho–, plantegen copagament, el dia següent s'han de desdir; plantegen, per exemple, un tema com les entitats, les ERE, la gestió per part dels metges i l'estalvi que això pot significar. Hi ha qui els ho diu, des del seu propi govern, que això és privatitzar la salut, i, per tant, no poden fer aquestes propostes.

Aquest és el problema. I tenen la necessitat immediata, la necessitat peremptòria, absolutament peremptòria, de simular, de fer veure que realment vostès poden fer el gir social. Doncs mirin, no poden fer el gir social. Aquests són uns pressupostos fets en clau electoral. Aquests pressupostos estan fets així precisament perquè no van ser capaços de fer allò que necessitava la societat catalana, que era: després d'una crisi de govern

amb les contradiccions internes del tripartit, que no s'acaben en el túnel de Bracons i les infraestructures, sinó que entren en el moll de l'os d'allò que havia de ser el seu govern, que entren en la sostenibilitat del sistema de benestar social, que entren en allò que és consubstancial en vostès, en el mateix sistema de salut, en l'educació..., aquestes contradiccions no els permeten fer cap proposta. I l'única solució hauria estat anar a unes eleccions anticipades, que vostès no hi volen anar, no per res, perquè saben que les perdrien, i, per tant, presenten uns pressupostos inflats, uns pressupostos enganyosos i uns pressupostos que sostrauen en aquesta cambra i a tota la societat catalana el veritable debat, que és el de la sostenibilitat i el de les solucions al nostre sistema de salut.

Hi insisteixo: poden, vostès, garantir la sostenibilitat d'un sistema gratuït i per a tothom? Poden, vostès, garantir que en això arribaran a acords per tal que el sistema de salut sigui sostenible? Eh que no? Com que no ho poden fer ens presenten aquest pressupost enganyós, que després es tradueix en una cosa molt claríssima.

Fixi's bé, què està passant últimament? Una simple grip i agafen vostès el gran constipat o la gran pneumònia. Una simple grip, davant tenim una grip i acaben dient que el que farem serà recomanar autocura, enviarem els crònics cap a casa i no acabarem de cobrir les necessitats fent allò que s'ha de fer, que és dotar el sistema de suficient personal, de suficient nombre de metges, de suficient nombre d'infermeres i, sobretot, de formació i de capacitat d'actuació tant als metges com a les infermeres.

Mirin, deixi'm dir-li una cosa, he parlat amb molt personal d'infermeria i, quan vostès diuen el que diuen sobre el que han de fer, a mi m'estan dient: «Escolti, no facin un minimetge, facin una gran infermeria, facin allò que han de fer, inverteixin en personal, inverteixin en el sistema i donin resposta a les necessitats del sistema.» Però no ho poden fer. Jo els aconsello una cosa, ja sé que em votaran en contra de l'esmena, jo ja ho sé, l'únic que a partir d'ara han de fer..., no es preocupin per aquest pressupost, que no el compliran. Ho sabem nosaltres i ho saben vostès i ho sap tota la societat. El que han de començar a pensar ara és quant de temps tenen per convocar vostès eleccions anticipades, perquè si no les convoquen, si no donen aquesta resposta, si no connecten vostès amb la necessitat del país, serà pitjor. Cada dia que tarden, cada dia que erren, estan perdent oportunitats, i el més greu, no les perden vostès, ens les fan perdre a tot el país.

Aquesta és l'essència d'aquest pressupost. Aquest pressupost no només és un pressupost enganyós, jo diria que és un pressupost, si els pressupostos poguessin tindre una qualificació ètica, seria el d'un pressupost cínic, i parlo del pressupost, no de les persones. Seria un pressupost amb una alta dosi de cinisme, enganyós, que no entra en el fons de la qüestió, que sostrau el país de la veritable discussió i que acaba creant per al país una forta inequitat i una manca de serveis molt important.

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

Aquest és el resum d'aquest pressupost.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sancho. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci per agrair-los la seva presència en aquesta hora tan intempestiva, amb un horari tan inhabitual de ple. I per fer una sèrie de reflexions que justifiquin el que per nosaltres és aquesta esmena a la totalitat a aquest Departament.

Si hi ha àmbits en els quals presentar esmenes a la totalitat sap un especial greu, sens dubte, el de la salut és un d'ells, perquè aquest és un tema que en principi nosaltres tantíssimes vegades hem demanat que hi hagi consens i que hi hagi diàleg. I hem fet propostes perquè hi hagi acord. Però com que a dia d'avui tampoc sembla ser que hi hagi hagut un gran acord entre vostès, difícilment ens podrien oferir un acord a la resta de grups que estem a l'oposició o, fins i tot, al conjunt de la professió i dels professionals i de la gent implicada en la gestió sanitària del país, fins i tot, als usuaris.

Jo em voldria remuntar per un moment no a fa vint-i-cinc anys, ni a fa quinze, ni a fa deu, que aquesta és la seva especialitat, i, per tant, no pretenc ser millor que vostès en res, jo sóc una persona molt humil i molt modesta, sinó que senzillament em remuntaré al desembre del 2003, quan la consellera va concedir... —la consellera Geli, no la consellera Mieras—, va concedir una entrevista al diari *Avui*, en la qual l'entrevistaven i ella parlava de les seves prioritats en la seva acció de govern en els primers temps, en els primers mesos del nou Govern tripartit a Catalunya, que —com saben vostès— és quelcom semblant al naixement de Crist, hi ha un temps abans del tripartit i un temps després del tripartit, i això ha canviat la nomenclatura dels anys al nostre país. Però, a part d'això, ella en aquesta entrevista deia moltíssimes coses, és molt interessant, els en recomano la lectura, però jo m'he quedat amb algunes. Deia que hi havia, per exemple, tres prioritats per ella: primer, que l'ortodòncia no estètica per a menors de catorze anys passés a entrar dintre dels serveis que s'oferien en el Servei Català de Salut. Bé, era una prioritat del desembre del 2003 i estem pràcticament al desembre del 2005, certament, és molt interessant veure quin és el ritme amb què el Govern tripartit pot gestionar les seves prioritats. Jo comprenc que vostès tenen prou de problemes per anar resolent el que jo en podria dir «la vinyeta final de l'Astèrix», que és la situació final habitual del Govern tripartit, tots al mig d'una polseguera i estomacant-se entre vostès. I que, per tant, segurament, l'ortodòncia dels nanos, doncs, no és una prioritat tan prioritària com semblava al desembre del 2003, però era una cosa que deia la consellera.

Un altre element, ella parlava de l'Agència de la Dependència com una de les seves primeres prioritats també en aquell desembre del 2003. Si un repassa els do-

cuments del pressupost que vèiem ara fa un any i agafa els d'enguany, veurà que això segueix constant com una cosa ultraprioritària. De fet, el mes de juny d'aquest any es presentava en una roda de premsa solemne i tripartita, amb el conseller primer, aleshores conseller en cap, la consellera de Salut i el president de la Generalitat, es presentava aquesta proposta d'Agència i se'ns deia que, a partir del juliol, en tretze zones hi haurien una sèrie d'implantacions pilot perquè les persones que tenen necessitats de dependència, les seves necessitats en el camp de salut i en el camp de serveis socials quedessin agrupades en una finestreta única. No entraré en la discussió sobre en quantes de les tretze això s'ha implantat, només els aconsello, els convido que, si tenen una estona, agafin els tretze territoris, truquin i preguntin vostès mateixos quin és el resultat del que va dir que estaria en marxa el mes de juliol i quina és la seva situació actual.

Tercer element, per no allargar-me. També en aquesta entrevista del mes de desembre se'ns deia que una prioritat era que els metges rebaixessin de l'atenció de dues mil persones a mil vuit-centes. Això ja era edulcorar o descafeïnar els acords del Tinell, perquè en els acords del Tinell es parlava que ho reduiríem a mil cinc-centes, al cap d'un mes ja vam abaixar les nostres expectatives de mil vuit-centes a mil cinc-centes. I a dia d'avui els resultats d'això deixem-ho que són discutibles i que la cosa va per barris. Deixem-ho només aquí.

Per tant, què és el que nosaltres a dia d'avui pensem? Nosaltres a dia d'avui el que pensem és que se'ns va presentar tota la gestió en l'àmbit de la salut a Catalunya com que tindríem al davant una gran revolució, que hi haurien canvis molt importants, i el que podríem dir a dia d'avui és que en essència el que hem estat fent és gestionar com hem pogut el dia a dia. Jo comprenc que vostès han tingut molts de problemes. A dia d'avui, encara no sabem quin és el veritable rostre de l'Administració sanitària de Catalunya. M'explico: el veritable rostre és aquell que ens imposa el cèntim sanitari a canvi de no sabem exactament, a dia d'avui, quines millores tangibles? Evidentment, sí, és tangible que paguem un impost de més. La percepció d'una millora substancial en la qualitat de l'atenció sanitària no és quelcom que a les enquestes d'usuaris de la sanitat pública es pugui constatar amb relació al que hi havia abans de la implantació d'aquest cèntim sanitari. No les fa el PP, aquestes enquestes, les fan els mateixos centres concertats i públics als seus usuaris quan surten de rebre l'atenció hospitalària en el centre. No s'han modificat de forma substancial; el que surt de la nostra butxaca, sí.

Quin és el seu veritable rostre? Aquell que llança com un globus sonda la proposta que depèn de quins àmbits tindrem copagament i el que a continuació emet una nota de premsa des de la mateixa conselleria desmentint el que s'ha dit abans pel mateix titular de la conselleria? Els recomano la lectura de l'hemeroteca de les notes de premsa de la conselleria, que està al web de la conselleria i que, per tant, és molt fàcil de llegir. Com un dia fa una conferència proposant alguna cosa com si ell no fos el responsable d'aquella gestió, i a continuació ha d'emetre una nota de premsa per l'alarma que genera la mateixa cosa que ell ha dit. Quin és el responsable cert? Quin és el veritable rostre de la

gestió sanitària a Catalunya? Aquell que diu que nosaltres hem de tenir la total responsabilitat de la gestió sanitària a Catalunya o aquell que quan arriben coses com la pandèmia de la grip de l'aviram en el fons ho deixa tot en mans de la ministre Salgado i després resulta que un només ha d'agafar les dades de vacunes que es diuen aquí que fan falta a Catalunya i les que el Ministeri diu que encomana per al conjunt del país i hi ha un decalatge d'1 milió de vacunes? Quin és el veritable rostre de l'Administració sanitària a Catalunya? A dia d'avui, nosaltres no ho sabem. El que sabem és que aquesta és una administració sanitària polièdrica, que cap dels grans canvis que se'ns van dir que es portarien a terme s'han portat a terme a dia d'avui, i que vostès estan més pendents dels seus propis problemes que no de portar a terme els veritables canvis.

Seguiré parlant dels canvis una mica més endavant. Deixem el 2003, perquè encara em diran que això és massa lluny. Està bé parlar de fa deu anys, però no està bé parlar del 2003 pel que sento des d'ahir i aquest matí.

Anem-nos-en al 17 de febrer, l'honorable consellera Geli intervé en una conferència a l'Institut d'Empresa, una escola de negocis reputadíssima i coneguda per tothom, i ens diu que les seves prioritats per enguany són: la posada en marxa de l'Agència de la Protecció de la Salut, bé, una gran prioritat del mes de febre i estem –com dic– entrant al desembre; la reducció de les llistes d'espera –després parlarem del número de persones en llista d'espera avui i del nombre de persones en llista d'espera de fa un any–; la creació de l'agència de la dependència; la reforma de l'Institut Català de la Salut, i l'increment de la descentralització. Doncs, ja que va fer la conferència en una escola de negocis tan reputada com l'Institut de Empresa, convindran vostès amb mi que si vostès fossin professors que haguessin d'avaluar el que al febrer es va dir que eren un objectius com ho portem al començament del desembre, el resultat no seria, precisament, el d'un aprovat. Cap d'aquests objectius..., ho publicava, per cert, això una recensió d'aquesta conferència, el *Cinco días*, un diari que els asseguro que tampoc té cap vinculació amb el Partit Popular. Cap d'aquests objectius, a dia d'avui, cap, s'ha portat a terme en la seva integritat. I eren prioritats d'aquest Govern per a aquest any, quan arriba al final de mandat. Diran: «Però no estem parlant del pressupost del 2006?» Sí, però és que, clar, quan un parla del pressupost del 2006, ha de dir: «Escolti'm, i la gent que redacta aquest pressupost i el presenta, amb quina credibilitat presenta aquest pressupost?» Doncs, home, amb molt poca. No només per això. S'ha estat discutint al dematí sobre l'estat d'execució del pressupost i la transparència en la presentació dels números. Una altra dada sobre credibilitat: estat d'execució de la despesa farmacèutica, tancarem l'any amb més despesa farmacèutica de la que s'havia pressupostat. Si això és així i en el moment de tancar el pressupost vostès tenen aquests números, per què pressuposten exactament el mateix, a 2006, de 2005, si ja saben que els números que vostès van fer són voluntaristes i, que nosaltres podem compartir absolutament aquesta voluntat, no encaixen? És un pressupost realista? Quina és la seva credibilitat? Ni tan sols em dedico a fer el que vostès

fan, des del meu punt de vista, amb tan poca gràcia, de desqualificar, de donar opinions, de donar lliçons de superioritat, de dir què és el que políticament està bé o no, de posar grans titulars de dreta i d'esquerra com si ser d'esquerrés fos *flower power* i ser de dretes fos tot negre i horrorós. Senzillament, com veuen a la meua intervenció, llenço preguntes. I m'agradaria obtenir respostes, més enllà de la mera votació nominal amb el botó.

Continuem. Elements importantíssims també que hi havia a les seves prioritats en el camp de la salut en el seu acord del Tinell. Els en llegiré tres. Punt 3.6: «La Generalitat establirà els criteris bàsics per al funcionament dels centres de gestió privada, tot vetllant per la seva correcta aplicació. On és el desenvolupament dels reglaments de la LOSC, on és la transparència?

Punt 4.2: «Elaborar un auditoria per conèixer l'estat de comptes del sistema, així com el seu nivell d'endeutament, prèvia elaboració d'un pla de sanejament.» Perdoni'm, senyor Sancho, eh?, sé que a vostè li semblarà que el perjudico políticament, però ho ha dit el senyor Sancho, com es financen depèn quines coses ho diu el molt honorable president de la Generalitat, ja en parlarem amb el sector privat. Però, escolti'm, si en la majoria de centres concertats que estan al sector privat el seu problema no és la dotació econòmica, el seu problema és que no saben quan cobraran, per què cobraran, ni en quin concepte cobraran. Si és que resulta que no volen fer de proveïdors i quan els truquen dient-los: «escoltin, els comprem més servei per reduir llista d'espera...», diuen: «No, no, per favor, no em comprin res més, que és que si no em paguen me'n vaig a la fallida.» És una situació absolutament diabòlica. Un sector que vostès en diuen d'iniciativa social, és un sector privat, compromès socialment, no pot assumir més comandes, perquè, senzillament, vostès el que van dir que farien en els punts 3.6, en els punts 4.2 i en el punt 4.6: «fomentar les relacions entre el sector públic i el sector privat en unes regles basades en la transparència», senzillament, no ho han fet.

Què passa, per tant? Gestionem merament el dia a dia. Tots els canvis que se'ns van dir que farien, tot el que abans era un desastre, i certament hi havia moltes coses en el passat que eren manifestament millorables, a dia d'avui, cap d'elles s'ha afrontat. Per què no s'ha afrontat? Perquè en el fons a vostès els preocupa tocar el voraviu a sectors que els puguin ser essencialment afins. Quan s'ha de tocar tot el que passa en el Consorci Hospitalari de Catalunya per introduir aquests elements de transparència, que es podrien fer a través dels reglaments de la LOSC, això implica enfrontar-se amb alcaldes que són del seu color polític. Ah, problema, clar, no, no: «a mi aquest em convé, perquè després de les municipals vénen autonòmiques, em farà falta el seu recolzament per a vés tu a saber què... No ens convé tocar res.» Quan hem de reformar, per exemple, l'ICS, el que anem fent és versions, una darrera l'altra, de la proposta de llei de reforma de l'ICS, no perquè ens la mirem el PP i Convergència, perquè essencialment han de negociar entre vostès. Un cop vostès estiguin d'acord, el temps que ens donaran a nosaltres per llegir-lo és el mateix que una micronèssima de segon. Això no és una opinió personal, això és una teoria empíricament comprovada i constatada.

Llistes d'espera, situació a dia d'avui. Si no comptem pròtesis de genolls: 3.200 persones més que fa un any; si comptem pròtesis de genolls, si descomptem pròtesis de genolls, 2.200 persones més que fa un any. Compromisos donats en Comissió de Política Social del Parlament: buscar equilibri territorial entre unes àrees sanitàries i les altres, cap solució i, de fet, en molts casos els problemes segueixen creixent: una persona de l'Alt Pirineu, 2,11 mesos de mitjana; una del Camp de Tarragona, 4,92; una de Barcelona, 5,36. Hi ha catalans de primera i de segona? Què n'opinen vostès, d'això? També són preguntes.

En resum, se'ns presenta un pressupost que no ens aporta res. No deixa de ser prou curiós que hi hagi hagut tan d'enrenou amb el finançament de la sanitat que haguem hagut de fer comissions Vinardell, en les quals reclamàvem de tot però no ens autoexigíem res absolutament, a nosaltres, i que haguem tingut al final tan d'embolec per arribar a un pressupost que en essència i en model de gestió no ens implica cap diferència amb 2005, amb 2004, amb 2003, i ja que vostès volen parlar de passat, ni amb 2002, ni amb 2001, ni amb 2000, ni amb els anys noranta.

Crec que totes les raons exposades són suficients com per mantenir aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per un torn en contra té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, bé, senyor Sancho, vostè parla de defecte de fàbrica –i les fàbriques es construeixen a vegades, doncs, malament d'entrada– i podia ser de finançament, com vostè deia, o també de quan hi vas posant els maons, o quan vas repartint les habitacions, o quan les vas fent per dintre, eh? Per tant, hi poden haver defectes en la forma, en què estava la sanitat, però no només en el finançament, que també n'hi ha hagut en la forma de gestionar. I llavors em sorprèn una mica, m'ha decebut també bastant, doncs, que el diagnòstic a què vostè arriba, que no hi estem totalment d'acord, no es basi en una anàlisi ni de les dades ni de la memòria. I això, ja ho dic també al senyor López, perquè vostè ens parla tot el dia dels objectius del Tinell i realment són els millors defensors –i benvinguts a la causa–, com els dèiem aquest matí, que tots es recolzen en el pacte del Tinell, però no s'acaben ni de llegir ni de veure els objectius.

A veure, aquests pressupostos són per mi els primers pressupostos en què precisament l'avaluació dels resultats, els objectius ja estan col·locats. Per primera vegada podem dir que podem mantenir la qualitat del sistema, perquè estem mantenint el funcionament del sistema i estem millorant els hospitals, que també queien, i n'estem fent de nous. Estem invertint 7.948 milions d'euros en inversions que s'han proposat fer i en el desplegament del que dèiem que faríem, però, és clar, es necessiten diners per també poder-ho fer, però, vaja, és

la primera vegada que precisament el pressupost està fet amb objectius i amb resultats i amb indicadors avaluable i les memòries es poden seguir, i penso que vostès també les deuen haver llegit, i que hi ha objectius qualitatius i objectius quantitatius, i que, en aquest cas, l'eficàcia es pot avaluar, no amb tot el que hem fet en els quatre anys, sinó amb el que s'hagi pogut fer aquest any, que molts coses s'han començat i han continuat.

Em diu que baixem i després em diu que estem inflats. No ho entenc, o baixem o estem inflats? Baixem en què? Hem invertit per càpita anual, aquests pressupostos signifiquen que el 2005 s'invertia 1.021,62 euros i ara 1.118, per tant, a nivell de cada persona de Catalunya invertim més. On canvien qualitativament aquests pressupostos? Els altres anys anteriors on havien canviat és en els recursos al Servei Català de la Salut i els recursos a l'ICS. Aquí tenim una mitjana del 9 per cent, però en canvi on canvien qualitativament és en el Departament de Salut: 21,3 per cent. Per què? Perquè el Departament d'Estratègia i Coordinació supera 2.010, 5 per cent. Per què? Perquè l'Agència de la Dependència s'ha de fer en aquest Departament, i tot el que s'està desplegant en aquest moment en el territori. I en el Departament de Planificació i Avaluació un 65,8 per cent d'increment. Per què? Perquè hem de fer l'enquesta de salut de Catalunya i hem de fer tot el desplegament dels plans que s'havien acordat.

Aleshores, és clar, els pressupostos serveixen per complir. Diu: «Són en clau electoral.» Oh, és clar! Clar que sí que és clau electoral, perquè nosaltres vam fer un programa i l'hem de complir –i l'hem de complir. Això no és clau electoral, no, jo li dic que sí, però li dic per què –ja li dic que sí, però li dic per què–: la clau electoral és complir un programa i els polítics s'han d'avaluar pels programes, per com els compleixen, del que han dit que farien, com ho fan. I tantes dificultats que hem trobat a desplegar..., però tot i desplegar l'Agència de Salut Pública, fixi's com han hagut de buscar trenta mil vegades legionel·les per tot el país, com ha hagut de vigilar, l'Agència de Seguretat Alimentària, problemes de diverses infeccions, i ho han fet bé. Per tant, no és només la gestió del dia a dia, ens hem enfrontat a problemes seriosos i s'han pogut abordar d'una forma clara.

Els programes de la creació de l'Agència de la Dependència. És un projecte complex, és un projecte que s'està fent amb el Departament de Benestar, però és un projecte que va endavant i que en principi s'està desenvolupant en catorze territoris, que ara tindrà diners per poder-se fer, cosa que en els altres pressupostos podia ser un objectiu però no hi havia un pressupost clar.

Per altra banda, s'han pogut lligar uns projectes de recerca i innovació que col·locaran Catalunya en el centre d'uns grans espais de recerca, com el Centre de Medicina Regenerativa de Barcelona o l'Institut de Recerca d'Atenció Primària. Per altra banda, el Pla de salut es podrà basar, com a instrument estratègic, en l'enquesta que ja ha començat aquest any. I, per altra banda, l'Agència de Qualitat i Avaluació del Sistema de Salut es reforma –l'Agència d'Avaluació que hi havia abans– i es comença a desenvolupar amb tot aquest increment que he dit que supera més del 2.000 per cent, precisa-

ment, del Departament de Salut, que és el que havia quedat més curt l'any anterior i que jo mateixa vaig dir aquí que m'alegraria molt que l'Agència de Salut Pública dupliqués els seus recursos. Doncs ara estem en el moment que això es pot fer.

Per tant, complim en la mesura que a poc a poc hi van havent més recursos, i complim perquè tenim clar com sostenir el sistema. Vostès s'entesten a buscar discussions –en el tripartit– on no hi són. Resulta que aquest sistema nosaltres el sostenim, primer fem bé la feina, després aconseguim que els 8 hospitals de l'ICS i els 54 dels hospitals concertats funcionin, que els 348 equips d'atenció primària també funcionin, i també contribuïm a equilibrar territorialment el territori i creant obra nova on pugui fer falta i reformant, ampliant i millorant la que pugui fer falta. I en aquest moment, l'any 2006 s'inicien 60 obres noves de centres d'atenció primària, 5 hospitals, 3 centres de salut mental i 5 centres socio-sanitaris, i es reformen, s'amplien i es milloren 68 centres d'atenció primària, 81 hospitals i 2 centres de salut mental.

I com que ahir vaig sentir un il·lustre diputat de Convergència i Unió que ens deia que no teníem clar què era..., que no teníem una «visió nacional», em sembla recordar la paraula exacta, li diré que tenim molt clar Catalunya –la tenim a dalt del cap– i també les necessitats dels territoris. I per tant, els primers que es faran són en els llocs on hem notat que hi fa més falta –perquè la pobre transcriptor no tingui molta feina, els llegiré molt ràpid, i, si no, ja li passaré els noms, però. A Lleida: CAP Pont i centre sociosanitari de Tàrraga. A Tàrraga: barri del Carme, Botarell, Bellvei, Cambrils, Cornudella de Montsant, la Canonja, Segur de Calafell i Vila-rodona. A Terres de l'Ebre: Alcanar, l'Aldea, les Cases d'Alcanar, Santa Bàrbara i Ulldecona. A Girona: Amer, Blanes, Caldes de Malavella, Campdevàrol, Castelló d'Empúries, Figueres, Planes d'Hostoles, Lloret II, Lloret III, Platja d'Aro, Port de la Selva, Quart, Riells, Riudarenes, Salt II, Sant Gregori, Sant Jordi Desvalls i Santa Cristina d'Aro. A Catalunya central: Igualada, Manresa, Piera, Sant Vicenç de Castellet, Vilanova del Camí. Trenta dos a la regió sanitària metropolitana de Barcelona.

I per altra banda, hi ha els hospitals que inicien obres l'any 2006, que són: el nou Hospital de Sant Jaume d'Olot; l'Hospital transfronterer de Puigcerdà; el nou Hospital de Girona, Trueta; el nou Hospital de Mollet, i el nou Hospital de Sant Boi. El nou dispositiu de salut mental de l'Hospital de Mataró, la llar residencial al Parc Sanitari Pere Virgili. I els centres sociosanitaris: el de Tàrraga, el centre geriàtric IMASS, el centre sociosanitari a Cotxeres Borbó, el centre sociosanitari al Parc Sanitari Pere Virgili amb 143 llits, i el centre sociosanitari al Parc Sanitari Pere Virgili. No són bufades de coloms, són realitats, això està en marxa.

Per altra banda, i per complir el programa que ens havíem proposat, i per sostenir el sistema, també s'incrementa la capacitat resolutiva de la primària i es dotarà amb molts més professionals. I els objectius operatius els tenen detallats, i els indico només la pàgina perquè ho puguin mirar: codi 502, codi 411, i allà trobaran els 200 metges, els 150 diplomats d'infermeria i 100 au-

xiliars administratius, per poder arribar a la ràtio de 1.500-1.700 pacients per metge, i la creació de 12 nous centres d'urgències primàries.

Per altra banda, hi ha uns plans directores que estan ja en marxa, com és el Pla de detecció ràpida del càncer, del càncer de pulmó, de mama i de colon, que s'ha col·locat en un mes des de la sospita fins al tractament. Aquest està en marxa en el territori, més el Pla director socio-sanitari, el de salut mental i addiccions, el director de malalties de l'aparell circulatori, amb la implementació del Codi Ictus –per cert que els van donar un premi la setmana passada, la conselleria, per aquesta implementació, a la societat de neurologia espanyola–, el Pla director de rehabilitació, el Pla integral d'urgències de Catalunya. I els detalls no tinc temps de definir-los, però també els poden trobar al codi 5100, codi 412.

I també indicar que hi ha altres activitats, saber que estem desenvolupant ja el sistema de compra amb base poblacional, també ho podran trobar, codi 5100, codi 121, de la memòria de programes, i aquí també podran veure el que ja s'ha aconseguit en aquest moment de llistes d'espera, que en aquest moment es proposa a més incorporar nous procediments quirúrgics, a monitoritzar, hi ha el llistat des de la fistulització de l'aparell lacrimal fins a la fusió raquídia o fins a les escissions de quists, i de les lesions cutànies, que ara havien quedat una mica aparcats. I en la pàgina posterior trobaran el detall del nombre de pacients en llista d'espera i del temps de resolució, que s'ha reduït globalment, que no és tot el que nosaltres volem, però evidentment que s'ha de reduït respecte als anys anteriors. El detall també el trobaran al codi 5100, codi 121. S'han de llegir les memòries, perquè fer perdigonada per dir que no es fa res és fàcil, llegir és una mica més difícil, i sostenir el sistema també vol dir que hem de tenir una oposició llegida, eh?, que també ens ajudi a reflexionar sobre aquests temes.

El senyor López em demanava canvis concrets i potser m'he fet una mica pesada, però li he volgut explicar canvis concrets, i també dir-li que la reforma de l'ICS o el procés de descentralització, el decret del qual ja està ultimat, és un procés que s'ha de fer bé perquè ha de sortir bé, i per tant, s'ha de fer amb temps i amb capacitat d'agrupar totes les dificultats i tots els condicionaments que pugui tenir la descentralització, que és una aposta molt –molt– audaç però que pot ser molt positiva.

Per tant, jo acabaria aquest tros de la meua intervenció, per donar temps al meu company Mohammed Chaib que pugui acabar-la, i dir-li que per mi aquests pressupostos són, no tenint encara tots els recursos que voldríem per al finançament, que en volem molts més, però uns pressupostos que aposten per la salut dels ciutadans, que els apugen els diners *per capita* que els donen, i, per altra banda, que milloren les seves condicions. Per tant, el que ha de fer la sanitat i un govern que creu en la justícia social, en la cohesió social, és garantir els drets a la salut de tota la ciutadania i no mantenir i no garantir privilegis, sinó garantir els drets a la salut de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i això és el que fan aquests pressupostos.

Mohammed Chaib, si volem compartir...

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Valls. Té la paraula l'illustre diputat senyor Mohammed Chaib.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, ahir i avui ens hem referit a la importància d'aquests pressupostos, ambiciosos i amb una clara orientació cap a les polítiques socials al servei de les necessitats que avui té plantejades el país. És així, senyor Sancho, tot i que vostè no els comparteixi. Jo entenc que és difícil veure un pressupost en què un 52 per cent del pressupost va destinat a polítiques socials. Un 26,8 per cent del pressupost consolidat es destina a Salut. Són prop de 8.000 milions d'euros, per tant, un increment del 10,2 per cent, respecte a l'any anterior.

Bé, jo crec que són els millors pressupostos en el sistema de finançament que tenim, com va dir ahir clarament el conseller Castells. Jo em referiré, bàsicament, a la política farmacèutica, que segueix en aquests pressupostos, en l'apartat de Salut i que marquen clarament una tendència de canvi en l'atenció necessària a un sector enormement important per al desenvolupament de Catalunya i per a una millor atenció sanitària dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Un sector farmacèutic que engloba la indústria farmacèutica amb més de tres-cents laboratoris, fabricants, moltes empreses majoristes, prop de tres mil oficines de farmàcia, farmàcia hospitalària, i que dona feina a milers de persones. Penso que hem de deixar de veure aquest sector com un sector només de despesa farmacèutica. Li dic al senyor Sancho i al senyor López, que ho han comentat, «medicament» no és igual exclusivament a «despesa farmacèutica». No ho dic només jo, sinó que ho diuen cada dia els professionals del sector. Una despesa que, sens dubte, és important i s'ha de controlar. En aquest pressupost, lògicament, també cal destacar, hi ha una disminució de la despesa farmacèutica respecte de la despesa sanitària, total que passa del 23,57 per cent, del 2005, al 21,49, del 2006. I és per això, tot això es produeix per les polítiques de racionalització de la prestació farmacèutica posades en funcionament, tant a Catalunya com a nivell de tot l'Estat.

Des de l'any 2004, les actuacions de desenvolupar en l'àmbit de farmàcia han estat agrupades en cinc grans línies definides bàsicament en funció del marc conceptual al qual pertanyen. Coresponsabilització de tots els agents implicats en la prestació farmacèutica, millora dels sistemes d'informació, incorporació de criteris d'efectivitat i eficiència en les decisions terapèutiques, potenciació de l'ús de genèrics i de les especialitats sotmeses al sistema de preus de referència, incorporació, perdó, establiment de mesures d'avaluació i control i millora dels serveis i prestacions. Concretament, entre d'altres actuacions, durant el 2005, s'ha signat un annex al concert d'atenció farmacèutica, entre el CATSalut i el Consell Català de Col·legis de Farmacèutics de Catalunya, en el qual s'estableix l'inici d'una prova pilot

per a la millora de la qualitat de la prestació farmacèutica als centres residencials socials per a la gent gran. S'han aprovat, amb relació a l'optimització dels problemes de crònics, els criteris comuns, mínims, per a la renovació de receptes mèdiques, oficials del CATSalut, formalitzades en format ordinari o per mitjans automatitzats. Així, doncs, durant el 2005, s'està procedint al seguiment i adequació d'aquests criteris en l'àmbit d'entitats proveïdores. S'ha presentat el projecte de recepta electrònica a Catalunya, que es durà a terme, com a experiència pilot, en dues zones de les Terres de l'Ebre i dues de Girona, a partir de final del 2005, amb implantació progressiva fins a final del 2007.

Aquest és un sector a Catalunya que necessita una atenció, perquè fa anys que reclama competències per a Catalunya en autorització de laboratoris i en registres. Això és el que reclamem en l'Estatut aprovat en aquesta cambra i ja en presa de consideració a les Corts Generals. En l'article 162.5 diu: «Correspon a la Generalitat la competència executiva de la legislació estatal en matèria de productes farmacèutics, d'autorització dels centres d'elaboració de productes farmacèutics i de selecció i registre de medicaments.» És a dir, no podem continuar amb la situació que estem en aquest moment i que hem tingut durant tots aquests anys, en la qual l'inspector que va, doncs, a fer una visita a un laboratori farmacèutic nou o que fa una reforma per al compliment de normes de correcta fabricació hagi d'esperar també que vingui l'inspector des de l'Agència Espanyola del Medicament, el qual ens sembla correcte, simplement que jo crec que, fent-ho bé, es podrien fer les dues coses, i que aquest inspector del Govern central, doncs, digui que el que ha dit l'inspector de la Generalitat s'ha de canviar. I, per tant, tots aquells diners i tota aquella inversió que ha fet el laboratori farmacèutic català, doncs, no serveix perquè, precisament, l'inspector de l'Agència Espanyola del Medicament, d'alguna manera, ha desqualificat l'inspector de Catalunya.

Per tant, em sembla que són algunes de les qüestions que cauen pel seu propi pes i que és un element també enormement important a tenir en compte en la pròxima Llei del medicament o de la Llei de garantía y uso racional de los medicamentos y productos sanitarios, a la qual va donar ja el vist-i-plau el Consejo de Ministros. Certifica el gran paper d'aquest sector l'interès que el Govern de la Generalitat li dona amb el desenvolupament del projecte de bioregió de Catalunya, que ha estat recollit en les línies prioritàries de recerca i del Pla d'innovació 2005-2008, amb l'objectiu d'afavorir les potencialitats i la col·laboració entre les universitats, hospitals i empreses. El sector químic farmacèutic, química fina, la bioenginyeria o el diagnòstic que treballaran juntament amb altres sectors relacionats al voltant d'R+D en ciències de la vida.

No podem deixar de destacar la importància en aquests pressupostos, la partida prevista dels Serveis Centrals i Territorials del Departament de Salut, per al desplegament de l'Agència de Protecció de Salut, i que és de 170,9 milions d'euros. Per tant, un 21,3 per cent més que el 2005. D'aquests 170,9, 112,6 milions corresponen al desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut.

Per tant, aquests són uns pressupostos pensats per a un país i per a la seva gent i per a una societat avançada, justa i solidària.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Chaib. Per fer el torn de contrarèplica, té la paraula el senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyor Chaib, només per traslladar-li la preocupació de la Txell Borràs que havia portat en l'anterior legislatura els temes de farmàcia i em deia, parli amb ella –parli amb ella–, no per res, perquè gran part de les coses que diu vostè reprodueixen coses que deia ella a l'anterior legislatura.

Què passa, no va el temps...?

El vicepresident primer

No es preocupi, senyor Pérez. Continui, senyor Sancho, continui. (*Rialles.*)

El Sr. Sancho i Serena

No –no–, em sembla bé, perquè farem tard aquesta nit i la veritat és que tots hem de reduir el temps, i jo el primer. Per tant, gràcies. (*Remor de veus.*)

Doncs, continuem. Deia, li estava dient que reprodueix moltes de les coses que deia i moltes de les nostres preocupacions envers la indústria farmacèutica, envers la contenció de la despesa farmacèutica i envers les competències que pensem que havien de ser exclusivament nostres i no n'havia de quedar cap per a Madrid. Per tant, doncs, parli amb la Meritxell i li ho aclarirà.

A la meva estimada amiga, la Carme Valls, jo agraeixo una cosa, quan se'm diu que no hi està totalment d'acord, jo vull agafar-ho en positiu i suposo que vol dir que hi està parcialment d'acord. I, per tant, alguna manera d'acord hi ha. Quan l'altre dia el conseller Castells em donava lliçons de matemàtiques, vostè avui em parla de si som una oposició llegida o no llegida. Miri, som l'oposició que som. La veritat és que jo, a la meva edat, ni lliçons de matemàtiques ni de llegir, doncs, no cal que me'n doni. Vull dir, de veritat, lleigeixo el que lleigeixo. Ara, jo li garanteixo una cosa, i vostè ho sap, jo m'he llegit els pressupostos i me'ls conec bé. El que passa és una cosa, que fixi's, després de llegir els pressupostos i veure xifres com que els sous augmenten un 5,4, que a la divisió per funcions l'atenció primària perd pes respecte al pressupost anterior, que realment l'increment del pressupost, és a dir, que Salut perd pes respecte de tot el pressupost. És a dir, jo dubto que això sigui el gir social que vostès prediquen, però és que damunt hi ha una cosa que em fa mirar-m'ho amb un cert escepticisme. Què vol que li digui? Jo li he dit abans que era impagable, quan la mateixa consellera que, per cert, ja és el segon any que no és aquí quan estem fent aquest debat. Suposo que deu ser perquè..., alguna causa té, sí, però és el segon any. És el segon any que no és aquí. Quan la mateixa consellera em diu «Ha estat tot pressupostat, però ara mateix no tenim els

recursos». Home, doncs, miri, jo què vol que li digui, me'ls miro amb un cert escepticisme –amb un cert escepticisme–, que vostès em tracten de contestar –em tracten de contestar– fent aquest reguitzell que l'exconseller –l'exconseller– Grau em deia que vostès parlaven de llistí telefònic. Jo em sembla que hi ha una imatge millor respecte al que fan vostès. Quan vostè em fa tot el reguitzell d'obres, a mi em sona que m'està passant el rosari, no per res –no per res–, perquè està fent un acte de fe, que damunt torna a començar sempre. És a dir, aquestes obres ens fan avui el rosari, fan l'acte de fe que les farem i l'any que ve tornarem a estar amb els mateixes obres. I aquesta és la història. I parlant d'actes de fe, sap el que em passa a mi? Que vostès van presentar aquest pressupost com el miracle o la quadratura del cercle. I, miri, jo sóc de ciències, no seré llegit, no sé matemàtiques, però sóc de ciències. Jo no crec ni en miracles, ni crec en la quadratura del cercle. I el problema que tenen és que realment –és que realment– vostès inflen els pressupostos ajornant l'endeutament per a d'aquí uns anys. És a dir, vostès ens diuen que tenen una bestreta de 455 milions de pessetes, què és una bestreta? És un avançament a compte, que sap el que val? Tanta negociació per aconseguir un avançament de 455 milions. Si van vostès avui a la Caixa, a tipus d'interès actual, els ho deixaran, i d'aquí dos anys podrem renegociar el tipus d'interès, com s'està fent. O no és així? O no es renegocien els tipus d'interès? O no renegocien els deutes? Això és el gran avanç de finançament? Aquesta és la reflexió que els faig.

I hi ha una altra cosa. És a dir, en aquest pressupost no entrem a fons en la sostenibilitat del sistema, i aquesta és la gran discussió. I vostè em diu que jo els reprotxo que tinguin un desacord en el tripartit i que això ens preocupa molt. Escolti, no –no–, jo voldria que tota la cambra sabés ben bé quina és la nostra preocupació. Fixi's bé el que ens preocuparia a nosaltres és que vostès estiguessin absolutament d'acord amb allò que diu Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, perquè sortiríem del gran debat europeu sobre la sostenibilitat del sistema. Que no se n'adonen! Que no se n'adonen que el problema seria si vostès estiguessin absolutament d'acord amb el que es diu Iniciativa i Esquerra Republicana en les seves grans reticències sobre els concerts, la privada i el que això significa. Que no se n'adonen que això faria insostenible el sistema. Aquesta seria la nostra preocupació. Si estem d'acord, si quan anem als ajuntaments, la transversabilitat es produeix entre vostès i nosaltres. Si la discussió és la que hi ha a Alemanya i la que hi ha a Finlàndia, la que hi ha a Suècia. I en aquesta discussió, que es dona a Europa, no és la que es dona en aquest Parlament, perquè en aquest Parlament és impossible, perquè els ho deia ahir el Fernández Teixidó, perquè la discussió no és entre comunisme i neoliberalisme. És una altra. És la sostenibilitat del sistema i el realisme entorn a com salvem l'estat del benestar. Aquesta és la gran discussió a Europa. I vostès estan aquí avui dient-me si tenen divergències amb els d'Esquerra i amb Iniciativa. Home, que el dia que no tinguin divergències, no tindrem sortida! On és portaran? Quina serà la deriva ideològica d'aquest Govern? On aniríem? Si vostè i jo, sobre això, estem d'acord. Si quan sortim d'aquí, em dirà que estem d'acord. Aquest és el gran problema que tenen.

Aquest és el gran problema. I per això ens presenten uns pressupostos que no són realistes, però no és el problema d'ara. Fixi's bé, vostès estan aliats amb la «carqueria» d'esquerres, que també existeix. És a dir, que estan predicant el mateix que predicaven quan jo estava a la universitat, amb les mateixes frases...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

... amb el mateix llenguatge i sense cap solució, i que els ha tingut vint-i-tres anys a l'oposició esperant simplement que passés el temps per ni tan sols guanyar les últimes eleccions.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

És el problema que tenen. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Si us plau –si us plau. Senyor López, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. López i Alegre

Gràcies, senyor president. Crec que tots m'agraïran que em quedi a l'escó, si això és símptoma de major brevetat, per fer alguns apunts al que s'ha estat dient.

Miri, les fitxes de què se'ns ha parlat a la presentació de cada una de les esmenes de cada Departament podríem dir que són bones, regulars o dolentes, en funció del Departament. Ja que vostè, senyora Valls, ens n'ha parlat li diré a la majoria de departaments gairebé totes vénen acompanyades d'una dotació pressupostària. En el cas que ens ocupa, en aquests moments, en aquesta esmena, gairebé cap ve acompanyada de la seva dotació pressupostària. Per tant, posem que tenim fitxes i que tenim fitxetes i que en el cas que ens ocupa en aquests moments, que és el de la Salut, més que fitxes, tenim fitxetes.

Segona, ens presenta vostè coses com el tractament d'una legionel·losi com si fos una gran acció de Govern. I jo li dic «miri, faltaria més!», que menys en l'àmbit de salut pública que l'intent de gestió eficaç d'una legionel·losi. Jo sóc de Mataró i en va haver una fa tres estius endarrere –m'han caigut els papers, que és diferent que perdre'ls– i això és quelcom que li toca en un govern en l'àmbit de salut pública. Això no és innovador, ni és quelcom que els pugui diferenciar a vostès d'una administració anterior.

I a continuació ens fa una lectura d'una sèrie d'obres. No ho entenc. Vol que agafem els ordres del dia de les comissions de Política Social del Parlament de Catalunya i veiem quina és la llista no atesa per aquest Govern de les peticions d'alcaldes i d'ajuntaments, no només de Convergència –el PP, malauradament, en tenim pocs–,

sinó del tripartit, d'obres que no estan incloses en el pressupost d'enguany en l'àmbit de la política de salut o en l'àmbit de benestar social? Perquè li diré que la llista que vostè ens ha fet podia semblar llarga, però comparada amb la llista de demandes no ateses li asseguro que quedarà curta.

Una última qüestió, i li dic el que és important. Parla vostè de llistes d'espera i ho presenta com un cert èxit. De les tretze intervencions que estan tutelades, cinc, el temps d'espera creix. El nombre total de persones en llista d'espera creix, i el temps d'intervenció es redueix, del 4,8 al 4,6. Si això és un èxit de gestió..., escolti'm, expliqui-m'ho.

Què és el que per nosaltres són coses importants, de què no es parla en aquest pressupost i de què no ens ha parlat vostè, avui, i òbviament no ens en parla la consellera? Per què el retard a la reforma de l'ICS? Per què el retard a les agències? Com es resol la temporalitat en la qüestió de personal?

Ahir vàrem parlar de funció pública. Un tema importantíssim. Tanta fullaraca i tant d'enrenou amb el tema del finançament, però al final ha acabat tenint una quantia que modifica en poc i que és insuficient sobre les pròpies expectatives que vostès es van posar. I jo em pregunto: posem-nos en el que des del meu punt de vista és el pitjor, que és que l'Estatut, a nivell de finançament, surt. Total, el que han negociat ara, si a nivell de finançament surt, no ens valdrà per re, però ens portarà a una cosa que és el més important: fins ara, vostès han pogut amagar les seves carències només demanant i dient que tot era culpa d'altres i que nosaltres no teníem cap responsabilitat.

Si tenim el finançament que vostès han reclamat a la seva proposta d'Estatut, aquell dia haurem de posar el bisturí, mai millor dit, a les coses que veritablement són importants: la reforma de l'Administració sanitària a Catalunya, que fins ara vostès, per raons de conjuntura, d'electoralisme i de no molestar els seus, no han volgut afrontar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyora Valls, té la paraula per fer el torn de contrarèplica.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Senyor López, vostè em parla sempre de les llistes d'espera, però no em parla de la feina feta, i la feina feta s'ha incrementat en totes les intervencions quirúrgiques, i especialment en les que tenien molt més retard que les altres; també està en la Memòria, i, per tant, m'hi remeto.

Senyor Sancho, quan li dic que no llegeix, vull dir que no llegeix les memòries, eh? Jo, la literatura que vostè llegeix, em consta, i la poesia també; però ara li ho dic per les memòries que acompanyen..., aquí. (*Remor de veus.*)

Segon, el tema de..., en primer lloc, voldria excusar-me, perquè abans no he dit que la consellera havia d'estar a Madrid, urgentment, convocada avui, i que deixava precisament a la consellera Mieras com a representant

en aquest moment del Govern, aquí. Per tant, demano disculpes per no haver-ho dit jo, però que sàpiguen que és per raons que no podia canviar.

Tercer, el tema de què està passant amb els diners... Escolti, aquí encara eixuguem el dèficit anterior, eh? Aquí acumulàvem dèficit any rere any. És l'últim any i el penúltim..., són els dos pressupostos d'aquest nou Govern –que aquest encara no s'ha liquidat, i, per tant..., però es veuen les previsions bones– en què s'ha reduït, som l'autonomia amb menys dèficit en el tema de despesa farmacèutica.

Per tant, nosaltres no solament complim les previsions del programa quan... És molt fàcil dir les inversions que s'han fet i les que no s'han fet, i dir-me que no tinc temps de llegir-los la llista de telèfons.

Escolti, llegeixin-s'ho; però hi ha inversions que ja s'han fet: les de manteniment. Hi ha serveis d'urgències d'hospitals que ja estan millor que el que estaven, perquè alguns queien. Per tant, la sostenibilitat del sistema també és aguantar les parets i aguantar les urgències, perquè, si no, no podem fer res.

Diuen que no ens podem plantejar cap pregunta si no sostenim el sistema. Miri, la primera sostenibilitat era limitar la despesa supèrflua, gastar-ho bé i acabar de poder treballar amb totes les infraestructures necessàries per poder-hi posar més metges, perquè també hi puguin treballar. Per tant, es va fer, eh?, senyor López, l'auditoria; ja la va fer el Govern, i el sanejament és precisament aquest sanejament.

I un altre aspecte..., vostè diu que no ens posem al dia amb Europa. Home!, si li dic que són els primers pressupostos que s'han presentat per objectius i amb resultats..., això és posar-se al dia en com es fa l'adaptació a la normativa europea. Precisament, quan només dèiem «brindis al sol», no els podíem concretar.

Jo, com a oposició, els havia dit moltes vegades que em faltava saber els objectius per poder-los avaluar. Ara els hem posat tots amb indicadors, ens poden avaluar; evidentment que l'any que ve ens haurem d'examinar, però estan tots col·locats: indicadors en totes les partides. Vostès podran veure si ho complim o no ho complim. Nosaltres també ens examinem. Però crec que aquesta és una manera raonable d'ensenyar a la ciutadania com gastem tots els impostos.

I, finalment, ha dit unes paraules que no m'han agradat gens, senyor Sancho. Ho sento, però... (*veus de fons*) ni enganyós, ni cínic, eh? Aquí de cinisme, re. Aquí treballlem per garantir els drets dels ciutadans a la salut universal, que és el que va ser el canvi qualitatiu que l'Ernest Lluch va aconseguir a nivell de tot l'Estat espanyol.

I, per tant, d'acord; no fem miracles, però no mirem cap a una altra banda. I aquí durant vint-i-tres anys s'hi va mirar una miqueta. L'Agència de Salut Pública no s'ha aconseguit desplegar del tot, però es desplega en aquest mes..., desplegada. Per tant, vol dir que ja s'han nomenat totes les persones i que es treballa a tot el territori, però en vint-i-tres anys anteriors no s'havia desplegat. Per tant, no hem mirat cap a l'altra banda. Sabem què hem de fer; i, de cíncics, res, li ho asseguro.

(*Remor de veus.*) Potser, en el meu cas, una mica massa apassionada, però la paraula cínica, re, eh? Ni en el pressupost tampoc, perquè el pressupost també planteja els objectius que ha de complir en aquest moment històric. I, per tant, no enganya, precisament no enganya, perquè permetrà la prova, la prova dels resultats. I aquest serà un examen per a l'any que ve.

I jo crec que hi han moltes altres preguntes que, si ho vol, ja les contestaré en un altre moment perquè veig que se m'acaba el temps. Però no temi, les discussions són per aprofundir. I, en el si del Govern tripartit, quan s'aprofundeix en les coses, també s'hi acaba trobant solucions. I per a la sostenibilitat del sistema, estic segura que podrem comptar amb vostès i també amb el Partit Popular, perquè no crec que a ningú li interessi que el sistema de sanitat catalana no sigui sostenible.

Per tant, jo crec que en aquest nivell, comptarem amb vostès, i, mentrestant, hem de complir els programes que ens hem proposat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertan Arrué

Molt bé. Bona tarda a totes i a tots els companys que som aquí. Jo començaré a parlar una mica dels números d'aquest pressupost.

Per a aquest any 2006 es preveu gastar la quantitat de 7.948 milions d'euros. Si ho comparem amb el que es gastava l'any 2003, l'any en què el Govern tripartit va arribar a la gestió del Govern de la Generalitat, aquest pressupost estava situat al voltant dels sis mil milions d'euros. S'ha incrementat, en aquests tres anys, més d'un 30 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

És aquí, i no en cap altra cosa, on es veu l'esforç, on es veu la intensitat en la qual aposta, aquest Govern, per les polítiques socials. Uns sis mil milions d'euros, que cal recordar que a l'any 2003 no eren tals, eren 6.000 en despesa... Vostès en pressupostaven poc més de 5.000... (*Remor de veus.*) Després, senyor Sancho, vostè ens deia que no creia en els miracles, però en aquest pressupost els pans i els peixos, es multiplicaven, perquè d'allò que pressupostaven a allò que després realment es gastaven, hi havia un tant per cent multiplicatiu que es convertia en dèficit anual. I això ho vam treure a la llum pública uns mesos després d'accedir al Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Per tant, el primer que s'ha fet és una tasca de rigor: s'han regularitzat les xifres del pressupost de la Generalitat, s'han expandit fins a aquests 7.948,65 milions d'euros; un 9,95 per cent més que l'any passat, que s'incrementa en més de 3,3 punts per sobre el creixement del PIB nominal.

Això, en termes relatius, que sovint són més importants que no pas els termes absoluts, ens porta al fet que, per a l'any que ve, ens gastarem 1.118 euros *per capita*

enfront dels 1.021 euros *per capita* del 2005. Per sort ens apropem a les xifres que es gasten a Extremadura, per posar un exemple d'una comunitat que se sent discriminada respecte a Catalunya, que es gasta anualment 1.200 euros *per capita* a l'any. I, per sort, doncs, una comunitat, en aquest cas com la nostra, discriminada respecte a Extremadura, podrà anar-se apropant a aquestes xifres; en bona part, gràcies a la tasca de negociació que ha fet el nostre Govern a Madrid, que incrementa en 600 milions d'euros les aportacions, per a l'any 2006, del Govern de l'Estat.

Bé que és veritat que estem lluny dels 1.500 euros que es gasten a Europa en sanitat. I això ve a collació, perquè vostè ens comparava el sistema públic català amb Alemanya, amb Anglaterra, amb d'altres estats..., quan resulta que nosaltres no som un estat. És a dir, vostè compara peres amb pomes, perquè si Catalunya fóssim un estat i no tinguéssim un dèficit fiscal de 14.000 milions d'euros anual, que se'n va a les arques de Madrid, que no tornen a Catalunya i que, per tant, ens impossibilita fer una despesa *per capita* equiparable a la Unió Europea, en termes de PIB, ens gastem al voltant del 5 per cent del PIB en Salut a Catalunya, mentre que la mitjana europea està en el 6,5 per cent, i vostè parla de la sostenibilitat del sistema.

Per parlar de la sostenibilitat del sistema, primer ens hauríem d'equiparar a la despesa del sistema que hi ha a la mitjana de la Unió Europea, i llavors començar a parlar de com parlem de sostenibilitat. El que actualment posa en qüestió la sostenibilitat del sistema no és l'actual sistema nacional de Salut català, sinó que és el fet de formar part d'un sistema espanyol de Salut, que el que fa és discriminar enormement la despesa *per capita* a Catalunya.

Un altre element que considero normalment perillós, que es deriva de la seva intervenció, i són aquests xecs sanitaris, en l'educació, etcètera, que el seu líder de Partit, el senyor Artur Mas, fa poc ens plantejava. (*Remor de veus.*) Ells ho enfocaven en nom de la llibertat d'elecció. Vostès situaven el valor absolut de la llibertat d'elecció, quan vostè sap que, perquè hi hagi llibertat d'elecció, el primer que hi ha d'haver és igualtat d'oportunitats. Perquè, si no, resulta que la llibertat només és per a uns quants, resulta que aquella llibertat d'elecció només és per a aquells que l'hereten, que hereten un patrimoni o hereten una situació social que els permet aquesta llibertat.

Perquè, què passa si apliquem el concepte aquest de xecs? Doncs que ens quedem amb pocs recursos públics per invertir en els centres de salut del sistema, en les escoles públiques del sistema, ens quedem amb pocs recursos públics perquè les infraestructures públiques tinguin uns recursos adients. I, per tant, s'ha de començar a plantejar seriosament la seva proposta, que se situa en la línia més liberal que actualment hi ha dins dels models conservadors a la Unió Europea.

I respecte al que parlava el senyor López..., vostè ens deia: «Han de negociar la Llei de l'ICS entre vostès.» Doncs, òbviament, entre qui vol que la negociem? És a dir, no la negociarem amb vostès! Perquè, evidentment, llavors resultarà que la Llei de l'ICS que sortirà no és la que volem els tres grups que formem part

d'aquest Govern. Per tant, òbviament la negociarem entre nosaltres.

I un cop l'hàgim negociada entre nosaltres, la portarem a la consideració del Parlament de Catalunya, que de ben segur rebrà el suport de la seva majoria absoluta; entre altres coses, perquè hi donarem suport aquells que podem formar una majoria absoluta, que només som els tres grups que donem suport al tripartit.

El vicepresident primer

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran i Arrué

I acabo. Respecte a la transparència, vostè m'acusava, al principi de legislatura, que quan jo parlava de posar transparència en el sistema, anàvem contra el sector privat. Ara resulta que és vostè el que ens demana que parlem de la transparència i que no pot ser que determinats organismes tinguin privilegis.

Em plau anunciar-li que, en breu, sortirà un decret sobre transparència, del mateix Departament de Salut, entre els quals..., jo mateix he col·laborat en la seva redacció, i que s'aprovarà la creació de l'agència d'informació del sistema de salut, cosa que permetrà, entre altres coses, un accés més intens, més eficaç a..., en què es destinen els recursos públics d'aquest país.

Per tot això val la pena donar suport a aquest pressupost, i val la pena rebutjar aquestes esmenes a la totalitat dels dos grups conservadors que les han presentades.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau..., si us plau, té la paraula la senyora Dolors Comas d'Argemir, no la resta de diputats.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé. Jo començo anunciant el vot contrari del nostre Grup a les dues esmenes de devolució que s'han presentat abans per part de Convergència i Unió i del Partit Popular.

I vull també començar dient que la intervenció del senyor Sancho..., no diria que m'ha sorprès, però sí que vull indicar que ha canviat el to. Ha canviat el to d'altres ocasions, perquè estic acostumada –estem acostumats– a sentir, en aquest Parlament, unes intervencions molt més matisades, molt més..., per tant, introduint

tota una sèrie de valoracions en què, clar, no tot és blanc o negre, sinó que hi han molts matisos diferents.

I avui ens ha fet un discurs en què..., miri, ha arribat a demanar eleccions anticipades... (*veus de fons*), catàstrofisme total amb aquests pressupostos..., els ha qualificat d'inflats i enganyosos, amb alta dosi de cinisme –paraules seves. Miri, sap què vol dir tot això? Enveja! (*Rialles.*) Sí, doncs sí, perquè són uns pressupostos que, la veritat... (*Remor de veus.*) Molta enveja... Doncs sí –doncs sí–, perquè, com que no es poden ficar en qüestions fonamentals, malgrat que han fet el discurs en el temps que els ha correspost, doncs, escoltin..., punyetera enveja! És el tipus de pressupost que els hauria agradat fer, a vostès, i no van fer.

I, respecte al senyor López, no m'ha sorprès la seva intervenció, perquè sempre, diguéssim, les fa del mateix tipus, eh? Comença fent gala d'humilitat i després ho menysprea tot, la qual cosa és ben arrogant. Per tant, poca humilitat, molta arrogància i, en tot cas, poc anar a fons de les qüestions que estan en aquest pressupost.

En definitiva, com que el temps que tinc és breu, vull fer esment, en tot cas, a dos aspectes. El tema de les inversions, que han citat tots dos diputats, el senyor Sancho i el senyor López. Home, 229 milions d'euros d'inversió, ho diem amb antigues pessetes? 21.500 milions de pessetes en inversió i els sembla menyspreable, els sembla poc? Home, jo he portat una gràfica perquè vegem com s'ha incrementat el capítol d'inversions en sanitat. No sé si es veurà bé, però és aquesta, eh? (*L'oradora mostra un gràfic.*) Des de l'any 98, el rècord en poques inversions, governava Convergència i Unió amb el suport del Partit Popular. Des de l'any 98, 75,9 milions d'euros. Es comença a apujar significativament quan entra el Govern del tripartit, i la corba puja significativament cap amunt.

Home, passar en vuit anys de 75,9 milions d'euros a 229 milions d'euros, digui'm si no és un canvi significatiu, un canvi a millor, un canvi a més, un canvi per fer front a les infraestructures sanitàries que necessita el país, que implicarà construir seixanta nous centres d'atenció primària, cinc nous hospitals, tres centres de salut mental, cinc centres sociosanitaris, que implicarà fer reformes i millores a vuitanta-un hospitals –a vuitanta-un hospitals–, a seixanta-vuit centres d'atenció primària, a tres centres de salut mental. Bé, doncs, si això no és interessant en aquest pressupost, doncs, és clar, tota la resta els deu semblar poca cosa. Si això els sembla poc, tota la resta poca cosa. Però, és clar, al costat del que feien vostès, doncs, realment el que vostès feien ja devia ser nimi, eh?, ja ni poder-se considerar.

I, en tot cas, un altre element important, també. Nosaltres entenem, i ho hem dit en diferents ocasions, que va ser un encert per part de la consellera de Salut generar un debat sobre el finançament de la sanitat que ha tingut els seus resultats. I els resultats són els 646 milions d'euros que han arribat de més en aquest pressupost, siguin com siguin, i el resultat és, en definitiva, que s'ha reconegut per part de l'Estat que cal comprometre's en el finançament de la sanitat i que aquesta requereix un finançament específic. I, per tant, aquestes consideracions són ja un avenç.

Res més, ja he anunciat el vot en contra de les dues intervencions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. (*El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.*) No, senyor Sancho. Crec no hi ha torn..., a al·lusions ni a contradiccions. (*Remor de veus.*) Ho lamento.

Gràcies.

Passem al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyora consellera, senyor conseller, senyores i senyors diputats. Em correspon defensar, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena a la totalitat dels pressupostos per al 2006 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de les seves entitats i empreses vinculades. Resulta profundament decebedor haver de constatar un cop més la manca de capacitat de resposta del Departament i del mateix Govern davant la crisi, en alguns casos greu, que pateixen molts sectors agraris i el sector pesquer, que en el context de la situació en què ens trobem, després dels crits d'alerta que s'han llançat de totes bandes, dels pagesos, dels pescadors, de les seves organitzacions professionals, del mateixos grups de l'oposició, que en aquesta situació el Govern s'entesti a amagar el cap sota l'ala i presenti uns pressupostos per a l'any vinent de pura continuïtat amb els d'enguany, com si aquí no passés res, ens sembla, a part d'una manifestació de ceguesa política, una falta de sensibilitat deploable.

(*El president s'incorpora al seu lloc.*)

Perquè més enllà de les paraules, més enllà dels discursos, aquests pressupostos què mostren? Mostren d'una manera molt crua la realitat d'un departament que no té ni la voluntat política, ni l'empenta, ni posa el treball que cal per afrontar de veritat els problemes del sector. No planta cara ni als problemes conjunturals ni als estructurals, i es limita a anar fent.

Jo em faig càrrec que el conseller Siurana i el seu equip els hagi resultat molt difícil negociar aquests pressupostos. Un conseller a la corda fluixa, moralment cessat, no està en les millors condicions polítiques ni psicològiques de negociar res. Però això, que humanament és comprensible, políticament no eximeix de cap responsabilitat. Per damunt de les velleïtats per la situació personal, hi ha el deure de servir els interessos col·lectius que es tenen encomanats, i en aquest cas els del sector agrari i pesquer.

I des d'aquest punt de vista, aquests pressupostos, conseller, són inadmissibles. Si surten aprovats del Parlament, tal com hi han entrat, que és que molt ens temem que previsiblement passarà, vostès hauran donat definitivament l'esquena al sector agrari, al sector pesquer i al món rural. I si a algú encara li quedava la més remota esperança que les coses podrien millorar, aleshores

res l'haurà perdut i s'haurà convençut que amb el seu Govern ja no hi ha res a fer. Vostès que eren tan forts fent d'oposició, estan resultant molt, molt fluixos a l'hora de governar.

El conseller Siurana deia el passat 6 d'octubre, en resposta a la interpellació que vaig fer-li en nom del nostre Grup sobre la situació del sector..., diu: «El problema que tenim és estructural, i és un problema greu en el país. Hem heretat un problema greu.» Sobretot no ens descuidem mai de l'herència, no? Repassin tots els conseller d'Agricultura i repassin el que han fet pel país. L'acusació que els governs de Convergència i Unió al llarg dels anys només han fet política de pedaços i de curta volada i l'afirmació que ara sí que s'ha començat a fer política agrària de veritat ha estat una constant.

Aquesta crítica va assolir el que podríem anomenar el seu clímax, i és lògic que sigui així, quan en el debat de política general el president Maragall –que, per cert, en la seva primera intervenció no es va referir per a res al sector agrari i al món rural– va dir en la rèplica a la intervenció del president del nostre Grup, el senyor Artur Mas –que sí que en va parlar–, va dir: «No facin demagogia sobre l'agricultura, per l'amor de Déu!, no la facin.» I a continuació va fer així: «La primera vegada que s'ha fet un intent, jo crec que seriós i ben enfocad, de canviar la dinàmica de l'agricultura ha sigut en aquests dos anys, sobre la base dels contractes d'explotació.» Home, per l'amor de Déu! Deixant de banda l'aspecte inevitablement còmic de la situació que es produeix, quan algú que assenyala amb tant de dramatisme la palla a l'ull de l'altre no s'adona de com de grossa és la biga que porta al propi, dues consideracions al voltant del contracte territorial d'explotació. Primera, haurien de començar a superar aquesta amnèsia selectiva que tenen i de tant en tant, encara que només sigui de tant en tant, recordar que el contracte territorial d'explotació és un mandat de la Llei d'orientació agrària impulsada pel Govern de Convergència i Unió i aprovada per unanimitat de tots els grups de la cambra la passada legislatura.

Segona, posats a parlar amb un cert rigor del contracte territorial d'explotació, i si consideren que és el primer intent seriós de canviar la dinàmica de l'agricultura catalana, vostès creuen que això és compatible amb destinar-hi menys de l'1 per cent del pressupost del Departament? Vostès de veritat pensen canviar la dinàmica de l'agricultura d'aquest país amb menys de l'1 per cent del pressupost del Departament? Són conscients que amb el que han pressupostat no en tenen ni per atendre els poc més de sis-cents expedients inscrits en el pla pilot? Com pensen aleshores estendre-ho al sistema i ampliar-lo? Qui volen que se'ls prengui seriosament si fan un discurs que està a les antípodes d'allò que practiquen?

Aquests pressupostos han merescut, i a tots vostès els consta, el rebuig unànime de les organitzacions professionals. Perquè no donen resposta als problemes reals i per la contradicció contínua que palesen entre el que vostès diuen i el que després fan. Els en posaré uns quants exemples. Afirment que volen potenciar l'empresa familiar agrària. Molt bé, és un objectiu que compar-

tim tots els grups de la cambra. Vostès creuen que és potenciar l'empresa familiar agrària dotar la partida de plans de millora i incorporació de joves amb una quantitat que ben just permetrà atendre les peticions que no van aprovar a la convocatòria anterior i, per tant, enguany serà com si no hi hagués convocatòria? És aquesta la manera que pensen i que tenen de potenciar l'empresa familiar agrària?

Pla de cooperatives, conseller. En la seva compareixença a la Comissió d'Agricultura, el 5 de febrer de l'any passat, va anunciar un nou pla de modernització del cooperativisme agrari. Encara l'esperem. Els acords del Tinell parlaven de fer un veritable Pla, com si els que s'havien fet fins aleshores haguessin sigut per riure. Estem ja debaten els tercers pressupostos del seu mandat, i del nou pla encara no se n'ha vist res, no en tenim un esborrany, ni una proposta, ni un euro. L'únic que pressuposten és la plurianualitat a què els obliga el Pla anterior del Govern de Convergència i Unió. Les cooperatives catalanes potser no ho diuen, però deuen pensar que de moment sort en tenen dels plans, entre cometes, «virtuals» del Govern de Convergència i Unió, que, ara com ara, semblen ser bastant més sòlids i consistents que els suposats plans veritables del tripartit.

Fruita dolça. ¿Com pensen afrontar el Pla de reconversió varietal de la fruita dolça –que, per cert, té dos anys de retard– amb 2 milions d'euros, si a la memòria del mateix pressupost preveu incloure 1.500 hectàrees per al 2006 i, amb els mòduls d'inversió que vostès mateixos calculen i amb els percentatges d'ajut, quedaran per sota la meitat dels ajuts compromesos? Com pensen afrontar-ho?

Pla de la vinya i el vi. Vostès recorden la Resolució 96/VII d'aquest Parlament sobre l'elaboració d'un Pla sectorial vitivinícola? Va ser aprovada el 29 de juny de l'any passat. Saben què diu l'apartat b d'aquesta Resolució? Els faré de memòria. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a elaborar en el termini de nou mesos –estem parlant del 29 de juny del 2004–, per mitjà del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i juntament amb l'Institut Català de la Vinya i el Vi, un pla sectorial vitivinícola de Catalunya que asseguri la viabilitat de les explotacions vitícoles i de les empreses elaboradores i embotelladores de vi a Catalunya, tenint en compte l'evolució dels mercats.»

Deixant de banda la consideració de si el Govern va complir o no el mandat d'aquest Parlament, i va lliurar en temps i forma un pla sectorial..., que és un debat que els membres de la Comissió d'Agricultura deuen recordar que vam tenir, i ja saben que els grups de l'oposició, tot el sector, creiem que no s'havia presentat el Pla com a tal, però vostès, doncs, contra tota evidència van votar majoritàriament que sí, no? Molt bé. Ens podrien dir ara on són les dotacions pressupostàries per atendre les mesures que suposadament es preveïen en el suposat Pla? Perquè nosaltres i la gent del sector, per més que ens hi hem esforçat, no hem sigut capaços de trobar-hi ni un sol euro.

Sector pesquer. El pressupost de pesca és insuficient per donar resposta a la crisi conjuntural i estructural del sector pesquer i no permetrà complir ni amb la Moció que encara no fa quinze dies es va aprovar en aquest

Parlament, en el sentit de fer una política d'ajuts que permetés afrontar, a part dels problemes conjunturals derivats de l'apujada del gasoil, els problemes estructurals del sector, sobretot perseguint la sostenibilitat.

Mirin, podria seguir posant exemples, podria parlar dels ajuts per a la sequera, per la puja del preu del gasoil, que no han previst, dels plans sectorials de l'aviaram o del porcí, que tampoc han previst, però em sembla que amb aquesta llista és suficient.

Ara, hi ha un incompliment que considerem especialment greu perquè és d'una naturalesa diferent i no puc deixar d'assenyalar-lo. Vostès, que a cada moment ens recorden que són molt progressistes, i d'esquerres, i que tenen les polítiques socials al capdamunt de l'agenda, el que de veritat demostren tenir en determinades coses és el cor de pedra. A part d'incomplir de manera flagrant la Llei, juguen amb els sentiments i les expectatives de la gent més fràgil, per utilitzar l'expressió del president Maragall.

La disposició addicional quinzena de la Llei de pressupostos del 2005, que vostès van aprovar, diu literalment: «Programa d'ajuts per fomentar plans de pensions entre la pagesia. El Govern ha d'establir un programa d'ajuts per fomentar plans de pensions entre la pagesia, per complementar les pensions de jubilació d'aquest col·lectiu.» El Departament –vostè mateix– ha anunciat repetidament, a bombo i platerets, la posada en marxa d'aquest Pla, que va ser rebut amb la natural alegria per part dels possibles beneficiaris. Saben quant pressuposten per fer front a aquest mandat legal i a aquest compromís polític? Ni un sol euro, zero euros. Vostès mateixos posin el qualificatiu que creguin que mereix aquesta mena de comportament. Ja els anuncio ara que la primera mesura que aplicarà el proper Govern de Convergència i Unió serà la posada en marxa d'aquest programa d'ajuts.

Vaig acabant. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es troba en aquests moments en un atzucac, està en una de les pitjors situacions que es poden donar, enmig d'un govern de clara orientació metropolitana, d'un govern que practica una política objectiva de desequilibri territorial, amb un titular políticament molt feble i que ha perdut la credibilitat davant del sector. En aquestes condicions, no és estrany que passi el que passa, que estiguin molt lluny de complir el seu compromís de doblar el pressupost en una legislatura i que hagin frenat en sec el ritme de creixement del pes relatiu dels pressupostos del Departament en relació amb els del conjunt de la Generalitat que s'havia produït de forma clara en el període 99-2003. Si haguessin seguit aquesta progressió, si complissin el seu propi compromís i tinguessin la visió i la voluntat política de fer-ho, podrien atendre el que el sector els reclama i el que necessita.

Només amb algunes de les raons que he exposat n'hi hauria prou per demanar la devolució d'aquests pressupostos al Govern. Si les prenem totes en conjunt i hi afegim les que no he esmentat, perquè no calia, tampoc, em fa l'efecte, la conclusió és evident: els responsables del Departament mai haurien d'haver acceptat uns pressupostos que no donen cap resposta efectiva als reptes

del sector agrari i pesquer i que estan en clara contradicció amb el seu propi discurs.

Però si el Govern no ha complert amb el seu deure, els grups de la majoria encara poden fer-ho. Tenen la potestat, tenen la capacitat i l'obligació de fer-ho complir. No hi comptem pas, que ho facin, però, sigui com sigui, serà la seva responsabilitat, la de tots i cadascun dels grups que donen suport al Govern, i la de ningú més.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, em plau fer ús de la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, per presentar l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de les seues empreses connexes.

A l'igual que comentem lo ràpid pas del temps, també sembla que fos ahir que comentàvem los pressupostos del 2004 i del 2005, perquè, com tots vostès deuen recordar, los vam debatre en lo termini de cinc mesos tots dos. I és curiós que els compromisos assumits pel Govern al pressupost del 2004, que van dir que se solucionarien a l'actual pressupost del 2005..., no es dona la solució ni a la proposta dels pressupostos del 2006. És a dir, aquelles paraules textuais del portaveu del Grup Parlamentari Socialista, que deia: «Aquest país canviarà, que aquest canvi comença i comença també a plasmar-se des de l'estiu, però ara ho continuarem fent i ho ampliarem, encara que els grups polítics parlamentaris de l'oposició, que és la seua responsabilitat, presenten esmenes a la totalitat o posen pals a les rodes»...

Bé, no sé quins pals a les rodes hi posem. Sí que és veritat que tornem a presentar esmenes a la totalitat, i, per descomptat, sota la nostra responsabilitat, perquè creiem que les nostres propostes serien les més idònies per al sector. O és que amb les seues polítiques han solucionat i millorat lo sector agrari, ramader i pesquer de Catalunya? Pel que es veu, i amb intencions dels sectors afectats de continuar presentant manifestacions, crec que la seua política no podem dir que funciona molt bé ni que els ciutadans els donen la plena confiança.

Per tercer cop des del govern del tripartit, diríem que estem al davant d'uns pressupostos continuistes que no aporten cap novetat i que no poden complir els compromisos assumits; per cert, insuficients per fer front als projectes que estan pendants i les expectatives que s'han generat.

Cal reconèixer que passar d'un pressupost de 277,67 milions d'euros a 318,87 milions d'euros és positiu, però amb un sector tan necessitat com és l'agricultura, la ramaderia i la pesca, que podríem dir que són los més castigats pels pressupostos any rere any, torna a ser una vegada més insuficient, la destinació a aquests pressupostos.

Hem de tenir en compte que des de principis del govern del tripartit tots tres sectors han estat manifestant la seua preocupació per la viabilitat del seu negoci i s'han expressat a través de les seues agrupacions o manifestacions al carrer. Però la resposta del Govern, a part de molt bona voluntat i molt bones intencions, no porta a terme la solució definitiva. I per descomptat que els pressupostos del 2006, a pesar d'aquest augment d'un 15 per cent, tornen a ser insuficients, perquè sona molt bé, el 15 per cent d'augment, però un augment al damunt d'un pressupost baix no té cap incidència al sector. I aquest és el cas dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya al sector agrícola, ramader i pesquer.

Si tenim en compte que una part important del pressupost es destina als regadius, queden molt pocs recursos per a la resta d'obligacions pressupostàries. Per tant, estem molt d'acord en l'increment de la despesa al sector de sanitat i l'ensenyament per millorar les despeses socials, però hem de tenir en compte que des de les explotacions agràries i ramaderes es duen a terme unes gestions mediambientals imprescindibles al territori, i aquestes accions s'han de compensar i no s'han de carregar sempre al damunt dels pagesos.

Segons manifestacions del senyor conseller el primer any dels pressupostos, no es podien atendre les demandes per la caòtica situació que els havia deixat l'anterior Govern, però ara no se'ns dona cap motiu pel qual no s'incrementa el pressupost necessari.

I, parlant de polítiques socials, a part que el senyor conseller ahir no va fer esment en cap moment del sector agrari, ramader i pesquer, què passa amb la Llei 11/2004, de 27 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per establir un programa d'ajuts per fomentar plans de pensions entre la pagesia? És que la política social no afecta els pagesos i per aquest motiu no se'ls dota de la corresponent partida pressupostària?

Tenint en compte que és el tercer pressupost que presenta aquest Govern tripartit i que al llarg dels últims dos anys no s'han complert els pactes i compromisos assumits amb el sector agrícola, ramader i pesquer, creuen vostès que amb la dotació prevista per a l'any 2006 podran donar resposta a la proposta d'impulsar la competitivitat i la qualitat del sector agroalimentari? Podran amb aquest pressupost complir els seus compromisos de garantir la producció d'aliments segurs, de qualitat, respectuosos amb el medi ambient, de manera eficient i d'acord amb les exigències del consumidor, mitjançant l'existència de controls efectius? Podran donar resposta a l'aposta per l'equilibri territorial i la sostenibilitat mitjançant la consolidació i la potenciació de la presència de la pagesia en el territori i la millora de la seua relació amb la resta de la societat i establir un catàleg de classificació d'espais d'especial interès agrari? Com definiran i classificaran les explotacions prioritàries per assegurar la continuïtat de l'activitat agrària com a factor de la millora de l'equilibri territorial? Milloraran la inserció de l'activitat agrària en la gestió del territori amb l'establiment de programes específics en infraestructures rurals? Estan disposats a dissenyar una nova administració agrària i dotar-la del suport financer

apropiat? Estan disposats a avançar en la delimitació i ampliació de les mesures que contribueixen a l'enfortiment del món rural català? Pensen establir un autèntic programa de sanitat per a animals amb unificació de criteris i atenció especial a la prevenció? Com consolidaran l'Administració agrària com a administració de serveis i participativa aprofitant les oportunitats que la PAC i la seua reforma ofereixen per engegar una veritable política agrària catalana? Potenciaran la recerca, el desenvolupament i la transferència tecnològica a través de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries i les universitats? Amb quins recursos donaran un impuls al Pla d'agricultura ecològica? Com pensen donar una aplicació estricta de les directrius europees pel que fa als productes transgènics? Com impulsaran l'aprofitament d'aigües residuals per a l'ús agrícola?

I, parlant d'aigües, el pressupost del Departament de Medi Ambient se proposa l'aplicació d'un impost sobre la tarifa de l'aigua que, a primera vista, sembla que sigui il·legal, però, en principi, grava els regants de la conca de la Tordera. Suposo que és la nova política de l'aigua i es basa en una contribució especial per pagar la dessaladora del Maresme, fins i tot en el cas que els regants de la conca de la Tordera no es beneficien directament d'aquestes infraestructures.

Realment, estan disposats i és la seua voluntat consolidar l'empresa familiar agrària, també consolidant les explotacions familiars sobre una base d'una empresa familiar agrària moderna, competitiva i diversificada? Com pensen donar prioritat i impulsar accions destinades a la incorporació de la dona al món rural, amb línies d'actuació que facilitin les iniciatives empresarials d'autoocupació, associació o agrupació?

Bé, en les intervencions que es van produir tant de l'honorable conseller com dels grups parlamentaris que donen recolzament al Govern, en cap, excepte en la de l'illustre diputat senyor Boada, d'Iniciativa per Catalunya Verds, es va fer esment al sector agrari, ramader i pesquer. I el senyor Boada es va limitar a dir que era un sector minoritari, però que s'havia de tenir en compte. Per tant, valorava molt positivament la posada en marxa dels contractes globals d'explotació. Estem totalment d'acord amb ell. En lo que sí que discrepem és que amb una dotació de 2,53 milions d'euros es puga donar resposta als més de sis-cents inscrits al pla pilot posat en marxa enguany. Per tant, és un altre exemple clar de l'incompliment dels compromisos assumits pel Govern, compromisos com són el Pla sectorial de la vinya, que, a pesar de la resolució 96/7, del Parlament de Catalunya, a través de la qual s'han elaborat les bases de l'esmentat Pla, no disposa de partida pressupostària, a l'igual que és insuficient l'increment del 9,5 per cent destinat a l'Incavi.

I si canviem de sector i passem a la pesca, tenen ja una proposta per assolir un creixement modern i sostenible del sector pesquer? Realment, és el seu interès potenciar el Centre Nacional d'Aqüicultura i l'Escola Nàuticopesquera? Com pensen impulsar, a partir de polítiques consensuades amb tots els sectors afectats, les vedes o aturades biològiques per tal de facilitar la regeneració de la fauna marina? Com incorporaran les conreries en el procés de comercialització?

Com vostès deuen recordar, tots aquests llistats d'iniciatives que els he esmentat i que ja feien referència als anteriors pressupostos són les propostes pactades pel tripartit, de què van adquirir compromís del seu compliment amb els pagesos, ramaders i pescadors, i es continua esperant una resposta a la seua posada en marxa, i, a pesar de continuar treballant en l'elaboració i posada en vigor d'algunes, tornem un altre cop a disposar de la presentació d'un pressupost insuficient per fer front a tots aquests compromisos.

Hem de recordar que a altres iniciatives presentades per grups parlamentaris de l'oposició tampoc se'ls ha donat sortida o se'ls ha dotat de partida pressupostària, i ara no faré un recordatori de totes, perquè vostès ja en són conscients.

Si escoltem la veu del sector en la seua anàlisi del pressupost, ja s'hi detecta un rebuig i avalen la nostra postura de l'esmena a la totalitat, perquè se senten, una vegada més, marginats i el consideren insuficient.

Amb aquest pressupost vostès no donen sortida a la demanda del sector en lo que fa referència als recursos per als plans de millora; no doten..., de suficient partida pressupostària per a la incorporació de jòvens, que, com vostès saben, lo 2003 es van tramitar 711 expedients i el 2004 solament 50. I aquesta és la demostració més clara que el jove no creu en el sector i desconfia de la gestió de l'Administració.

També és insuficient la dotació per als plans sectorials de la vinya i la fruita. Es té previst la reconversió de 1.500 hectàrees en reconversió per a l'any 2006 i la dotació pressupostària és de 2 milions d'euros. Com poden complir els compromisos de l'acord de la taula sectorial de la fruita dolça?, a part de ser un dels temes més reivindicats pel sector, i esperen les autoritzacions per començar les plantacions.

Al llarg dels últims mesos se celebra, crec que amb molt d'èxit, lo Congrés del Món Rural de Catalunya 2006. Un dels temes ja debatuts és l'associacionisme agrari i rural i el seu paper en la vertebració socioeconòmica, tema que es considera important i cal potenciar. Però, després d'una bona voluntat, no es preveu tampoc en este cas la dotació pressupostària.

Com no podem oblidar la situació per què passa lo sector agrícola i pesquer per l'increment del gasoil. Els preus dels productes agrícoles, ramaders o pesquers al llarg dels últims dos anys no han sofert cap tipus de variació. Veiem com la fruita, les verdures, lo raïm, el vi o altres productes no només han mantingut lo preu, sinó que en ocasions han baixat. Per tant, estem en una situació que necessita una acció urgent del Govern, i veiem com el problema no s'aborda. El mateix passa en lo sector pesquer, en què es produïx una regulació de treball per què es reduïxen los llocs de treball, ja que el 35 per cent dels costos de les embarcacions les han de destinar a la compra del combustible. I vostès em deuran dir que això depèn del Govern central i que vostès ja fan les gestions oportunes, però els diré que no és suficient, ja que avui lo Govern de Catalunya i el central és el mateix. Per tant, tenen el 100 per cent de la responsabilitat.

El Grup Parlamentari Popular de Catalunya, per tot l'esmentat, hem presentat l'esmena a la totalitat i demanem la devolució dels pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors i senyores diputades, abans de tot, agrair la presència en aquest debat de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el senyor Antoni Siurana.

Miri, senyor Bertomeu, jo estic d'acord en dues afirmacions seves, que li agraeixo, que vostè ha comentat des d'aquest faristol. Primer, que el pressupost del DARP augmenta, però jo també destacaria que augmenta per damunt de la mitjana del pressupost de la Generalitat. I també estic d'acord –i el nostre Grup Parlamentari abans ho comentàvem a l'escó– que portem a vegades una mica de retard, però portem vint-i-tres anys de retard per culpa dels governs de Convergència i Unió.

I, senyor Ballabriga, vostè sempre em recorda a la Comissió que el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, el Grup Parlamentari majoritari que dona suport al Govern..., la nostra tasca a vegades era de fer o de ser l'oposició de l'oposició, i jo hi estic d'acord; a vegades m'hi obliga per les seves exposicions. Quan diu que si tenim el cor de pedra..., jo li recordo –i vostè era director general a la passada legislatura– que quan hi havia greus crisis al sector teníem tots els grups parlamentaris de la cambra al seu costat, i que mai hem anat d'incendiari pel territori, com vostès han fet, i tenim tota la sensibilitat. (*Remor de veus.*) Primer, no tenim el cor de pedra, perquè el tenim a l'esquerra, perquè nosaltres som d'esquerres, i després, mai generem expectatives, tot el contrari: nosaltres solucionem les expectatives que vostès han generat pel territori. No li vull recordar qui està pagant el Pla de recuperació i el Pla de xoc de les oliveres per les gelades del 2001; els està pagant aquest Govern catalanista i d'esquerres, precisament per no traïr la sensibilitat de molta gent del territori. (*Persisteix la remor de veus.*)

Però, a part que és legítim que jo en aquest torn faci d'oposició de l'oposició, perquè em correspon posicionar-me en contra de les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sí que m'agradaria constatar en tota la cambra un model agrari de Catalunya.

Hem dit a bastament des d'aquest faristol o en la Comissió o en els debats que hem tingut que coexisteixen diferents agricultors al nostre territori: grans, petits, extensius, intensius, integrats també en la cadena de producció, o a vegades no, tenim agricultors i ramaders de muntanya i també de les valls. És una realitat agrària que coexisteixin tants models com explotacions i empresaris agraris. És per això que el pressupost que

presenta l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca intenta establir una estratègia equilibrada per atendre les necessitats, en el marc dels recursos disponibles.

Permeti'm, molt honorable president del Parlament, que repeteixi les paraules que va dir l'honorable conseller en la Comissió d'Agricultura el passat dia 22 de desembre: «Voldria ara» –conseller *dixit*– «en aquest moment recordar els quatre objectius estratègics que vaig presentar en el moment de fer-me càrrec de la conselleria. És a dir, primer, una nova administració agrària; segon, millorar la competitivitat del sector; tercer, garantir la sostenibilitat del territori agrari, i quart, assolir un creixement modèlic i sostenible del sector pesquer.» Nosaltres considerem que tant la Llei de pressupostos que vam presentar l'any passat, el 2005, com la que ara estem debatent fan justa mesura a aquestes línies estratègiques presentades pel conseller.

Per tant, cal un exercici d'elecció d'estratègies que s'orientin també a l'interès general i que no facin, com abans feien, la perdigonada per a tot el sector. I també, en paral·lel, un exercici difícil –i ho va comentar el nostre portaveu al debat de política general, pobre del conseller d'Agricultura que no sàpiga dir «no»– de prioritització de les mesures per tal d'assolir una plena eficiència en la gestió dels recursos que hi són assignats. Cal també, senyors i senyores diputades, en paral·lel, disposar dels recursos necessaris per consolidar aquelles iniciatives que permetin reorientar la política agrària en el nostre país, amb objectius de desenvolupament rural, i també de creació del capital públic, tant en recerca com en infraestructures, per garantir un desenvolupament futur equilibrat per al nostre camp, i també, a la vegada, per a la nostra societat.

Per tot això, cal comprendre que la proposta del pressupost que presenta el DARP fa quatre eixos. Primer, com a esforç que fa tot el Govern de Catalunya per complir la seva voluntat d'afavorir la construcció d'una societat equilibrada, no com s'ha dit aquí per part dels portaveus de Convergència i Unió i per part del portaveu del Partit Popular, una societat equilibrada entre el món rural i el món urbà, o, si es prefereix, entre la Catalunya més densa i la Catalunya menys densa, i especialment –després ho comentaré, més endavant– pel que fa a la seva despesa productiva, la que genera riquesa i soluciona els problemes estructurals que té el nostre món agrari. I és per tot això que les assignacions que en el Departament creixen per sobre de la mitjana del pressupost recullen tota aquesta base productiva i tota aquesta importància que li dona tota l'acció conjunta del Govern de Catalunya.

En segon lloc, perquè en l'assignació dels crèdits entre les diferents orientacions possibles el DARP ha fet una elecció, ha fet política –perquè política no és a tot que sí, sinó que és prendre decisions–, ha fet una elecció en què preval la despesa productiva respecte a la despesa comuna. Això sí que és un fet diferencial entre un govern com abans he comentat, de perdigonada, o un govern que volia accontentar el sector i un govern que vol resoldre els problemes estructurals, i també els conjunturals, del nostre món rural. És per tot això que creix la dotació per a infraestructures i

millors dels recursos que han d'activar la connexió als sectors transformadors.

Tercer, el DARP, al mateix temps, introdueix en la seva estratègia pressupostària criteris de prioritització i d'elecció de les seves actuacions, que no exposaré perquè la Llei de pressupostos, que està penjada a la web i que tots els diputats i diputades tenen, està a bastament desenvolupada.

Quart, el DARP, amb els recursos disponibles, impulsarà les següents mesures. Completar els avals, com bé s'ha comentat aquí, per impulsar l'experiència pilot del contracte global d'explotació, que ha de permetre, sobretot, disposar d'elements de referència per orientar el treball de planificació del PDR 2007-2013, que actuarà de manera decisiva en la configuració de la intervenció futura en l'àmbit de les infraestructures, ja no tan sols de caràcter productiu, sinó també de caràcter de benestar social en les zones rurals. Per tot això, per fer-ho possible, el DARP augmenta la partida disponible per a l'impuls de la prova pilot, que ja estava pressupostada l'any 2005, més de mig milió d'euros de més respecte al 2005.

Continuarà treballant també el DARP en la consolidació de les infraestructures productives, com ara els programes de regadius, que creixen en termes absoluts en prop de 17 milions d'euros. Aquest fet, en paral·lel amb el compromís –que bé ha expressat reiterades vegades el mateix conseller– d'aprofundir en el nou marc ambiental per a l'acció de l'agricultura en el territori.

Continuarà treballant en el suport a la modernització de les explotacions, activitat a la qual es dedicaran 2,5 milions d'euros més que l'any anterior. Destaca en aquest punt la importància i necessitat d'anar prioritant en la tipologia de les explotacions que s'han de beneficiar de les mesures de suport, per aconseguir una progressió cap a estadis on les explotacions siguin viables econòmicament a partir de la seva activitat.

Aquest pressupost també impulsa una política de foment sectorial, en què destaquen les previsions per a la fruita i per al vi. Per a les primeres es preveu una dotació extraordinària de més de 2 milions d'euros amb què dotar amb recursos propis el Programa de modernització de les explotacions, que ha de permetre, senyor Ballabriga, trencar la tendència negativa en la rendibilitat d'algun sector de la producció de la fruita.

Després –i això és el nostre parer, segons el Grup Parlamentari–, aquest pressupost continua millorant les dotacions per a la creació de capital humà i per a la millora en les dotacions d'I+D+R que hi ha al sector. Per aquest motiu incrementa l'aportació directa a l'IRTA en prop de 2 milions d'euros, a més d'incorporar entre els crèdits successius per a la contractació d'estudis els recursos necessaris per aprofundir en els treballs de recerca i de suport a les àrees de gestió tecnicoeconòmica de les explotacions.

Després, en aquest pressupost nosaltres considerem que el DARP, des d'una clara perspectiva de potenciació de la incorporació dels productes agraris, ramaders i pesquers a la cadena de valor, i també a la cadena de qualitat, continuarà impulsant la millora de l'agroindústria amb una dotació addicional de 5 milions d'euros, per tal de permetre una clara projecció transformadora que

diversifiqui les possibilitats de treball de les nostres explotacions.

També en aquest pressupost, el DARP millora la dotació dels recursos per fomentar les assegurances en prop de 2 milions d'euros de més respecte al pressupost del 2005, ja que aquesta és l'única via possible per minorar els impactes negatius dels danys naturals –i aprofito per reclamar una proposició no de llei que teníem pendent de signar tots els grups parlamentaris–, i especialment si atenem que aquesta climatologia infligeix una greu pèrdua econòmica al nostre sector.

Finalment, cal destacar que el pressupost del DARP manté la dedicació d'una part important de recursos a la transformació de la seva pròpia estructura, com bé va comentar als objectius l'honorable conseller, per tal de tendir a ser una administració de suport a la competitivitat i al desenvolupament integral i sostenible respecte a l'Administració que teníem en el passat, una administració que simplement estava concebuda per donar línies d'ajut o per fer aquesta política de la perdigona-da que abans comentava l'honorable conseller.

És per tot això que el nostre Grup Parlamentari refusa les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Popular de Catalunya i per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Gràcies, honorable president, molt honorable president del Parlament, honorable conseller, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

El senyor Ballabriga pot fer la rèplica.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats... Senyor Jaime, vostè ha fet, ha llançat tota una sèrie de missatges en resposta al que jo li he comentat, o a les argumentacions que he donat, però de fet vostè no ha refutat cap ni una de les afirmacions que jo he fet –cap ni una de les afirmacions que jo he fet.

És a dir, he vist que l'ha afectat el fet que li digués que en certes ocasions, doncs, vostès semblava que tenien el cor de pedra. Jo parlava d'un cas en concret i molt precís; parlava que el que no es pot fer és incomplir una llei que estableix uns complements de pensió de jubilació per a les persones afectades per aquesta situació, declarar-lo a bombo i platerets i després d'això no fer-ne res, i a l'hora de portar-ho a la pràctica, és a dir, a l'hora de, aquest compromís, portar-lo a la realitat, que és quan vénen els pressupostos d'enguany, aquí, en aquesta partida, no preveure-hi, no posar-hi ni un sol euro. Em referia a aquest cas concret. Vostè, això, qualifiqui-ho com vulgui, però aquesta és la realitat, no?

Em parlava que..., he entès, m'ha semblat entendre que nosaltres ens dedicàvem a fer una política incendiària en el territori, m'ha semblat entendre que deia això. Escolti, vostè no sé si parla o no parla amb la gent del sector. Parli-hi; és a dir, parli amb les organitzacions professionals, parli amb les cooperatives, parli amb la gent del territori, parli amb els pescadors, parli-hi, llegeixi la premsa, vegi els diaris, i veurà si el sector,

doncs, està o no està profundament decebut amb la política del Departament d'Agricultura. I, escolti, no s'equivoqui: nosaltres no tenim tant poder per provocar aquesta mobilització general que es produeix; estigui'n absolutament segur.

Vostès parlen de la política de perdigonada i que ara sí que estan treballant amb objectius estratègics. Però jo li he dit, i li ho repeteixo, que el nostre desacord no està pas en el terreny d'allò que diuen: és en el terreny d'allò que fan, perquè el terreny d'allò que diuen, de fet, forma part d'un pacte global que es va produir en la passada legislatura a través de la llei d'orientació que marcava les línies estratègiques i de futur de l'actuació en agricultura. No estem discutint això. En això estem tots d'acord. Què és el que estem dient nosaltres? Que això que diuen vostès que fan després no ho fan, i que, quan et mires els pressupostos i et mires les actuacions reals del Departament, aquesta és una realitat que no es compleix; és a dir, el discurs va per un costat i els fets després van per un altre. I nosaltres estem denunciant exactament això.

Escolti, no em parli de política d'equilibri territorial per part d'aquest Govern. No en parli, perquè hi ha una dada que vostès la poden contrastar i que està, en fi, en els documents oficials que presenta el Govern; és a dir, el percentatge d'inversió liquidat en els pressupostos del 2003, que van ser els últims pressupostos de Convergència i Unió, amb relació a l'àrea metropolitana i amb relació al conjunt de Catalunya era del 50 per cent, més del 50 per cent a fora de l'àrea metropolitana. Sap a quant va baixar aquest percentatge d'inversió en l'exercici 2005, que va ser el primer pressupost que vostès van declarar com a autènticament seus? Va baixar el 30 per cent. Van baixar vint punts el percentatge de participació. I enguany han corregit lleugerament aquesta situació en tres punts. Per tant, digui'm si això té a veure o no té a veure amb la política d'equilibri territorial, que és una realitat dels fets i dels números que vostès poden contrastar. Després podrem fer el discurs que voldrem i podran dir el que vulguin, però aquesta és una realitat que es percep en el territori i que tothom veu.

Miri, en la meua defensa de l'esmena a la totalitat he aportat ja tots els arguments que em semblen més que suficients per demanar la devolució al Govern d'aquests pressupostos. La seva rèplica, ho repeteixo, no ha refutat cap ni un dels arguments pels quals nosaltres havíem demanat aquesta devolució. Vostès segueixen instal·lats en el model de gestoria que tant havien criticat, només que ara és més cara, més feixuga, més burocratitzada i amb pitjor servei del que es donava abans. I, més enllà de les paraules i dels discursos, la realitat és que aquest pressupost no dona resposta ni permetrà afrontar els problemes conjunturals ni els problemes estructurals del sector, i per això demanem, amb tota coherència, la seva devolució al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor Jaime, com sempre sembla que debatem dos pressupostos diferents. Miri, jo li recordaria lo primer pressupost que va aprovar el tripartit, corresponent a l'exercici 2004, on vostè manifestava que els socialistes van fer una consideració de les línies que inspiraven aquell pressupost del Departament, i ens deia: «Transparència, rigor pressupostari, compliment del programa del tripartit i increment de la inversió.»

No vull negar la transparència, però igual que deia en la meua intervenció anterior, repeteixo que discrepo de la resta dels arguments. No es compleix lo rigor pressupostari, no es compleix lo programa del tripartit, tal com he detallat, i l'increment només es troba en los regadius, la resta és pràcticament nul·la d'acord amb les necessitats.

Miri, jo li he detallat i preguntat com es pensen dur a terme els compromisos assumits pel tripartit amb los pressupostos que ens presenten. I vostè, una vegada més, en les seues manifestacions de bona intenció, no m'ha respost res en concret. I el que interessa saber és com compliran les demandes bàsiques del sector agrari, los plans de millora, la incorporació del jove, els contractes d'explotació, los plans sectorials de la vinya i la fruita, la modernització del sector cooperatiu, lo pla de reconversió varietal, etcètera. Aquests són els temes de debat, que hem de discutir i que són los que realment preocupen el sector i que es necessita la corresponent dotació pressupostària. Com també hem de donar resposta al sector pesquer i al sector de l'aqüicultura. Que ja són molts els compromisos assumits i les inversions compromeses, però que no es duen a terme. I si no es busquen solucions urgents, potser no es pugui recuperar algun sector, perquè la crisi que estan creuant limita la seua supervivència.

Per tant, presentarem esmenes per poder solucionar aquestes mancances, i esperem que les tinguin en consideració i les incorporin als pressupostos.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Juan Manuel Jaime té la paraula.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, quan sento dir, per part del portaveu de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Ballabriga, que no he respost cap dels seus arguments respecte a la defensa de la seva esmena a la totalitat, jo sé que nosaltres estem governant, que vosaltres sou a l'oposició, i sé que en la interpretació dels números a vegades es pot discrepar, però recordo un debat, el primer debat del senyor Aznar amb Felipe González, que, davant les rèpliques que feia el senyor Aznar, el senyor president del Govern de l'Estat, en aquell temps, responia sempre sobre les inversions reals i els números. I els números a vegades són tossuts, com el Grup Parlamentari Socialista i sobretot

com aquest diputat. I m'agradaria recordar-li l'evolució del pressupost de Convergència i Unió en el període 2000-2003, que és de davallada, i si vostè agafa l'evolució del pressupost del 2004 al 2006, presentat per part del Govern catalanista i d'esquerres i per part d'aquest Departament, veurà que la tendència és positiva. O sigui que hem trencat la tendència de decreixement que vostès van presentar en l'anterior mandat de govern.

A més a més, podríem esmentar altres dades. Primer, el creixement en valor absolut que el senyor Bertomeu abans ha comentat, però també perquè és el pressupost del DARP que creix per damunt de la mitjana del pressupost general del Govern de la Generalitat, o sigui, doncs, punts positius per al pressupost.

I sí que m'agradaria detallar, no simplement l'increment respecte al 2005, sinó les partides i les principals línies d'actuació. Vostè deia que aquest pressupost no donava resposta als problemes que vostès, el Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han mencionat. Doncs ara la detallarem: millora de la gestió dels recursos hídrics a l'agricultura, 87 milions d'euros; programa de desenvolupament rural, modernització de l'empresa agrària, millora de transformació i comercialització de les indústries agroalimentàries, foment de les mesures agroambientals i indemnitzacions compensatòries, millora de la xarxa de camins rurals, entre totes les partides: 8 milions, 8 milions, 6 milions i 11 milions; contracte global d'explotació –l'experiència pilot, que continuem–, més de 2 milions i mig d'euros; assegurances agràries, que també era un deute històric que vostès van deixar a aquest Govern catalanista i d'esquerres, 9 milions d'euros; plans sectorials, 4 milions d'euros; recerca i innovació, que abans he mencionat en l'augment de l'IRTA, més de 14 milions d'euros, i també el sector pesquer, per al programa de l'Info, més de 7 milions d'euros.

I quan vostè comentava el tema de les diferències territorials, jo abans he comentat, en la meua exposició inicial, que jo no volia confrontar, mai he volgut confrontar la Catalunya rural i la Catalunya urbana o, millor dit, la Catalunya més densa amb la Catalunya menys densa. Per això permeti'm, senyor diputat, que li detalli una mica les inversions territorials que fa el DARP. Després contestaré el tema del primer Govern catalanista i d'esquerres i de la diferència que vostè ha plantejat d'inversió respecte al Govern de Convergència i Unió. Seria molt resumit: és que nosaltres hem hagut de pagar les obres de la línia 9 del metro, és per això que estaven sobredimensionades les inversions a la Catalunya metropolitana, però –i se m'acaba el temps– voldria esmentar-li totes les inversions territorials: a l'alt Pirineu, més de 2 milions i mig d'euros; al Camp de Tarragona, 1 milió i mig d'euros; a la Catalunya central, mig milió –simplement pel tema de camins–; a les comarques gironines, 100.000 euros; a la regió metropolitana de Barcelona, 2 milions i mig d'euros; a les Terres de l'Ebre, 25 milions d'euros; a les terres de Lleida, més de 99 milions d'euros. Jo penso que aquest pressupost que presenta el DARP és un pressupost equilibrat territorialment i també sectorialment.

És per això que nosaltres refusem una altra vegada les esmenes i els arguments presentats per part del Grup de Convergència i Unió i del Partit Popular.

I si em queda algun minut, m'agradaria..., està la il·lustre diputada...

El president

És que no li'n queda, senyor Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

No em queda ni un minut, doncs, algun dia li recordaré que ahir va comentar la senyora Elena Ribera la descripció o la recomanació d'un llibre, a mi m'agradaria també recomanar-li un llibre que després suposo que en el passadís podré passar-li les notes.

Gràcies, molt honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Per què demana la paraula, senyor Ballabriga? (*Veus de fons.*) Senyor Ballabriga, aquest és un debat pautat, ho he dit un munt de vegades, i és que són lògiques les contradiccions.

El Sr. Ballabriga i Cases

Hi ha una dada que és objectivament falsa, i en tot cas, voldria i m'agradaria que constés que no és una matèria opinable, és objectivament falsa.

El president

Senyor Ballabriga, és que, és clar, li he de donar la paraula, no la pot agafar. Té quinze segons exactes.

El Sr. Ballabriga i Cases

Disculpi. No, és que el senyor Jaime ha donat una dada objectivament falsa, que és que els pressupostos del període 2000-2003 del Departament d'Agricultura van decreixre. No és veritat. Consulti la documentació oficial de la pàgina web del Departament d'Economia i veurà com creixen un 72 per cent en el període 99-2003.

El president

Aclarida la contradicció, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Moltes gràcies, senyor president. Hem vist aquí l'interès creixent per la literatura, esperem que..., però, ara ens toca parlar d'agricultura, tot i que és apassionant, eh?, parlar de literatura.

Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup, el Grup Parlamentari d'Esquerra no donarà suport a les esmenes de retorn, presentades per al DARP, per part de CiU i del Grup Parlamentari del Partit Popular, ni a les empreses que depenen d'aquest Departament.

Els comptes pressupostaris que ens presenta el Govern de Catalunya per al 2006 suposen un salt endavant im-

portant i una priorització clara amb les polítiques de suport al sector primari i al món rural en el seu conjunt. Uns pressupostos que l'any 2006 seran de prop de 319 milions d'euros, que representen un increment de més del 15 per cent respecte als del 2005, que com bé recordareu era de 278 milions d'euros. L'exercici 2006 serà el tercer consecutiu en aquesta legislatura en què augmenta el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la qual cosa suposa un increment acumulat del 53 per cent respecte als pressupostos del 2003, l'últim any de la darrera legislatura.

Cal destacar, senyores diputades i senyors diputats, l'important esforç econòmic que significa el nou pressupost, que augmenta quatre punts per sobre de la mitjana dels pressupostos de la Generalitat, l'impuls que en els comptes de l'any vinent es dona a la política de regadius, actuacions de regadius que reben la quantitat més elevada dels darrers anys, amb una inversió de 206 milions d'euros. Amb aquests pressupostos la Generalitat de Catalunya vol donar prioritat a les inversions d'infraestructures i els ajuts al desenvolupament rural. A aquestes partides s'hi ha d'afegir el pressupost dels organismes dependents, que augmenten la xifra d'inversions previstes fins a 554 milions d'euros. Es tracta de 121 milions d'euros destinats a recs de Catalunya, amb un augment del 27 per cent; a 67,9 milions als recs de sistema Segarra - Garriga, amb un increment del 50 per cent, i, entre altres, 27 milions d'euros per a la potencial investigació agroalimentària a través de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. Uns increments pressupostaris necessaris tenint en compte que la pagesia està vivint una situació complexa a causa de les diverses circumstàncies per diverses situacions. D'una banda, per raons meteorològiques però també de mercat, i com a conseqüència de l'aplicació de la nova política agrària comunitària. És a dir, el sector primari pateix una situació complicada de caràcter estructural –en això coincidim amb el conseller plenament– que per raons diverses posa dificultats a la viabilitat de moltes explotacions agràries.

Enguany els efectes de la sequera extraordinària i, d'altra banda, generalitzada, que han comportat considerables pèrdues econòmiques; els costos de producció, que s'han disparat a causa de l'increment del preu del gasoil, i d'altres derivats del petroli, i problemes de preus de mercat, especialment en diversos sectors, com ara la llet, la fruita dolça, o bé el vi, la vinya, els derivats de la vinya, el vi, un seguit de circumstàncies estructurals que feien necessari l'increment dels pressupostos del DARP. Els recursos econòmics que aquests pressupostos de la Generalitat destina al DARP hauran de permetre prioritzar en totes aquelles polítiques de modernització de les explotacions agràries, que és necessari que així sigui.

Caldrà, si cal, reestructurar internament alguns capítols, partides, però, en tot cas els comptes globals del DARP permetran que la millora de la competitivitat es recolzi en la millora de l'explotació agrària, ramadera, forestal, donant suport als joves que volen incorporar a la titularitat explotacions. Així, doncs, també voldria fer un esment, que després de tres anys d'estar sostingut, el pressupost de la Direcció General de Pesca, ha suposat també un augment important del 39,35 per cent.

Aquí, senyores i senyors algú ha parlat ja de mesures quan governessin la propera vegada. El Grup d'Esquerra el que pensa és poder seguir en aquest Govern molt de temps i si cal repetir per anar millorant de mica en mica aquesta estructura que es mereix el sector primari del nostre país perquè la gent que s'hi dediqui en pugui viure, pugui pertànyer al terreny i sabem que no és una qüestió de resoldre-ho amb un o dos anys, però calen aquestes polítiques de fons que ens condueixin cap a aquestes polítiques i crec que el pressupost d'aquest any indica clarament aquesta voluntat i aquesta política.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. El senyor Bertomeu en la seva intervenció m'ha donat una idea, ha dit: «el senyor Boada va ser l'únic que va parlar d'agricultura...» i tal com ho ha dit podia semblar que era l'únic dels que donem suport al Govern i ens hem mirat la transcripció del senyor Fernández Teixidó i del senyor Piqué i resulta que ni l'un ni l'altre tampoc van posar-se a la boca ni una sola paraula per parlar ni de pagesos ni de pescadors, per tant, ara vostès dos aquí sembla que al Govern tripartit no els importa la pagesia quan, precisament, vostès en el debat de l'esmena a la totalitat en general, tampoc varen fer-ne cap esment. Per tant, jo crec que s'ho han de fer mirar, eh?

Faré una intervenció breu perquè em sembla malaguanyat destinar molt temps a anar repetint els arguments que han utilitzat els altres companys, i d'altra banda perquè hem de recordar que estem davant de l'esmena a la totalitat i no pas en esmenes amb una anàlisi molt concreta, de cada partida concreta que això, si no ho tinc malentès, que és el que s'ha fet sempre, és el que toca analitzar en el Ple de desembre. Jo entenc que avui el que hem de mirar són les grans línies, els grans objectius i partint d'aquesta base nosaltres és quan els hem de dir que ens sembla que són del tot injustificades les esmenes a la totalitat del pressupost del DARP que des de Convergència i Unió i des del Grup Popular s'han fet.

D'entrada, perquè el pressupost creix, i creix un 14, gairebé un 15 per cent, i la previsió és que a final d'any encara sigui superior. De fet, potser aquest és l'únic departament que, ho podem dir clarament, un cop tens el pressupost inicial després, a mesura que passa l'any es va modificant a l'alça perquè, doncs, van havent-hi unes previsions, uns ingressos, sobretot dels que vénen de la Unió Europea, que en un principi, doncs, són complicats de reflectir amb exactitud, i, per tant, nosaltres entenem que l'increment que hi ha hagut aquest any és considerable i per tant el sector agrari i pesquer i el desenvolupament en el medi rural, doncs, en sortiran beneficiats.

Potser podem acceptar, i això és cert, i per això jo insisteixo que en podrem parlar el desembre, que hi ha alguna partida a la qual se li podria imputar una miqueta més de despesa, a tots els departaments segur que els

agradaria que hi hagués unes determinades partides que s'incrementessin més. Però, bé, nosaltres entenem que en línies generals és un pressupost acceptable i que hi ha aquells elements que per a nosaltres són fonamentals, i repetim perquè va dir-ho el senyor Boada en la seva intervenció, per a nosaltres és fonamental el contracte global d'explotació –per cert, senyor Ballabriga, s'ha de posar al dia, ja no és el contracte territorial d'explotació, eh?, ja li ha dit abans el Juanma Jaime.

Jo crec que hi ha hagut un debat molt interessant en els darrers mesos, està clar que hi ha una voluntat que aquesta sigui una de les estratègies de futur per a la pagesia, per al món rural, però també per a tot el país en general, perquè el país té interès que en aquest medi, en aquest món rural, en aquest món menys urbanitzat, doncs, hi hagi un equilibri i hi hagi un desenvolupament sostenible, i aquest contracte global d'explotació, doncs, pot ser, entenem que és, que serà la solució per tal que les explotacions que hi ha en el territori, les explotacions familiars que en diem habitualment, doncs, puguin tenir una viabilitat i alhora puguin fer-ho d'una manera sostenible, sense causar perjudicis al medi.

Nosaltres entenem que és un canvi de filosofia molt important, que això suposa que hi ha una inversió en aquestes explotacions que no sempre aquesta inversió ara en aquests moments ha de sortir d'aquesta partida de 2.500.000 d'euros que és per impulsar el contracte global d'explotació, però dins d'aquest impuls en el contracte global d'explotació potser que una d'aquestes explotacions tingui diners dels que ara són en el partida de modernització de les explotacions agràries. I, per tant, no vulguin fer entendre, que això ho fan massa vegades, de manipular la informació, que només hi ha 2.500.000 d'euros per a les explotacions que s'ajustin o que entrin en el contracte global d'explotació.

Bé, ja per acabar, com deia, a nosaltres ens sembla que hi ha les partides bàsiques de modernització de l'explotació, de plans sectorials, de recerca i innovació tecnològica molt important i d'altres relacionades amb el desenvolupament sostenible del món pesquer i per això, doncs, nosaltres entenem que no escau donar suport a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Passarem al Departament de Treball i Indústria. Té la paraula per a la defensa a l'esmena a la totalitat l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, senyores i senyor diputats, em pertoca defensar l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió als pressupostos del Departament de Treball i Indústria. El primer que un es pregunta és –assumint que hi ha sempre poc o molt un estira-i-arronsa entre departaments en les negociacions dels pressupostos, en tot cas nosaltres ho hem viscut, sense dubte, això de passar de forma, fins i tot, incrementada en tant que hi ha un tripartit dintre del Govern–, el que un es pregunta és qui l'ha defensat aquest Departament? Ara no hi és el conseller, potser ens ho podria dir ell, qui l'ha defensat

aquest Departament, qui ha acabat defensat el pressupost d'aquest Departament, no? Perquè el que molt em temo i el que molt es tem Convergència i Unió és que finalment, això, el pressupost d'aquest Departament acaba sent un viu retrat de les febleses amb què es dirigeix aquest Departament. Ja m'hi referiré més endavant, si puc.

En tot cas, fa un dia, tot el dia d'ahir i el dia que portem d'avui que anem sentint reiteradament la cantarella del pressupost social, no? Jo no dubto que amb mentalitat tripartit, amb mentalitat, doncs, de gent del socialisme, del gent del republicanisme o d'Esquerra Republicana i, bé, de gent d'Iniciativa, aquí em perdré, Catalunya, Verds, Esquerra Unida –Alternativa o excomunistes, o tot el que va passar ahir, que la gent ja es va identificar, no dubto, no ho dubto que amb una mentalitat d'aquesta, de tripartit barrejada, bé, un pressupost social no incorpori Treball. Em sorprèn molt, francament, però, bé, en tot cas s'acaba notant i s'acaba notant amb les xifres, no? S'acaba notant amb les xifres que el seu pressupost social no incorpora aquest Departament, no ho consideren social això del treball i de l'ocupació, i d'allò que possibilita el treball i ocupació com és la indústria, no, no és social. O el desenvolupament de la gent, en allò que acaba sent el primordial de la seva vida, una de les coses primordials de la seva vida, que és la seva feina, no és social. Molt bé, vostès sabran, ja ho explicaran, no?

Això es va notant amb les dades perquè, clar, finalment la memòria explicativa, pàgina 63, fa les comparatives dels departaments, etcètera, i clar, hi ha algunes dades que ajuden a entendre això que dic jo, no? Any 2005, 518 milions d'euros de pressupost; any 2006, 574 milions d'euros de pressupostos... Perdonin, estic una mica refredat. Increment de 56 milions d'euros. En percentatge 10,9, inferior a la mitjana del Govern, el tercer per la cua, és el tercer Departament per la cua que creix en pressupost, començant per sota. Però, clar, convé mirar qui hi ha a sota. A sota qui hi ha? El Departament d'Obres Públiques, que en lloc de créixer un 10,9 que creix el de Treball i Indústria creix un 10,7, però, clar el Departament d'Obres Públiques té 1.500 milions de pressupost i ahir ja vam acabar descobrint que, a part dels 1.500 ara resulta que té tots els peatges a l'ombra, les concessions els drets de sòl, tot això que acaben sumant centenars de milions d'euros. Per tant, aquest no val.

I sí que n'hi ha un altre encara més avall, amb un 10,2, que és Sanitat, 10,2 de Sanitat contra 10,9 de Treball i Indústria, però clar, Sanitat no té ni més ni menys que més de 4.000 milions d'euros. Però clar, posats a comparar és el tercer per la cua i pràcticament és el cuer –pràcticament és el cuer–, però comparant amb Departaments del seu pes des del punt de vista pressupostari del seu pes, trobes que Justícia creix un 12,7; Presidència, deu ser molt social –Presidència deu ser molt social–, senyors del tripartit, mot social, Presidència creix un 28,3, deu ser molt social...

En tot cas, en aquests 474 milions d'euros del Departament, que acaben representant només l'1,9 del total consolidat, per polítiques, i també forma part de la documentació que vostès ens han lliurat, per polítiques ve

a dir que la política en despesa industrial són 42 milions d'euros, pelat el 0,1, 0,1 del pressupost total; política energètica 27 milions d'euros, menys del 0,1 del total; o ocupació, que torna a ser molt poc social, suposo, a ulls seus, 392 milions d'euros, 1,3 per cent del total.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, més enllà dels plantejaments generals, intentem tocar allò, el que és més cabdal dels diferents àmbits que configuren el Departament de Treball i Indústria. Comencem per Indústria, i això s'ha dit moltes vegades, però és que en el cas d'Indústria és paradigmàtic. Si finalment el pressupost és el programa polític, si finalment el pressupost és la materialització econòmica, eh?, de com objectivem, com plantejem els objectius polítics, la materialització econòmica dels nostres reptes polítics, aleshores vostès no tenen política industrial, no en tenen.

En part no en tenen per diferents motius; un de molt clar és que vostès porten dos anys de sequera absoluta i total en plantejaments nous en el terreny industrial, sequera, eh?, absoluta. Ara em sortiran algú, diran la biomedicina, l'aeronàutica... Escolti, miri, la biomedicina i l'aeronàutica poden estar bé, no deixen de ser dues cireretes en un teixit de guix empresarial que va molt més enllà de la biomedicina o de l'aeronàutica, molt més enllà; el que acaba passant finalment és que a base d'una sequera total des de fa dos anys, amb nous plantejaments de política industrial, el gruix industrial s'espavila sol, s'espavila sol sense el Govern, s'espavila sols sense vostès, s'espavila i fa el que pot.

Com a exemples ahir Convergència i Unió, en el debat a l'esmena a la totalitat, ja dèiem que hi ha vint-i-set sectors industrial existents, amb consistència avui a Catalunya, de vint-i-set sectors que es poden localitzar amb noms i cognoms, de vint-i-set sectors n'hi ha set que mantenen el ritme de creixement del país, set mantenen el ritme de creixement del país, n'hi ha vint que se'n van avall –d'aquests vint-i-set sectors n'hi ha vint que van avall–, que no només no mantenen el ritme de creixement del país, sinó que en el fons fan que el país creixi menys. Però és que a més a més jo crec que hem de parlar d'un, d'un molt clar que és l'automoció, se n'ha de parlar –se n'ha de parlar– i s'hauria de reflectir en el pressupost. Ni un cèntim res, res, ni una frase, no hi ha res, d'automoció en el pressupost, res.

Clar, escolti'm, taules sectorials. Es recorden de la taula sectorials del tèxtil, de la taula sectorial de l'electrònica de consum, la taula sectorial de l'automoció que havien de derivar a accions, accions amb dotació econòmica... S'ha perdut: ni un cèntim. En el cas de l'automoció especialment i més enllà de Seat, no em vegin només capficat en Seat, que ho estic, que Convergència i Unió ho està, i que ja els aviso, jo crec que això, crec que el conseller ho deu saber, és molt més enllà d'un problema conjuntural i va molt més enllà d'un expedient d'un ERO, d'un expedient de regulació d'ocupació de mil quatre-cents persones, va més enllà d'això. Suposo que ja ho sap, és quelcom estructural. És quelcom estructural que afecta poc o molt a tota l'automoció de Catalunya.

Avui mateix hi ha un informe interessant, molt interessant, plantejat, anunciat a diferents diaris, a quatre anys vista del sector de l'automoció a Espanya i a Catalunya. Per marques, l'automoció a Espanya perdrà, aproximadament, el 21,7 per cent de la seva producció, a quatre anys vista, el primer dels quals és l'any vinent, del que estem debatent els pressupostos. D'aquest 21,7 Seat és un 31 per cent menys i Nissan un 24 per cent menys; ara, a les marques, afegeixin tots els fabricants de components, els components que venen aquestes marques o que venen a altres mercats els quals estan perdent quota de mercat exterior.

Per tant, jo, parlant d'indústria, a vegades hi ha la història de la innovació, la internacionalització, com si fossin nous paradigmes, són paraules velles, paraules velles que a base de pronunciar-les per si soles ja no porten res. No n'hi ha prou a dir-les. Cal fer coses. Probablement no han pogut fer massa coses, perquè s'ha vist, al llarg d'aquests dos anys a dintre del Departament, que el canvi de gent i, fins i tot, una certa incapacitat per a alguns, doncs, que ja no hi són, ha dificultat empènyer temes d'innovació. D'internacionalització, no en parlaré perquè entenc que pels compartiments estancs que vostès tenen, per això cal un departament que és d'un altre color polític, no en parlaré. Però en el cas d'innovació, sí: massa gent amb massa incapacitat, i massa xifres.

Vostès m'agafaran i ja sé que vindran i em diran: «–Escolti, miri...», jo ho fet, «en els principals eixos. –No home, aquest és un document que me'l vaig mirar pensant que era un document que podria ser fàcil d'entendre per la gent..., el que fa el Govern del meu país, no?» I dius: «Bé.» Agafant aquest document..., un agafa i diu: «Programa de recerca, desenvolupament, innovació de forma directa.» Bé, 194 milions d'euros. Déu n'hi do! Vas baixant al detall, i això es transforma en el foment de recerca i desenvolupament i innovació industrial, passem de 194 a 27 milions d'euros, 27 milions i mig, per ser exactes.

Però quan un se submergeix en les partides pressupostàries del Departament, això ja només són 24 milions, per innovació. Però quan un se submergeix encara més i se'n va en aquell ens, el responsable de la innovació, el Cidem, Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, codi 574, del Programa d'innovació, ja només n'apareixen 9,9. Escolti'm..., de 194, principals eixos, a 9,9, vostès enganyaran algú un dia, però amb aquesta dinàmica dos dies no enganyaran a ningú. Hi ha un problema de política industrial.

Atracció inversió estrangera. Nosaltres ja els vam explicar en el moment de la modificació de la Llei del Cidem el que pensàvem de l'Agència Catalana d'Inversions. Però, un cop dit..., escolti'm, la dotem amb 5,8 milions d'euros. Vostès saben què tenen entre mans? Agència Catalana d'Inversions amb 5,8 milions d'euros? No en tenen ni per començar, i, si no, ho podrem avaluar al final d'aquest any.

En tot cas, en el terreny industrial, res de microempreses, pràcticament res de pimes, res d'autònoms. Si tinc temps, al final, fins i tot em referiré al malaguanyat Acord estratègic, felicitat per nosaltres, però, final-

ment... Si tinc temps, em referiré a allò que afecta, com a mínim, el Departament d'Indústria i Treball.

Ràpidament, seguretat industrial. Sorprenent. Programa 621, seguretat industrial i previsió del risc, 362.000 euros i prou. Però, a partir d'aquí, caldrà que algú li digui, al conseller Castells, que hi han un munt de partides amb 10 euros obertes, aquestes partides obertes amb 10 euros, que esperen la Llei de seguretat industrial, farcida de noves taxes –farcida. I li explicarem, al senyor Castells, que no, que no, que la pressió fiscal no creix per res.

La seguretat industrial, evidentment, amb 362.000 euros no viu. Està previst, ho suposo, que visqui amb els ingressos que generarà, fruit de les taxes que apareixeran en la Llei; llei que, per cert, ja està pràcticament..., perquè, si no la discutim el mes que ve, la discutirem el mes de gener, per tant.

Vaig avançant, perquè és també d'aquest Departament..., suposo que continua sent d'aquest Departament la competència d'energia. Ho suposo. Ja no ho sé! Jo ja m'he perdut! Crec que s'ha perdut majoritàriament tot-hom. I, escolti, això ja no és un problema de diners. Hi destinen 27,8 milions d'euros, per fer què? Ho sabem per fer què? S'han posat d'acord ja o no? Perquè fa dos anys que discutim el Pla. Un pla en el qual vostès encara han assumit o continua no sent compartit pel tripartit. És a dir, 27,8 milions d'euros, per fer què? Si no s'han posat d'acord! No sabem ni per on passarà la línia! No sabem on s'instal·laran els cinc o vuit nous cicles combinats! Qualsevol futurible instal·lació o localització per alguns d'aquests cicles tornarà a ser un merder i una bronca entre vostès tres! Escolti'm, d'energia el que es requereix no és estrictament de diners, que també, sinó, principalment, acords, acords entre vostès com a mínim.

Deixi'm acabar amb el social, amb el que és realment social, per nosaltres, que per a vostès no ho és: ocupació.

Intentaré ser molt breu perquè, finalment, aquí –aquí– hi ha l'argument i el motiu més clars que justifiquen l'esmena a la totalitat d'aquest Departament, en aquest àmbit de l'ocupació. I no mencionaré els 198 milions que procedeixen de l'INEM i que cauen, amb més o menys èxit, fruit dels pressupostos de l'Estat, des de fa set anys, fruit dels pactes que en el seu dia es van fer en matèria de polítiques actives d'ocupació.

El que sí que em centraré és en el SOC, Servei d'Ocupació de Catalunya. Escolti'm, això no funciona i no va, i no convencen ni els seus treballadors.

Agafa el pressupost per programes que vostès han fet del SOC. El primer programa del SOC, que es diu «Modernització dels serveis públics d'ocupació». I diu: «Fa més de set anys de la transferència de les oficines de l'INEM i la seva transformació en OTG.» I després diu: «Fa prop de tres anys de la creació del SOC.» Diu: «Al llarg d'aquests anys, el desenvolupament ha estat escàs. És ara» –2006– «quan es comença a dissenyar i consolidar un nou model territorial.»

Escolti'm, això no s'ho creu ningú. Vostès ens han fet perdre dos anys amb el SOC –dos anys. I serà molt bo que algú del tripartit pugi aquí i expliqui quin és el

model del SOC. Serà molt bo sentir-ho. Perquè aleshores jo els podré rebatre que l'evidència clara és que vostès ens han fet perdre dos anys. Van iniciar, és cert, un desplegament; fallit. El desplegament..., que no sé si porta el títol de desplegament Rañé o desplegament Castellana, no ho sé –no ho sé–, però, és un desplegament que, finalment, els sindicats els van dir: «No, per aquí no hi anirem.» Aquell desplegament estructurat sobre consorcis territorials. Dos anys perduts!

Però el motiu final i fonamental..., que els vull dir que justifica l'esmena a la totalitat, que afecta l'ocupació..., i em dirigeixo molt especialment als diputats d'Esquerra Republicana i a la que pressuposo que és la seva sensibilitat de més poder polític i de més poder financer per al país..., el motiu fonamental de l'esmena a la totalitat és que fa tres anys que vostès renuncien als diners del Forcem –fa tres anys que renuncien als diners del Forcem.

Fa tres anys que, pressupost darrere pressupost, ens trobem una partida oberta de 10 euros, que, finalment, al llarg de l'any, es dota amb més o menys. Però, saben a quant renunciem de veritat? El Forcem té, aproximadament, uns cent seixanta-cinc mil milions de pessetes, de les antigues pessetes, que són uns nou-cents milions d'euros. Si ho extrapolem a població, 16 per cent, o a ocupació, està entre el 19 i el 20..., parlem que a Catalunya, d'això, li'n pertocuen entre 145 i 180 milions d'euros. Per què hi renunciem? Per què en aquest pressupost continuem renunciant a quelcom que cinc sentències del Tribunal Constitucional –cinc– ens diuen que aquests diners són del Govern de Catalunya?

No té explicació. Per què hi renunciem? Amb el Govern amic! Renunciem a quelcom que, sense anar més lluny, suposa el 25 per cent, com a mínim... –si fossin 145 o, com a màxim, si fossin 180, entre el 25 i el 31 per cent del total del pressupost d'aquest Departament! I vostès hi renunciem, amb cinc sentències del Constitucional a favor. Quina explicació té això? (*Veus de fons.*) Té alguna explicació això o no?

Després ens rebaixem en altres coses i que... Però, escolti'm, no..., cinc sentències favorables, i vostès hi continuen renunciant després de tres anys! Només per això cada any –cada any– es trobaran una esmena a la totalitat de Convergència i Unió, com a mínim en el Departament en el qual això no es resolgui. No és de rebut! I em dirigeixo especialment als diputats i a les diputades d'Esquerra Republicana. I esperaré i m'agradarà molt sentir una resposta en aquest sentit.

En virtut d'això i de moltes més coses, que ara no tinc temps, perquè se m'acaba el temps...

El vicepresident primer

Se li ha acabat, senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Ja acabo, senyor vicepresident. M'agradaria molt que pogués ser acollida, com a mínim, per una part del tripartit, l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Popular, també per presentar la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

(Pausa.)

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor vicepresident. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per fer, en el meu cas, de forma breu, l'apartat d'aquest Departament corresponent a l'àrea de treball.

Dir, en el camp del treball, que nosaltres creiem que en aquests moments Catalunya viu una situació ambivalent amb relació al mercat de treball. Per un costat, és cert que moltes de les nostres comarques tenen una ocupació plena. I, per tant, en aquest aspecte hem de ser optimistes amb relació a la marxa del mercat de treball. I aquesta és una dada objectiva i innegable, que jo crec que tots plegats hem de celebrar.

Dit això, els reptes que tenim en el món del mercat del treball que té a veure amb la qualitat de vida i amb les oportunitats de futur de les persones i de les famílies, la part negativa o la part complexa ve donada per dues altres ambivalències: una, una alta temporalitat a la contractació. La contractació fixa tan sols arriba al 13 per cent. I un segon element que tindria més a veure amb el primer optimista és la dificultat que tenen en aquests moments moltes empreses per cobrir depèn de quins llocs de treball tecnificats o qualificats.

I la primera pregunta que ens hem de fer és quina és l'ajuda i quina és la qualitat de servei que, en aquest àmbit, l'Administració, i, en concret, el SOC en aquest darrer punt, donem.

Nosaltres, en aquesta primera part de la intervenció, no pretenem fer una crítica destructiva, sinó que només volem posar a sobre de la taula una reflexió i una sèrie de mancances. La primera: el pressupost del SOC creix enguany 27 milions, un 10 per cent, per sota del que és el conjunt del creixement del Departament de Treball. Segona: nosaltres creiem que aquest és un àmbit, el laboral, en què no hi ha d'existir una confrontació, ni parlamentària, ni partidària, perquè els reptes que en aquests moments tenim, basats en conflictes laborals de les deslocalitzacions –per exemple, AEG o Seat–, en l'àmbit de la prevenció o en l'àmbit de la reinserció laboral de depèn quins col·lectius, com poden ser la discapacitat, són reptes que hem d'afrontar de forma conjunta.

I per això el que volem posar, en aquests moments, sobre la taula són les següents qüestions. A nosaltres ens sorprèn i creiem que sobre aquest aspecte la conselleria hauria de treballar en el fet que a l'acord de la competitivitat, en els punts 64 a 76, que són els que tracta de temes d'ocupació, en molts casos no sigui coincident o tingui mancances amb relació al que era l'acord de Govern que en el seu moment els grups del tripartit van signar.

I ens sorprèn, també, i creiem que sobre aquest àmbit la conselleria ha de treballar-hi, perquè hi han mancances, que les fitxes de treball, que sembla que són el

descobriment que tenim aquest any en el que és la tècnica pressupostària, també tenen diferències amb relació al que era l'Acord estratègic i amb referència al que era el pacte del Tinell.

Els ficaré alguns exemples. Per exemple, el pacte del Tinell parlava del compliment d'un acord parlamentari que va ser fruit d'un ple monogràfic, que feia referència a la redacció d'una llei de prevenció de riscos laborals, específica de Catalunya. Aquesta és, en canvi, una qüestió que s'intenta desenvolupar, per part, en aquests moments, de la conselleria, amb les campanyes que es fan, amb el treball que fa la directora general, la senyora Serna, però que, en canvi, no té reflex en fitxes ni té reflex en el pacte de competitivitat.

En general, la nostra opinió és que, fins a aquest moment, des del SOC i des de la conselleria, s'ha posat massa èmfasi en el fet de descaminar alguns dels camins que s'havien fet per part del SOC i de la conselleria en el passat, però que no s'ha sigut capaç de definir de forma clara quines eren les noves línies de treball.

Creiem que, una mica, com si fos una màquina de llançar plats en un tir al plat, des de la conselleria en el camp de l'ocupació es llancen molts de plats cap a tot arreu, però que no s'afina cap a una estratègia que permeti concentrar-nos en els temes que per nosaltres són clars. I ja els he esmentat. I això té un reflex en l'àmbit pressupostari, i també té un reflex en l'àmbit documental i en l'àmbit d'estratègia i en l'àmbit de decisions polítiques, que, al final, és la base que després suporta tot el que és el pressupost d'enguany.

Creiem, per tant, que..., i tot això, per cert, no són crítiques, sinó que són qüestions compartides en general, només reunint-se amb reunions sindicals o amb la patronal, també per a ells, la dispersió d'idees i la falta de concreció...

Creiem, per tant, i amb això acabaria aquesta primera part de la intervenció, que, per tal que aquest pressupost, en el camp d'ocupació, sigui «exitós», cosa que nosaltres desitjaríem, caldria que els punts concrets i les fitxes que hi han, tant en el pacte de la competitivitat com en el pressupost, es poguessin concretar amb objectius més concrets i que fossin consensuats a través del Consell de Treball, a través del Consell de Diàleg, que esmenta el pacte de la competitivitat, i a través d'un impuls de polítiques concretes que resolgui les qüestions més latents en aquests moments en el camp del treball, que he esmentat en la meua intervenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. L'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, em correspon, a mi, la defensa de l'esmena a la totalitat, en matèria d'indústria i energia.

De fet, en les dues darreres setmanes hem tingut oportunitat, a través de sengles interpel·lacions –una de Convergència i Unió i una formulada per mi mateix en re-

presentació del Partit Popular—, d'analitzar quin era l'estat de la indústria a casa nostra, a Catalunya, no? I jo crec que hi havia una certa unanimitat de criteris en el sentit de dir «les coses no van massa malament, però hi han riscos al davant que cal afrontar, cal saber veure i cal prendre mesures per intentar-los abordar i resoldre».

En aquest sentit, també, vull fer referència a una expressió que va fer servir ahir el conseller Castells i que comparteixo plenament. I, escolti'm, els ritmes de creixement de l'economia catalana són del 3 per cent de..., és un increment del 3 per cent del PIB, i té tota la raó, tenia tota la raó en fer aquesta afirmació.

El que passa és que a la que ho mirem de forma sectorial i mirem el sector industrial quin és el seu creixement, ens adonem que, d'aquest 3 per cent global de l'economia catalana, la indústria creix només un 1 per cent. I, per tant, això significa que el pes del sector industrial a Catalunya perd pes específic respecte del conjunt de l'economia.

Ateses aquestes circumstàncies, un pensa: «Bé. Aquí hi ha una situació i, per tant, cal emprendre polítiques adequades per intentar capgirar aquesta situació, no?»

I, efectivament, com deia abans el diputat Oriol Pujol, un se sorprèn en veure en la memòria dels pressupostos que el percentatge de pressupost que es dedica, es destina a polítiques en matèria d'indústria, doncs, sigui concretament el 0,1 per cent del total del pressupost.

Jo crec que, en general, tant l'àmbit d'indústria com l'àmbit d'energia són dos sectors que estan marcats aquest any, jo diria, per dos grans acords, dos acords de naturalesa molt diversa: un, l'Acord estratègic, acord estratègic signat amb els agents socials, consensuat amb els agents socials, i un altre, el Pla de l'energia, que no deixa de ser un acord, suposem, fruit dels constants desacords en el si del Govern. Però hom pensa que després d'assolir aquests acords, ja siguin interns o ja siguin externs, la política del Govern, doncs, es veurà impulsada respecte a aquests dos sectors, per tal de materialitzar aquelles coses que s'han concretat en aquests acords. I creiem que això no és així—creiem que això no és així.

De l'anàlisi del pressupost veiem que l'increment global del Departament és de gairebé un 11 per cent, un 10,87, sensiblement inferior a l'increment mitjà dels pressupostos. I si els haguéssim de qualificar d'alguna manera..., ja s'ha dit reiteradament, però jo també voldria repetir-ho, no?, perquè aquí potser més que enlloc és on es posa de manifest que és un pressupost continuista, a pesar d'aquests dos grans acords; que és un pressupost incrementalista, és a dir, que no hi ha hagut imaginació per emprendre noves accions; és un pressupost, també es va dir, que és menys transparent que el que se'ns va lliurar en l'exercici anterior. De totes maneres tampoc no en vull fer una crítica, d'aquesta circumstància, però la realitat és que és una mica menys transparent del que ho era en exercicis anteriors. I, en definitiva, jo els qualificaria com uns pressupostos avorrits; avorrits perquè no reflecteixen la il·lusió que al nostre entendre haurien de reflectir, precisament, per a l'assoliment dels acords, de l'Acord estratègic i de l'acord en el si del mateix Govern sobre el Pla de l'energia.

L'increment de la dotació de la Secretaria d'Indústria és del 6,70 i una mica més per cent, inferior, molt inferior a la mitjana del Departament.

S'incrementen les dotacions per al Cidem, actor important en el desenvolupament de l'Acord estratègic, s'incrementa en un 10 per cent, és a dir, en la línia del mateix Departament. I, per tant, no hi ha un esforç extraordinari, que és el que hom podria esperar de l'aprovació de l'Acord estratègic. De fet, l'increment pressupostari total del Cidem és de 2 milions d'euros, però només un d'aquests 2 milions d'euros es destina íntegrament a publicitat; i, això, no ho entenem. Què és?, que es pretén publicitar que es fa allò que en realitat no es fa? Perquè és que d'una altra manera no ho entenem.

Valorem també l'increment del 10 per cent en l'aportació als programes de promoció industrial, però una vegada més en la mateixa línia i, per tant, sense que es reflecteixi un esforç extraordinari.

De la Secretaria d'Indústria, crec que val la pena destacar-ne dos programes vinculats a l'Acord estratègic: el programa 574, sota la denominació «Desenvolupament tecnològic i innovació», i que comprèn concretament tres coses, les aportacions ordinàries al Cidem, les aportacions ordinàries a l'Idiada i les aportacions ordinàries als centres tecnològics. És clar, què ha significat l'Acord estratègic en aquest programa? Absolutament res: continuar fent el mateix que es feia en exercicis anteriors. I després el programa 661, «Foment empresarial», i que torna a consistir en aportacions ordinàries al Cidem. Per tant, què és l'Acord estratègic?, un aparador, o una veritable preocupació per al futur industrial del país?

En l'àmbit de l'energia i pel que fa a la Direcció General d'Energia i Mines, es pot fer una valoració inicial positiva: important increment pressupostari, acompanyat de contenció en la despesa corrent. S'incrementen notablement les aportacions a l'Institut Català de l'Energia, de 3,8 a 8 milions d'euros, i s'aplica a l'Institut Català de l'Energia una quantitat de 4,5 milions d'euros al programa 631, «Control i eficiència energètica». Però resulta que aquest import, 4,5 milions d'euros, es destina no a programes d'acció en el camp de l'eficiència energètica, sinó que es destinen a estudis i treballs per disposar d'estadístiques energètiques, i no a accions específiques d'eficiència energètica.

Finalment, les consignacions per infraestructures energètiques, projectes d'eficiència i energies renovables s'incrementen, però la realitat és que, des que vostès estan al Govern, la quantitat d'ajuts que s'han destinat a projectes d'eficiència energètica i d'estalvi energètic i d'energies renovables s'han anat disminuint. Aquesta és la realitat. Tant de bo el 2006 s'incrementin, i s'incrementin en la quantitat que es consigna en els pressupostos. Nosaltres, d'entrada, en desconfiem.

En resum, estem convençuts que aquest pressupost no respon, ni molt menys, als reptes i a les necessitats de la societat catalana, i no respon tampoc als riscos que estem convençuts—i crec que tots hi coincidim—que tenim davant, especialment en el camp de la indústria. I per aquests motius en demanem la devolució al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb una certa energia pugem aquí a la tribuna per, en primer lloc, contradir el diputat representant de Convergència i Unió, que ens diu a veure si recordem que aquest Departament també té energia. Efectivament, ho recordem tant com que respecte al de l'any passat ha pujat un 90 per cent, i si és un any especialment important per al Departament de Treball i Indústria serà, precisament, per l'aplicació del Pla de l'energia, que voldria recordar a l'il·lustre senyor diputat que sí, que nosaltres el tenim, a diferència del que havien fet vostès, que havien preparat uns documents, uns papers, que mai havien passat a ser aprovats pel Consell Executiu. I, per tant, no busqui contradiccions o no busqui problemes allà on realment el Govern ha arribat a un ampli acord, que es tradueix, precisament, en aquest importantíssim increment.

Però, és clar, és que a l'energia no només hem de parlar del que fa el Govern, sinó del que fa fer el Govern a les empreses que realment tenen i han de tenir cura de la qualitat i de la quantitat d'energia. I encara recordo aquí alguns debats tinguts amb l'honorable senyor conseller Subirà, en què se'ns negava la baixa qualitat energètica de Catalunya amb multitud de microtalls, i tot-hom pot comprovar en aquests moments..., i amb multitud d'apagades elèctriques a tot el territori català, els quals feien molt sovint la necessitat que en molts pobles ja fos tradició i costum que al costat del subministrament elèctric tinguéssim, allò, el generador corresponent per, quan marxava la llum, posar en marxa altres mitjans energètics.

Jo crec que aquest Govern, si una cosa ha demostrat és ser contundent i exigent amb les empreses perquè facin allò que els pertoca fer, que és, ja que paguem un servei, que aquest servei sigui de qualitat, i també garanteixi un adequat subministrament. Per tant, la crítica a la falta d'una especial atenció a l'energia realment no hi és, perquè les xifres i el programa ho contradueixen.

Després, qui ha defensat el Departament? Lògicament, el conseller, però darrere d'ell tots els qui donem suport al Govern de la Generalitat. I precisament la satisfacció que nosaltres tenim és de comprovar com, any rere any, l'increment és més que notable; ja ens agradaria, a molts alcaldes, poder dir i aprovar pressupostos que estiguessin un 11 per cent més amunt de l'aprovat l'any passat, o que fossin un 43 per cent més que el de dos anys enrere. Per tant, a nivell de xifres, queda clar que l'increment és més que notable. I, realment, els 574 milions de què disposa la conselleria de Treball i Indústria permeten clarament posar en pràctica totes les prioritats del Departament.

I, bé, també els que ja fa anys que estem en gestió pressupostària i en gestió administrativa, home, també tenim una especial satisfacció de comprovar que gastem cada vegada menys en el que en diem «despesa corrent», i cada vegada més en inversió. Una demostració

és que si l'any 2004 hi destinàvem el 35 per cent del pressupost de Treball i Indústria, l'any passat, el 2005, era un 30 per cent, i de cara a l'any que ve preveiem un 25 per cent. I això ja és una demostració clara de fins a quin punt l'eficiència pressupostària i de gestió és més que evident en aquest Departament.

Per tant, les crítiques que hem sentit són crítiques una mica sorprenents, perquè, és clar, dir que no tenim política industrial... Potser no tenim aquella política industrial que estàvem acostumats a veure en temps de Convergència i Unió, en què primaven molt més les prioritats de convertir-se en una mena de departament repartidor de petites subvencions i de petits ajuts una mica per tot el territori, moltes vegades sota criteris, més que empresarials, partidistes, de manera que en aquests moments, doncs bé, això no va per aquí. I, per tant, sí que hi ha política industrial, una política industrial clarament diferent i diferenciada del que havíem vist per tot el territori en els anys anteriors, de manera que la realitat contradiu el que vostè ha dit.

I no creiem que les paraules «innovació» i «internacionalització» siguin paraules velles. Potser són paraules velles per vostès; nosaltres hi creiem. I no solament hi creu el mateix conseller de Treball i Indústria, sinó el mateix president de la Generalitat, perquè en tots els viatges que fa per tot el món, si una cosa té clara és d'incentivar la industrialització de Catalunya d'enfora cap endintre i de dintre cap a fora. I, per tant, això, ho estem constatant en multitud de projectes que es posen en marxa aquí en el país, i dels quals l'Agència Catalana d'Inversions –d'això, en puc donar fe personalment– és una eina fonamental que de cara al futur donarà uns fruits i està donant ja uns fruits excel·lents. Que qualsevol iniciativa empresarial et pugui aterrar a Catalunya i pugui ser portada de la mà de l'Agència Catalana d'Inversions cap al territori o territoris més adients, ho hem viscut, ho estem vivint i creiem que, realment, és una molt bona iniciativa.

Que no són socials, o la part social més de Treball i Indústria..., en tot cas, ho defensarà la consellera..., perdó, la diputada Núria Segú (*remor de veus*), i, per tant, es referirà als apartats més importants, evidentment, del SOC i d'ocupació.

Bé, en qualsevol cas, realment, els eixos estratègics d'aquest pressupost de la Generalitat es poden veure en les xifres que s'hi aporten. I, per tant, és clar, pensar que 194,5 milions d'euros per a R+D i innovació de forma directa, o pràcticament 393 milions per al foment de l'ocupació, 1.217 milions per a l'Acord estratègic, i que preveiem que a finals de l'any que ve un 85 per cent de les actuacions previstes s'hauran realitzat, o 10,3 milions per al foment de l'activitat empresarial, 42,2 milions per a indústria, o aquests 27,8 milions d'euros per a la política energètica..., jo crec que és una demostració clara que hi ha una autèntica política industrial darrere d'aquests pressupostos, avalats per un potent pressupost en totes i cada una de les línies estratègiques del Departament de Treball i Indústria, i que dona resposta al que són les prioritats d'aquest Govern.

I, per tant, els que donem suport al Govern, evidentment que votarem en contra de les esmenes a la totali-

tat presentades a aquest Departament, i el defensem amb entusiasme i, sobretot, amb molta energia, perquè constatem que responen al que realment el territori i el país necessiten.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. I passo la paraula..., en tot cas, passa vostè la paraula a la diputada Núria Segú.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Roma. Efectivament, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Jo, en primer lloc, vull felicitar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió pel seu incís en el Departament de Treball, i sobretot en els aspectes de treball d'aquest Departament, cosa que no era força usual fins ara, quan parlàvem de la conselleria de Treball i Indústria. Tot i que després no ha trobat el pressupost, tot s'ha de dir, eh?; no ha trobat el pressupost, però, si més no, ha parlat de treball, i després, quan ens ha parlat del SOC, sí que ha trobat les partides pressupostàries. Però bé...

De fet, aquest ha estat un ple de pressupostos, tant ahir com avui, en què s'ha parlat molt de model, d'un model d'estat, d'un model d'estat més o menys liberal, d'un estat més o menys fort i, fins i tot, de tenir o no tenir model en tal o tal conselleria.

I és precisament aquesta qüestió, la del model, que és molt important i és fonamental quan parlem de polítiques d'ocupació. Jo no voldria repetir el senyor Roma, però sí que és cert que en polítiques d'ocupació el model que teníem anteriorment era un model que..., no ho dic jo, sinó que ha estat qualificat reiteradament com a «repartidora», un qualificatiu que se li havia donat..., i un qualificatiu que havia donat el seu propi conseller de torn en aquell moment en aquesta cambra: un model «discrecional». Nosaltres hem passat d'això a definir un model amb dues missions fonamentals, garantir la igualtat d'oportunitats i la qualitat de l'ocupació, i amb una altra manera de fer; no discrecionalitat. Davant la discrecionalitat, parlem d'un model que té com a base la concertació amb els agents socials econòmics amb base territorial, amb els ajuntaments, un model clarament definit i que fins ara ha avançat sobretot en la transparència de les resolucions. Vostès van estar obligats a reformular la manera amb què adjudicaven les accions de polítiques actives d'ocupació i obligats a convocar un concurs. Ho deuen recordar. L'actual Govern ha avançat en això: ha definit clarament les anàlisis; ha analitzat clarament les necessitats de cada comarca, les dades d'ocupació, el sector de població amb més dificultats per accedir al món del treball, les demandes del territori i les necessitats; ha establert uns indicadors que són públics, que coneixen els centres que opten a realitzar cursos de formació ocupacional, i, a partir d'aquests indicadors, que són públics, es duen a terme les resolucions. Hem avançat en transparència i hem definit clarament una nova manera de fer i unes polítiques d'ocupació, com deia, amb dues missions fonamentals.

I, parlant de model, s'ha parlat també reiteradament en aquest Ple del canvi de model en l'economia catalana, el procés de transformació que du a terme en el sector de l'economia catalana, bàsicament perquè els elements en què es basava la nostra productivitat avui no es poden mantenir, i, per tant, s'ha de canviar, canviar per millorar, que els diputats de Tarragona segur que ho deuen recordar, i fins i tot alguns oients d'*Alguna pregunta més*, el maig del 2003..., o hem de passar de jugar de segona divisió a primera divisió, com diu el conseller Rañé.

Però, en aquest pas i en aquest període de transició hi ha un sector de la població que pateix doblement: són els treballadors i treballadores afectats per aquests processos de transformació. Tot i que les xifres d'ocupació no les repetiré, les va dir ahir el conseller Castells, són, en general, positives. Per tant, el context en què es fa aquesta transformació industrial és positiu, ens ajuda, ajuda els treballadors i treballadores, però sí que és cert que en el cas dels treballadors i treballadores de SEAT, que en aquest moment estan subjectes a un expedient de regulació, és força complicat personalment.

I aquí jo voldria fer un incís en les paraules del senyor Pujol. Ha passat, en aquesta cambra i en aquesta tribuna, a parlar del fet que el problema de SEAT era bàsicament que aquí es produïa un determinat model de cotxe amb uns costos i en un altre lloc d'Europa es produïa amb uns altres, de dir això, no fa tantes setmanes, aquí, a dir avui que és un problema estructural i no només de SEAT, que és la diagnosi principal que fem nosaltres, que és un problema estructural de tot el sector. Embolica que fa fort!, passem d'un extrem a l'altre. Jo li agrairia que ens poguéssim aprofundir aquest diagnòstic tan canviant que vostè fa de la situació de SEAT, eh? Nosaltres ens mantenim en el diagnòstic que vam fer inicialment, que, gràcies a les gestions del president de la Generalitat, s'ha pogut consolidar la presència de la multinacional a Catalunya, i, per tant, en aquest moment estem en el moment en què els agents socials i els agents econòmics, en aquest cas la patronal de SEAT i els treballadors i els sindicats, negocien fer front a aquest expedient de regulació que, com deia, està obert en aquests moments.

Pel que fa referència a dades quantitatives, el SOC, amb pressupostos de 298.000 milions d'euros, amb unes eines que desenvoluparem i algunes de les quals s'implanten ja..., com l'agent d'igualtat i el Pla d'ocupació de Catalunya, que, com deia, ens han d'ajudar a assolir aquests dos objectius principals de les polítiques d'ocupació: la igualtat d'oportunitats, sobretot en les dones més grans de trenta-cinc anys, on les xifres no són tan bones com en la resta de la població, en els joves i en els aturats de llarga durada, i, sobretot, la qualitat de l'ocupació. Aquest és el repte, potser, més important que tenim en el sector de l'ocupació a Catalunya: reduir la precarietat laboral i augmentar la qualitat de la nostra ocupació, que ens permetrà fer bons resultats, aquest canvi i aquest procés de transformació de l'economia catalana.

I això, recollit bàsicament en quatre programes pressupostaris que tenen bàsicament tres objectius generals: la modernització del servei públic d'ocupació, dotat amb

31,5 milions d'euros; la promoció de l'ocupació, amb 104 milions d'euros, i les polítiques d'igualtat en l'àmbit de l'ocupació, de 10,3 milions d'euros. No entraré en la profunditat de cada un dels objectius d'aquests programes pressupostaris, però crec que val la pena esmenar-los, i també esmentar-ne la dotació pressupostària.

I, per acabar, voldria fer especial incís al posicionament que hi ha hagut respecte al Servei d'Ocupació de Catalunya. Miri, la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya és de l'any 2001. El Decret que la desplega, de l'any 2004. Els anys perduts, compti a qui toquen, eh? Aquest any, des del 2004 fins ara, s'ha avançat, com deia, en la transparència de les resolucions i iniciar els treballs, i, per tant, crear el clima per a aquest canvi de model, tant amb els agents socials i els agents econòmics com també amb el territori, perquè, malauradament, teníem una política, com he dit, discrecional, per no utilitzar una altra paraula, que feia que existissin molts vicis de cara a accedir a les accions d'orientació i de formació ocupacional.

Respecte al Forcem, la sentència de l'any 2002; l'any 2003, diners al pressupost de Catalunya, zero; l'any 2004, dotat insuficientment; l'any 2005, el doble del que teníem el 2004. I entenem que aquest és el camí. Indubtablement, ens costa, ho hem de reconèixer, ens costa, però estem en el camí del compliment de la sentència. Res d'anys perduts. I en aquest camí continua treballant el Govern de la Generalitat, i és per aquest motiu que nosaltres també donem suport a les polítiques que es desenvolupen en l'àmbit de Treball des de la conselleria de Treball i Indústria, i, per tant, votariem en contra de l'esmena presentada.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segú. Senyor Pujol, si vol fer ús del torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor president, una mica així perdigonada, perquè, finalment, amb dos intervenint la perdigonada és necessària.

Si en energia hi ha tant acord, senyor Roma, cap problema. El dia 26 hi ha una moguda important a l'Alt Empordà. Ja veurem qui hi ha. D'aquí a dos dies. D'aquí a dos dies hi ha una moguda.

El problema de l'energia no és de diners –el problema de l'energia no és de diners. El problema de l'energia és que hi hagi acord o no n'hi hagi, i ara per ara no n'hi ha –i ara per ara no n'hi ha–, senzillament. Inversions, n'hi ha hagut, efectivament: pla Tramuntana, pla Corona, fets per la companyia Endesa, negociats el seu dia, en tot cas executats, jo crec que, en tot cas, primer de tot, encertadament per a ells i controlats pels governs que els ha tocat controlar-ho. Però el problema avui continua existint, continua sent un problema. Li'n posaré un exemple, i n'hi ha molts més. Hi ha un polígon a Calonge que no es pot fer perquè no té subministrament elèctric. No sé si li serveix d'alguna cosa o no.

Calonge, eh? No és ben bé el Berguedà, però si tira més cap al mar, per entendre'ns, ja ho trobarà.

Parlant d'ocupació, escolti'm, nosaltres, frivolitat amb SEAT, no en farem ni una mica –ni una mica. Tan poca, en farem, que no explicarem tot el que hem fet amb SEAT aquests dies i aquestes setmanes, i, sense anar massa lluny, aquesta setmana mateix. No ho explicarem. Frivolitat, no en farem. El que diem és que el problema de SEAT no és conjuntural i que el problema de SEAT no és ni principalment –ni principalment– l'expedient de regulació de 1.400 persones. Ni aquest, és. El problema és estructural, i ho és, poc o molt, en tota la indústria automobilística, i a SEAT especialment. I ho hem demostrat a SEAT i li ho hem dit, i quan el president de la Generalitat ens citi ens tindrà al seu costat per recolzar SEAT allà on faci falta, aquí, a Alemanya o allà on sigui. Per tant, frivolitats, nosaltres, amb SEAT no en fem ni una gota. Ho dic perquè no fos cas que, depèn de quines paraules s'interpretin de les seves, senyora diputada, ara per ara... (*Veus de fons.*) Sí o no?... ara per ara acabessin, per entendre'ns, enredant la troca, amb algú que finalment sí que acaba patint.

I ja posats a parlar de gent que pateix o gent afectada, hi ha moltes mesures..., m'allargaria i el president s'acabaria afartant de mi, perquè m'agradaria no callar. Però n'hi ha una de concreta de l'Acord de competitivitat que vostès no han fet. Mesura número 67: «Farem un protocol d'actuació per a recol·locacions derivades de tancaments i/o deslocalitzacions.» Pendent. El paper no és meu, és d'UGT. Per tant, és el seguiment aquest que fan de l'Acord de competitivitat dels diferents sindicats i de les patronals. Per tant, vostès mateixos ho aclariran amb ells.

Més coses. Escoltin-me, internacionalització, captació d'inversió estrangera... Jo no entraré en competència sobre qui fa millor els viatges i qui no. Suposo que ja m'entén..., la conversa, no? O vol que hi entrem, senyor Roma? Vol que entrem a parlar de viatges? Jo crec que no fa falta. Oi que no? No –no–, perquè acabariem prenent mal, i, escolti, jo, de merders, no tinc cap ganes de fer-ne. El que sí que li dic és que amb 5,8 milions d'euros per a l'Agència Catalana d'Inversions no en té ni per començar –no en té ni per començar–, i jo crec que el conseller Rañé això ho sap –jo crec que el conseller Rañé això ho sap. Una altra cosa és que hagi tingut més o menys múscul per defensar el seu pressupost, eh?, però amb 5,8 milions d'euros a l'Agència Catalana d'Inversions vostè no en té ni per començar.

Escolti'm, jo ja entenc el que em deia vostè, senyora Segú, ho entenc, amb relació al Forcem, però jo em dirigeixo als diputats d'Esquerra Republicana: si volen o no volen continuar perpetuant els anys perduts amb relació a una important suma de diners que representa entre el 25 i el 31 per cent del pressupost d'aquest Departament! Volen o no? Perquè les cinc sentències del Constitucional són molt clares. No és cap qüestió..., és, senzillament, de justícia. Hi han cinc sentències que ens donen la raó! No!, a mi no!, al fet que el senyor conseller Rañé pugui disposar d'entre aquests 140 i aquests 180 milions d'euros de què avui no disposem. És tan senzill com això.

Escolti, miri, el model del SOC... Em quedaré sense temps, ja ho veig. El model del SOC..., ho diu el mateix programa que vostès expliquen en el pressupost per programes. Vénen a dir, escoltin, que la modernització del SOC aquests anys ha estat d'un resultat escàs. Ho diuen vostès mateixos. D'aquests tres anys –d'aquests tres anys–, dos són del Govern tripartit; d'aquests tres anys del SOC, dos d'aquests tres –dos– són del tripartit. En tot cas, algú, en algun moment determinat, va decidir aturar aquell desplegament a què s'acusava de cartró pedra, eh? Recordo que deien: «Oh!, és que aquest desplegament de les oficines SOC que fa Convergència i Unió són oficines de cartró pedra.» Ho recorden? (*L'orador riu.*) Ho deia precisament el conseller Rañé quan era diputat a l'oposició. I ara jo li dic: «Bé, devien ser molt de cartró pedra...» Vostè ha intentat tirar endavant un altre model, el del desplegament via consorcis territorials, i els sindicats han dit: «No –no–, conseller, per aquí no hi anirem», després de dos anys. I, sap què fa, ara, que es nota molt clarament, en la partida de lloguers del SOC es nota molt clarament? Partida de lloguer del SOC de l'any 2005: 3 milions d'euros.

El vicepresident primer

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president. Partida de lloguer del SOC de l'any 2006: 6,3 milions d'euros. Sap què s'ha fet, en el fons? Es recupera aquell model que fa dos anys existia, el del desplegament territorial, el de les oficines. Sí, senyor conseller, sí. En tot cas, algú, en el Departament, i jo espero que sigui vostè, ja ho veurem, el senyor que té al costat té més informació i més potència que jo per decidir-ho, executarà aquest pressupost i l'executarà amb un desplegament del SOC que ha estat dos anys aturat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Popular, el senyor Rodríguez vol fer ús del torn de rèplica. Té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, faré la rèplica des de l'escó estant, perquè jo, fonamentalment, he de reconèixer que m'he quedat sorprès, no?, una mica per la rèplica del senyor Roma, no? Certament, una rèplica força buida, al meu entendre, d'arguments. Bàsicament, es centrava a dir: «Nosaltres ho fem bé i Convergència, quan governava, ho feia malament.» Per tant, difícilment podem replicar gaires coses.

Home!, sí, un parell de coses. S'ha dit: «Escolti, no ens diguin que no hi ha política industrial.» Miri, per la nostra part, nosaltres no ho hem dit, que no hi hagi política industrial. El que passa és que n'hi ha poca. Però no ho diem nosaltres –no ho diem nosaltres; ho diuen vostès mateixos. En la memòria dels pressupos-

tos vostès mateixos diuen que la quantitat de pressupost dedicat a polítiques d'indústria representa el 0,1 per cent de 29.000 milions d'euros –el 0,1 per cent. Ho diuen vostès mateixos en la memòria.

Les preocupacions per la industrialització les compartim exactament igual –les compartim–, però és que les compartim perquè, tot i el neguit del Departament i del Govern per atraure inversions estrangeres, fins i tot li diria que tot i el neguit que ens provoca que el Govern viatgi a l'estranger, perquè certament ens provoca neguit, les inversions estrangeres a Catalunya l'any passat, l'any 2004, han baixat un 12 per cent. És clar, i això són dades que ens preocupen.

Respecte de les electrificacions, quantitat i qualitat, si ho compartim! Però no reconèixer que hi han necessitats en el territori que no es cobreixen, doncs, no serveix de gran cosa; és, com acostuma a dir el conseller, «no ens enganyem al solitari». I el diputat de Convergència i Unió li ha citat Calonge. Escolti'm, doncs, miri, permeti'm que li citi la meua ciutat: Vilanova i la Geltrú, on aquest matí ha estat el conseller. Doncs miri, hi ha un polígon industrial on hi han empreses que no poden connectar-se a la xarxa perquè no tenen prou energia elèctrica, per exemple.

I torno a incidir en l'Acord estratègic. Estem convençuts que aquests pressupostos, sense Acord estratègic, serien exactament igual. L'acord estratègic no té absolutament cap tipus d'impacte sobre aquests pressupostos. I només li posaré un exemple, abans n'he citat d'altres; només li posaré un exemple. Del SOC, dels aproximadament 300 milions d'euros de pressupost del SOC, una tercera part d'aquests s'imputen a l'Acord estratègic. Vèiem la setmana passada que aquells elements que corresponien al SOC desenvolupar, d'acord amb l'Acord estratègic, estaven embastats. I la pregunta és: quines polítiques diferents farà el SOC enguany que no estigués fent fins ara? Exactament les mateixes, però en canvi se li imputen 100 milions d'euros a l'Acord estratègic. Insisteixo, i això ratifica una vegada més que l'Acord estratègic, al nostre entendre, no té impacte en aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Per al seu torn de contrarèplica, el diputat senyor Joan Roma té la paraula.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. En primer lloc voldria, evidentment, dir i contestar o replicar a l'il·lustre diputat Oriol Pujol, que, efectivament, en el tema Seat, ningú pot fer frivolitat, i aquest és un d'aquells casos de clara política de país, en el qual Govern i oposició sí que hem d'anar del braç, perquè aquí ens hi juguem tant que no es pot frivolitzar de cap manera en un tema tan important. És cert que el problema és estructural, i per ser estructural precisament, cal enfocar-ho des d'uns punts de vista que realment fan que les polítiques hagin de ser transversals i d'autèntic suport de tot el Govern i de tot el país.

Pel que fa a l'Acord de l'energia i per a aquesta reunió que vostè anuncia, no es preocupi. El Pla de l'energia existeix, el Govern té i tindrà una posició comuna i única consensuada, sempre s'ha dit i així s'ha anat fent, i per tant no pateixi per aquest tema.

També dir al senyor Rodríguez que es diu «poca política industrial». Home, bé, jo crec que passar de 8 milions a 30 milions, Déu n'hi do la demostració que hi ha de quines prioritats té el Departament de Treball i Indústria.

I bé, quant a tot el tema d'energia, el tema de falta d'energia elèctrica... A veure, no deixa de sorprendre, per parts dels bancs de la dreta mirant cap amunt, que es pugui culpar el Govern de no produir energia. A veure, en aquest cas és un problema de subestacions, és un problema de no prou inversions per part de les empreses elèctriques quan era el moment de fer-ho. Tots sabem que les inversions i que les infraestructures que planifiquen les empreses elèctriques han de ser a anys vista; mai una subestació es pot planificar d'un any per l'altre i executar en quinze dies. I bé, sempre ho hem dit, l'anterior Govern va ser feble amb els poderosos i fort amb els febles. I, per tant, hem constatat en moltes ocasions que realment les grans indústries tenien una molt bona vida amb l'anterior Govern, cosa que ara la tenen menys, perquè sí que l'actual Govern els exigeix fer les inversions que pertoqueu al país per tenir una energia de qualitat i de quantitat. I això ho podem veure en els informes que s'han fet en aquests darrers dos, tres anys, com s'ha vist un canvi substancial.

Pel que fa a la internacionalització, no tindríem cap inconvenient de parlar de viatges, siguin a Sud-amèrica, siguin a Centreamèrica o siguin en altres llocs, per part d'anteriors governs, o per part del nostre. Alguna anècdota no ha de treure que realment el fruit de la internacionalització, i per tant de la promoció de Catalunya cap enfora i de fora cap a dintre, s'està fent amb una clara intencionalitat de promoure les nostres indústries, el nostre comerç també, el nostre turisme, diguem-ne, cap a tot el món.

Bé, quant a les sentències, ho ha dit abans la il·lustre diputada Núria Segú... Bé, ens hem trobat amb una sentència respecte al Forcem que no és d'un dia per l'altre que ha de trobar solució, però sí que es van adaptant i anem aconseguint uns forts increments en les dotacions del SOC que permet fer una política molt diferent. I no deixen de sorprendre algunes de les afirmacions realitzades per l'il·lustre diputat, quant al fet que els sindicats no acceptarien el model que propugna el SOC, perquè, pel que jo conec, en aquests moments s'estan formant diversos consorcis territorials, entre els quals, en fi, el del Berguedà en aquests moments s'està formant, però també alguns altres al voltant de l'àrea metropolitana, de manera que és una realitat i que la composició d'una representació del 40 per cent de la Generalitat, un 30 per cent del món local, un 15 per cent dels agents socials i un 15 per cent dels agents empresarials és una realitat, i per tant jo crec que això permetrà descentralitzar i desconcentrar el SOC cap al territori, que és una de les velles aspiracions, en aquest cas i molt especialment del Grup Socialista, però compartit, evidentment, pels nostres socis de Govern.

Bé, en resum, al pressupost 574 milions, clarament és prou satisfactori com per donar solució a les prioritats que ha marcat el Departament de Treball i Indústria per a l'any vinent, i això ho comprovarem al llarg de tot l'any que ve, quan anem, per mitjà d'interpellacions o de proposicions no de llei, per part de l'oposició, es podrà anar comprovant com realment anem realitzant i anem executant les prioritats que ha marcat el conseller Rañé, d'acord, evidentment, amb tot el Consell Executiu.

És per aquests motius, doncs, que reiterem el nostre vot en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Roma. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... A veure, els pressupostos que ha presentat aquest any el Govern per a aquest pròxim any 2006 s'orienten en una doble direcció, se n'ha parlat moltes vegades ja, prioritzant la despesa social, amb una clara orientació als serveis públics de qualitat, per una banda, impulsant la millora de la competitivitat de l'economia, per l'altra. Aquestes polítiques són necessàries i oportunes, perquè Catalunya ha de tenir una política social vertebradora de la cohesió de la societat catalana.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

És molt important, ho vull destacar especialment, la transversalitat que s'ha aplicat en les polítiques del Govern catalanista i d'esquerres, que prové de les línies marcades en el Pacte del Tinell. No és només filosofia, sinó fets tangibles en l'acció de Govern. En aquests pressupostos s'ha arribat a un aprofundiment realista de la política transversal que el Govern ha impulsat i ha dut a la pràctica en les dotacions pressupostàries que corresponen al desplegament de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

El Departament de Treball i Indústria té un pressupost, aquest any, de més de 574 milions de pessetes... Sí, per a aquest any, sí, senyor Pujol... Euros, perdó, sí. Que són 56 milions d'euros més que l'any passat, però que corresponen a un 43 per cent més que a l'any 2004. Ho dic, perquè cada any deu correspondre a reforçar algun departament. I en dos anys, aquest Departament ha augmentat un 43 per cent.

I aquesta política de transversalitat ens ha portat a aplicar les partides pressupostàries per aconseguir els objectius. I les prioritats que ha marcat el Departament són: la política energètica, l'ocupació i la formació, i la innovació.

Quant a la política energètica, Esquerra valora positivament la dotació de més de 28 milions d'euros a la Direcció General d'Energia, que vol dir un augment del 188 per cent en dos anys. I dintre d'aquesta partida,

volem destacar especialment els 6,1 milions d'euros de subvencions per a l'electrificació rural de Catalunya. Volem destacar també els programes d'energia, de control i eficiència energètica, infraestructures energètiques i foment de les energies renovables. Tot això significa la posada en marxa del Pla d'energia de Catalunya en l'horitzó 2015.

Pel que fa a la política d'ocupació, que se n'ha parlat també, els 392,9 milions d'euros, que tenen com a finalitat promoure la creació d'ocupació de qualitat i en igualtat d'oportunitats i condicions per contribuir a millorar la cohesió social i augmentar la competitivitat de l'economia catalana. I sí, senyor Pujol, nosaltres estem d'acord perquè arribin els fons del Forcem. I confiem i estem segurs que el conseller Rañé aconseguirà la negociació amb Madrid perquè aquests fons arribin al Govern de Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, espero que amb això respongui la seva pregunta.

Pel que correspon a tot el programa d'innovació, aquest Govern, ja s'ha dit aquí, ha aplicat, amb més de 100 milions d'euros, a disset punts de l'Acord estratègic per a la internacionalització. I estan aquí detallats i degudament pressupostats. Els programes de foment de R+D+I industrial a empreses privades, destaquen per la dotació de 33 milions. Això està dintre d'aquests 100 milions que he dit de l'acord estratègic. Tenim el Programa, pressupostat, de desenvolupament tecnològic i innovació, al qual el Departament de Treball i Indústria dedica 25 milions d'euros, més 41 milions d'euros al Programa de suport a la indústria. I el Programa foment empresarial, amb 1,5 milions d'euros. Aquestes partides tenen com a objectiu augmentar la competitivitat.

I és veritat, aquests pressupostos són positius, i n'estem convençuts. Però també és veritat que no en tenim prou i necessitem aprovar un nou estatut i un nou model de finançament per dotar amb més pressupost totes aquestes partides pressupostàries del Departament de Treball i Indústria. Perquè és veritat que la innovació ha de tenir més pressupost. I estem convençuts que, si entre tots donem suport a un nou sistema de finançament, l'any que ve podrem presentar encara uns pressupostos molt més ambiciosos per a l'economia catalana i serà en benefici de tot el país.

I també necessitem una formació...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Nonell Torras

...més potent per als nostres joves, una formació per als nostres treballadors i per a les ajudes a les empreses.

I per tot això, votarem, evidentment en contra de la seva esmena a la totalitat i donarem suport a la política del Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds -

Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Bé, jo m'he acostumat a llegir les intervencions que han fet en anys anteriors, fins i tot resseguir allò que ahir el senyor Piqué i el senyor Teixidó deien, a l'hora d'emmarcar les seves esmenes a la totalitat, i, en confiança, eh?, necessiten millorar; en confiança, necessiten millorar. Perquè, no és que estiguem entrant en discussió de xifres, que també –i en aquest Departament, el senyor Pujol ha fet un exercici de donar dades, totes interpretables, com acostuma a passar, a vegades, amb aquest tipus de debats, no?–, sinó que, a més, van arribar ahir, el senyor Piqué i el senyor Teixidó, no sé si a debat, com deia el senyor Boada, d'excamarades, a buscar els qualificatius, no? Sembla que allò dels «ismes», ahir els aixecava certes passions. Al senyor Pujol, avui, també, no?, a l'hora de la qualificació. Però bé, com veuen no porto cap cua que em trepitjo, no hi ha cap banyes, no ens mengem nens i nenes... (*Rialles.*) I en aquest sentit, està bé que vostès... puguem tractar així les coses, perquè en el fons em produeix una «honda satisfacció», i és que estem parlant de models diferents, per fi; per fi, estem parlant de models diferents. Vostès defensen unes coses i nosaltres en defensem unes altres. I sap, em produeix una gran tranquil·litat, perquè a vegades, la no-política portava a dir: «És que tots els polítics són iguals.» Doncs no. (*Veus de: «No!»*) No. Bé, bé, tots no som iguals. Vostès defensen unes coses, nosaltres en defensem unes altres.

I en aquest sentit crec que és útil, una mica, posar en clar la seva tàctica; més elaborada la seva que la del Partit Popular, perquè a vegades diuen: «model intervencionista?» No. I ara el senyor del Partit Popular deia: «Escolti, elèctriques que funcionin.» Jo ja voldria intervenir més les elèctriques, però vostès les van privatitzar. I en aquest sentit, siguin més o menys coherents. No diguin una cosa i en practiquin una altra. En tot cas, el seu missatge és més elaborat.

Diuen coses, primer, que no farem, o que no es fan. Bé, això és una miqueta per despistar el personal, és obvi. Segon, diuen xifres que no són creïbles, i en aquest sentit, quan les xifres es porten a programes, aleshores no troben les fitxes, no els agrada el model de programa. No trobava les fitxes, el senyor del Partit Popular, però pel mateix tema no la trobava vostè, i ell preguntava on anava aquesta partida. Era la mateixa, eh?, de suport a la política industrial. Per tant, a vegades les xifres, depèn com s'expliquen, s'entenen diferent.

Després diuen que les coses són relatives. No dic que diguin mentides, però no diuen tota la veritat. Senyor Pujol, vostè diu: «Hi ha un polígon industrial a Calonge que està parat i no té energia.» Aquest era el motiu? (*Veus de fons.*) Sí, això és el que ha dit vostè aquí. No era la solució, la línia d'alta tensió a les Gavarres, que vostès van imposar a cops de bastó? Era la solució? I el polígon industrial està tancat. Per tant, diuen una cosa i després en practiquen una altra.

I al final va la qualificació. I a partir d'aquí s'han de qualificar les coses amb ismes diversos, abans eren

catalanistes d'esquerres, comunistes; és a dir, és igual, cal anar a buscar el qualificatiu per poder no explicar el contingut d'una proposta, la seva, que no compartim. I per això votarem en contra de la seva esmena a la totalitat. I jo estic convençut, almenys espero que en aquest Departament, com hi han coses molt rellevants, que tenim una preocupació compartida en els temes de treball i indústria, en algunes de les esmenes, si pensem en les persones i en el país segurament podrem trobar punts que ens puguin permetre avançar, segur. En el model, en el seu conjunt, no, ja li diem que no –ja li diem que no.

I no es preocupin, de pla de l'energia n'hi ha. Abans eren voluntats, aspiracions, documents. Però han passat..., quants anys per tenir un pla de l'energia? (*Veus de fons.*) Quants? (*Veus de fons.*) No, no... Quants anys han passat per tenir un pla de l'energia? I és normal –és normal–, com que les coses no són lleis divines, sinó que ho fan les persones, les forces polítiques, doncs cal que ens posem d'acord. Si hi ha alguna cosa que no comparteixen, ho diuen, i si han esmenes que s'hagin de modificar, si són dins de la lògica que avui és majoritària en aquesta cambra, tiraran endavant.

Però miri, jo crec, en el sentit esportiu, que haurien d'aprendre, no per a aquest Departament sinó per al conjunt del pressupost, d'allò que va passar dissabte a Madrid, que quan les coses es fan bé s'han d'aixecar i aplaudir.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Anem a debatre les dues esmenes a la totalitat presentades al Departament de Comerç, Turisme i Consum. La primera d'elles és presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per defensar-la i exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Puyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els parlaré en nom de Convergència i Unió per presentar l'esmena de retorn al Departament de Comerç, Turisme i Consum. De la part de consum, el company i diputat Albert Batalla els parlarà seguidament.

El comerç, per Convergència i Unió, és sens dubte un sector que ocupa en gran manera el nostre capteniment. És el model de comerç català, aquell model que Convergència i Unió sempre ha defensat com a línia pròpia. Sincerament, confiàvem que aquests pressupostos que presentarien serien més atrevits, serien més innovadors. Vostès tenen una manca d'idees que es fa palesa en aquests pressupostos. Mirin, en el pressupost 2005 vàrem tenir l'esperança que atenent les seves continuades proclames que el Govern de Convergència i Unió no ho feia prou bé, segons vostès, vostès presentarien un pressupost aquell any, l'any passat, molt més agosarat i amb noves polítiques. Ho deia l'honorable diputat senyor Fernández Teixidó: enguany, 2006, res de nou. Continuem lamentablement igual, amb una línia continuïsta.

Els parlaré de tres temes..., de quatre: de comerç, moda, turisme i fires. Mirin, en comerç és inadmissible que el

pressupost experimenti un creixement tan moderat. Entre comerç i turisme, tinguin-ho en compte ben bé, vostès, ocupem el 22 per cent del producte interior brut, i aquests pressupostos estan per sota del 0,5 per cent del pressupost total de la Generalitat. Conclusió primera: no avancem.

En línies generals, per tant, el Departament té també alguna altra particularitat, com per exemple que portes endins, en el capítol 1, s'augmenten despeses en alts càrrecs i s'incrementa en personal eventual. No eren vostès els que criticaven tant el tema de contractació d'alts càrrecs? No eren vostès els que volien reduir aquesta despesa important quan Convergència i Unió era al Govern? Bé, vostès estan fent això, o pitjor.

Encara més, en despeses generals, increments en la partida d'estudis i treballs tècnics, aquella partida famosa en què sempre vostès deien que nosaltres hi posàvem aquell cul-de-sac, vostès estan incrementant de manera enorme aquest tema de la despesa.

Incrementos en inversions, en edificis, en mobiliari. El 2005 tenien una partida de 2,2 milions d'euros per reorganitzar edificis. Enguany hi torna a ser, i no han mogut un edifici, no han reorganitzat cap, ni un de sol, edifici. Per tant, si no els utilitzen podrien destinar això al sector, que prou falta li fa.

Però anem portes enfora. Les dotacions al sector estan pràcticament congelades. Vostès tenen un model de comerç, un model –que és el de Convergència i Unió– que no se'l creuen, no se l'han cregut mai i els fa nosa. I els donaré tres exemples que fan palesa aquesta afirmació que els faig. Primera, declaracions com la del conseller Huguet, aquí present, en el tema de grans superfícies clamen el cel, i ho confirmen. Què deia, aquell estiu, en declaracions sobre el tema de grans superfícies? Què era allò, barra lliure o era simplement intentar aconseguir tothom? Nosaltres hem sol·licitat una compareixença del conseller perquè s'expliqui, davant d'aquest Parlament, sobre aquest tema.

Segona qüestió. En la mateixa negociació de la Llei d'activitats comercials, que s'ha portat ara al Parlament, no es contemplen els plans de dinamització comercial. I si no es contemplen, en definitiva, no es protegeixen.

No tenen, per tant, idees. No tenen res de nou per al comerç. I els plans de dinamització han de ser un referent important. Ho són per nosaltres, però també ho haurien de ser per vostès. I aquí també caldria –deixim-ho dir– en comerç dotar ajudes, suport, més suport a les associacions de comerciants, les quals en la seva feina és important que tinguin més suport econòmic. Tampoc els hem trobat.

Un altre exemple. El comerç és inflacionista? El comerç és el causant de la inflació? El comerç és el culpable de la pujada de l'IPC? El comerç tradicional, el de casa nostra, aquell que fa la vida a les viles, a les places, als carrers? Escolti'm, això ho diu un informe encarregat pel mateix Departament d'Economia. No ho diem nosaltres, això ho diuen vostès. Per tant, vostès sabran a què atènyer-se.

Per un costat, el seu diagnòstic, per tant..., parlen de comerç, que molt bé, però per altra banda es treuen de la

màniga la llei Montilla o la inflació. Per tant, a vostès el que els falta és credibilitat.

Moda. El pressupost contempla una aportació de 2,3 milions d'euros en accions promocionals per a la moda que constitueix una baixada considerable del pressupost del 2005. El conseller Huguet va assegurar que no es traïrien diners ni aportacions per promocionar el model de moda catalana. La promesa se l'ha emportat el vent. Per què? Perquè de 7,2 passem a 3,8, si sumem la promoció de la moda de l'Associació Moda Barcelona. Vostès han volgut canviar el model, senyor conseller. Nosaltres estarem amatents, estarem pendents de veure com va aquest nou model, però, en qualsevol cas, confiança en el tema de pressupostos, cap ni una. De moment, zero en tema moda.

I fires. En el tema del Consorci de Fira de Barcelona, 3,4 milions d'euros. En Fira 2000, 10 milions d'euros. I les altres fires, senyor conseller? I les altres fires, senyors diputats que donen suport al Govern? I les fires de les comarques? I les fires de moltes i moltes i tantes i tantes poblacions de Catalunya? Zero. O només pensen en Barcelona? O només pensen en Barcelona com a llei electoral? O només pensen en Barcelona com a pressupost, amb el 67,5 per cent del global? Escolti'm, el 2005 hi havia un pressupost, com a mínim, de 850.000 euros en aquest concepte. El 2006, ho repetixo, zero. I per això presentarem una esmena per minorar l'aportació a Fira 2000 en 2,5 milions d'euros, per destinar-la a millorar recintes firals.

Els parlaré ara de turisme, si em queda temps –encara em queden dos minuts–, turisme, un dels sectors més importants. Els parlaré de tres temes: l'Agència Catalana de Turisme, el tema de programes d'excel·lència turística i el tema de turisme de neu.

Agència Catalana de Turisme. S'ha repetit, s'han omplert la boca que entraran l'avantprojecte de llei aquí al Parlament. Bé, aquest avantprojecte hauria de comportar el finançament amb aportació de la Generalitat i aportació de la resta d'iniciativa privada. En aquest pressupost, pel que fa referència a la part de la Generalitat, res de res. Per tant, Agència Catalana de Turisme, un dels elements importants per al sector, zero.

Altres mancances, com la falta d'ajudes, per exemple, als programes d'excel·lència turística. Pobles, ciutats de Catalunya que necessiten programes importants, que fan molta feina i bona feina, necessiten més ajudes. Escolti'm, no existeixen per vostès.

I per últim, turisme de neu. Segurament en turisme de neu vostès em podran dir que d'això cal parlar-ne en el Departament de PTOp o el Departament d'Economia, i que..., jo no sé què em diran vostès. El que sí que és clar és que sobre turisme de neu no hi ha una política clara i una aportació important. I, evidentment, això ens preocupa. Per tant, el perjudicat en aquest cas és el turisme, i el turisme de neu.

Escolti'm, cal reequilibrar el país, cal donar més suport al sector del comerç i al sector del turisme.

I volen que els digui una cosa? Mirin, vostès viuen de l'herència de Convergència i Unió –vostès viuen de l'he-

rència de Convergència i Unió. Sí, ja pot riure el que vulgui, però això és així. I a més a més li diré una altra cosa: copien. A vegades ho fan malament i no avancen. Ni això, saben fer, no saben ni copiar. Per tant, escolti'm, no s'adonen que els temps canvien, que les coses van cap a uns altres camins i que vostès no se n'adonen?

És per això que nosaltres presentarem aquesta esmena a la totalitat d'aquest grup de comerç i de turisme.

I ara, si m'ho permeten, cediré la paraula a l'il·lustre diputat senyor Albert Batalla perquè els parli de consum, que és la tercera part que forma i conforma aquest Departament, que necessita molta més atenció per part del tripatit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Albert Batalla té la paraula per sis minuts.

El Sr. Batalla i Siscart

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats i diputades, com molt bé explicava el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula em pertoca defensar en nom del meu Grup l'esmena a la totalitat dels pressupostos en l'àmbit de consum. Els pressupostos de consum són el germà petit del Departament, però tot i així tenen la seva importància, perquè treballen sobre un aspecte importantíssim, del dia a dia, de la vida quotidiana de les persones, dels ciutadans i de les ciutadanes del nostre país.

Uns pressupostos de consum que pugen. Sí, això pot semblar una bona notícia *a priori*. Ho pot semblar, però si analitzem més a fons què és el que puja i què és el no puja potser ens adonarem que les notícies no són tan positives com poden semblar *a priori*. Abans de res, potser cal recordar que aquest any hem fet possible, entre tots els grups parlamentaris, la creació de l'Agència Catalana del Consum. Per cert, amb dos anys de retard. Era un projecte que el Govern de Convergència i Unió va deixar a punt, el va deixar sobre la taula de la conselleria i vostès han trigat dos anys a executar-lo.

Si cal definir o s'han de definir objectius d'aquesta Agència –que estan definits, per altra banda–, existeixen sobretot dues qüestions que són prioritàries en l'acció del Govern, o que ho haurien de ser –els pressupostos després no ho demostren així, però ho haurien de ser–: en primer lloc, la inspecció, molt important, i també, evidentment, l'acostament de la informació i de la gestió dels àmbits de consum en el territori.

Agafem, doncs, aquests dos conceptes i traslladem-nos a les partides pressupostàries que preveuen vostès per a aquest 2006. U, inspecció. Vostès van posar el crit al cel quan hi va haver el relleu al Govern de la Generalitat, criticant d'una forma molt ferotge que no hi havia prou inspectors. El conseller Pere Esteve va prometre que en aquesta legislatura hi hauria entre vint-i-cinc i trenta nous inspectors. Em volen dir on són? Nosaltres no els

veiem per enlloc. Em volen dir on són les partides pressupostàries del 2006 per fer els deures que vostès mateixos s'han posat i que nosaltres també compartim? No són enlloc. Ahir mateix es van retirar del mercat unes partides de gelea reial. Abans-d'ahir es va retirar del mercat una important partida de llet infantil. Em volen dir on era l'Agència Catalana del Consum i els seus inspectors?

És important que, en aquestes qüestions que afecten els ciutadans i les ciutadanes, s'hi estigui a sobre, senyor conseller. I això vol dir anticipar-nos a la societat civil en la detecció d'aquest tipus de problemes, de casos. I, això, ho han de poder fer d'una manera molt clara els inspectors de la Generalitat de Catalunya. On són? Enlloc.

Segon punt: l'acostament de les oficines de consum al territori; semblava un eix clar per treballar. El programa començat per Convergència i Unió en els darrers anys va establir el protocol general, els plans pilots, i va deixar nou oficines de consum als consells comarcals, així com també la previsió de desplegament total de forma ràpida i progressiva. En dos anys, vostès només han estat capaços de fer-ne set. Molt bé. I a més a més no sabem si en faran més, perquè vostès han fusionat partides. Amb aquesta voluntat clara de transparència que els caracteritza i que prediquen per tot arreu, però que després no practiquen, sota conceptes globals amaguen partides que nosaltres entenem que haurien d'anar destinades als consells comarcals. I, per tant, eliminen dels pressupostos de Consum qualsevol referència als consells comarcals. Molt bé.

Té o no té el Govern la voluntat de desplegament d'oficines als consells comarcals? Sí la té, facin-ho, i no ho amaguin en els pressupostos, diguin quines partides genèriques hi ha de suport a la política dels consells comarcals en matèria de consum; expliquin-ho. Com volen que no fem una esmena a la totalitat d'aquesta partida, amb aquesta opacitat en els pressupostos?

Per finalitzar, tornem a les partides. Saben, senyors diputats i diputades, quin és el capítol que puja més de tot el pressupost? El capítol de despesa corrent. Dels 3 milions d'euros que creix el pressupost de Consum, quasi 2 milions pugen en aquest capítol de despesa corrent. Senyor conseller, no vam crear l'Agència Catalana del Consum per gastar més en exposicions, certàmens, organització de reunions –una partida dotada amb 522.000 euros, ja m'explicaran on es reuneixen, amb aquesta partida tan important–, estudis, despeses i publicacions. Vam crear l'Agència Catalana del Consum per donar més seguretat i més informació als ciutadans i a les ciutadanes sobre els seus drets com a consumidors i com a consumidores, i creiem que aquest no és l'esperit del pressupost que vostès ens plantegen. Per això volem retornar-lo al Govern.

Insisteixo en el que deia el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula: vostès copien, però no ho fan bé. Retornem aquests pressupostos al Govern, i tornin a començar, vejam si aquesta vegada els surt millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorables consellers, honorable conseller del Departament, il·lustres diputades i diputats, permetin-me, abans de començar a entrar en el Departament per partides, fer una breu referència al pressupost en general.

Ens trobem amb un pressupost, ahir mateix es va enraonar pels diferents presidents de grups que ens trobàvem amb un pressupost, al nostre entendre, expansionista, fins i tot podríem dir que es podria titllar d'electoralista, i, per tant, ens trobàvem amb una oportunitat única per als diferents departaments del Govern per intentar arrossegar la màxima quantitat de diners, ja que en propers pressupostos, tenint en compte que no vindran aquests famosos 680 milions d'euros, o no serà una quantitat tan igual, en el capítol de sanitat, ens podem trobar que alguns dels departaments que ara han vist augmentar les seves partides hagin de veure com s'han de disminuir.

Si fem aquesta reflexió i veiem el que passa amb el seu Departament, honorable conseller, ens trobem que, si fem referència a la inversió en despesa del Govern de la Generalitat, dels diferents departaments, de l'any anterior i d'aquest any, és la mateixa –ja s'hi ha fet referència abans–, és el 0,5 per cent total d'inversió de la despesa, d'esforç que fa el Govern de la Generalitat en un sector que vostè coneix perfectament que representa més del 22 per del PIB, l'esforç que fan els ciutadans de Catalunya en un sector en què un 22 per cent del PIB el produeixen els comerciants i el sector del turisme.

Si a sobre veiem el gràfic de les inversions dels departaments, veiem com el seu Departament és el penúltim de totes les inversions del Departament..., el penúltim; només guanyem el de Relacions Institucionals i Participació. Jo crec que, honorable conseller, amb aquest pressupost tenia una oportunitat única que el seu Departament no ha sabut aprofitar.

Si anem al Departament de Comerç, veiem que efectivament puja un 10,5 per cent, per sota del 12,4 per cent que és l'esforç mitjà que fa el Govern de la Generalitat, que puja un 12,4 per cent, i, per tant, el Departament puja dos punts menys de l'esforç mitjà que es fa en els diferents departaments. Això també jo crec que és criticable, des del nostre punt de vista. Jo crec que segurament l'honorable conseller hauria volgut més inversió, però en aquest cas no ho ha aconseguit, ni ho va aconseguir l'any anterior, ni tampoc el primer any. Sembla que aquest Departament no té gaire sort en els pressupostos.

També és veritat que puja el Copca; puja, amb relació a l'any anterior, un 15 per cent, encara que aquí ens genera un cert dubte, perquè, encara que no entrarà a analitzar el Copca –ja s'ha fet anteriorment per part del company meu Santi Rodríguez, amb relació al Departament de Treball–, una tasca que hem de dir que s'està realitzant últimament d'una forma correcta –vull dir, no

entrarem ara a fer una crítica del Copca, perquè creiem que s'està plantejant positivament; evidentment, tot és millorable i podríem fer aportacions per a una millor regulació, però en línies generals no entrarem en una crítica ferotge en aquest àmbit—, sí que li haig de dir que tenim el dubte perquè, com després hi faré referència, en moda sí que veiem que es detreuen més de 2 milions o 3 milions d'euros, la meitat del pressupost que hi havia l'any anterior —era una promesa que havia fet el senyor conseller—, si podem pensar que serà Gaudí Internacional, a través del Copca, qui ho realitzi, llavors sí és així ens trobaríem pitjor encara, perquè veuríem que el Copca no augmenta gens la seva partida, seria zero el seu augment. Per tant, llavors hauríem d'entrar a criticar el Copca, i permeti'm que li digui que no tinc interès a fer-ho, perquè crec que això no seria bo per al que és la projecció del comerç a l'exterior de Catalunya.

Enraonant del Copca, evidentment, ens trobem que el que fa és la projecció del comerç a l'exterior de les grans empreses, o d'aquells comerços o aquelles empreses o establiments turístics, o el sector industrial en el seu conjunt, o el sector industrial empresarial, de projecció a l'exterior. Però nosaltres el que aquí volem analitzar no és tant aquest concepte, sinó l'esforç que fa el seu Departament envers aquests comerciants dels nuclis urbans, aquests petits comerciants, que teòricament nosaltres des d'aquí hem d'entrar a ajudar-los. Mitjançant què? Mitjançant partides pressupostàries, honorable conseller; partides pressupostàries que en data d'avui, que és la partida de dinamització de corporacions locals, és menor, encara és menor que la que teníem l'any 2003. La partida d'enguany és de 4.420.000 euros, mentre que l'any 93 era de 4,5 milions d'euros. Home, jo crec, sincerament, que l'esforç que hauria de fer aquest Departament és molt més gran si a sobre volem potenciar el que és el comerç tradicional català, petit comerç català.

S'hi ha fet referència abans; jo espero que el senyor Quera després m'indiqui una sèrie de partides que ara mateix no sabem exactament com estan, però veiem que en el tema de fires estem d'acord —i ho diem des de l'any 93 i de l'any 94— amb l'esforç inversor que es fa en la Fira de Barcelona, que ja dèiem que era una fira que havia decaïgut en la seva projecció nacional i internacional i que actualment, amb aquests 10 milions d'euros que s'estan aportant per part del Govern de la Generalitat, amb les inversions, creiem que és correcta.

Però no ens hem d'oblidar de les fires comarcals i locals, que són la seva projecció local a l'exterior, són la promoció comarcal, són la promoció comercial i turística de les poblacions. I veiem..., no, en aquest cas, coincideixo amb el senyor Pellicer, no veiem que no hi hagi cap partida, que sigui zero. El que sí que veiem és que la seva disminució és de més del 50 per cent. Passa d'una partida de 950.000 euros l'any 95 a 465.000 euros aquest any.

Però, a més a més, desapareixen partides com «Millora de recintes firals»; desapareix la de «Divulgació del calendari d'activitats firals» o la de «Publicació de treballs firals». Però, a més a més, desapareixen partides importants per al comerç urbà i tradicional: desapareix la partida d'activitats de divulgació en matèria de for-

mació comercial; els premis a la millora a l'activitat comercial; els premis a la internacionalització de l'economia catalana; els estudis sobre la concentració de la distribució comercial, tan important, que ara mateix estem amb la Llei d'equipaments comercials.

Aquestes partides desapareixen del seu pressupost, i a mi m'agradaria saber, i el senyor Quera que m'ho expliqui, on són aquestes partides, com les pensen implementar, perquè eren partides importants que quan estaven vostès a l'oposició demanaven contínuament al Govern de Convergència i Unió que les augmentessin, i ara mateix, en aquest pressupost, permeti'm que li ho digui —almenys no les sabem trobar—, desapareixen.

Però parlem de comerç, honorable conseller. Ara mateix estem en un moment important. L'any anterior enraonàvem que estàvem amb la tramitació de la Llei d'horaris comercials, ara estem amb la tramitació de la Llei d'equipaments comercials. I vull aprofitar que vostè és aquí, honorable conseller, i aprofitar també els meus companys de ponència..., que ara mateix ens trobem en una situació..., lluny, almenys certament lluny, d'arribar a un consens amb totes les formacions polítiques. I miri què li dic: potser no és el més important, sinó el mateix sector. Ahir mateix..., sé que s'estan fent esforços darrerament per arribar a aquest consens amb el sector —vostè ho sap perfectament—, esperem que això vagi així. El que no podem aprovar és una llei d'equipaments comercials —que així li vam donar suport a l'anterior legislatura— que no s'aprovi per consens de totes les formacions polítiques. Crec que entre tots no ens ho podem permetre. I vostè, honorable conseller, ha de fer aquest esforç amb tots els sectors implicats per buscar aquest equilibri que de moment, en data d'avui, no tenim.

Li deia abans que parlàvem de la Llei d'horaris comercials, i li deia: «Faci'm cas, estem aprovant una llei que xoca amb la Llei estatal», i s'ha comprovat, hi xocava en certs àmbits, i ara ho han de rectificar. Per tant, escolti'm, si ho creu convenient, escoltin la nostra paraula, i segurament podrem arribar entre tots a un esforç no tant perquè els partits polítics potser ens fiquem d'acord, sinó perquè el consens sigui amb els mateixos sectors.

Amb relació al turisme, permeti'm que li digui que en xifres, molt bé, puja el 18 per cent, i es compensa la pèrdua del 3,5 per cent de l'any anterior. Per tant, l'esforç no deixa de ser la mitjana del Departament de la Generalitat dels dos últims anys. Turisme, una cosa molt important.

Abans d'entrar en partides, honorable conseller, i perquè no se m'esgoti el temps, perquè jo crec que això és molt important, en matèria legislativa, en matèria de planificació, en matèria d'interlocució, en matèria d'arribar a acords amb els sectors, de moment, permeti'm que li digui que l'haig de suspendre. De veritat. I vostè segurament ha d'estar d'acord amb mi, perquè l'any anterior érem aquí i ens dèiem: «Ens veurem al Congrés de turisme de Girona, tots plegats, amb el sector i els diferents actors polítics, per arribar a acords per a la planificació futura del turisme a Catalunya.» I ahir entre tots vam convenir que durant aquest aprovaríem el Pla territorial turístic de Catalunya. On és? Jo no el tinc, la societat tampoc el té, els interessats tampoc el tenen. Fa

un any de l'últim congrés; és l'eina fonamental per al desenvolupament de la seva tasca per als propers anys, i ara mateix, en data d'avui, no hi estem, no el tenen. S'imaginem que a sobre entréssim en un any electoral? El sector no es pot permetre dos o tres anys més amb la incertesa d'un pla que és vital per al seu desenvolupament de futur, per a la seva millora en aquest àmbit.

O l'ens de promoció turística, el nou ens de promoció turística a què abans s'ha fet referència, que resta pendent de l'antiga Llei de turisme, que nosaltres vam presentar una proposició no de llei i que em van dir, els partits que donen suport al Govern: «Home, si acabem d'arribar! No es preocupi, dintre de sis mesos vostè tindrà aquí el projecte de llei. El tindrà, el podrà analitzar...» En data d'avui, no el tenim; en data d'avui, el que tenim és una reunió amb molt bona voluntat de la directora general, Isabel Galobardes, que ens va citar, i on, per cert, només vam anar els de l'oposició –feia la sensació que teníem interès més nosaltres que, fins i tot, els partits que donen suport al Govern. Ens va explicar –i li ho dic seriosament–, amb molt bona voluntat, un PowerPoint molt maco... Però, escolti, un any o dos anys per fer això..., no anem enlloc.

Perquè, és clar, no em val dir: «Aportarem una llei en què tothom estarem d'acord.» Home, és clar, com tot anirà al reglament... Ara mateix no sabem si el sector..., quan i qui n'ocuparà la representació, en quina proporció o no i, el que és més important –el més important–, com ho finançaran, quina aportació econòmica farà el sector a aquest nou ens, que tots compartim que ha de ser mixt, privat i públic. Per tant, el més important..., vindrà aquí la llei, quan arribi –que no sabem quan arribarà–, i aprovarem una cosa que difícilment ningú pot aprovar, perquè, és clar, serà una cosa que estarà completament fora de joc, perquè seria o hauria de ser el reglament el que en gestionés tota la implementació.

O el mapa turístic de Catalunya. També l'estem esperant.

Per tant, resten pendents moltes coses importants, que vostès ja porten dos anys... No poden dir: «És que portem quatre mesos, sis mesos...» Porten dos anys. Però el problema no és que portin dos anys: és que tampoc veiem quan serà, quan es portarà, quan s'aprovarà. I jo crec que, això, ens ho diu el sector, honorable conseller, li ho dic de veritat, és el sector qui està preocupat ara, actualment, que aquestes eines no les tingui.

Si entrem en partides, haig de recordar-li que hi ha una part molt important que és allò..., sobretot..., l'any passat n'enraonàvem també. El conseller Milà té la virtut que pràcticament és transversal, Iniciativa és transversal: en tots els departaments apareix Iniciativa per Catalunya, i en el sector del turisme, com no pot ser d'una altra manera, apareix recurrentment. Ara, amb l'estació d'esquí de Vauèira. Home, nosaltres vam fer una nota de premsa que deia: «Ha enraonat el senyor Carretero, el senyor Nadal, el senyor d'Iniciativa... I vostè?, on és el responsable del Departament de Turisme per dir als senyors del Pallars Sobirà què opina del seu desenvolupament turístic?» En data d'avui, no se l'ha escoltat, almenys jo personalment, o el nostre Grup, no li hem escoltat res. És que no li importa, el desenvolupament turístic del Pallars Sobirà? Jo li pregunto: és que vostè no té un neguit envers aquest sector?

O el mateix sector hotel·ler, que ens ha dit per activa i per passiva que la LIIAA s'ha de modificar. Va ser aquest Grup Parlamentari qui va presentar la primera iniciativa parlamentària d'aquesta legislatura i que va ser l'única que es va aprovar per unanimitat –no se n'han aprovat més, evidentment–, amb la qual vam modificar els terminis d'aplicació de la LIIAA. Però el sector el que demana és una modificació, perquè no es veuen amb cor de poder arribar a complir els terminis. Parlarà vostè amb el conseller Milà per veure si solucionem aquesta problema? Va solucionar d'una forma definitiva la innivació en el sector de l'esquí? Ho ha aturat del tot o no? Per tant, jo crec que també ha de fer un esforç..., no només un esforç moltes vegades en política de clau nacional –em refereixo a espanyola, permeti-m'ho–, sinó també fer un esforç per arribar a acords amb els seus companys de partit o de govern, perquè això afecta molt més, permeti'm que li ho digui, que una de les qüestions a què vostè dedica a vegades massa temps.

Amb relació a la moda, li podria treure declaracions: vostè es va comprometre que mantindria la partida, ho va dir. Podia haver dit: «No, escolti, canviarem el model, ho analitzarem entre tots» –però encara esperem una compareixença de vostè per explicar-ho, però, bé– «ho farem entre tots, i alhora reduïrem la partida.» La partida es redueix un 50 per cent. Si no està al Copca, digui'm vostè on està. El senyor Quera suposo que farà uns esforços per trobar-nos les partides. Jo he dit que potser està al Copca de l'Internacional. Bé, i qui decidirà aquest Gaudí Internacional? Qui és el qui té la sort d'entrar en el sorteig d'anar fora? Qui és? Vostè? El seu secretari general? La directora general de Turisme? Qui ho decidirà?

I aquells dissenyadors que han fet per a Catalunya o per a Barcelona molt i que potser no són d'aquí ni s'han creat aquí? Aquests els deixem de banda, només hem d'anar a buscar aquells que han promocionat Catalunya que o són d'aquí o viuen aquí. Home!, jo crec que ho deixem en safata –en safata– a la Pasarela Cibeles perquè acabi sent el referent internacional de la moda a Espanya. Bé, abans sembla que això s'havia d'impedir com fos; ara sembla que entre la Cibeles i la passarel·la de València seran les alternatives reals a la moda.

Amb relació a partides..., breument. Plans de l'excel·lència turística. Ara mateix, com s'ajunten, veiem que augmenta el seu global de totes les partides de 3 a 5 milions, que em sembla correcte, però després no sabem si és per a millores d'oficines de turisme, si és per a senyalística de locals, locals d'àmbit comarcal o per als plans d'excel·lència. Efectivament, estem perduts, esperearem a veure la resposta que doni el diputat senyor Quera per si podem o no criticar l'esforç inversor que fa el Departament en aquest àmbit.

També hem, i ho he dit abans, de corregir i augmentar les aportacions a corporacions locals..., o el que abans es criticava d'«Estudis i treballs tècnics», que en aquest Departament puja només de 10.000 a 600.000 euros. Jo ja no sé quina quantia és, això; no entrem en percentatges perquè em perdré, perquè, vaja!, molts estudis..., espero que un sigui el Pla territorial del turisme de Catalunya.

I a Consum, si de cas després en el torn de rèplica he de dir que demanaré l'aclariment d'alguna sèrie de partides que ara mateix, en desaparèixer la Direcció General de Consum..., sí que, efectivament, tenim dubtes que augmenti..., el Departament. I, si de cas, en la rèplica entraré en matèria de consum.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Es pot fer un torn en contra. Per fer-lo, doncs, té la paraula el senyor diputat Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Senyor president, senyores i senyors diputats, em toca fer la defensa i el posicionament dels grups que donen suport al Govern pel que fa al Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Bé, el pressupost que presentem per a l'any 2006 podem afirmar que són els millors pressupostos d'aquests darrers anys. I això per què? Doncs pel següent.

El Departament de Comerç, Consum i Turisme vull recordar que és el responsable de fer la promoció, ordenació i suport al sector econòmic de serveis, en particular i bàsicament en comerç i turisme, així, doncs, com la defensa dels consumidors i usuaris catalans. Altres aspectes, doncs, que també afecten aquest Departament és la promoció de la internacionalització de les empreses catalanes, així com un altre aspecte important: la tutela de les cambres de comerç.

En total, representa un sector de l'economia prou important, com és consum i turisme, que es mou a la vora, concretament comerç i turisme, del 22 per cent del producte interior brut. Comerç i turisme són sectors estratègics per a l'equilibri total.

Entrant en el pressupost, dir que hi ha hagut un increment de l'11 per cent. Destacaria els recursos que van destinats al sector turístic. Creixen un 17,7 per sobre de la mitjana de la resta de departaments, pel que fa a aquesta secció. Un altre aspecte a destacar també d'aquest pressupost és un increment de l'11,7 per al suport a la internacionalització de les empreses. Un altre aspecte important, també, és un increment del 113 per cent per a la capacitat inspectora en l'àmbit de Consum. En total, s'ha passat d'un pressupost de 116 milions d'euros a un pressupost de 140 per al 2006. Crec que era important, doncs, situar-ho en el debat, en aquest inici, perquè, a part del torn de rèplica, crec que era important, doncs, explicar també el pressupost de Comerç, Consum i Turisme.

Pel que fa a la Secretaria General, que bàsicament dirigeix els serveis generals i el personal adscrit, hi ha hagut un increment només del 3,8 per cent, creixement vegetatiu, que, en comparació amb les altres seccions..., Consum ha crescut un 41,4, Comerç representa un 10,1 i Turisme un 17,5. És una aposta clara per incidir en aquelles seccions on les polítiques que es duguin a terme des d'aquest Departament incideixen directament en la ciutadania i en els municipis del nostre país.

El sector del turisme és un sector madur, en constant renovació, evolució. Actualment, Catalunya és la quinzena destinació en turisme mundial, i quant a ingressos estem en el vint-i-unè lloc.

En general, el turisme genera llocs de treball, impulsa la modernització de les infraestructures, incentiva altres activitats productives i regularitza els recursos autòctons i autònoms.

Les prioritats que s'han marcat en l'àmbit de Turisme són unes prioritats que, afortunadament, són molt diferents de les que havia marcat l'anterior Govern pel que fa a Turisme. Bé, hem heretat, en aquest cas, en altres seccions no, una secció on el desordre, la poca transparència..., i, bé, tots sabem el que ha passat judicialment, doncs, aquests darrers mesos: l'anomenat «cas Turisme»..., que ha sigut un departament en el passat, doncs, diguem-ne, força desgraciat, per les circumstàncies que siguin, que ara no vénen al cas. És per aquest motiu, doncs, que ha sigut un departament en què ha costat arrancar, posar-se al dia, i, bé, doncs, és el segon any que estem en el Govern i per això estem.

És en aquest sentit, doncs, que s'ha de donar prioritat a aquesta secció de Turisme, amb un increment, com deia abans, del 17,5 per cent, que està per sobre, ho vull recordar, de la mitjana total del Departament. I en què es destina, doncs, aquest increment? Bàsicament, doncs, en polítiques reals.

Quines són, aquestes? En primer lloc, la creació de producte des del Departament, i, concretament, des del dia que el conseller Huguet dirigeix aquest Departament ha tingut molt clar que és del tot bàsic per a l'oferta turística catalana la generació i un nou impuls de productes turístics i la posada en valor com a recurs turístic de nombrosos elements amb potencial evident de ser-ho.

És per aquest motiu, doncs, que es faran polítiques reals, que són d'ajuts als municipis, partides adreçades als ens locals, per tal de donar suport als plans d'excel·lència, dinamització i foment turístic. El total d'aquestes partides suposa un increment del 98,1 per cent, i passem de 2.500.000 euros a la vora de 5.400.000 euros. Bé, en una intervenció que hi ha hagut anteriorment d'un dels grups que presenten esmenes a la totalitat, m'ha semblat entendre, bé, que els plans d'excel·lència, dinamització i foment turístic no existien o bé els costava de veure'ls dins les partides del Departament. Bé, doncs, hi ha hagut un increment del 98,1 per cent respecte a l'any passat.

Segon aspecte a destacar, doncs, pel que fa a la secció de Turisme: l'aspecte que fa referència a la recerca i desenvolupament. És del tot bàsic dotar de coneixement les administracions públiques i el sector públic per una correcta presa de decisions, totalment ja lligada a la realitat actual i futura. És per aquest motiu, doncs, que es feia del tot imprescindible un increment important d'aquesta dotació que hi ha destinada bàsicament, doncs, a l'Observatori del Turisme, així com a la creació i desplegament del Programa nacional de recerca aplicada i tecnologia turística. Hi ha hagut un increment d'un 50 per cent pel que fa, doncs, a aquests recursos.

El tercer aspecte a destacar de la secció de Turisme és el suport a la modernització i a la creació d'empreses del sector. Dir, doncs, que ja era una línia que en el seu moment ja s'havia prioritzat en anteriors pressupostos, i aquesta vegada, doncs, s'ha incrementat d'una manera molt destacable, també; s'ha incrementat un 43,1 per cent.

I, per últim, la promoció turística. El desenvolupament conjunt de les tasques de promoció i foment turístic entre el sector públic i el privat es produirà el proper any amb l'entrada en funcionament de l'Agència Catalana de Turisme. En la intervenció que ha fet un dels grups que presentaven esmenes a la totalitat deien que aquesta partida, m'ha semblat entendre, era zero. Doncs bé, li anuncio que és de 18,5 milions d'euros.

Passaria, tot seguit, a un altre àmbit prioritari per al Departament, que és l'àmbit de la internacionalització. L'objectiu que ha manifestat d'una manera molt clara el Departament des de fa dos anys és aplicar polítiques que ajudin a dinamitzar aquells sectors que portin un valor afegit i, en definitiva, capacitat econòmica, sense oblidar mai els sectors madurs. En resum, es tracta d'aplicar aquestes polítiques en les empreses, especialment en les pimes, ajudant a diversificar mercats i també donant suport i assessorament per a l'establiment de filials a l'exterior, esdevenint aquesta la nova prioritat.

Hi ha hagut un increment pel que fa, doncs, a aquesta secció del 14,9 per cent, i es concreta bàsicament en les següents mesures concretes, que serien: el desplegament operatiu del recentment presentat Observatori de Mercats Exteriors, lligat a la xarxa exterior del Copca, com a eina de seguiment de tendències sectorials de mercat i tecnològiques; la creació de les àrees d'aterratge a l'exterior; la implantació de plans estratègics sectorials per internacionalitzar clústers empresarials, i el desenvolupament de l'anella internacional i la potenciació i transformació iniciada de la xarxa d'oficines exterior del Copca en plataformes empresarials.

Passaríem a la secció de Consum. L'evolució de la societat catalana i del món ha provocat, doncs, que en aquest àmbit s'hagi hagut de fer una política més contundent de la que hi havia hagut fins ara. Concretament, pel que fa, doncs, al reforç de la capacitat inspectora, vull recordar que aquest darrer any ha sigut una de les prioritats d'aquest Departament, la inspecció a entitats financeres, entre altres. Aquesta partida existeix. I, concretament, el Grup Parlamentari de Convergència demanava on hi havia hagut, doncs, l'increment, on eren aquestes partides. Dir-los, doncs, que es té contemplat, pensat, de cara al 2006, 2007 i 2008, incrementar la plantilla d'inspectors en trenta i que hi ha hagut una dotació pressupostària incrementada un 113 per cent, sempre amb la voluntat, com ha manifestat moltes vegades l'honorable conseller, de vetllar pel consumidor.

Un altre aspecte, també, a destacar és l'extensió dels convenis comarcals. Dir, doncs, que sí que s'estableixen amb els consells comarcals aquests convenis per realitzar activitats de consum. I no només això, sinó que si fins ara hi havien trenta-cinc convenis signats amb consells comarcals, doncs ara s'incrementen en cinc més. No, és així –és així–, i li ho podem demostrar; bé, ja li certifico que és així, i fent l'escàndall del

mateix pressupost ho veurien, no? El que passa, que també li anuncio –que potser vostès, això, no ho han sabut veure– que hi ha hagut una reestructuració pel que fa a la confecció del pressupost, hi ha hagut agrupació de partides, i això suposo que, senyor Llobet, ha provocat, doncs, confusió a l'hora de saber partir certes partides, no?

I, bé, pel que fa a aquest punt, advertir-los que sí que hi és, aquesta voluntat de fer inspeccions d'aquells sectors on els consumidors estan més deseparats, i també, doncs, en els convenis signats per realitzar activitats de consum amb els consells comarcals. Hi insisteixo, s'han fet cinc convenis més.

El tercer aspecte a destacar en la secció de consum és l'increment d'activitats pel que fa a la formació, informació, educació i sensibilització de l'Agència Catalana del Consum. I bé, doncs, també fa un moment s'ha dit que amb la problemàtica que hi ha hagut aquests darrers dies pel que fa a un producte de llet d'una marca determinada..., informar-los que no és competència d'aquest Departament; és competència de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Com a novetat de l'Agència Catalana del Consum, dir, doncs, que es preveu la integració de tot el pressupost a l'Agència Catalana del Consum.

Entraríem ara en l'àmbit d'interior, que bàsicament es concreta en dos fets, que són: ordenació i promoció. Pel que fa a ordenació, dir que el passat mes de desembre es va aprovar la Llei d'horaris comercials; com molt bé s'ha dit, doncs, ara està en ponència la Llei d'equipaments comercials. I, pel que fa a aquest punt, bé, en primer lloc, dir que aquesta llei, senyors de Convergència, el que no permet és el que van fer vostès amb l'anterior Llei, que és, entre altres coses, permetre que les grans superfícies comercials estiguessin fora de l'àmbit urbà, que això provocava una desertització important, i d'aquí, doncs, la introducció del concepte de «trama urbana consolidada», que això, entre altres coses, provoca que no hi hagi barra lliure a les grans superfícies comercials. Altres aspectes, doncs bé, que ja es tractaran en el seu moment, quan es debati aquí la Llei d'equipaments comercials, desmentiran, senyor Pellicer, aquest aspecte que vostè abans ha esmentat.

Voldria destacar també que els plans de dinamització comercial, doncs, hi seran. Hi ha una partida pressupostària, a través del Copca, de 16 milions d'euros.

També dir que l'afirmació que vostè ha fet abans, que hi ha hagut un informe, fet pel Departament d'Economia i Finances, que deia que el comerç era inflacionista... Bé, doncs, recordar-li que el conseller Huguet en tot moment, això, ho ha desmentit; vostè només s'ha agafat a una part d'aquest informe, perquè aquest informe tampoc deia ben bé això.

Fires comercials. En fires comercials, em pregunto –i espero que en el torn de rèplica vostès m'ho sàpiguen dir–: on eren, a l'època que vostès governaven –m'ho pregunto, eh?–, les fires comercials?

Altres aspectes que vostès han assenyalat... Bé, en aquest cas, doncs, l'altre grup parlamentari de l'oposició, no?, abans ja ho ha dit. Vostè m'ha demanat on eren certes partides. Bé, doncs, el que deia abans: li dic

que hi ha hagut un canvi en l'estructuració del pressupost, i sí, és cert que potser això ha provocat certa confusió, però el criteri que s'ha seguit és de fer una sèrie d'agrupacions de partides.

En aquest sentit, per exemple, la partida que fa referència al suport a la moda es manté en 7,2 milions d'euros, i, pel que fa al suport de la moda, és cert que s'ha redefinit el model públic de suport al món de la moda, que bàsicament, doncs, consisteix a marcar-nos un objectiu des del Departament de Comerç, Consum i Turisme, que és donar un impuls tant a la creació com a la innovació que es fa a Catalunya, però destacant-ne molt un aspecte, que és implicant-hi també la indústria. I bé, a partir d'ara, doncs, ens trobarem amb un Gaudí Emergents, on coincidiran dissenyadors emergents, aquells que tinguin experiència a fer col·leccions però que encara no tenen una marca consolidada, i també hi haurà el Gaudí Internacional, on es triarà un objectiu de mercat vinculat a una passarel·la internacional de referència –Nova York - Milà– per promocionar la moda catalana.

Un dels motius del perquè també hi ha hagut un canvi de model és que s'ha cregut des del Departament que aquests diners que estan pressupostats en el Departament de Comerç, Consum i Turisme es mereixien una millor eficiència i eficàcia en la seva gestió. És per aquest motiu, doncs, que hi ha hagut aquest canvi de model, que també vull recordar que en el passat debat de pressupostos, del 2005, el diputat que defensava les esmenes –no, vostè, senyor Pellicer, no; era el diputat que defensava les esmenes de l'anterior pressupost, del 2005– també marcava com a prioritari el canvi de model a seguir pel que fa al món de la moda. Així queda transcrit, doncs, en el *Diari de Sessions* del passat 23 de novembre del 2004.

Bé, bàsicament, doncs, aquestes serien les dotacions bàsiques pel que fa al pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme, i si de cas, en tot cas, en el torn de rèplica entrariem en el detall d'altres qüestions.

Bé, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara el torn de rèplica per part del diputat il·lustre senyor Carles Pellicer, si en vol fer ús... Sí? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Bé, gràcies, senyor president. Bé, en el torn de rèplica, a veure si podem... Escolti'm, seré una mica desordenat, però en qualsevol cas intentaré explicar-li el que vostè ha dit, i hi han coses en què certament no ha contestat res del que li hem demanat, senyor Quera... On el tenim, el senyor Quera? Ah!, aquí. Perdó, no el veia, perdoni. (*Veus de fons.*)

Senyor Quera, en turisme, escolti'm, a l'agència, hi insisteixo, li ho repeteixo: no hi ha dotació pressupostària per la part que correspon a la Generalitat.

Vostè parlava de prioritats i de polítiques reals d'ajuda als municipis. Tampoc hi ha les ajudes, almenys les aju-

des suficients, en el tema de promoció de municipis i municipis d'excel·lència. Escoltin, ja els ho explicaran vostès, als municipis, que segur que no els entendran.

On són les partides, per tant, dels plans d'excel·lència, aquest increment famós que vostè diu del 98,1? I la dotació per a la llei, com li deia abans, per a l'agència?, aquesta agència que reclama el sector, una agència important, la qual, com deia abans, no té ni un duro, ni un euro, si ho volem dir millor, de dotació pressupostària.

Internacionalització de l'economia. Escolti'm, vostès parlen del Copca, i aquí li he de dir una cosa. Miri, celebrem que el Copca, evidentment, funcioni; i també funcionava abans, amb el Govern de Convergència i Unió. I sap per què funcionava? I sap per què funciona ara? Perquè les persones que ho porten, el personal que hi és, continua sent el mateix. I això no ha passat en el Cidem, que vostès han canviat. Tingui-ho en compte. Mantingui'ls, perquè així funcionarà la internacionalització de les nostres empreses a l'exterior. Els programes d'internacionalització del Copca: àrees d'aterratge, ja hi eren; l'anella internacional, ja hi era; la xarxa d'oficines, també hi era; la plataforma, evidentment, també.

Parlar-li ara de la moda –que no em queda massa temps. Escolti'm, en la moda, li ho deia abans molt clarament: hi ha una diferència entre 7,2 i 3,2 milions d'euros d'un pressupost a l'altre. Ja ens explicarà vostè on és la resta de la diferència, per un costat.

Per altra banda, escolti'm, en el tema de la moda, vostès han canviat el format. Per tant, el risc és seu. Nosaltres estem a l'expectativa i veurem com finalment acaba l'invent aquest de la moda; però nosaltres estem, en aquest cas, pendants de veure què fan vostès en aquest sector. Vostès, li ho repeteixo i hi incideixo, van assegurar que no traïen diners per a aportació al model de moda catalana, i vostès, el conseller, que s'hi va comprometre, han tret diners d'aquest tema. Per tant, hem de veure com acabarà tot aquest tema.

Consum. Vostè parlava de trenta-sis convenis comarcals, de consum; escolti'm, n'hi ha setze, i li'n puc donar res, però, de temps, no en tinc; per tant, si vol, li entregaré després la llista dels consells comarcals que han signat aquest conveni. Li recordo que en època de Convergència i Unió ja n'hi havia nou, de fets per nosaltres.

Comerç; la Llei d'equipaments comercials. Ja li ho he dit abans també, en la intervenció primera: escolti'm, a l'Avantprojecte de llei d'equipaments comercials, no hi compten els plans de dinamització. Si no hi compten, no es protegeixen. És important i necessari que un tema tan demanat pel sector sigui present en aquesta Llei. I estan en el Copca, a més a més. Ja els ho va dir l'any passat l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, que el Copca és un espai o un tema, un àmbit en el qual es parla de la internacionalització de l'economia, i és per a la internacionalització de les empreses arreu del món i per promocionar l'economia catalana i per donar suport a les empreses arreu del món. Estem parlant d'una altra cosa, estem parlant ara de comerç interior, evidentment.

Escolti'm, quatre dades. El pressupost del comerç representa el 0,3 per cent del pressupost total de la Gene-

ralitat. El pressupost de turisme, el 0,2. Hi insistim, turisme i comerç representen el 22 per cent del producte interior brut, i entre els dos, justet, justet, fan el 0,5 del pressupost global.

Però, encara més: miri, en referència als setze departaments de la Generalitat en què es divideix el Govern –i mai tan ben dit: en què es divideix el Govern–, Comerç representa el 0,3, i Turisme, el 0,1. I hi insistiré, li ho repeteixo: Comerç, el 0,3; Turisme, el 0,1. O vostès no s'ho creuen, com els deia abans, o els fa nosa, o, evidentment, jo crec, sincerament, que no s'ho creuen. Vostès mateixos. Jo diria que és misèria i companyia. I una pena, també, no?

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Dues qüestions més, abans d'acabar. Vostè parlava i feia referència als canvis de partides. És clar que sí que fan canvi de partides, i és clar que sí que en aquests pressupostos costen més de trobar les partides. Però sap per què, també? Això què significa? Això significa falta de transparència. Això comporta un...

El vicepresident primer

Senyor Pellicer, se li ha acabat el temps.

El Sr. Pellicer i Punyed

Acabo, senyor president. Només l'última resposta a una pregunta que vostè sí que m'ha fet i jo la hi respondré. Vostè deia: «On eren vostès quan governava Convergència i Unió?» Sap on érem? Vostè ho ha preguntat. En fires i en...

El vicepresident primer

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

On érem? Sap on érem? Al costat de la gent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Bé, reprenent el fil conductor de la meva darrera intervenció, que no he tingut temps d'analitzar l'altra pota, podríem dir, del Departament, que és el consum –permeti'm que faci una breu referència a això, i després, si de cas, faré alguns comentaris posteriors a la intervenció del senyor Quera–, dir-li que jo feia referència al fet que en haver desaparegut la Direcció General i ara quedar-s'hi l'Agència Catalana del Consum, la nova Agència Catalana del Consum, nosaltres volem saber si efectivament el pressupost d'aquesta Agència ha pujat o no. Perquè, a més, els nostres números no surten. Tenim un pressupost de l'Agència Catalana de 8,4 milions d'euros actualment, pressupostats, teníem anteriorment uns 6 milions d'euros, aproximadament, de la Direcció General, més 2,7

milions d'euros de l'Agència. Per tant, ja enraonem de 8,7 milions d'euros. A més a més, la part de personal que es transfereix de la Secretaria General a la mateixa Agència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, si vostè no em diu el contrari, hem de suposar que el pressupost global en matèria de consum disminueix aquest any en el Departament de Comerç, Consum i Turisme. La quantia, sincerament, no sé quant dir-li, però disminueix. Jo espero que vostè m'ho aclareixi en el torn de rèplica.

Si que hi han partides clares. És veritat, ho deia el senyor Pellicer. Potser amb aquest canvi de criteri, potser no podem enraonar d'opacitat, o potser sí. El que és veritat és que per a l'oposició més fàcil no ens ho ha ficat. És evident. És una de les primeres vegades que hem d'arribar en aquest faristol i començar a preguntar on estan aquestes partides, què signifiquen aquestes partides, quines quanties tenen. Difícilment, el que podem fer..., almenys demanar-los que en els propers pressupostos clarifiquin més les partides, d'una forma amb més subpartides, perquè puguem tindre ben clar l'esforç que vostès diuen que fan en diferents àmbits del seu Departament.

Però sí que trobem que en actuacions en defensa dels consumidors, en despeses en campanyes orientades al consumidor, disminueixen amb relació a l'any..., fixi's, de l'any passat, passa de 1 milió 195.000 euros a 1 milió 16.000 euros, en el capítol 227, que hi han aquestes dues partides.

Les subvencions a organitzacions de consumidors també baixen de l'any anterior, actualment a 450.000 euros, quan eren 500.000 euros l'any anterior. Subvencions a organitzacions de consumidors, que és per al seu funcionament i actuació, per a defensa dels consumidors, i baixa aquesta partida; baixa aquesta partida, no sé què diran aquestes organitzacions. O el conveni amb el Centre Europeu, que tampoc l'hem sabut trobar, que era nova de l'any anterior i almenys aquest any no la trobem. Jo no dic que hagi desaparegut, no la trobo en els pressupostos.

I amb relació a la inspecció, evidentment, s'hi ha fet referència abans, ja el senyor conseller, l'anterior conseller Pere Esteve, en pau descansi, quan va vindre a fer la seva compareixença va dir: «Augmentarem el nombre d'inspectors.» A data d'avui i ara ens ha dit: «Serà el 2006-2008.» Home, no és seriós, porten dos anys, almenys podrien haver fet un esforç més important en un àmbit de la inspecció, que com s'ha dit és molt important per a la defensa dels diferents ciutadans de Catalunya, en l'àmbit de consum. Que no només som set milions de consumidors, som set milions més els milions de turistes que vénen a Catalunya i poden representar més de 17 o 18 milions, en el seu conjunt, de consumidors que tenen dret a la seva defensa en la seva globalitat.

Miri, amb relació a la meva intervenció d'abans –queda poc temps–, senyor Quera, hi han certs àmbits que no ens ha aclarit. N'hi faré un, diu: «Els nous plans de dinamització turística augmenten un 98 per cent.» Bé, sí és així, excellent. Diré que m'ho passi per escrit. Però

llavors vol dir que, en millora d'oficines de turisme i en la senyalística d'àmbit local, zero. Perquè, és clar, si la partida augmenta de 3 a 5 milions, i vostè ha dit de 98 per cent, que és de plans d'excel·lència turística, perfecte. Això vol dir que en millora d'oficines de turisme i en senyalística local, zero, tenint en compte que a sobre la senyalística de turisme comarcal baixa, baixa a 167.000 euros. Segurament no és així. És evident que hi hauran partides per a aquests dos àmbits. Això vol dir que el 98 per cent no pot pujar mai de la vida en plans d'excel·lència turística. I sap perfectament que nosaltres fins i tot vam interpellar el conseller, l'anterior conseller, per la importància que nosaltres donem a aquest àmbit.

Jo espero, de veritat, que amb el nou ens, si algun dia s'aprova, guanyarem en transparència. No, no, és veritat. Jo crec que un dels mecanismes..., i nosaltres ho vam demanar i va ser una de les esmenes de la Llei de turisme del Partit Popular, que es creés aquest nou ens, més transparent. Però esperem que d'una vegada per totes això es realitzi, perquè ara mateix suposa el Consorci de turisme el 67 per cent del pressupost, que nosaltres perdem de vista què es fa o es deixa de fer.

Amb relació a les fires, escolti, li he citat, a les fires, les partides que desapareixen, i baixa un 50 per cent la inversió. Moda Barcelona, escolti, si no està en el Copca, no hi pot estar? Si no està en el Copca, no hi és. I, si està en el Copca, el Copca no puja, i per tant puja un 0 per cent. I, per tant, llavors hauríem d'entrar en el Copca, hauríem de donar-li un suspens al Copca... Home, si us plau, de ganes, no en tenim, de donar-li un suspens al Copca.

I el nou Pla de dinamització, que també se'ns va dir en compareixences que seria un pla de dinamització 2005-2008, nou Pla de dinamització comercial 2005-2008, jo crec que no hi arribem a temps, no? Em fa la sensació que 2005-2008... Independentment que després en la Llei d'equipaments comercials hi aparegui o no. Però el que és molt difícil o impossible és complir allò que vostès mateixos ja van dir que farien.

Això és una esmena a la totalitat i, per tant, és una esmena...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

...senyor Quera –vaig terminant–, de gestió, de futur, d'allò d'orientació política que es fa en ens pressupostos, i en aquesta orientació política d'aquest Departament, almenys nosaltres, els hem de suspendre.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Quera, té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Bé, vejam, en primer lloc, pel que fa a la moda, insistir, doncs, que els 7,2 milions d'euros hi són. Els els

concreto: 1,5 milions d'euros en Moda Barcelona Núvies; 2,5 milions d'euros per fer la Moda Internacional; 3,2 milions d'euros Fira de Barcelona per a emergents i altres. En total, suma 7,2 milions d'euros.

El que sí que és ben clar, que amb la redefinició que s'ha fet en el suport al món de la moda hi ha hagut un canvi, com deia abans, destacable, que és que ara el Departament ho farà d'una manera eficient i no com s'havia fet fins al 2003, on no es veia ben clar en què s'abocaven aquests 8 milions d'euros. I compti que, això, ho dic d'una manera molt suau, potser massa suau, però em sembla que ja m'entenen per on vaig. De transparència, ben poca. L'eficàcia en la gestió del diner públic, patètica, i permetin-me l'expressió. Si algú s'ha ofès, no era aquesta la meua intenció. Parlo, doncs, com a gestió del sector de la moda. Hi ha hagut un canvi no només d'estil, de major transparència, sinó d'implicació del món de la moda en un sector tan bàsic com és el sector del món industrial.

Altres aspectes a destacar... Bé, hi insisteixo, vostè, senyor Pellicer, no m'ha respost la pregunta que abans li he fet. Ha dit vostè, doncs, que pel que fa a les fires comarcals, artesanals, vostès estaven al costat de la gent. Vejam, hi havia un escriptor de l'Alt Empordà que es deia Josep Pla i, en un cas com aquest, diria que això és una «collonada», i permeti'm l'expressió; agafo com a referència, en aquest cas, l'escriptor Josep Pla. I bé, és evident, doncs, que aquesta partida no hi és, i no maregi la perdiu, com diem a casa meua, no?

Altres aspectes, doncs, a destacar... No, a vegades el silenci és un acte de certa intel·ligència, no?, que no poso en dubte la seva capacitat; però un mira de ser curós a l'hora de manifestar, doncs, certes coses.

Altres qüestions, com per exemple el Departament de Turisme... Bé, jo em pensava que no insistiria en aquest Departament, perquè un a vegades té ganes de dir certes coses; el que passa, que a vegades..., la prudència no em farà covard, però sí que em farà fer una cosa: em farà dir una cosa molt més suau que la que un en aquests moments té al cap, però bé, tinc ganes de dir-ho. Recordar, doncs, el que ha passat recentment, no? Aquí hi ha hagut ja deu militants d'un partit que..., bé, que ha passat el que ha passat.

A partir d'aquí, que es parli com un model de gestió el Departament de Turisme, per l'amor de Déu! Si hi ha un departament, una secció, era precisament la de turisme, que era l'exemple del que no s'havia de fer. En dos aspectes: primer, en la gestió quotidiana dels diners públics, i en segon lloc, en claredat a l'hora d'aplicar polítiques que afectessin d'una manera clara i que apostessin pel sector. A més a més, acompanyat d'un creixement zero, aquests darrers anys que governaven vostès, pel que fa a la secció de turisme.

I bé, per anar acabant, insistir, doncs, senyor Llobet, que, bé, no hi ha hagut cap mala intenció a l'hora de fer aquesta agrupació de partides; simplement s'ha fet per qüestions d'agilitzar el que és l'execució, doncs, d'aquest pressupost, entenc, entenem nosaltres. I bé, com és evident, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, si haig de ser sincer, haig de dir que poques vegades, crec jo, s'ha sortit a aquesta tribuna amb tanta manca d'arguments i s'ha argumentat tan poc per criticar una cosa com és un pressupost. Senyor Pellicer, la veritat, jo pensava que vostè faria un altre tipus d'intervenció, però ha quedat palès, ha quedat clar que vostè no tenia arguments i havia de dir alguna cosa, i ha anat dient el que li semblava.

De fet, miri, aquests pressupostos són uns pressupostos en què, per primera vegada en aquesta cambra, la despesa social sobrepassa la resta. Per tant, haurien de tenir una mica de respecte i consideració per aquest fet; ja que vostès no ho havien fet mai, si més no una mica de respecte i consideració per a això. Però no els han tingut? Endavant, no passa re.

Vostè ha començat parlant de comerç. Doncs, jo no hi tinc inconvenient i començaré parlant de comerç. Vostè ha dit d'entrada, la primera: «manca d'idees, res de nou», però no ho argumenta. Expliqui on és la manca d'idees. Però continua; després ha tingut..., com ho qualifiquem? Ha tingut la..., no sé com qualificar-ho, vostè mateix. Diu: «El model de comerç de CiU...» Escolti, vostès han governat vint-i-tres anys, és cert. Però aquest model de comerç, model català, mediterrani, de cohesió social, etcètera, no el van inventar vostès. No digui coses que no són veritat –no digui coses que no són veritat. Ja existia abans, eh? També abans teníem vida intel·ligent. Amb Convergència, no sé si era vida intel·ligent; vida sí, intel·ligent no ho sé. Però abans ja existia tot això. Per tant..., eh?

Vostès i nosaltres, i això és cert, compartim un determinat model de comerç, és veritat. Però no en compartim la gestió, no es confongui; la gestió que vostès van fer, nosaltres no la compartim. Per això avui, a hores d'ara, s'està fent una llei per canviar moltes coses que vostès van fer, és veritat, però les van fer malament. I quan arribi el dia 15 de desembre, en què veurem aquí la llei, es posarà de manifest.

Ha dit: «No tenen plans de dinamització.» Però, escolti, senyor Pujol, expliqui-li que vostè té una esmena, que la deixa viva, perquè tindrem possiblement –tant de bo– plans de dinamització en la llei d'equipaments comercials. I li diré més: encara que jo penso personalment que els plans de dinamització no tenen per què anar en una llei d'equipaments –perquè la llei d'equipaments és una cosa ben diferent–, hi aniran. I si no hi anessin, no passa re, des de la conselleria els faran; de fet, ja els estan fent, uns plans de dinamització del 2006 al 2009-2010, eh? El conseller diu que sí amb el cap; per tant, segur que això funcionarà així.

Ha dit: «Vostès van demanar un informe...», no sé què, «vostès van fer» –perdó–, «vostès van fer un informe que diu que el comerç és inflacionista.» No és veritat.

(*Veus de fons.*) El va fer la universitat, això mateix. Que jo sàpiga, el Govern, la conselleria d'Economia, de Comerç, de no sé què..., no és la universitat. Es va fer des de la universitat. I miri-se'l bé, miri-se'l bé perquè és veritat que una part del comerç, segons aquest estudi, segons aquest informe, té un cert punt d'inflació, però també el tenen els peatges, la medicina privada, l'educació que vostès defensen –la consorciada–, etcètera. Per tant, si parlem, parlem de tot, eh? Per tant, per això li deia al principi que poques vegades s'havia sortit a aquest faristol, a aquesta tribuna, amb tanta manca d'arguments.

Ha fet un aiguabarreig, una mescla, un no sé què, confonent, dient tres o quatre vegades: «És que el comerç representa el zero no sé quant de tot el pressupost...» Però, escolti, vostè s'atreveix a posar en el mateix sac les polítiques socials –de sanitat, de benestar, de no sé què– i les economies productives? Però què té a veure una cosa amb una altra? Expliqui, si us plau, si pot –si no, l'any vinent–, què tenen a veure la sanitat, el benestar social, l'educació, l'ensenyament, la cultura... Quant produeix, la cultura? Vostè, això, m'ho barreja amb el comerç?, m'ho barreja amb el turisme? Si us plau, per favor.

Ja s'ha acabat el temps? (*Rialles.*)

El president

Li queden...

El Sr. Fernández Martínez

Fantàstic. Sí, queden... Bé, evidentment, no tinc temps...

El president

Li queda un minut.

El Sr. Fernández Martínez

...no tinc temps de re. Només deixi'm que li faci un apunt, eh?

Miri, parlava de l'Agència Catalana del Consum. Miri, si us plau, bé les xifres, miri-les, perquè el pressupost de l'Agència Catalana del Consum és a la partida del Consorci. Per tant, penso que no se n'assabenta gaire.

I per contestar, per educació, al senyor Batalla –i malauradament haig d'acabar–, vostès, senyor Batalla, ho sento en l'ànima, no estan legitimats per parlar de consum. L'any 96, l'any 97, l'any 98, no es van mantenir les partides de consum, no: van baixar directament. Per tant, vostès no estan legitimats per parlar de polítiques de consum.

I una cosa més, i acabo ja. Vostè creu que és important i s'han de mesurar les polítiques de consum que es fan en funció dels pactes i els acords i els convenis que es fan amb els consells comarcals? Vostè creu que això és mesurable? Per què no parlem de l'Ajuntament de Barcelona, de les polítiques que fan les OMIC, etcètera?

S'ha acabat el temps, malauradament, i un altre dia continuaré.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, intervinc per posicionar-nos amb relació a l'esmena o les esmenes a la totalitat presentades en aquesta secció, en aquest Departament. Evidentment, per no donar-hi suport, per rebutjar-les.

De fet, el representant de Convergència i Unió, el 2004, ja feia referència al fet que era un pressupost de continuïtat, de la mateixa manera que, al llarg d'aquests dos dies de debat, s'ha parlat del fet que es viu de l'herència, que es viu de renda, que es viu d'inèrcia. Però, contràriament, també ens han qüestionat el model i, fins i tot, se'ns ha recriminat. Jo crec que aquí hi ha una clara contradicció. Igualment, ja quan tractàvem del pressupost del 2005, es parlava i es deia, era l'argument bàsic del senyor Fernández Teixidó, que era un pressupost decebedor pel poc increment que representava. Avui també hem tornat a sentir, doncs, que aquest pressupost, i en concret el d'aquest Departament, no resol les necessitats del país ni dels sectors, que són poc ambiciosos, però, ahora, també, contràriament, parlen del fet que són pressupostos electoralistes. Bé, en tot cas, em sembla que es donen unes contradiccions evidents i que això no és res més que fruit de la falta d'arguments.

S'ha parlat ja, i s'ha comentat, de l'increment global que té aquest Departament en el pressupost, una mica més d'un 11 per cent, que va en consonància amb la importància que el mateix Departament dona a aquests sectors estratègics. Es dona, amb aquest pressupost, compliment als compromisos d'actuació progressiva que completen els passos seguits en els anteriors exercicis pressupostaris i que ens permeten consolidar les nostres polítiques, els nostres models, eh?, a partir de la planificació, l'ordenació i promovent actuacions. Però també ens permet tirar endavant noves actuacions. I això es fa amb un punt en comú, i és que sempre es busca, és una constant, la col·laboració i les complicitats tant de les administracions locals com dels sectors afectats, dels usuaris, etcètera, i s'intenta donar sortida i solució a les seves demandes.

Pel que fa al turisme, evidentment, els principals objectius d'aquesta àrea, d'aquest àmbit, són l'ordenació i potenciació de Catalunya com a destinació turística, i ahora s'impulsa la millora de les infraestructures vinculades a aquesta activitat. Ja ho hem dit: es tracta d'un sector amb gran impacte a nivell macroeconòmic, però que també es configura com un sector estratègic, i, per tant, tenim en compte l'important paper que juga com a factor de promoció econòmica, de reequilibri territorial i, fins i tot, d'identitat.

Hem dit quines eren les quatre principals prioritats: creació de producte, recerca i desenvolupament, suport a la modernització i a la creació d'empreses del sector i promoció turística. Els increments són prou importants en cada una d'aquestes prioritats, i, per tant, no els repetiré.

Pel que fa al comerç exterior, a la internacionalització, evidentment, l'objectiu és conegut per tothom: dur a terme polítiques de foment per la internacionalització de les nostres empreses, bàsicament o prioritàriament de les pimes, ajudant a ampliar i diversificar els mercats i donant suport i assessorament per a l'establiment de filials a l'exterior. L'increment, també en aquest cas, és prou important i s'apropa al 15 per cent, amb una partida, fins i tot, específica, que no hi era fins avui, per al sector de l'artesanaria.

El mateix passa en l'àmbit del comerç interior, i abans el representant del PSC ja ha parlat d'una qüestió, o d'una afirmació, que em sembla que no ha estat gens oportuna. L'objectiu que perseguim nosaltres, evidentment, és consolidar el model comercial català, que no és de Convergència i Unió; és el model comercial català, eh?

Aniré acabant. I, per últim, pel que fa al consum, a veure, està ben clar que els tres principals objectius o prioritats –el reforç de la capacitat inspectora, vegin el capítol 1, «Increment de la plantilla», l'extensió dels convenis amb els consells comarcals i els increments de les activitats– tenen tots uns increments molt importants.

Acabo, senyor president. El senyor Fernández Teixidó deia en la intervenció de l'any passat: «“Obras son amores”, i els “amores” els volem veure en dotacions pressupostàries.» Aquí els tenen. Una altra cosa és que vostès no els sàpiguen veure.

Moltes gràcies.

El president

Passem al Departament de Benestar i Família. Té la paraula, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, honorable consellera, amb aquesta intervenció defenso l'esmena a la totalitat al pressupost 2006 referent al Departament de Benestar i Família. Aquesta intervenció la fem amb el ple convenciment que aquests pressupostos, malgrat l'augment del 18,7 per cent, no són uns bons pressupostos per impulsar el gir social anunciat repetidament. Quan s'ha de girar vol dir que no es va pel bon camí. I aquests pressupostos no signifiquen cap gir, cap readaptació del camí mal fet fins avui, i demostren que no tenen la capacitat de desenvolupar una autèntica política social i a favor de la família i el conjunt del servei a les persones, els ciutadans i ciutadanes.

Recordar, ja que deia que l'augment és important, i això no cal negar-ho, que la legislatura passada el Departament de Benestar i Família va créixer globalment un 103 per cent. Tothom està d'acord, fins i tot el president de la Generalitat, que els darrers dos anys ha empitjorat l'atenció, la gestió i la resolució d'aquest Departament, i per això avui vivim amb una conselleria amb una certa provisionalitat.

En aquest àmbit tan important com són les polítiques socials i de suport a les famílies, cal remarcar que el Govern no ha marcat prioritats. Són dos anys perduts. No hi ha hagut cap nova llei, no hi ha hagut cap nou impuls, no hi ha noves polítiques, no hi ha noves partides. Es discuteix molt per part del Govern, de la conselleria, però es fa poc. S'anuncien repetidament iniciatives que després no es realitzen.

I, a més a més, tot això és agreujat perquè han fet una nova estructura pressupostària opac, tot el contrari a la transparència. Moltes partides que especificaven el pressupost exacte per a programes concrets ara queden globalitzades, i ningú podrà saber a què dediquen els recursos, de tal manera que determinats programes de l'ICASS, de la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques, no sabrem en què se'ls gasten, finalment. Abans hi havia un compromís, en el pressupost, específic. Avui s'ha fet un aiguabarreig, una amalgama, que impedirà la transparència de què tant parlen; tanta mà neta i ara la transparència desapareix de totes totes. Aquest és un pressupost trampa, un pressupost que amaga informació, no als grups de l'oposició; l'amaga als ciutadans i ciutadanes i l'amaga a les entitats, que algunes ja ens han trucat per dir: «Vosaltres enteneu alguna cosa?» I hem dit: «El mateix que vosaltres.»

Passem a l'anàlisi concreta, a fets concrets en l'àmbit de Família. En l'àmbit de suport a les famílies no han fet cap salt significatiu respecte a la legislatura passada. Segueixen els ajuts universals que va impulsar i crear Convergència i Unió a través del Govern de la Generalitat, i no han fet res més. Es queden tranquil·lets augmentant 25 euros/any a les famílies de zero a tres anys o augmentant 50 euros/any a les famílies nombroses i monoparentals. I recordar que no igualen aquestes ajudes per a les famílies que tenen un fill o filla amb discapacitat. On queden les promeses del president Maragall d'ajudar fins als divuit anys, que aquesta legislatura es donarien ajudes dels zero als divuit anys? I recordo com l'Artur Mas, en un debat, li va dir: «Vostès han fet els números del que això significa?» Ara han fet els números i, evidentment, no ho poden fer. Fan, això sí, el ridícul, perquè no compleixen les expectatives creades a les famílies.

Recordar, una vegada més, que en dos anys no han desplegat la Llei de suport a les famílies. On és, conselleria, el Fons de garantia per als casos d'impagaments de pensions alimentàries en cas de separació, que ens anunciava fa pocs dies mentre votaven a la Comissió de Política Social que no el tiraven endavant? O els ajuts a la reproducció assistida, que també preveu la llei progressista impulsada per Convergència i Unió de suport a les famílies? Vostès això ho han anunciat durant la legislatura dues o tres vegades, però el que convindria és fer-ho en lloc d'anunciar-ho, i les famílies ja se n'adonarien. Menys anunci i més fets.

La mesura 80 de l'Acord estratègic, que hem vist que en política social és una llista de tot el que no fan, diu que impulsaran mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral. L'única mesura que han pres fins avui és votar contra totes les mesures que ha proposat Convergència i Unió en aquest Parlament; l'única mesura que han fet. En aquests pressupostos no hi ha

cap mesura fiscal de suport a les famílies. Això sí, més impostos, més peatges. Aquest és l'accent social, de peatge social als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Atenció a la gent gran –he d'anar una mica ràpid perquè no se m'acabi el temps. No canvien les condicions d'accés als programes d'acolliment residencial. Les rendes mitjanes segueixen excloses.

En el camp de la inversió, ho lamento, però no han creat les 1.500 places de residència assistida que van prometre. Bé, 1.600, 1.500, 1.750, depenia del dia. Però no les han fet. Hi ha una resposta parlamentària seva que diu: «Totes aquestes places són licitades, iniciades, la legislatura passada.» I vostè el que sí que ha fet és no inaugurar-les, una bona part, com després li recordaré si tinc temps. I, a més, és en una resposta per escrit seva. I també és un altre incompliment de l'Acord estratègic, la mesura 82.

També, aquesta mesura 82, contemplava destinar 6 milions d'euros a la teleassistència, que fa pocs dies, en una pregunta aquí, em va dir que no era competència seva. Doncs miri, fins i tot 6 milions d'euros havia de destinar a això que no ha fet.

Any 2004. No hi va haver programa «Viure en família». Ningú s'hi va poder acollir. I la normativa per al 2005, que la van variar a principis d'any, ha impedit i ha retallat les ajudes a les persones amb dependència, les persones grans amb dependència, i a les persones amb discapacitat.

Dependència i discapacitat. Passem a aquest tema. En el programa de govern del 2005 anunciaven a so de bombo i platerets la creació de l'Agència d'Atenció a la Dependència, que avui ens ha dit la senyora Carme Valls que dependrà del Departament de Salut; també és bo de saber. I, a més a més, l'Acord estratègic diu que es crearà, l'any 2005, un sistema d'atenció integral a la dependència. Doncs no han fet res, ni l'Agència ni aquest sistema d'atenció integral. L'únic que han fet és canviar el nom al programa que l'any 2002 va crear l'anterior Govern, i ara en diuen «Prodep» i s'han quedat tan contents.

El 16 de desembre del 2004 varen signar un acord a corre-cuita amb el sector de les persones amb discapacitat. Tot el sector –tot el sector–, com la manifestació que hi havia aquí ahir, ha denunciat l'incompliment d'aquests acords, que varen ser per impedir que es manifestessin l'any passat i per calmar-los. Però ara estan més exaltats que mai, perquè ha passat un any més i no ha avançat gens en els compromisos que vostè va prendre.

Per cert, també: els centres especials de treball, que diuen que ara passaran al Departament de Treball a partir del dia 1 de gener. Fa mesos que havien d'explicar a les entitats com funcionaria, tot això. No en saben res. I el que saben és que ara, igual, no van a Treball. És a dir que aquí hi ha un garbuix que el dia que s'aclearixin ja ens l'explicaran. Per això hem demanat una compareixença conjunta de l'honorable consellera i del conseller de Treball perquè ens ho expliquin, però conjunta, no sigui cas que un digui una cosa i l'altra en digui una altra.

I també li demanem on és el pla integral per millorar la integració sociolaboral de les persones amb discapacitat, que s'havia de consensuar amb els agents socials i que estava previst per a l'any 2005; Acord estratègic, mesura 83. Res de res.

Pensions i Pla d'inclusió social. Aquest ja és un tema, com els altres, de justícia social, però en què vostès juguen amb foc. Ha passat un any més i encara no tenim la Llei de prestacions socials. És una autèntica vergonya. Tampoc hi ha la partida corresponent en el pressupost del 2006, malgrat l'anunci fet pel conseller primer en el debat de política general, que va dir: «Ara sí, ja ho veureu.» Doncs no hi són –no hi són. I, per tant, també dir que incompleixen el pacte del Tinell, que és el pacte del paper mullat, i també incompleixen el que diu l'Acord estratègic, que l'altre dia Comissions Obreres, a través del seu secretari general, el senyor Coscubiela, reclamava que el pressupost del 2006 tampoc defineix l'indicador de rendes propi de Catalunya que ha de servir per definir aquestes prestacions socials. I, precisament, s'havia de fer el mes de juliol, segons la mesura 85 de l'acord estratègic d'incompliments que vostès tenen com a nord.

Els ajuts a les pensions de viduïtat baixes només s'augmenten dos euros el mes. Amb la Llei aprovada i promoguda per Convergència i Unió durant dos anys s'augmentaven sis euros el mes, aquestes ajudes. Vinga política social i sensibilitat vers les persones que més ho necessiten! Dos euros el mes. L'altre dia una vídua que va venir en una proposició de llei que vàrem presentar fa uns dies, quan una diputada del tripartit li explicava això, li va dir: «Sóc vídua, però “tonta” no.» I, per tant, això també tinguem-ho en compte, perquè la gent es va adonant que cada any els prenen literalment el pèl. I, a més a més, no modifiquen el topall dels 7.600 euros/any, cosa que significarà que amb l'augment de les pensions més baixes molta gent perdrà l'ajut. Es veu que el cost de la vida, doncs, va molt lleugeret i no afecta. I també les que cobrin el SOVI a partir d'ara perdran aquest ajut. Només cal mirar els pressupostos i veure que baixa la partida destinada a aquests ajuts.

Tampoc hi ha Pla d'inclusió social, mesura 85, que deia que l'any 2005 es faria. Tampoc hi ha Pla d'inclusió social. Els dic acords seus, no acords de Convergència i Unió, acords seus que vostès sistemàticament no compleixen, com tampoc compleixen el Pla de suport al tercer sector, promès pel mateix president de la Generalitat en la taula del tercer sector. No hi ha els ajuts per a les estructures associatives de segon i tercer nivell, per a l'ocupació en el tercer sector social i per a inversions. Ara, això sí, Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques: augmenta la despesa en publicitat, publicacions, estudis i reunions un 274,17 per cent; passa de 323.732 euros a 1.211.339 euros. Aquesta és política social de la bona, destinar 201 milions de les antigues pessetes, gairebé 202, a publicitat. Això s'ha convertit en una agència electoralista de clientelisme polític, però no barata, sinó molt cara, certament. (*Remor de veus*.) I també recordar... No, mireu els números, us dic el que posen els números. I mireu també la Secretaria de Famílies, que ja va augmentar l'any passat la publicitat un 1.136 per cent. Doncs aquest any

augmenta 461.000 euros més i gastarà 1 milió d'euros, uns 173 milions de les antigues pessetes, en publicitats i estudis varis, que hi tenen molta afició. I, és clar, això al ciutadà no li arriba. Mentre, retallem les pensions, no creem la nova Llei de prestacions socials, tenim el sector dels discapacitats abandonat, amb moltes promeses. Com l'altre dia; de cop, un 8 per cent, augmentarem. Home!, doncs, fem-ho i no anunciem tant.

Miri, l'altre dia un diputat dels grups parlamentaris que donen suport al Govern va dir que aquest era un pressupost d'esquerres. Ben bé no sé què significa, això, està una mica «denostat», això, però el que sí que els puc dir... Vostès en diuen «pressupost d'esquerres». Jo el que els dic és que és un pressupost d'*esquenes* a la gent (*remor de veus*), d'esquena als discapacitats, d'esquena a la gent gran, d'esquena als pensionistes, d'esquena al tercer sector, perquè no hi creuen, com l'altre dia un diputat ho va dir, que no hi creuen, i d'esquena a les famílies.

Per tant, és qüestió, quan veus els ciutadans i ciutadanes, de no posar-s'hi d'esquena, sinó de mirar-los als ulls i poder tenir la cara amable i simpàtica.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Joan López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López Alegre

Molt honorable senyor president, honorables consellers, senyores, senyors diputats, estem tot el dia d'ahir i tot el dia d'avui amb aquest debat pressupostari i els haig de dir que crec que aquest és un moment molt important, perquè tinc la sensació que estem davant del primer moment de tots dos dies en què, com a mínim, dos grups de l'actual majoria votaran a favor d'aquestes esmenes de la totalitat del grup de CiU i del PP. No és que m'ho hagi dit ningú pels passadissos, sinó que jo sóc lector d'*El Periódico*, el diari d'en Franco, que avui diu en la seva pàgina 20 –avui diu en la seva pàgina 20– que –he tret la fotocòpia en castellà, espero que Esquerra Republicana em perdoni– «IC y Esquerra retocan con emmiendas partidas sobre pensiones y juventud. El ecosocialista» –ara ens ha deixat– «Joan Boada quiere que el presupuesto de Benestar i Família sume ayudas para las pensiones no contributivas.» Honorable consellera, fins ara només havíem tingut problemes amb el conseller Nadal. Ara, a sobre, hi sumem el portaveu del Grup d'Iniciativa. Certament, la seva conselleria crec que té problemes de relació intertripartites (*remor de veus*), així que compto amb el recolzament dels grups d'Iniciativa i d'Esquerra, perquè ja se sap que en aquest país *El Periódico* d'en Franco primer ho sap tot i després ens n'assabentem la resta de ciutadans.

Dit això, se'ns diu en una nota de premsa de la conselleria que el pressupost d'enguany creix un 18,7 per cent. Com que se'ns ha explicat tan repetidament que ara tot és tan transparent i que hem de mirar l'estat d'execució del pressupost, això és exactament el que jo he fet amb relació a la conselleria. I veiem que l'estat d'execució ens dona ja un increment de 37 milions

d'euros en relació amb l'any passat. Més o menys, un 6 per cent sobre el pressupost inicial, amb la qual cosa no parlem d'un increment del 18 per cent, parlem d'un increment del 12 i escaig per cent, cosa que situa l'increment de la conselleria de Benestar i Família en els mateixos paràmetres, exactament igual, que tenia l'any passat.

És molt interessant veure la distribució d'aquest increment, no del 18, sinó del 12 i escaig, com es fa, perquè no és exactament igual a tot arreu. Se'ns ha vingut dient fins ara avui: «Oh!, tot el que són partides de gestió les hem reduït.» I jo pensava: «No pot ser», perquè esquerra i llençar els quartos moltes vegades té molt a veure, aquí i arreu del món. (*Remor de veus.*) I, al final, ho he trobat: en aquesta conselleria, certament, les partides de gestió pugen. No sé com ho han fet a la resta, però en aquesta les partides de gestió pugen més que les partides d'inversió. Alguns exemples. Tot el camp d'actuacions de caràcter cívic: només guanyem un 5 per cent de pressupost. Tot el camp d'immigració, de 2,6 a 2,9, un creixement de 0,3 milions d'euros. En resum, «no es oro todo lo que reluce», perquè la nota de premsa ens deia que ens convertíem en la tercera conselleria, ja havíem arribat a ser medalla de bronze, però s'ha de veure ben bé on va cada una d'aquestes partides.

Algun repàs ràpid. Camp de família. Deia l'Acord del Tinell..., ho lamento molt per l'Ajuntament de Barcelona, perquè tinc la impressió que és un lloc que s'ha devaluat moltíssim pel que fa a lloguer i celebració d'esdeveniments des que allà es va celebrar l'Acord del Tinell. Primer punt, camp de família: «Garantir ajuts econòmics i millorar la fiscalitat per a famílies amb infants a càrrec o amb persones dependents del seu càrrec.» Ho he buscat; no he trobat cap millora a la fiscalitat, ni una.

En el que és la garantia d'ajuts, certament, aquí els haig de felicitar. Ens hem tirat tot el temps aquest de govern tripartit sense incrementar ni un cèntim això tan terrible, tan fatxa i tan conservador que va ser en el passat donar a les famílies amb nanos de zero a tres anys una petita ajuda que complementava la que va implementar el Govern de l'Estat. Ara veiem –ara veiem– que aquest any tenim una millora important: creix un 4 per cent! –un 4 per cent!–, després que l'any passat res i després que l'altre any tampoc res. La seva política a la solidaritat i de recolzament a la família és un 4 per cent dividit en tres anys. Jo sóc de lletres, però crec que dona un 1 per cent i escaig. Són vostès més garrepes que un banc d'aquests que dona pocs interessos en un compte corrent. Sí senyor! (*Rialles.*)

Gent gran. Deia el seu gran Acord: «Establir un ajut econòmic anual a favor dels titulars de pensions de jubilació i invalidesa en la seva modalitat no contributiva i de pensions del Fons d'assistència social i del subsidi de garantia d'ingressos mínims.» Sí senyor!, el senyor Boada ho ha tingut clar. Ell ha recordat, per un cop, què és el que deia l'Acord, que, al cap i a la fi, ells també van signar, encara que fossin la part més petita d'aquest Acord, i per això representa que presentaran aquesta esmena. M'hi jugo alguna cosa que al final no la presentaran, i també m'hi jugo amb vostès el que vulguin que al final això no s'aprovarà i es quedarà

com està. Però això sí: en *El Periódico* d'en Franco avui haurem quedat tots molt bé intentant buscar les diferències. No s'ha establert aquest ajut econòmic anual. Deia, fixin-s'hi vostès –fixin-s'hi vostès– «tendint a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional». Perdonin l'expressió: quina passada! Entre el 80 i el 100 per cent. De fet, en aquest Parlament, durant aquest any, han fet vostès discutir amb nosaltres qüestions del salari mínim interprofessional, quan ja s'havia creat un nou indicador de renda pels d'Esquerra i per alguns de Convergència allà, a Espanya, diferenciat del que era el salari mínim interprofessional. I, per tant, suposo jo que algú farà una revisió d'aquest Acord, en aquest aspecte.

No els parlaré, en aquest camp, de què és el que ha passat amb el «denostat» programa «Viure en família», que és un programa que, com els «ojos del Guadiana», va i torna en funció de l'any pressupostari, i tampoc els recordaré què ha passat amb l'Agència de la Dependència, perquè ja n'hem parlat en el Departament de Salut, i amb l'hora que és i el temps que fa que som aquí no els voldria cansar.

Infància. En aquest camp, els haig de reconèixer que el creixement és exactament el mateix que en el conjunt del Departament, un 13 per cent. Sí que els haig de dir que hi han mancances evidents del que són els compromisos que vostès mateixos havien adquirit. Només els en diré algun, que, al cap i a la fi, aquesta és una qüestió de poder-se entendre entre vostès i no de posar-hi d'entrada els calés, així no podran dir que tot són calés: «Revisar i modificar la Llei 37/91, de 30 de desembre, de mesures de protecció dels menors desemparats i l'adopció i posteriors modificacions per tal de fer més incís en mesures preventives de risc social.» No ho sé, no ho he sabut trobar.

Aniré acabant. Apartat de persones amb discapacitat. N'hem parlat en l'anterior debat pressupostari, en parlem en el d'aquest any: són poques les conselleries de la mateixa Generalitat que compleixen la mateixa Lismi; són poques les que tenen la reserva de places del 2 per cent; són poques les que contracten en centres especials de treball, que llavors no és un 2, sinó que ha de ser un 4 per cent; és cap, el compromís que va prendre en l'anterior debat pressupostari el Govern de coordinació interdepartamental per complir aquests compromisos.

I acabo. Pobresa i exclusió social: «Implantar el programa "Pobresa zero".» Molt bé. «I redefinir la renda mínima d'inserció.» Se'ns va dir que es crearia un indicador de renda propi de Catalunya, però se'ns va dir, només se'ns va dir. No sé quantes vegades se'ns dirà, però fins ara només se'ns ha dit. I el darrer: «Crear un pla d'actuació urgent per evitar les conseqüències negatives de la fi de la moratòria de la Llei d'arrendaments urbans.» Doncs si tardem gaire més, tota la gent afectada per això, pobres, ja estaran fora de casa seva.

En definitiva, veurem, en finalitzar aquest any, una llei de serveis socials, segons se'ns promet, en el Ple del 15 de desembre. No sabem encara quantes modificacions més podrà tenir aquesta Llei d'aquí fins al dia que se'ns porti en aquest Ple. Se'ns presenta un pressupost que, en el fons, el que té és un creixement específic de la

mateixa inèrcia de creixement del pressupost com a tal. I en moltes de les qüestions importants, en l'àmbit d'infància, en l'àmbit de família i en l'àmbit de gent gran, l'únic que es fa és seguir el camí que s'ha marcat sense afrontar en profunditat cap dels reptes importants ni dels objectius en percentatge de persones i nombre de gent a atendre que s'havia marcat aquest Govern al començament de la legislatura. Són aquestes les raons que ens porten a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fer un torn en contra, la senyora Carme Capdevila, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Capdevila i Palau

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, consellera... Senyor Cleries, quan l'escolto a vostè fent oposició al Departament de Benestar i Família, tinc una estranya sensació que estic escoltant la COPE (*remor de veus*): utilitza la mateixa tàctica, fa del desprestigi de la l'exaltació la seva bandera, i la seva ofuscació li fa perdre el nord. Senyor López, em plau comprovar, em plau moltíssim comprovar que les seves gràcies són rigudes pels seus antics socis de Convergència i Unió; això no ens diu altra cosa que vostès comparteixen el mateix model de polítiques socials.

I, dit això, retorno al que toca. El pressupost del Departament de Benestar i Família per a l'any 2006 suma una xifra de 1.285 milions d'euros. No cal dir que és el més ambiciós fins a la data, i crec que és de justícia que almenys es reconegui aquest important creixement. Podem tenir criteris d'aplicació diferents, però dubto que existeixi desacord i oposició en el fet que aquest és un pressupost bo, és un pressupost que creix, senyor López, gairebé un 19 per cent. No volem ser autocomplaents, però també facin l'esforç de reconèixer quelcom positiu en el seu torn de rèplica. No podem avançar en l'impuls de polítiques socials en el nostre país sense recursos econòmics necessaris. I li ho torno a repetir: en dos anys, el Departament de Benestar i Família s'ha incrementat un 79 per cent, i esperem el final de la legislatura perquè els en puguem adjuntar les dades. I crec, tanmateix, que és un pressupost que ens ha de permetre fer polítiques socials.

Vostès han verbalitzat en aquest debat que no comparteixen amb aquest Govern que aquest sigui un pressupost social; diuen que no hi ha un sol element nou de política social. I no és un element nou de política social corregir dèficits acumulats amb anterioritat?

Per exemple –per exemple–, recollim les paraules de les persones concentrades a la porta ahir al dematí; ho va dir el senyor Teixidó, present en aquesta sala, li ho varen comentar els manifestants i ho repeteixo textualment: «Però de quina política social parla aquest Govern d'esquerres?» I ara, si m'ho permet, jo també li explicaré els comentaris que em van fer a mi; jo també era a la porta, vaig anar a escoltar-los, i les seves paraules van ser: «Ens manifestem avui perquè cal resoldre amb urgència l'actualització dels mòduls de les llars de resi-

dència per a discapacitats», mòduls que són deficitaris perquè des de l'any 92 fins al 99 el Govern de Convergència i Unió en va congelar pràcticament l'increment, va acumular un dèficit d'un 15 per cent (*remor de veus*), de quinze punts, i va fer insostenible a hores d'ara la gestió dels centres. Ara reclamen un 8,3 per cent d'increment, i amb aquest pressupost se podrà cobrir aquesta demanda que demana, que reclama aquest col·lectiu. Acceptin també la seva responsabilitat en aquests temes.

També dir-los que aquest Govern ha eixugat l'espera de prop de tres anys en el pagament de places especials de treball per a persones discapacitades. No és fer política social tirar endavant la reforma de la Llei de serveis socials, la Llei de prestacions assistencials, la Llei integral de la infància, la creació de l'Agència Catalana de la Dependència, la planificació territorial de serveis, el desplegament de la Llei de suport a les famílies, el Pla d'inclusió social, etcètera? (*Persisteix la remor de veus.*) No és fer coses noves universalitzar els serveis socials, amb una obertura cap a les classes mitjanes que fins ara, pel seu nivell de renda, no els permetia accedir als serveis socials, però malauradament tampoc ho podien fer, accedir als serveis privats?

Però passem a detallar-ne alguns dels principals eixos. Aquest és un pressupost transparent, malgrat que això els faci mal. I, pel que fa a l'atenció a les persones, a la gent gran, voldria començar pel capítol d'inversions. Durant el 2006, es preveu la construcció de tres residències; l'inici de la construcció de quatre centres de dia; es destinaran 319,5 milions d'euros a places residencials. Això suposa un increment d'un 17 per cent i l'atenció a 3.207 nous usuaris i una cobertura total de 29.219 places. El programa «Viure en Família» s'incrementa un 24 per cent; es destina a l'ajuda domiciliària 10,26 milions d'euros, amb una clara aposta pel reforç salarial de les professionals i per facilitar l'accés a més usuaris. Això no és un anunci, això són fets.

En aquest pressupost hi ha la voluntat d'impulsar polítiques socials encaminades a dotar recursos suficients per habilitar l'accés als serveis socials de les classes mitjanes. Aquest pressupost ens ha de permetre arribar a més persones i, a la vegada, eixugar dèficits.

He de compartir el meu temps amb la diputada senyora Carme Porta, i veig que l'estic esgotant, però permetin-me simplement una reflexió: havien somniat mai amb els increments que en aquest moment es fan a la Direcció General d'Infància?, o tota la inversió en temes d'immigració?

Moltes gràcies.

El president

La senyora Carme Porta, doncs, té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Molt bé, gràcies. Senyora diputada, bé, de fet és que..., no és que esgoti el temps, sinó que podríem parlar segurament molt de temps, no només perquè a vegades sembla, com deia vostè, que sentim la ràdio, sinó que també podríem llegir *El Jueves*, amb un tal Martínez, no?, que hi havia algunes paraules, algunes maneres

d'estar en aquesta tribuna que ens podien recordar aquest Martínez del *Jueves*.

Bé, el Departament de Benestar i Família ha passat –ho han dit vostès, ho defensem nosaltres– a ser la tercera conselleria en despesa financera, i l'increment, que ha estat un increment importantíssim, un increment notable, és d'un 18,7 per cent, els agradi o no, facin els números que vostès vulguin. De fet, feia molts anys que no es feia un increment tan important, i això no fa sinó afegir-se, a més a més, a l'increment que ha fet en els dos darrers pressupostos. Això ajudarà a anar preparant, precisament, tota la maquinària del Departament per aplicar la Llei de serveis socials, que, com saben, ben aviat portarem el debat aquí al Parlament, i per tant el reconeixement de la universalitat de drets socials recollits a la cartera de serveis.

Aquest no és un fet menor, perquè estem parlant de molts anys de mancances socials que cal anar superant, i aquest és un compromís que el Govern va prendre des del principi per tal d'impulsar les polítiques socials de Catalunya. Vostès, evidentment, tenen tot el dret de dubtar-ne, és el seu paper a l'oposició, però les dades que avui tenim i les dades que avui discutim ens demostren no només que s'equivoquen, sinó que menteixen i que, si comparem aquests pressupostos amb els dels darrers anys de Convergència i Unió, amb la connivència, evidentment, del Partit Popular, només tenen raons per enrojolar-se i no de vantar-se de les polítiques que vostès portaven a terme.

Segons vostès, malgrat aquest augment no hi ha gir social. Nosaltres pensem que no només sí que hi ha gir, i un gir important, perquè nosaltres estem portant a terme un canvi de model, estem canviant el model assistencialista i gracioble que vostès desenvolupaven, per donar pas a un model de drets, de reconeixement de drets, i això és importantíssim. Amb vostès no hi havia gir, però tampoc hi havia augment de pressupost.

Les dades ens ho demostren: inversions en millores de casals per a la gent gran, un 1.037 per cent més; noves inversions en casals de gent gran, un 150 per cent més; el Programa de dinamització de la gent gran, un 20 per cent més; els ajuts a les famílies, un 4 per cent més; ajuts a famílies nombroses i monoparentals, 10,13 per cent més; ajuts a famílies amb especial vulnerabilitat, un 7 per cent més, perquè eren un ajut que no existien; en l'àmbit de violència contra les dones, un 63,25 per cent més... Són algunes dades, i estem parlant d'increment constants –si ens deixen parlar, evidentment– des que aquest Govern governa, i governem bé.

Ens vam trobar un país ple de mancances en l'àmbit social i un desori administratiu important, però ho estem posant tot en marxa, tal com nosaltres ens vam comprometre amb la ciutadania, i aquest pressupost demostra que això són fets i no paraules. Ara fa una mica ens deien que no hi havien lleis; de fet, saben que està a punt d'entrar la llei de serveis socials, que està a punt d'entrar la llei contra la violència masculista, que està a punt d'entrar la llei de prestacions... I tot això, a més a més, està ja en ple procés de participació, algunes d'elles, i això vol dir que en dos anys nosaltres hem anat avançant, i molt, perquè hem d'avançar en el canvi legislatiu que donarà pas a aquest canvi de model. Evi-

dentment, jo crec que en dos anys, en molts àmbits, hem fet molt més que en vint-i-tres anys de Convergència i Unió.

Però no només és un tema de percentatges, sinó que és un tema de compromís polític en l'execució, i de planificació, cosa que, per cert, sembla que sigui una novetat introduïda per aquest Govern en les polítiques de la Generalitat. Cal analitzar les actuacions lligades al pressupost, i no només fer crítiques demagògiques. Vostès saben que aquests són els millors pressupostos que Benestar i Família ha tingut en els darrers vuit anys, sent magnànima –sent magnànima, en els darrers vuit anys. (*Remor de veus.*)

Poden dir-nos que encara hi ha mancances –si em deixen dir-los-ho, és clar–, poden dir-nos que encara hi ha mancances; i tant, que n'hi ha de mancances!, i tant, que n'hi havia de mancances en aquest país, de mancances socials!, perquè l'estructura que vostès ens van deixar i les polítiques que s'havien executat amb l'anterior Govern no havien posat ni els recursos ni les eines per superar aquestes mancances. Ara nosaltres, en tan sols dos anys, estem començant a posar la maquinària en marxa i estem actuant per fer-ho. (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*)

Ajuts a les famílies. De fet, com vostès saben, i perquè aquí ja ho hem debatut diferents vegades, els ajuts han augmentant; aquest any, s'augmenten en 25 euros les prestacions de caràcter universal per infant a càrrec, i a més a més hi han moltes més famílies beneficiades. També augmenta per a les nombroses i monoparentals en 50 euros, i això vol dir que les famílies amb fills menors de tres anys tindran 600 euros l'any, i 700 les famílies nombroses i monoparentals; que aquesta prestació econòmica de caràcter universal també es farà per part, adopció i acolliment múltiple en 650 euros, 1.000 euros i 1.200, segons si el cas és per doble adopció, triple o quàdruple, i els ajuts a les famílies..., precisament, un ajut nou que és sotmès al nivell d'ingressos de la unitat familiar, precisament aquestes famílies amb especial vulnerabilitat. Després, un nou ajut també previst per a aquest any 2006 és l'ajut per adopció internacional, un ajut que se'ls havia demanat a vostès de forma repetida en aquest Parlament i que vostès mai van arribar a donar. I, en definitiva, nosaltres estem davant de polítiques d'ajut a les famílies que realment van augmentant, i en va augmentant el pressupost, com deia, de forma continuada, i cada vegada hi ha més persones que se'n beneficien.

És clar, en l'àmbit de... Vostès, per una banda, ens van presentant a la Comissió de Política Social proposicions de llei diverses, curioses algunes, fins i tot ens demanen que fem campanyes de propaganda per informar, ens demanen no sé què, i després, a l'hora de fer una campanya per informar del tema de la conciliació, del tema de la coresponsabilitat, que aquestes campanyes es posin en marxa, llavors ens diuen que gastem molt. Francament, no hi ha qui els entengui. Vostès ens demanen que portem a terme mesures, que portem a terme ajuts, que tots aquests ajuts es publicitin, i a mesura que van creixent, evidentment, això s'ha de publicar i se n'ha d'informar la ciutadania, i vostès en canvi ens diuen, per una altra banda..., que si parléssim pos-

siblement de despeses supèrflues en anteriors governs podríem parlar-ne, i molt, que no és l'objectiu d'aquest debat, i per tant no ho faré, però podríem parlar-ne, i molt, i molt profundament.

Pel que fa a Direcció General d'Accions Comunitàries i Cíviques, que a vostès els agrada tant, hi ha el desenvolupament del Pla integral del poble gitano; el seguiment, l'avaluació de les mesures previstes, l'impuls de la transversalitat amb un seguiment de tots els compromisos dels diferents departament en el Pla... Tanmateix, s'ha de donar publicitat a l'existència d'aquest Pla, sobretot en l'àmbit de la comunitat gitana, i això vol dir que hi haurà una política de comunicació territorial que inclou propaganda, evidentment, i actes informatius.

S'està elaborant també el projecte de xarxa única d'equipaments cívics, i existeix un programa de suport per a ajuntaments que estan dotats d'equipaments cívics. En aquest sentit, ja els he mostrat abans el percentatge d'augment en la inversió de millora dels casals per a gent gran, ateses les mancances que tenen les seves estructures i que a més vostès coneixen tan bé.

Pel que fa al voluntariat, es constituirà el mes de desembre el Consell Català del Voluntariat i hi ha voluntat i perspectives de representació territorial, i tanmateix, al 2006 s'impulsarà el Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat. I l'actuació central d'aquesta Direcció General és precisament el que dóna peu a totes aquestes grans despeses, que sembla que ens gastem aquí en festes, i resulta que no, que treballem, precisament, perquè en aquest 2006 es porti a terme el Congrés de la Gent Gran.

En aquest Congrés de la Gent Gran es preveuen 10 precongessos a nivell territorial, 7 dels quals es faran en les demarcacions que té la Generalitat i 3 en l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona, a l'àrea del Besòs i a l'àrea del Baix Llobregat, precisament, pel volum de població que té aquesta àrea. És a dir, no són fastos, són precongessos de la gent gran que participa en el nostre país i amb els quals, a més a més dels actes comarcals que es porten a terme, doncs, evidentment –evidentment–, es porten a terme accions i precongessos en els quals hi ha una participació alta.

En l'àmbit de violència vers les dones, que vostè en parla ben poc –i, evidentment, en pot parlar ben poc, no?, perquè l'anterior Govern no era, diguem-ne, sensible, per dir-ho d'alguna manera, a aquesta problemàtica–, doncs, ja saben que es desenvolupa en l'àmbit transversal en el Programa d'abordatge integral de les violències contra les dones, elaborat per l'Institut Català de les Dones de forma coordinada i acordada amb tots els departaments afectats.

I, en l'àmbit de Benestar i Família, ja va fer un augment importantíssim l'any passat. Això ha donat peu que es facin cinc punts de trobada, quatre dels quals estan localitzats a Barcelona i un a Lleida, pensats i creats per a la infància, però que també compleix una funció de protecció per a les dones que pateixen situacions de violència, ja que són espais segurs en què poden fer el lliurament i la recollida dels infants. Dos centres d'intervenció especialitzada, un dels quals ja funciona, a Salt, que és, precisament, on comença a notar-se el can-

vi de model en l'atenció a les dones en situacions de violència; i un altre, que s'inaugurarà ben aviat a Sant Feliu de Llobregat. I a més a més, aquests són centres d'intervenció especialitzada dotats d'un equip multidisciplinari i que atén les demandes que arriben al centre i de l'àmbit territorial a partir dels serveis locals i d'informació i atenció a les dones.

Hi han serveis específics d'urgències amb ajuts per als ajuntaments, per tal d'impulsar-los i posar-los en marxa, precisament, per uns serveis que no existien, uns serveis específics d'atenció a les dones en situació de violència.

I, de fet, el que es concreta per al 2006 en aquest presupost són quatre nous punts de trobada i la previsió de tres centres més d'intervenció especialitzada.

A més a més, cal dir que estem en ple procés de participació, com vostès ja coneixen, de la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista on es va molt més enllà, evidentment, del que fins ara s'ha plantejat. I cal, simplement, fer-los un recordatori, vostès que són tant..., bé, que sempre posen en el centre que aquest Govern no fa lleis, no?, doncs, només cal recordar que en l'àmbit de la violència masclista, vostès van presentar un projecte de llei que es va haver de retirar, perquè tots els altres grups parlamentaris vam acordar que era un projecte que no portava enlloc, que no cobria tot allò que havia de cobrir i vam fer una ponència conjunta.

En aquesta Ponència conjunta va ser, precisament, gràcies a l'actuació de Convergència i Unió que no va ser possible que sortís cap llei. I, per tant, la voluntat política es demostra amb els fets. Nosaltres tenim voluntat política que tirin endavant tota una sèrie de polítiques i, evidentment, posem en el centre les persones, en aquest cas, les dones en situacions de violència.

En l'àmbit de les prestacions..., bé, possiblement s'han dit coses, no?, en aquest Ple, en l'àmbit de les prestacions econòmiques, a persones que necessiten d'aquest complement econòmic per sobreviure. D'entrada, hem de dir que si les pensions no són dignes alguna responsabilitat deuen tenir els governs de l'Estat en l'àmbit de les pensions i qui els donava suport. Això vol dir que si les pensions no contributives no són dignes, que no ho són, doncs, possiblement, alguna cosa deu tenir a veure el partit que ha governat durant vuit anys a l'Estat i el partit que ha donat suport a les polítiques socials que es desenvolupaven des del Govern de l'Estat. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, simplement, pel temps que em quedarà i després ja seguirem en la rèplica, simplement dir-los que està a punt d'entrar, i així ho ha dit el Govern, el Projecte de llei que regularà aquests ajuts a les pensions més baixes i que nosaltres creiem que ha de ser, precisament, en el marc de l'aprovació de la Llei on, precisament, podem completar tot el panorama.

D'entrada, el Departament d'Economia i Finances treballa en l'indicador que marqui, precisament, la base d'aquests ajuts; però és que, a més a més, és, precisament, en el marc d'aquesta Llei que tots els grups parlamentaris, amb el Projecte de llei del Govern a la mà, acordarem com seran aquests ajuts.

El president

Senyora diputada...,

La Sra. Porta i Abad

I a més a més, nosaltres... –perdó, senyor president, de seguida acabo...

El president

...s'ha acabat el temps, sí...

La Sra. Porta i Abad

....nosaltres no en farem, d'això, una subvenció, sinó que ho convertirem en un dret perquè serà llei.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Malament quan s'ha de parlar tant del passat, s'ha de parlar de la COPE –que jo demanaria que ho retirés– o s'ha de parlar del senyor Martínez, perquè vol dir que l'evolució del present és patètica; i, per tant, s'ha de parlar d'altres coses.

Vostès diuen que ara descobreixen els drets. La Llei de suport a les famílies ja reconeixia drets i moltes altres coses, però jo vull parlar del que vull parlar i no del que vostès parlen. (*Veus de fons.*)

Mirin, aquest Departament té una pèssima gestió. I vostès parlen d'inversions: dos anys tancats els habitatges tutelats del barri de Bellvitge, per exemple; un any i mig gairebé tancada la residència del carrer Llull; l'ampliació del carrer Siracusa; més d'un any tancat el casal de l'Hotel d'Entitats de Ripoll; l'oficina de Benestar, Hotel d'Entitats del Prat del Llobregat, per dir-ne algunes, en podria dir més, però esgotaria el temps amb això. I per informar els ciutadans que necessiten serveis socials, tancaran o ja han tancat, però en els propers mesos les tancaran, més de sis oficines de Benestar i Família. Ens ho ha dit vostè, consellera.

I a més a més, vostès s'enganyen, a vostès mateixos. L'any passat, en un debat similar al d'ara, en el tema dels ajuts de les prestacions socials, vostès van fer l'esmena 271, que va portar a la disposició addicional 19 dels pressupostos per al 2005, que deia: «El Govern, a partir de l'elaboració i l'aprovació de la llei que ha de regular els complements de les pensions més baixes, ha d'habilitar la partida pressupostària corresponent.» Pregunta: on és la llei i on és la partida? L'any 2005 s'acaba.

Vostès es van autoenganyar fent aquesta esmena. (*Remor de veus.*) I fa pocs dies vostès em deien: «Electoralisme, demagògia, jugar amb sentiments...» Avui parlen de la COPE... Escolti, jo he dit tot veritats. Aquesta esmena no la van fer vostès? Els 25 euros aquests que he dit que augmenten a les famílies són 50 o són 70? No, són 25. La Llei existeix? No. Per tant, vostès fan esmenes? Mentida! (*Veus de fons.*) Però el que és més fumut no és que ja no respectin el pacte del Tinell, no respectin el Pla de govern, no respectin l'Acord estra-

tègic, no respectin les seves paraules, els seus discursos en el Parlament i fora del Parlament, sinó que no respectin les lleis d'aquest Parlament, perquè això és llei, i a més a més, amb el seu vot. S'enganyen a vostès mateixos, però el que és pitjor, enganyen el poble de Catalunya, la gent, els ciutadans i ciutadanes que cobren 288 euros al mes i esperen aquesta ajuda –esperen aquesta ajuda. No cobren altres sous, cobren 288 euros al mes. I vostès els van dir que ho farien el 2004. Els han enganyat el 2004, el 2005, el 2006..., perquè el Projecte de llei –no sé si vostès el tenen, però– diu que s'aplicarà l'1 de gener del 2007 –l'1 de gener del 2007. (*Veus de fons.*) Ho diu el Projecte de llei que vostès tenen. I, per tant, no enganyin més la ciutadania i, sobretot, la gent que té aquestes prestacions baixes, baixíssimes.

I, a més a més, dir-li, també, que celebro que ara el senyor Boada, doncs, vulgui establir aquesta nova esmena, però esperem que no torni ser una altra esmena mentida com la de l'any passat perquè faran la repetició de la jugada. És a dir, faran el ridícul, però el que és pitjor, com he dit, és que enganyaran el poble de Catalunya i la gent més humil. I això és vergonyós, amb totes les lletres.

I també dir-los que vostès acostumen a dir: «No, el ritme el marca el Govern, no l'oposició.» Doncs, amb aquest ritme el poble de Catalunya ho té fotut! (*Ria-lls.*) I, per tant, escoltin, o agafen un altre ritme en política social o el poble de Catalunya ho té molt i molt fumut. I això els ho diu una força progressista que durant vint-i-tres anys ens sentim orgullosos d'haver fet progressar el poble de Catalunya (*veus de fons*) i que hem donat unes prestacions socials amb els recursos que hem tingut i que moltes vegades el PSOE ens va negar, perquè també és bo recordar-ho.

I dir-li que el president Maragall va dir que la política social era l'ànima del Govern. Doncs, si és per aquests pressupostos i la seva gestió pèssima, a aquest Govern li manca l'ànima social. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

El senyor López té la paraula.

El Sr. López Alegre

Gràcies, honorable senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, anem a pams, que no em deixi res de la rèplica.

És curiós, il·lustre diputada senyora Porta, que els altres fem demagògia, però, en canvi, «posar a baixar d'un burro» l'acció del passat sembla que és una acció d'objectivitat impolluta.

És clar que això és com el mite de la caverna. Per aquells que hagin fet filosofia a COU, ja se sap com està a dia d'avui l'educació, que estaves ficat en un forat i que la realitat que veies era molt diferent del que passava a fora. (*Remor de veus.*) Però hi han coses que no són demagògia.

Diu vostè que executen el pressupost meravellosament i que el Departament va de forma fantàstica. A part que

aquesta no sembla ser l'opinió del president de la Generalitat, li diré: execució del pressupost, Departament d'Economia i Finances. Que jo sàpiga, a dia d'avui, el conseller Castells encara no s'ha donat d'alta en el meu partit.

Capítol 6, «Inversions reals». Obres, per exemple, de residències, obres en el ICASS, temes a casals d'avis, etcètera. Estat d'execució del pressupost, l'últim que està penjat en aquests moments a la web de la Generalitat: d'un pressupost definitiu de 39,9 milions han executat vostès fins ara 22,7 milions d'euros, 57,09 per cent. Fantàstic! Començo a saber quines són les raons del president de la Generalitat per fer una remodelació de Govern. (*Remor de veus.*)

Segueixo, transferències de capital, de l'estat d'execució del pressupost de la Generalitat, eh? No és un paper del Partit Popular, no me l'ha donat la senyora García, el senyor Luna o el senyor Sirera. Són els diners que es transfereixen a les entitats socioassistencials per al que..., bé, tots vostès ja ho saben, per finançar les seves pròpies activitats. Pressupost definitiu: 12.400.000. Obligacions reconegudes –ho fan vostès molt bé–: 4.025.000 euros. Estat d'execució: 32 per cent. Medalla. Realment estic meravellat de com de bé executeu vostès la part nuclear del pressupost: les inversions, les obres i les transferències a les entitats. Aquestes dues, que són les partides principals, si sumen una i l'altra, no arribem ni al 40 per cent d'execució del pressupost! Això és el que en èpoques d'*El florido pencil* seria quedar-te a un costat de la pissarreta amb llibres a les dues mans. No arriba ni al 4!

Però, seguim, pensions contributives, enmig de tot el seu reguitzell de desqualificacions cap a Convergència i al PP, no ens ho han dit. Escolti'm, jo quasi –quasi– que li demanaré, si us plau, per favor, com sigui, a l'honorable president del Parlament que els doni un torn per contradiccions, al·lusions, etcètera.

Acceptaran o no si al final la gent d'Iniciativa per un cop és valenta... –avui porten xapa, estan valents (*riallles*) –, presenten l'esmena, i, per tant, vostès votaran o no l'esmena amb relació a les pensions no contributives? Només ho han de dir! És a l'Acord del Tinell, sí o no? Em sembla bastant fàcil de contestar i bastant fàcil per part d'Iniciativa, ja que avui ho han dit avui al diari d'en Franco, de presentar-ho.

Hi han més coses que vostès no ens han dit: ja que fan tantes residències, quin és el temps d'espera a les llistes d'espera de les residències? Quantes persones hi han en aquestes llistes?

Ja que atenem tan bé a la gent, què passa amb les oficines de Benestar Social durant el mes d'agost? Totes tancades, només una oberta per província. Poden vostès agafar el telèfon i provar-ho el 15 d'agost. Jo vaig fer-ho aquest estiu.

Ajudes a les famílies, mirin, els diré de veritat el que en penso: jo crec que vostès no creuen en la família, creuen que és una cosa carca. Això ja és una opinió personal. I, com que creuen que és una cosa carca, per això ni l'any passat ni l'altre han donat ni una punyetera –i perdonin vostès l'expressió– ajuda a les famílies amb nanos de zero a tres anys. I per això vostès els compro-

misos que tenen de millorar-ho i d'arribar fins a més anys no ho compliran. I per això, el prorrateig del 4 per cent, equival a la misèria dels interessos del compte corrent del qual jo els parlava abans.

En definitiva, que crec que tot el que ens han dit en el seu torn de rèplica és tan sols una fugida endavant.

I acabo amb la COPE. Suposo que amb el que vostès li volen fer, al Jiménez Losantos, ja que es van desviure tant per algú que ningú comprava el seu diari, com era el Martxelo Otamendi, a algú que té tanta audiència com ell, vostès li faran un acte de desgreuge sobre el que vostès mateixos li volen fer.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Capdevila té la paraula.

El Sr. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aprofitaré aquest torn de rèplica per acabar d'explicar els avantatges d'aquest pressupost de Benestar i Família. Però primer deixin-me que doni unes petites respostes...

És a dir, realment, m'he quedat palplantada, de veritat (*remor de veus i rialles*), amb el tema del seu suposat progressisme, m'he quedat palplantada. Li agrairia, senyor diputat, que en alguna conversa fora d'aquest hemicicle em pogués explicar realment quines polítiques progressistes han fet vostès al llarg de tots els anys que han estat al capdavant del Departament de Benestar i Família. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, precisament ho dic perquè jo hi treballava, precisament ho dic i tinc motius i raons per dir-ho.

Senyor López, nosaltres creiem en les famílies, en plural, *famílies*, no en la família, no es confongui. I en les polítiques el desenvolupament de la Llei de suport a les famílies ha sigut un dels grans eixos d'aquest Departament. Però permetin-me, com deia, retornar als temes que jo volia explicar, perquè també vull parlar de la discapacitat i què farà aquest pressupost respecte a la discapacitat.

En aquest moment s'han pressupostat 38,8 milions d'euros per donar cobertura a les prestacions econòmiques per a l'autonomia, la qual cosa suposa un increment respecte a l'any anterior d'un 19,64 per cent. S'ha pressupostat un increment d'un 15,27, amb una inversió de 131 milions d'euros, que ens ha de permetre ampliar l'atenció a 649 persones pel que fa a les residències o llars residencials.

M'agradaria parlar també del pressupost per a centres ocupacionals, que puja fins a 48,6 milions d'euros; o l'increment del 23,62 per cent, amb la previsió de 7.000 noves actuacions pel que fa als equips de valoració i orientació.

De fet, l'any 2006 serà l'any de la llei de creació de l'ens públic que gestioni i garanteixi l'atenció a la dependència i a la promoció de l'autonomia personal de manera integrada, amb equitat territorial i posant les persones al centre. Per si encara no ho han endevinat,

estic parlant de l'Agència Catalana de la Dependència, del Departament de Benestar i Família.

Al llarg d'aquesta legislatura, que a alguns els pot semblar molt de temps, però que només han passat dos anys, el Departament de Benestar i Família ha garantit la universalitat del servei d'atenció precoç a la infància, i per al 2006 s'ha previst una dotació pressupostària per eixugar les excessives llistes d'espera per a la valoració de la discapacitat.

I parlem d'infància i del suport a la infància i l'adolescència: 68 milions per a la creació de noves places, el 12 per cent d'increment, i la creació de 110 places noves; 3,2 milions d'euros per al Pla de majors de divuit anys; 45 nous professionals als EAIA; la construcció de 6 nous centres residencials d'acció educativa i intensiva, 1 centre de primera acollida i d'inserció sociolaboral, 2 residències per a joves treballadors o 7 pisos assistits, i l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció.

Ajuts per a l'adopció internacional; fins ara era una vella reclamació que vostès no van ser capaços de resoldre. I lleis de prestacions, resposta a la Llei de prestacions. El Govern s'ha compromès, i la llei està articulada, a presentar-la en aquest Parlament abans que finalitzi aquest any. És en el marc de la llei on s'han d'establir els criteris del pagament. Les presses en la discussió del pressupost no poden ser bones companyes, i la voluntat d'aquest Govern és posar les eines per poder començar a pagar aquests ajuts al més aviat possible.

Nosaltres instaurem drets, ho va dir la diputada senyora Carme Porta, no donem subvencions. I les diferents associacions de persones afectades ja s'han trobat amb el Departament de Benestar i Família per parlar-ne, per conèixer quines són les bases de la llei, de la nova llei que entrarà al Parlament abans que acabi l'any, i és en el marc d'aquesta llei on hem de discutir les prestacions. Ara bé, si aquesta llei s'aprova durant el primer semestre del 2006 i entra en vigor durant el 2006, totes les persones perceptores de pensions no contributives, de pensions més baixes, percebran els ajuts assistencials...

El president

Senyora diputada...

El Sr. Capdevila i Palau

...amb caràcter retroactiu, però es preservaran els ajuts assistencials de l'any 2006.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon vespre, senyores diputades i senyors diputats. El pressupost del Departament de Benestar i Família creix prop del 19 per cent respecte al 2005, i aquest és un fet constatable, clar, transpa-

rent, que no es pot negar i que fa que es quedin sense arguments des de l'oposició i hagin de recórrer a arguments tòpics, a uns arguments massa gastats a aquestes alçades. I que ens parli vostè, senyor Cleries, de publicitat i de clientelisme fa riure; no s'ho creu ningú.

L'increment dels recursos al Departament de Benestar i Família respon a un objectiu que per nosaltres és clau: accés a les polítiques socials de forma universal, atenció als col·lectius més fràgils i atenció també als entorns i als territoris fràgils, inclusió social per fer avançar tota la societat des de la igualtat d'oportunitats.

Si han pogut mirar els números –també ho han explicat la diputada Porta i la diputada Capdevila–, aquest pressupost continua apuntant la tendència per crear i consolidar un bon sistema d'atenció social, que no farem ni en un any ni en dos, que és de llarg recorregut, perquè ens ho han deixat molt malament. Ja era hora que un govern afrontés amb valentia i amb voluntat..., perquè així ens ho demanaven els ciutadans i les ciutadanes. No fent pedaços, com és el que es feia fins ara, sinó posant uns veritables fonaments.

Disposarem de quatre nous instruments per a aquest projecte social: la nova llei de serveis socials; la llei de prestacions econòmiques, que ha de ser una llei per la inclusió social i contra la pobresa, que ha de permetre donar resposta a les persones que estan en els llindars de la pobresa, i que es farà –no ho dubtin–; la planificació territorial dels serveis especialitzats, i l'agència catalana de suport a la vida autònoma, catorze noves experiències per al 2006.

Aquests instruments i, per tant, aquest pressupost, suposen tota una reforma en polítiques socials, i potser, com a tot canvi, crea resistències, les seves resistències des de l'oposició. És un model diferent; és legítim, tenim models diferents, i hi vull fer referència perquè el pressupost també dóna resposta a un model, i crec que des que vam començar el debat ahir, en el fons, estem fent aquest debat sobre el model. Entre altres coses, hi vull fer referència per veure si apugem una mica el nivell del debat i ens deixem de rialletes, precisament, en aquest debat sobre les polítiques de Benestar i Família.

Vostès, en el fons, parlen, pensen, creuen en les prestacions i en els xecs perquè la gent pugui triar. Triar on? Serà una tria justa, si es deixa només en mans del mercat l'atenció social? La tria serà justa si no hi ha igualtat d'oportunitats i condicions per accedir-hi en funció de les rendes? La tria serà de qualitat, serà equitativa, si no es garanteixen les condicions per a uns serveis de qualitat, si no hi ha una xarxa de serveis, sigui la titularitat de qui sigui?

Vostès, en el fons, ens acusen d'intervencionistes. No creuen que un veritable sistema de serveis socials fort s'ha de basar en les prestacions i en la xarxa de serveis que doni seguretat a les persones? És intervencionisme planificar en funció de les necessitats dels ciutadans? És intervencionisme corregir desigualtats?

Nosaltres creiem que no, que cal crear les condicions necessàries per consolidar un estat del benestar fort, perquè un estat del benestar fort dóna seguretat a les persones. I això vol dir també crear una societat del

benestar forta. Confiem en la maduresa de la ciutadania, en tot un tercer sector que crea serveis de benestar, en una iniciativa privada que treballa per a l'atenció a les persones, en les prestacions per a la inclusió social. Però, si no hi ha el motor públic, tampoc es crearà la confiança suficient perquè la societat civil actuï.

Aquestes inversions socials en serveis aporten retorns econòmics a la societat, creen ocupació, llocs de treball, incorporació de les dones al treball remunerat, l'alta a la Seguretat Social. Per tant, senyor López, l'esquerra, des de la seva inversió social, també crea riquesa.

Tot això no és possible sense la intervenció pública, sense el lideratge públic, sense la voluntat del Govern. I el Govern té aquesta voluntat, i ja ho veuen en aquests pressupostos.

És pel que he exposat que el nostre vot serà contrari a aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, jo començo anunciant el vot en contra, malgrat les previsions del senyor López, a les esmenes de devolució presentades pel Partit Popular i per Convergència i Unió. I, lògicament, hi votem en contra amb molt convenciment. Amb molt convenciment perquè, la veritat, sentir el senyor Cleries dir que aquest Govern no té ànima social, la veritat, no hi ha dret. Aquest pressupost de Benestar i Família està bé, molt bé; és el millor pressupost que hi ha hagut mai des de fa molts anys. Que em poden dir: «En podrien tenir més»..., miri, tots i cadascun dels departaments. Però, és clar, sempre vostès consideraran que no n'hi ha prou. Està molt bé.

Escolti'm, l'atenció a la gent gran s'enduu la major part de la despesa: 482 milions d'euros. Ho diem amb les antigues pessetes? 80.000 milions de pessetes. Li sembla poc? Ajuts a les famílies, 250 milions d'euros, 41.500 milions de pessetes. Li sembla poc? Dos-cents vint milions per a atenció als discapacitats. Atenció a la infància, 120 milions.

S'estan posant les condicions i s'està treballant..., i vostè ho sap, senyor Cleries, perquè li consta que es farà la nova llei de serveis socials, que implica la definició de nous drets, i implicarà major esforç pressupostari en els propers anys. I ho sap molt bé. I s'estan creant aquestes condicions.

Se soluciona tot el que cal resoldre en aquest pressupost? Segurament no. Les necessitats són moltes, i anàvem tan endarrerits, senyor Cleries, tan endarrerits, que, evidentment, atrapar..., poder posar-se al dia de tot costa el seu temps, i s'està en el camí de fer-ho, és clar que sí. Per tant, com que les necessitats són moltes, també els propers anys caldrà fer majors esforços pressupostaris.

I en aquest sentit, senyor López, miri, s'equivoca de ple a ple. Nosaltres donem total suport a la tasca de la con-

sellera –total suport a la tasca de la consellera. (*Remor de veus.*) També en el tema de prestacions, al qual som molt sensibles, i vostè ho sap.

I, per tant, vull dir que subscriu el que va dir el senyor Boada ahir, evidentment. També vull comentar justament que tant la senyora Carme Porta, com la senyora Capdevila, com també la senyora Consol Prados han fet referència a aquesta qüestió. Ens consta el treball que s'està fent des de Benestar i Família i des d'Economia i Finances, de tal manera que abans que acabi aquest any –per tant, el mes que ve– entrarà en aquest Parlament la llei de prestacions, senyor Cleries. I, per tant, a partir d'aquell moment dependrà de vostè –si porta la llei–, dependrà del senyor López –si porta la llei–, dependrà d'aquesta diputada i dependrà dels diputats o diputades dels grups parlamentaris que siguem capaços de tirar-la endavant amb celeritat. I, per tant, jo els diria: abandonin la tasca obstructionista que estan fent, en aquesta llei, a altres lleis, eh? I, per tant, que la puguem tenir al més aviat possible dependrà, hi insisteixo, a partir que entri en aquest Parlament, de la tasca que fem els diputats.

I una cosa molt important: aquesta llei tindrà efectes retroactius a partir de l'1 de gener del 2006; per tant, tindrà efectes retroactius allò que s'aprovi a partir de l'1 de gener del 2006. I és en aquest sentit que estem treballant, que s'haurà de seguir treballant per aprovar-ho al més aviat possible.

I, miri, hi estem d'acord tots els grups parlamentaris que donem suport al Govern. No vegin fissures per aquí, senyor López. Donem tot el suport a la tasca de la consellera en aquest sentit, tot el suport a Economia i Finances. Hi insisteixo, dependrà de nosaltres que ho fem bé i que pugui, efectivament, tirar-se endavant aquesta llei.

Per tant, si volen fer sang a partir d'aquí, vostès mateixos. No és el cas –no és el cas. Torno a insistir que el pressupost de Benestar i Família és un bon pressupost, que s'ha incrementat en un 18,7 per cent, molt per sobre de la mitjana d'altres departaments, i per tant, nosaltres, amb tot el convenciment, votarem en contra, com he dit abans, de les esmenes a la totalitat que vostès han presentat.

Gràcies.

El president

Passem al Departament de Medi Ambient i Habitatge. Té la paraula, per a presentar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler. Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, sóc perfectament conscient de quina ha estat la fi de les catorze esmenes a la totalitat que han precedit la del departament de Medi Ambient, però en qualsevol cas, no només perquè toqui no només perquè sí, no només perquè senzillament estem a l'oposició, presentarem aquesta esmena, ho fem amb convenciment, un cop analitzat el pressupost, i sobretot la presentem no

només per això que els deia, sinó sobretot perquè som conscients que som l'alternativa a aquest Govern, l'alternativa, en aquest cas, a la política ambiental d'aquest Govern.

D'entrada, a primer cop d'ull, quan un mira el pressupost del Departament de Medi Ambient, doncs pot arribar a tenir la sensació que hi ha una bona notícia. Certament, hi ha un increment pressupostari, això sempre és una bona notícia. I, per tant, si ens haguéssim aturat aquí, doncs no tindria sentit haver presentat aquesta esmena a la totalitat, però, en qualsevol cas, intentarem justificar-la, perquè ens sembla que l'assignació que se'n fa, a les partides, el repartiment que es fa al si del propi Departament no ens satisfà gens i, si m'ho permet amb una expressió per entendre'ns, no se'n treu profit. No se'n treu gens de profit, d'aquest increment. És més, jo crec, fins i tot, des de la nostra perspectiva, doncs és decepcionant veure com la despesa corrent del Departament puja un 24 per cent, és una xifra a retenir, puja, al nostre entendre, exageradament, les despeses de personal un 17 per cent, i per contra, doncs la inversió en relació del conjunt del Departament, la inversió que fa el Departament de Medi Ambient i que és un dels departaments inversors de la Generalitat, no només a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, sinó d'altres unitats, però molt particularment aigua i residus decreix un 23,4 per cent. Per tant, aquesta és una raó per si mateixa ja més que suficient per presentar aquesta esmena, perquè pensem que és malaguanyat, que és malaguanyat aquest increment, perquè no s'aprofita ni en traiem el fruit que en podríem treure.

Segona reflexió, segona raó per la qual nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat. Aquest és un pressupost poc transparent, molt opac, és la gran paradoxa. Es presenta el pressupost i escolta, no, una de les característiques serà la transparència, intentaré donar-li un parell d'exemples. Tenim relativament poc temps, però jo crec que el suficient per a fer veure que aquest és un pressupost tremendament opac.

Agència Catalana de Residus. En les inversions territorials, pàgina 242, es liquiden 1.850.000 euros d'inversió i no ens diuen on va. No hi ha cap element de territorialització en una pàgina, en un quart de pàgina. De seguida fem un seguit d'inversions. Nou partides, 1.850.000 euros que no se'ns diu on va. Però després l'escàndol extrem, perquè, permeti'm que utilitzi aquesta expressió, és el capítol d'estudis. Si tot el conjunt del pressupost de la Generalitat pateix una sobredimensió, el del Departament de Medi Ambient ja supera qualsevol dels límits. No sé si s'han entretingut a sumar-ho, vostè, potser, evidentment, sí: 39 milions d'euros en estudis. Gairebé 8.000 milions de pessetes. Home, si un mira l'acció de Govern d'aquest últim any, que han parat el país, no sé què volen estudiar. 39 milions d'euros en estudis. Entre l'Agència Catalana de l'Aigua, que en té 33; l'Agència de Residus, 2,8; Aigües Ter-Llobregat, 1,4... No, no, no li estic parlant de projectes. Vaig haver de comptar dues vegades, vaig haver de mirar les normes que havia dictat Economia i veure què estava dintre el calaix d'estudis. I és molt explícit, no són els projectes executius. Ens n'alegraríem molt que aquests diners els esmercessin en projectes executius.

No, perquè tinguem algunes pautes, no? Dediquen estudis al doble del contracte programa amb el Govern de la Generalitat, més del doble. El contracte programa doncs són 15,5 milions d'euros, en estudis, 16 milions. O dediquen pràcticament el doble de les inversions de la Direcció General de Medi Natural, en estudis, o dediquen, si volen una altra comparativa, més del que dedica l'Agència Catalana de l'Aigua a endegaments de rieres, i no fa pas massa dies hem tingut doncs prou problemes, en aquest cas, al Baix Empordà, però els podem tenir al Maresme o els podem tenir al Garraf... Dediquen més recursos a estudis que no pas a endegaments de rieres, números del propi Departament.

O dediquen molts més diners a estudis, fins i tot, que tota la inversió sumada i agregada de l'empresa pública Aigües Ter - Llobregat. Per tant, ens sembla que això no és seriós i molt menys no és opac. I parlant en concret de l'Agència Catalana de l'Aigua, una altra reflexió que ens preocupa: baixa també un 15 per cent en relació a l'any anterior, que ja era un descens en relació a fa dos anys, i tres, del pressupost, les inversions a l'Agència Catalana de l'Aigua. Baixen un 15 per cent en relació al seu propi pressupost, que a més a més no s'executa, ni de bon tros, en el 100 per 100, ni en el 80 ni en el 70 per cent. Per tant, tenim un futur, en aquest sentit, jo crec que magre. Sintetitzant, jo crec que l'Agència Catalana de l'Aigua vol dir menys cànon, menys inversions, més despesa corrent, i això sí, molts i molts més estudis que espero que algú ens expliqui què volen estudiar, quines projeccions volen fer, perquè en qualsevol cas la seva política està perfectament definida, no volen cap mena de transvasament més enllà del que ja existeixen... Sempre estem donant voltes sobre el mateix. No apareixen les partides per a fer les dessaladores. No apareixen les partides ni tan sols per fer aquelles obres emblemàtiques, que estan per allà al mig, diu sí, rebrem uns fons que, per cert, no diuen cap on aniran, doncs, del Pla hidrològic nacional, i no hi ha cap mena de concreció. No és, en qualsevol cas, un pressupost, ni de bon tros equilibrat i ni de bon tros transparent.

El mateix podríem dir, no m'hi estenc, però sí que deixar-ne constància, si més no, en relació a la Xarxa Natura 2000. Vostès han paralytitzat el país, tenen a més de mig país territorialment parlant amb l'ai al cor i no hi ha ni una partida ni per a compra ni per a ajuda... a tota la gent que quedarà enquibida, suposem que aquest any acabaran de decidir, portem un any sense decidir, a veure què fem amb la Xarxa Natura 2000.

I podríem continuar. Per aquestes raons, ens semblen més que suficients i sobrades, ho lamentem, perquè era un pressupost que es podia haver aprofitat molt millor d'altres maneres, doncs hem de presentar aquesta esmena a la totalitat, que ara complementarà el diputat Puigdomènech en relació a l'altre gran apartat del seu Departament, com és el cas d'habitatge.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Puigdomènech, té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, des d'aquest, i també li dic clar, ni des de cap pressupost resoldrem íntegrament els problemes d'accés a l'habitatge. Que quedi clar. Però també que quedi clar que evidentment no hi ha una sola manera de plantejar la política d'habitatge, i que des d'uns a uns altres pressupostos es pot orientar i potenciar una resposta i una solució important a aquest problema d'accés a l'habitatge.

Em va quedar gravada una afirmació d'una representant del seu Grup Parlamentari en l'anterior debat de política, en el tema de pressupostos, d'habitatge, i que deia: «No hem de buscar la complicitat del sector privat, el sector privat, els promotors, els hem d'anar amb la imposició.» Em va quedar gravada. I jo diria que aquí rau part del problema i la seva incapacitat de trobar solucions. Estem pitjor que mai. Hi ha algú que pugui afirmar el contrari, senyor conseller? No estem pitjor que mai? Ho diu tothom. Ho diu el seu propi Govern, el seu president de la Generalitat. I no ho diu per vostè, evidentment, sinó per la política que fan i la política que fa la seva força política que vostè representa.

Ho diuen els promotors, ho diuen les associacions, ho diuen els sindicats, ho diu tothom, perquè és la veritat, estem pitjor que mai. I el problema és que vostès ho volen arreglar sols. I volent-ho arreglar sols, s'estan quedant sols. I s'estan «estrellant». Van rebutjar les nostres ofertes d'acords i de buscar solucions inicialment en temes d'habitatge. Ho van fer quan vam presentar la nostra Proposició de Llei d'habitatge, i recordo la senyora Clavell, amb les lliçons que ens acostuma a donar, dient: «no, i farem una llei i tal...» Més d'un any de retard, presenten l'Avantprojecte i, perdonin, se l'han de menjar... com altres coses. (*Remor de veus.*)

Segurament, amb més experiència parlamentària, alguns serien més prudents a l'hora de fer certes afirmacions. En tot cas, s'estan quedant sols, estan fracassant, dels 42.000 habitatges que van prometre, res de res, i no tindrè temps, però si volen podem entrar en les xifres... hi ha una manca de política de sòl evident, que fa que l'any 2004, amb dades de vostès, s'iniciessin certament 3.000 i escaig habitatges per part de promotors de la Generalitat, i en canvi, el 2005, una tercera part. Saben per què? Perquè l'anterior Govern els va deixar com a mínim aquest sòl preparat per a fer aquest. Sí? Senyor conseller? Són dades de vostès. Del nombre d'habitatges iniciats el 2004 i el 2005. Per què? I vostè em respon, també, als que iniciaran del 2006 al 2009 i resulta que em diu que hi ha sòl només per a fer-ne 5 o 6.000 més. Per tant, és evident que no estan fent una política de sòl, i que no estan arribant a temps, com a alguns els hem dit des del principi, per donar una resposta i complir les seves pròpies promeses.

Se m'acaba el temps, i jo el que els vull dir senzillament és que les xifres que vostès presenten, 180 milions d'euros per a promoció pública d'habitatge de la Generalitat, això dona pel que els hem dit, per a 2.000 habitatges a l'any, vostè sap fer els números tan bé com jo, tenint en compte el cost de construcció, això dona per això, no dona per més. I amb aquests números vos-

tès no compleixen ni donen una solució adequada als problemes d'habitatge.

Una dada significativa, i amb això acabo. Vostès, s'hi ha referit el senyor Espadaler, vostès destinen no el propi Departament, sí, però en el conjunt del Govern de la Generalitat més diners a estudis i projectes tècnics que els que destinen a la promoció directa d'habitatge per part de la Generalitat. M'imagino que les seves respostes seran les habituals, les de confondre la resposta i la crítica al passat amb la justificació del que no fan vostès, la desqualificació, el que ja estem acostumats. En tot cas, a la rèplica tindrem temps de contestar la resposta que vostès ens puguin donar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, diputades i diputats, em partiré el meu temps amb la diputada Eva García, i enraonaré d'ACA, aigua, residus i habitatge.

Bé, en relació amb l'ACA, dir-li, honorable conseller, que certament estem preocupats. I suposo que compartiran amb mi la preocupació, vostè va fer una comparança en la qual es va parlar de la dificultat que té l'ACA, de finançament. Fins i tot es va presentar un programa en el qual hi havia una sèrie de mesures per a intentar solucionar el finançament de l'ACA. Vostès ja porten dos anys, és el tercer pressupost que vostès presenten a aprovació del Parlament de Catalunya, i ens trobem que l'endeutament aquest any augmenta en 188 milions d'euros més. Estem parlant d'un 26,5 per cent més d'endeutament que l'any anterior. I estem enraonant d'un 67 per cent d'endeutament que va haver-hi ja en relació del 2004 de l'anterior pressupost. Vull dir, en dos anys, pràcticament un 100 per cent d'augment d'endeutament. Ens n'anem a un deute aproximat d'uns 1.200 milions d'euros.

Honorable conseller, on està la solució. Jo crec que aquest camí no el podem continuar. On està el contracte programa de l'Administració del Govern de la Generalitat per solucionar el problema sagnant en aquest del deute que vostè va dir que solucionaria?

Estem a meitat de mandat, passarà tot un any i, d'entrada, la solució no la veiem, al nostre entendre, per cap part. Veiem que el pressupost augmenta un 3,5 per cent. El pressupost de l'ACA, molt per sota de l'augment mitjà del 12,4 per cent del global del Govern de la Generalitat.

I com financem les noves inversions que es produeixen més baixes, com diu el senyor Espadaler, evidentment, com les financem? Amb el deute, amb l'augment del deute amb més de 10 milions d'euros més en relació al cànon de l'aigua, amb l'augment del cànon de l'aigua.

Se'ns deia ahir que no hi havia un augment de pressió fiscal. Pot ser que en els altres departaments no hi sigui, però com sempre, el Departament que vostè tira enda-

vant sí que hi ha augment de pressió fiscal. Però hi ha una cosa més important. A part de l'augment, a què ja després em referiré, encara estem pendents, o resta pendent aquell acord d'una esmena que es va aprovar al Parlament de Catalunya feta per vostès, en la qual en tres mesos solucionarien el problema o intentarien arribar a una solució amb els diferents sectors implicats de grans consumidors d'aigua per a solucionar els problemes dels processos reductors. Ha passat un any i no està solucionat. I això és així.

A més a més, en una interpellació, jo li vaig dir: i el sector agrari, el tocan? No, no, el sector agrari que estigui tranquil, que no el tocan. En la modificació del tipus de gravamen en el que és la tarifa d'utilització, manifest contra la imposició per part de l'ACA del cànon de l'aigua de la baixa Tordera, que, a més a més, no deixa de ser més que el començament d'una nova imposició, quan hi hagi la dessaladora del Baix Llobregat, i una nova imposició quan hi hagi la dessaladora del Garraf.

Vull dir, passem d'una política de l'aigua, com sempre hem dit nosaltres, més cara i més contaminant, a sobre passem..., no només ja tindrà una nova dessaladora, la més gran d'Europa, a part de l'ampliació de Tordera, sinó que ara mateix es planifica una tercera nova dessaladora al Garraf. Permeti'm que li ho digui: en política de l'aigua, nosaltres, sincerament, no entenem –no entenem– quin camí volen seguir, i menys vostès, un partit com Iniciativa, no entenc com poden fomentar el que són les dessaladores, amb el que això significa.

Amb relació –perquè el temps, en haver-se reduït a deu minuts...–, a l'Agència de Residus, vostè va fer l'altre dia la presentació del Pla, encara que no sigui oficial, però va fer una petita presentació del Pla, i nosaltres, evidentment, trobem que amb aquest pressupost sí que és conceptuen uns 48 milions d'euros per part de la Generalitat en ingressos per poder finançar les obres, que així està planificat, com així ens ha portat el plànol del Pla, però, en primer lloc, ja tenim un dèficit de l'any anterior, perquè aquí consta que l'any 2005 hauria d'haver sigut una inversió de 47,5 milions, quan va ser de 33,5 milions. Per tant, ja tenim un decalatge de 12,5 milions respecte a l'any anterior. Però, a més a més, li diré una altra cosa: quan es va al Pla –quan es va al Pla–, l'analitza, t'adones que fins al 2013 –fins al 2013–, que és el Pla, teòricament, que ha de funcionar, Pla 2005-2013, les inversions previstes són de 500 milions d'euros. Els altres 1.000 milions d'euros, si agafem la quantitat de 1.500 milions d'euros, sense l'IVA, són del 2013 al 2028. Per tant, ja m'explicarà vostè... 2013-2028, la resta, els 1.080 milions d'euros de contracte programa amb relació a residus. Per tant, no digui vostè que és un programa de residus 2005-2013 quan resulta que la major part del finançament se'n van cap a l'any 28. Què pensa fer, vostè, fins a l'any 28? És que no es faran més obres des del 2013 fins al 2028 perquè estaran completament hipotecades per aquest Pla que s'intenta aprovar el 2005-2013?

Escolti, jo dic que de moment –de moment– aquí no ens consta quin tipus de finançament es farà per part... I, si és així, aquest sistema que vostè apunta del peatge a l'ombra..., ja li avanço que nosaltres estarem molt

curosos en aquest àmbit. Entenem perfectament que el Govern de la Generalitat ha d'entrar a finançar tant les obres hidràuliques com de residus. Ara bé, si tot ho fem en peatge a l'ombra, vostè sap perfectament..., si totes les obres les fem en aquest àmbit, quan es comencin a pagar..., perquè entrin en funcionament les diferents inversions, es facin en carreteres, Mossos, sigui ara en obres hidràuliques, ara també en residus, qui pagarà això? Hipotecarem la següent generació, que no hi podrà fer front, perquè hauran d'estar pagant tots aquests cànon que ara mateix aprovem. Això no crec que sigui una bona herència per als propers governs que hi hagi en el Govern a la Generalitat de Catalunya.

Amb relació a habitatge, escolti, l'enquesta d'octubre sobre la valoració de polítiques d'habitatge és clara. Vostè va suspendre: 3,73. Això va suposar, bé, doncs, que estigués vostè dintre de la travessa de possibles consellers que deixessin el Govern, no? Però li diré més: és que les mateixes dades que vostè va donar, les mateixes dades que vostè mateix ha donat a preguntes parlamentàries, si tenim en compte que s'haurien de construir 42.000 habitatges en quatre anys –42.000–, pensi que de començats a construir només n'hi ha 1.999, dit per vostès. I, ara mateix –ara mateix–, en execució en tots els àmbits, el que és planejament, llicitació, 8.242 habitatges l'any 2005, segons la resposta parlamentària de 15 de novembre.

Vostès, amb aquestes dades, creuen que arribaran als 42.000? A sobre creuen que d'aquests 42.000 21.000 seran de lloguer? Vint-i-un mil seran de lloguer? Ara mateix en tenen 3.173. Escolti, fins a 21.000... En dos anys, faran 18.000 habitatges de lloguer a Catalunya? Bé, escolti, jo crec que serà difícil. I potser ho faran amb una cosa, tan criticada –ja acabo– quan ho feia el Partit Popular, que era requalificar sòl. En la política industrial, de sòl industrial i d'habitatge, agafar sòl no qualificat d'urbà i requalificar-lo com a urbà. Quan això ho feia el Partit Popular deien que no era la solució en el tema de l'habitatge.

I ara, si de cas, deixo la paraula...

El president

No, no...

El Sr. Llobet Navarro

Perdoni, pensava que ja havia acabat.

El president

No, sí que està.

El Sr. Llobet Navarro

Sí que està.

El president

Ara toca a la senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, analitzant la Direcció General de

Polítiques Ambientals i Sostenibilitat, veiem amb preocupació dos temes, conseller.

En primer lloc, veiem un increment espectacular en les partides destinades a atencions protocol·làries i representatives, així com també en les de publicitat, difusió i campanyes institucionals, i, com abans també ha comentat el diputat Espadaler, en els estudis i treballs tècnics, que la veritat és que ens agradaria, com a mínim, una explicació, que, en tot cas, esperem que ens la pugui donar.

En segon lloc, el total d'aquesta Direcció General és de 5,2 milions d'euros, xifra, conseller, per nosaltres, totalment insuficient i que s'ha rebaixat en els últims dos pressupostos. Aquesta Direcció només puja un 8 per cent. Per tant, molt per sota del que és la mitjana del pressupost global de la Generalitat.

I, per cert, un tema important, en aquesta Direcció General: en els últims pressupostos tenien detallades moltes partides que aquest any no hem sabut trobar, una mostra més d'aquesta opacitat brutal a què per part d'algun altre diputat també s'ha fet referència, no? En concret, parlo de mobilitat sostenible, d'actuacions de sensibilització ambiental i educació ambiental en edat escolar i universitària. Aquestes partides estan amagades en aquest pressupost.

I vostès, que tant s'omplen la boca defensant aquests temes, doncs, veiem que a l'hora de la veritat, res de res. Ho amaguen, i, home!, hi ha una cosa preocupant, senyor conseller. És potser perquè ja no hi creuen, vostès, en aquests temes? Perquè li puc dir, doncs, que nosaltres hi creiem i hi continuarem creient, i apostem per les actuacions de sensibilització i educació ambiental, però, certament, aquest pressupost demostra per part de vostès tot el contrari.

Amb relació a la Direcció General de Qualitat Ambiental, també hem trobat un modest increment del 8 per cent, molt per sota, com també li deia abans, del que pugen de mitjana els pressupostos. I això, conseller, també ens preocupa. I, a més, el que puja també en aquesta Direcció General, casualment, són les partides destinades a atencions protocol·làries i representatives, així com les de publicitat, difusió i campanyes institucionals. Sí, conseller, això són xifres donades per vostès mateixos.

I, només ja per acabar, i amb relació a la Direcció General de Medi Natural, el gran cavall de batalla: la Xarxa Natura 2000. No hem trobat ni una sola partida de contrapartida. I només li demanem dues coses: en primer lloc, senyor conseller, que sigui humil, i que sigui també valent, que sigui humil i que reconegui que és un mal pla, i que sigui valent i el retiri, perquè li asseguro, doncs, que els seus socis de govern, els sectors i, en definitiva, tot el país, li ho agrairan.

Moltes gràcies.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Parlaré d'habitatge. Després, la meua companya parlarà de medi ambient.

El primer que vull deixar molt clar és que nosaltres no hem dit mai que arreglarem el tema de l'habitatge en un «plis-plas», com deia ahir el senyor Piqué, o de forma ràpida i immediata, com avui insinuava el senyor Puigdomènech. Precisament, ens hem cuidat molt i molt de dir que no hi havia solucions màgiques i immediates en aquest tema, perquè era un tema molt estructural, i sí de dir molt clar que la situació que tenim avui és tan greu perquè fa deu anys, quan tocava, no es van adoptar les mesures que avui plantejem i no es va aprofitar la circumstància que aquest país creixia en nombre d'habitatges com mai a la història per obtenir habitatges assequibles per a la gent. I, per tant, són deu anys d'endarreriment, i ara hem de fer el que s'hauria d'haver fet fa deu anys.

I això és el que hem dit clarament, però mai –mai– hem generat expectatives falses, i sempre –sempre– hem dit que redreçar aquesta situació requeria temps. Una altra cosa, enganyar la gent, no ho hauríem fet, nosaltres, eh? Senzillament, ja li dic ben clar que nosaltres tenim certs escrúpols a l'hora de fer política i pensem que tot no s'hi val. Per tant, no, no som nosaltres els que enganyem la gent en aquest tema.

I sí que ens interessen els números, que sembla que a vostès no és el que els interessa en aquest debat. Parlem del pressupost de la Secretaria d'Habitatge, de 107 milions d'euros, un 37 per cent d'increment respecte al 2005, i això, la despesa, es reparteix essencialment en tres grans paquets de mesures: Pla per al dret a l'habitatge, Pla de rehabilitació i rehabilitació del parc públic existent per part de l'empresa Adigsa.

Respecte al Pla per al dret a l'habitatge, dir-los que en aquesta legislatura és la primera vegada que Catalunya té pressupost propi destinat al Pla d'habitatge. Fins ara, el que vostès feien era no posar ni un sol euro. Senzillament, gestionaven els ajuts que venien de *los planes de vivienda* de Madrid. No hi posaven ni un sol euro. Però, a més, eren uns ajuts destinats a uns habitatges protegits que el mercat no feia. I així estem. El mercat no els feia. Per tant, eren uns ajuts per a un producte absolutament inexistent. I tant és així que els últims anys el Partit Popular ni tan sols posava en el pressupost cap partida per a aquests ajuts de *los planes de vivienda*, ni tan sols els pressupostava, perquè sabia que no hi hauria de posar ni un euro, perquè aquests habitatges protegits no es construïen.

Què fa el nou Govern? Posar diners, posar diners per primera vegada en la història en els plans d'habitatge i intentar que aquest parc d'habitatge protegit realment sigui efectiu. I això es fa amb les reserves d'habitatge protegit i amb la modificació de la Llei d'urbanisme que ha tramitat aquest nou Govern, que ha aprovat aquest Parlament i que ha entrat en vigor a principis de l'any 2005, perquè nosaltres sabem, i això s'ha d'explicar, que el mercat lliure seguirà igual de desorbitat mentre hi hagi una demanda inversora tan potent.

I, per tant, per donar resposta a les necessitats d'habitatge de la gent, hem de crear aquest parc específic, i

aquest parc específic es crea amb aquestes reserves d'habitatge protegit i també amb la col·laboració i la implicació del món local, que es fa amb aquest Govern per primera vegada. La implicació del món local és essencial en aquesta matèria, i li haig de dir que, per exemple, el 2005 s'han subscrit 46 convenis amb els ajuntaments, el 2004 ja se'n van subscriure 47, i, per tant, hi ha aquesta idea que aquí tothom ha de posar-hi el coll, en aquest tema. Ho ha de liderar la Generalitat, però aquí ens hi hem d'implicar tots.

Però és que, a més, el Pla per al dret a l'habitatge estableix coses que mai a la vida s'havien plantejat en aquest país: xarxa de mediació per al lloguer social, per fer aflorar habitatges buits, perquè no expropiem tots els catalans, com vostès han volgut fer veure; xarxa d'habitatges d'inclusió per a les persones amb risc d'exclusió social; ajuts al lloguer comuns a tot Europa i que en aquest país mai ningú ni tan sols els havia plantejat; Programa de rendibilització dels parcs públics de lloguer, i privats, també, quan tenen contractes subjectes a prorroga forçosa. Tot això és absolutament nou. Mai ni tan sols s'ho havien plantejat.

I, a més, els haig de dir que teníem previst que es fessin oficines locals d'habitatge, 40; estem en 80. En les xarxes aquestes de mediació teníem previst 20 bosses; en aquests moments estem en 40.

Per tant, no em diguin que no es fa res. Com a mínim, reconeguin l'esforç que es fa. Es fa molta feina, i no hi ha dret que aquells que quan van poder no van tocar res, amb una situació com la que estàvem, ara pretenem negar els esforços que es fan per part de les persones que avui prenen decisions en aquesta matèria. No és raonable negar aquest esforç, la immensa dedicació que hi ha en aquest tema per part d'aquestes persones i que vostès no van demostrar quan governaven, ni aquí ni en l'Administració central. Així de clar, els ho haig de dir. Perdó. (*L'oradorariu. Remor de veus.*) És que és un tema que irrita especialment.

Vostès deien el tema dels estudis. És que els haig de dir que dins d'aquesta partida d'«Estudis» hi ha precisament tots els tests dels edificis i els informes interns d'idoneïtat que cal que facin tots aquells que demanen un ajut a la rehabilitació, eh? Per tant, que quedi clar que això està en aquesta partida d'«Estudis».

El Pla de rehabilitació que ha endegat el nou Govern és a partir d'un compromís de rehabilitar 40.000 nous habitatges en aquesta legislatura. Els haig de dir que el 30 de setembre de 2005 resulta teníem 72.000 peticions de rehabilitació. L'èxit de la iniciativa, per tant, és inqüestionable. La rehabilitació és una via clarament interessant. Genera una despesa important, però, realment, des d'un punt de vista d'evitar que es degradi el parc i de cohesió social, és una mesura important.

L'altre gran paquet que els deia: la rehabilitació del parc públic... Perdó, jo m'haig de repartir... Ho calcula vostè?

El president

Sí, està a la meitat, ara.

La Sra. Clavell Nadal

D'acord –d'acord. La rehabilitació del parc públic, l'altre gran paquet al qual destinem els diners: 30 milions d'euros que gestiona Adigsa. Això sí, que ho feia l'anterior Govern. Vull ser ben clara i precisa. És l'únic que feien en matèria d'habitatge, perquè en tota la resta, hi insisteixo, no hi posaven ni un sol euro. Això sí que ho feien. I nosaltres mantenim aquesta previsió en el pressupost, però, és clar, amb un pla director d'obres..., que ja el 2004 vam denunciar que el que s'havia fet el 97 estava reiteradament incomplert.

I, què més? Doncs una llista en què es programen totes les licitacions que es faran des d'avui fins al 2014, llista pública que qualsevol persona pot baixar per internet, i on es veu en què es pensen destinar aquests diners fins al 2014, i tots els ajuntaments i tots els polígons afectats, de manera que tant els veïns com els ajuntaments concernits són perfectament coneixedors de què pensa fer aquest Govern en matèria de rehabilitació del parc públic i no han d'estar a l'espera de si em tocarà o no una part del pastís aquest any.

El president

Em sembla que ja...

(*Rialles.*)

La Sra. Clavell Nadal

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És que amb tantes coses com hi han per dir, doncs, a més..., la complexitat de partir-se el temps i de saber controlar-lo. Bé, en tot cas, nosaltres –ja ho vàrem haver de dir l'any passat, i aquest any hem de tornar a donar els mateixos arguments– no entenem com es pot fer una esmena a la totalitat en un pressupost que puja un 22,5 per cent, i que, precisament, aquesta esmena a la totalitat la faci una persona que va ser conseller d'aquesta conselleria, quan tenia un pressupost molt més inferior del que es té ara.

I, precisament, per anar donant arguments, han anat buscant cosetes..., jo diria que en el fons insignificants, o que no han volgut buscar-hi els perquè. Perquè, per exemple, posava com a referència que pujava la partida de personal. I està clar que puja la partida de personal! (*Remor de veus.*) Perquè si vostès s'ho haguessin mirat bé, si vostès s'enguessin informat, sabrien que, per exemple, es preveu que, en el cas dels agents rurals, es creïn 9 noves places i se'n consolidin 38, que eren interins; o que, dins de la Direcció General d'Habitatge, evidentment, per tota la feina que vostès mateixos ens diuen que s'ha de fer i que nosaltres volem fer, evidentment, doncs, també ha de créixer la partida al capítol de personal.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

I el que és absurd és que ens diguin que baixa l'ACA o que baixa l'Agència de Residus de Catalunya. No només perquè no baixa, sinó perquè, a més a més, el que es fa és planificar les inversions d'una manera que vostès no ho havien fet, i prioritzar aquestes inversions, tenint en compte precisament que –cosa que vostès no reconeixien– s'ha de veure que el cànon que tenim en aquests moments no és suficient per donar una gestió correcta a tot el cicle de l'aigua. Vostès ho sabien, però no varen fer res, van deixar que es fes un forat.

En aquests moments, el que es fa és prioritzar les inversions, des del Govern de la Generalitat fer aportacions directes, en aquest cas, doncs, hi han uns vint milions d'euros, però, a més a més, és que hi hauran, per a l'any vinent –aquí encara no hi són, i ja avanço que, de fet, és un tema que ja s'ha dit en altres ocasions– arribaran 500 milions de finançament europeu; que hi ha el deute, aquell famós deute de 90 milions recuperats que se'ns devien des de Madrid, i que, a més a més, doncs, hi falten també els 1.200 milions d'euros que vindran com a conseqüència de les obres derivades del Pla hidrològic nacional. Tot això hi és. És evident que per anar bé n'hauríem de tenir molts més –és evident. Però nosaltres, en aquests moments, el que hem fet és analitzar la situació, cosa que vostès amagaven el cap sota l'ala.

Pel que fa al tema de residus, jo no ho sé..., és que la veritat no sé què analitzen, perquè el que està clar és que d'ara al 2012 s'ha establert un pla d'inversions amb més de 1.200 milions d'euros programats. I el que està clar, també, és que aquest any, des de l'Agència de Residus, incrementa un 12,6 per cent.

Per tant, nosaltres no entenem d'on treuen els números. En aquest cas, ara en aquest moment no hi ha temps, però els acabarem passant la informació en paper, perquè ens adonem perfectament que vostès no ho analitzen.

L'objectiu, com amb l'ACA, és prioritzar. I després d'aquesta priorització, fer un esforç de realisme. Perquè nosaltres entenem que hi han unes actuacions d'emergència i unes altres que són les que s'han planificat d'aquí al 2012.

Aquest any no han parlat de medi natural. Està clar que no han parlat de medi natural! Precisament perquè és una direcció general que ha pujat el 60 per cent, i el Centre de la Propietat Forestal ha pujat un 69,5 per cent. (*Remor de veus.*) No en parlen aquest any d'això, no. També per això han de fer l'esmena a la totalitat en aquest Departament?

Per tant, nosaltres entenem que es fa un esforç, des del Govern de la Generalitat, per tal que les temàtiques ambientals tinguin un major protagonisme del que tenien quan vostè, senyor Espadaler, era conseller.

En aquests moments, el pressupost del Departament de Medi Ambient ja representa un 4,2 per cent del conjunt dels pressupostos de la Generalitat, i entenem que això també és important tenir-ho en compte.

I, amb relació al comentari que feia el senyor Llobet, de la tarifa de l'aigua i del cànon de l'aigua, jo crec que, com que és un tema que tornarà a sortir amb la Llei de

finançament..., però, de totes maneres, sàpiguen que això és una qüestió de model. Ja ho vàrem haver de discutir l'any passat quan parlàvem del cànon de l'aigua. Que, per cert, s'ha demostrat que tots aquells papis que vostès veien, que semblava que la ciutadania de Catalunya s'havia de revoltar, no ha estat així, perquè la gent ha entès el que dèiem. Dèiem que qui faci l'esforç d'estalviar, pagarà menys, i qui consumeixi en excés, pagarà més. I, de fet, el primer tram del cànon de l'aigua ha baixat, i el segon tram es manté. Per tant, en aquest mateix sentit, nosaltres estem convençuts que la ciutadania de Catalunya ens entén.

El pas que es fa a la baixa Tordera va molt en aquest mateix sentit, que si hi ha una infraestructura, de la qual no només se'n beneficien els que n'obtenen l'aigua directament, sinó també tota una zona molt més àmplia, en la qual l'aqüífer ha millorat per la quantitat, ha millorat per la qualitat, perquè se salinitzava a marxes forçades. Això volia dir que no només se salinitzava l'aqüífer, sinó que també se salinitzaven els sòls, de tal manera que, d'aquí a quatre dies, no s'hauria pogut produir..., no hi hauria hagut producció agrària.

Doncs nosaltres entenem que aquí hi ha d'haver una tarifa amb la qual..., i molt més petita que l'altra, molt simbòlica, amb la qual l'ACA no pensa eixugar els seus problemes econòmics, ni molt menys! A més a més, és que s'ha dit a la gent de la baixa Tordera que aquests diners fins i tot es poden plantejar que tornin a invertir en el mateix territori. Del que es tracta és d'una qüestió de model –de model–, que si hi han unes persones, uns sectors..., uns..., es fan uns usos de l'aigua que paguen, n'hi hagin uns altres que també es beneficien de les infraestructures, com és el sector agrari, doncs que ens ho comencem a plantejar.

I no és una cosa que es digui que volem imposar i que el resultat serà que els pagesos d'aquella zona no podran guanyar-se la vida..., ni molt menys! Parlem d'unes quantitats que, com deia, és més una qüestió simbòlica i de model que no pas una manera d'incrementar els recursos que arriben a l'ACA.

I bé..., ah, sí!, dues o tres qüestions més, molt puntuals. S'ha dit que hi havia la Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat i la de Qualitat Ambiental, que venia a dir que li donàvem poca importància. Bé.

Vostè, senyora diputada, hauria de saber que són dues direccions generals que són administratives i que són, sobretot, d'estudi. És a dir, allà no s'hi fan unes grans inversions. I, per tant, nosaltres entenem que el pressupost que hi ha en aquests moments s'ajusta a les necessitats que hi ha per portar a terme els reptes que es plantegen. Com sempre, també l'hi hem de dir: és evident que si n'hi hagués molt més seria perfecte, però, a nosaltres, ens agradaria que no ho ridiculitzés d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Repartirem aquest poc temps que tenim amb el diputat senyor Puigdomènech. Només amb relació a Medi Ambient, en aquesta primera part de la rèplica, per dir algunes coses que..., és que ens criden l'atenció.

Miri, senyora Bet Font, quan vostès parlen de planificar i prioritzar, nosaltres ja tremolem; si més no, per allò dels models diferents, i és evident que són models. I si vol, baixaré als exemples concrets: han planificat el nou Pla de sanejament i han retallat 422 obres, més de 240 milions d'euros en inversions. Han planificat el nou Pla de residus. Han demorat en el temps els objectius que hi havien i les inversions al pressupost no estan territorialitzades, hi ha una opacitat més que absoluta. (*Remor de veus.*) Han planificat tota la gran política de l'aigua i el més calent és a l'aigüera –i perdonin l'expressió; però, en qualsevol cas..., la dessaladora, l'any passat ens en van prometre una, ara ens en porten promeses dues. Però no hi ha cap realitat, ni cap Fons europeu que hagi arribat enlloc. Han planificat la xarxa Natura 2000, i tenim més de la meitat del país amb l'ai al cor.

Vostès pretenen que una, de cada quatre passes que fem per aquest país, sigui en territori protegit, i, per tant, amb una hipoteca extrema si la comparem amb Europa, amb relació a la resta de països del nostre entorn europeu, que estan en xifres molt, molt, molt més raonables.

Han planificat el tema de l'habitatge i ens hem hagut de plantar, fins i tot els seus propis socis de Govern –ja en parlarà amb més coneixement de causa el diputat Puigdomènech–, han hagut de menjar-se i empassar-se tot el tema de les expropiacions. Han planificat tot el tema d'abastaments, i tenim més pobles que mai sense abastament d'aigua, perquè no els permet, la seva visió dogmàtica, fer cap mena –fer cap mena– d'aportació, de connexió de xarxes..., carregats de dogmes. En qualsevol cas, lamento dir-los que benvingut l'increment de pressupost, però molt mal aprofitat.

Quan vostès es posen a fer política, aquest país fa com els crancs, va endarrere. I tots els exemples que els he donat –xarxa Natura 2000, política de l'aigua, política de residus, política d'habitatge– ens fan anar endarrere, quan no, en el millor dels casos, ens atura el país.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Clavell, em demana que li reconeguem l'esforç. Jo li reconec l'esforç per justificar-se: sempre mirant enrere –sempre mirant enrere– i amb una memòria selectiva que fa fresca.

Escolti'm, i vostès? Vint-i-cinc anys governant als ajuntaments, els ajuntaments amb més problemes d'habitatge de Catalunya, alguns d'ells, com el de Barcelona, i d'altres, amb responsabilitats de la seva força política... I això no té res a veure? (*Veus de fons.*)

Recorden, encara no fa gaire...

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...recorden el sorteig patètic...

El vicepresident segon

Senyor diputat, l'únic diputat... Senyor diputat, si us plau, un moment...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...d'habitatges de lloguer? Encara aquests dies, volen anar a Badalona a veure el número d'habitatges de protecció... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyor diputat..., un moment, si us plau. L'únic diputat que té dret a l'ús de la paraula, en aquests moments, és el senyor Puigdomènech. Si us plau...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies. No sé com computarà el temps... En tot cas, aprofito per abaixar el to, però..., tinguin, si us plau, memòria selectiva, perquè els convé.

Escolti, vostès parlen de les novetats del Decret d'habitatge, i el que nosaltres no fèiem i vostès fan. Escolti, vostès deien 100 milions a l'any, en pessetes, que necessitaven. Vostès li'n van destinar la meitat –la meitat. Ni amb l'increment que proposen aquest any arriben a cobrir el que vostès mateixos prometen.

Vostès parlen dels habitatges buits i de l'expropiació. Ara no tinc temps de parlar-ne. Sap quant van destinar vostès en el tema d'habitatges buits l'any passat? Vostès van destinar 1,2 milions d'euros. És que no dona ni per a deu habitatges buits! És que no dona ni per això!

Vostès, per a rehabilitació..., parlen de rehabilitació. Sap quant van destinar-hi? 6 milions d'euros. Poden parlar de 70.000 habitatges. Sap a quant toca per habitatge? Escolti, no ens expliquin..., no ens expliquin sopars de duro. Jo ja ho sé que fan coses, només faltaria!, per això governen. El que nosaltres els diem és que es queden sols amb el que fan i que no és suficient, perquè vostès sols no ho podran fer tot. I, ho repeteixo, si no troben la complicitat de la iniciativa privada, tots plegats no ens en sortirem.

Jo els pregunto: vostès han rebut totes les transferències del Govern amic de Madrid en polítiques d'habitatge? Vostès..., què passarà amb els quarters de la Guàrdia Civil que no n'han rebut ni un? Recordo també una autointerpellació amb autobombo, de vostès, de fa més d'un any, que anunciava: «No, és que ja hem aconseguit que ens cedeixin quaranta quarters de la Guàrdia Civil per fer habitatge.» Em respon el senyor Milà, fa encara no un mes, a la pregunta de: «Quants n'han cedit?» Cap –cap, cap. Res de res. Per tant, no ens vinguin a explicar sopars de duro.

Quants habitatges de règim especial fan vostès, els grans adalils de la política social? Dins dels habitatges de protecció, dels de règim especial, quants en fan?

Una altra pregunta. Li pregunto, al senyor Milà, quants habitatges de promoció pública i quants de promoció privada en règim de protecció han fet, i em dona la res-

posta barrejant amb els de promoció pública, els de les cooperatives, fundacions i entitats sense ànim de lucre. Home...,

El vicepresident segon

Senyor Puigdomènech...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...no barregem, no sigui que resulta que en fan més els altres que no vostès.

El vicepresident segon

Senyor diputat, el seu temps s'ha...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Se m'acaba el temps...

El vicepresident segon

...s'ha exhaurit, efectivament.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Està justificada l'esmena a la totalitat.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Senyora Dolors Clavell, les xifres estan aquí. Estic convençut que vostè comprendrà que nosaltres el que hem de fer és controlar la seva tasca durant aquests dos últims anys. I vostès teòricament presenten un pla per complir-se. I les xifres..., és que el problema és que amagar-les..., són molt complicades.

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

Escolti, de la resposta..., iniciats, en construcció, 1.999 habitatges; amb licitació, projecte i preparació, conjuntament amb aquests 1.999, 8.242 habitatges en dos anys. Per tant, el 20 per cent –el 20 per cent– dels 42.000 habitatges promesos. De lloguer, dels 21.000 habitatges, 3.175; només el 15 per cent de compliment en aquests dos anys. Per tant, ha de ser el 85 per cent els altres dos anys, en lloguer, i 80 per cent de compra, en dos anys.

Doncs, vostès mateixos, quan publiquen la Memòria de juliol, de juliol d'aquest any, la Memòria de l'acció de Govern..., 194 habitatges fets, de compra –194–, i 190 de lloguer. I estan aquí: 190 i 194! Això és el balanç de sis mesos de Govern, en el document, i vostès presenten... Escolti, hem d'arribar a 42.000 habitatges. I això, escolti, està a la Memòria –a la Memòria, a la Memòria– que van presentar del balanç de Govern dels sis primers mesos de l'any 2005.

Per tant, d'habitatge..., i torno a reiterar el que deia també el senyor Puigdomènech: on estan els habitatges, les

casernes de la Guàrdia Civil, aquells habitatges que teòricament hauria d'haver regalat el govern amic del senyor Zapatero?

Deia la senyora Dolors Clavell: «És que el Govern Popular no tenia partides en matèria d'habitatge.» Vostè sap perfectament que clar que les tenia! Si vol discutir o vol acusar l'anterior Govern si les utilitzava o no, això és diferent, però *haberlas*, com deien els gallecs, *haylas*.

Amb relació a l'habitatge, les dades i les xifres són les que són: 13 per cent de pujada d'habitatge, aquest any, tres punts per sobre de la mitjana d'Espanya, per sobre fins i tot del «denostat» model de la Comunitat de Madrid, que deien que no farien mai ni tant habitatge protegit com a Catalunya i sempre està per damunt de Catalunya. Per sota –per sota– la Comunitat de Madrid en percentatge de pujada d'habitatges i per sobre en el número d'habitatges construïts, tant de lloguer com de compra, per part dels ciutadans de la Comunitat de Madrid.

Amb relació a l'ACA, miri, escolti, no és una qüestió de model. El model ja li hem dit que no compartim el model. Si el model són les noves dessaladores, no el compartim. Si és el seu model, senyors d'Iniciativa, si és el seu model, també és el seu model suposo, llavors, la incineració o la valorització, que ara és diu modern. Ara és més modern dir «valorització» que no «incineració», però el seu model és la incineració. Escolti, aquest és el seu model, però no és el nostre model. El nostre model ja l'hem dit en la interconnexió de conques, perquè sabem perfectament que és suficient per donar abast a aquells problemes que hi han d'aigua d'abastament a les nostres comarques.

I amb relació a la tarifa d'utilització, si la tarifa d'utilització del Baix Tordera no és a la millor el més problemàtic, sí que és problemàtic perquè obrim el camí al sector agrari, sinó que és la porta de darrere per a la dessaladora del Baix Llobregat, i per a la dessaladora del Garraf. I, per tant, ara dintre de poc afectarà molts i molts ciutadans del Baix Llobregat, i si no els pàgossos, després, els haurà vostè de rebre, i els ciutadans del Baix Llobregat els haurà vostè de rebre, quan els vulguin aplicar aquesta tarifa, que és cànon de disponibilitat encobert, després els haurà de rebre vostè i explicar-los que vostès no pensen fer o no pensen retirar aquest model de l'aigua.

Amb relació a l'Agència de Residus, diu: «No, jo tinc les xifres». Escolti, les xifres les tenim tots. De moment, en matèria fiscal pugem, en el cànon de residus de la construcció, del 4,5 a 13 milions d'euros. El sector està d'acord, però no diguin vostès que no tindran un increment en política fiscal, en increment fiscal, quan, d'entrada, passem d'una programació el 2005 de 4,5 milions d'euros passem a 13 milions d'euros. I quan enraonem de periodificació, que em deia la senyora Bet Font: «Escolti, les xifres estan aquí». Les xifres les tenim aquí, i com a molt, de llegir, en sé, a la millor no ho entendre, però de llegir-ne, en sé. Escolti, 2005, 47 milions, que d'entrada ja en falten 15, perquè l'any passat en vam concentrar 33. Per tant, ja en deuen de l'any passat 13, com a mínim, ja d'entrada. 2008: 47, 59,77, 99, 124, 127, i 2012, al final, 128. Import total, 2013-2018: 1.080 milions d'euros. Escolti, ho fica

aquí, partida, sap?, una ratlla, mira cap a amunt i ho fica. Per tant, 500 milions. (*Remor de veus.*) Perdonin, no volia en cap moment... 500 milions d'euros pressupostats que, teòricament, haurà d'afrontar la conselleria, el Departament, suposo que amb un contracte programa, espero que sí. I els altres 1.000 milions per als següents, els següents que governin, que suposo que no seran vostès. (*Remor de veus.*)

Per tant –per tant– que ho pagaran, molt bé, ja ho veurem qui ho pagarà. De moment, vostès deixen el problema, el mort per als següents i quan vulguin fer noves polítiques de reutilització de residus, no ho podran fer perquè estaran hipotecats. El mateix que criticaven dels senyors de Convergència, amb l'Agència Catalana de l'Aigua, estan fent el mateix –estan fent el mateix. Estan hipotecant el futur de molts ciutadans i d'altres governs que vulguin fer política de residus...

El vicepresident primer

Senyor Llobet, se li ha acabat el temps. Gràcies, senyor Llobet. També, per al torn de contrarèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Els puc parlar d'una forma més tranquil·la, també, no hi ha cap problema. A veure, per comentar quatre coses que han sortit en aquí. Respecte a això que ens hem de menjar la Llei del dret a l'habitatge, l'esborrany de Llei del dret a l'habitatge, ara ja immediatament serà Avantprojecte de llei, el que preveia, i és absolutament raonable, i a més ho diu la Constitució, és que l'habitatge ha de complir la seva funció social. I en el nostre ordenament, qualsevol incompliment de la funció social té com a reacció possible l'expropiació. I això és així en la Constitució i en la Llei d'expropiació forçosa. I que la Llei del dret a l'habitatge estableixi que els habitatges han de complir aquesta funció social i que posant mesures de foment i estímul a l'ocupació, com s'estan posant a la Llei i mai s'havien posat en aquest país, hi hagi una previsió que en casos límits i injustificats puguin haver la previsió de l'expropiació, temporal o no, del dret d'usdefruit o no, no és res que hagin utilitzar vostès políticament, perquè és absolutament raonable.

Jo penso que això estava a l'article 5 de l'esborrany, i vostès van mirar la primera plana, van dir: «Mira, per aquí podem atacar i atacarem per aquí», però no és gens raonable aquest plantejament. Jo no estic aquí tampoc per defensar les actuacions d'alguns ajuntaments de Catalunya, francament. Estic aquí per defensar la política del nou Govern, i a això és al que em cenyiré. Sí que els diré que qüestions com les reserves d'habitatge protegit requereixen una modificació legal que no s'ha abordat fins ara. I això és posar instruments perquè tots, els ajuntaments també, puguin tenir eines. I això ho ha de liderar la Generalitat, ja els ho he dit abans, ho ha de liderar la Generalitat amb la implicació de tots. Els compromisos respecte a l'habitatge protegit es compliran. El que vostès han d'entendre, i ho saben perfectament, és que, com que depenen d'unes reserves i d'uns acords amb els ajuntaments, això no es fa d'avui per demà, però al final de la legislatura hi seran el total. I nosaltres sempre hem dit que això és un

tema que no es resol d'avui per demà i hem tingut l'honestedat de plantejar les coses en aquests termes.

I, finalment, per no gastar-me tot el temps, vostè deia, senyor Llobet, que els preus han pujat de forma importantíssima en aquest país. És que, hi insisteixo, el mercat lliure, en la situació que estem, seguirà pujant igual mentre hi hagi la demanda inversora de tot tipus que tenim. I, per tant, per això, des de fa temps, estem dient que l'única alternativa o una de les alternatives més potents per donar resposta a les necessitats d'habitatge assequible de la població és la creació del parc específic, perquè, mentre tinguem aquesta quantitat d'inversors esperant a la porta, els preus al mercat lliure seran els que poden pagar aquests inversors, i, per tant, la ciutadania no podrà mai competir amb aquests preus. I així de clar s'ha d'explicar. I així ho deixo per no menjar-me tot el temps. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyora Font, té la paraula en la contrarèplica.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Espadaler, planificar i prioritzar i potser aturar alguna obra és evident que ho fem, però sap per què, perquè volem pagar-les, aquestes obres que farem. No és el cas del que passava quan vostè era conseller de Medi Ambient, o és que li he de tornar a recordar –li he de tornar a recordar– que vostè va anar a posar la primera pedra d'una depuradora de la qual no hi havia la inversió prevista en cap document oficial de l'ACA? O li he de tornar a recordar que quan... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau–, perquè no se sent a la senyora Font.

La Sra. Font i Montanyà

Li he de tornar a recordar que quan el conseller Milà va entrar a la conselleria el varen anar a veure empresaris de grans empreses que feien construccions hidràuliques per dir-li que estaven esverats perquè no cobraven des de feia temps. Li he de recordar tot això? (*Veus de: «Oh!».*) El que s'està fent en aquests moments és ser realista –és ser realista– i, per tant, per ser realista, marcar prioritats.

En el cas que, el que em deia vostè que més de la meitat del país està amb l'ai al cor per la xarxa Natura 2000, deu tenir una percepció molt esbiaixada, distorsionada, del que és la meitat del país. Al nostre entendre, no hi ha la meitat del país exaltada, o és que passarà igualment que el que va passar l'any passat quan ens amenaçava que el cànon de l'aigua aixecaria les masses al carrer? Ja li he explicat abans que no les havia aixecades, les masses al carrer. I en el cas de la xarxa Natura 2000, passarà exactament el mateix, perquè la gent entendrà que protegir el territori no és incompatible amb viure-hi bé i en guanyar-s'hi la vida, i perquè la gent anirà veient que els increments de pressupostos com el que s'està donant aquest any en el Departament

de Medi Ambient i, en concret, a la Direcció General de Medi Natural serveixen també perquè sigui compatible la preservació del territori i viure-hi en condicions.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades. (*Fora remor de veus.*) Si us plau –si us plau–, té la paraula el senyor Terrades, no els altres.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Els volia parlar de l'evolució del pressupost de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, però jo crec que també en aquest debat, i al llarg de tot el debat de pressupostos, s'ha palesat que hi han dos models: el model de les dretes (*fora remors de veus*) i el model de les esquerres. I parlant de memòria selectiva, en aquest mateix hemicicle i en aquest mateix faristol, el 5 de desembre del 2002, el president Pujol deia: «No fan falta habitatges de lloguer, perquè les persones del país no ho demanen.» I li va dir en el conseller de Política Territorial d'aleshores que a l'any 2003 pensaven fer tres-cents habitatges de lloguer i només en faren cent quaranta-set. Doncs, miri, la política d'aquest Govern diametralment oposada, perquè les necessitats del país en matèria d'habitatge són clares. (*Remor de veus i rialles.*)

Convergència i Unió i el Partit Popular no creuen en les polítiques públiques d'habitatge. La liberalització del sòl que vostès van efectuar és part de la culpabilitat de l'increment de preus procedeix d'aquella liberalització que vostès van fer de l'habitatge, del sòl, perdó. Miri, l'any 96, quan el senyor Felipe González va deixar de ser president del Govern d'Espanya, de cada cent habitatges que es feien en aquest país trenta-sis eren de protecció pública; l'any 2000, en plena època del Govern aznarista, de cada cent habitatges que es feien en aquest país cinc eren de protecció pública. Miri, la política d'habitatge d'aquest Govern, de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge és un dels pilars de l'acció de Govern. En dos anys portem més habitatges qualificats que en tot el període de Govern de Convergència en la darrera legislatura. Dels 6.000 habitatges que vostès van qualificar, senyors de Convergència i Unió, 1.800, és a dir, pràcticament el 30 per cent dels habitatges públics que es van fer en aquest país, els va fer l'Ajuntament de Barcelona. De totes les operacions urbanístiques que feia l'Ajuntament de Barcelona, un 25 per cent del sòl es reservava a polítiques públiques d'habitatge. I sap per què aquest Govern aposta per la política pública d'habitatge? Doncs, perquè hem de donar resposta a les necessitats d'allotjament digne que els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país ens demanden, perquè volem fomentar la creació d'habitatge nou a un preu assequible, perquè cal rehabilitar el parc d'habitatges degradats.

En el pressupost d'enguany qualificarem sòl i tindrem les reserves pressupostàries previstes per tal de poder

iniciar la construcció de 9.700 habitatges de protecció oficial, 6.000 de venda i 3.400 de lloguer. No 147 com vostès, en el darrer pressupost que van tenir responsabilitats de fer, volien fer a Catalunya. Diputat amb tanta experiència com el senyor Puigdomènech no podia fer la imprudència verbal que ha fet en aquests temes. Vostès, del seu pressupost, del pressupost que gestionava la Generalitat de Catalunya, no gastaven ni un duro de recursos propis en el Pla d'habitatge. Ja li han recordat des d'aquesta tribuna. I aquest Govern sí que ho fa, perquè aquest Govern creu en les polítiques socials, creu en les polítiques de proximitat adreçades als ciutadans.

Per cert, part dels recursos del pressupost d'enguany, en matèria de rehabilitació d'habitatges, sap a què els hem de destinar, en concret, 20 milions d'euros? A pagar la factura que vostès van deixar en matèria d'aquestes polítiques, perquè vostès van preveure moltes coses i no van deixar un duro a la caixa. I en cada un dels exercicis hem de preveure (*fora remor de veus*) 20 milions d'euros per pagar les polítiques que vostès no feien.

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Terrades i Santacreu

Dit d'una altra manera, per tancar el «pufo» que vostès ens van deixar en matèria de política d'habitatge.

No tinc més temps per parlar de la resta de polítiques de la conselleria de Medi Ambient. En qualsevol cas, ja poden suposar, pel to de la intervenció, que els rebutjarem l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo i Giralt

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, il·lustres diputats, il·lustres diputades, m'han demanat que escurci el temps a la meitat. Per tant, us diré que, en primer lloc, subscric, mireu si estem ben avinguts els components del tripartit, que subscric fil per randa les intervencions de les diputades Bet Font, Dolors Clavell i el diputat Jordi Terrades. Dit això voldria aportar un punt de vista personal després de ser dos dies observador d'aquest debat tan intens, i també m'atreviria a dir feixuc, que hem portat a terme.

Alguns col·legues consideren, alguns col·legues dels que donem suport al Govern de la Generalitat, que el Govern de Convergència ha estat vint-i-tres anys sense fer res o que el que s'ha fet s'ha fet malament. Diríem que això no és exactament així, no vull creure que sigui així, però tampoc voldria que els components de l'oposició avui ens volguessin vendre garses per perdis i ens volguessin fer creure que tot el que fa avui el Govern de la Generalitat ho fa malament o que bé no fa res. Evidentment, això no és així, i la ciutadania no es

mereix que dibuixem maniqueísticament la política catalana entre bons i dolents. Vostès votaran que no per la mateixa raó que Esquerra Republicana votarà que sí, perquè Catalunya avui té un govern d'esquerreres i, a més a més, catalanista. Desestimarem les esmenes, donarem suport amb convenciment al pressupost de la Generalitat i al pressupost, concretament, del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

El Govern d'esquerreres excita l'anticatalanisme; la dreta anticatalana ha deslloriat una campanya de boicot als productes catalans des de Madrid. Sóc de la comarca del Penedès, el país del cava. Allà vivim amb indignació aquesta campanya. És només un símptoma.

Permeteu-me, però, que em centri en el Departament de Medi Ambient i Habitatge. Tenim els arguments per donar el nostre vot favorable al pressupost i, per tant, per desestimar les seves esmenes.

En primer lloc, és el pressupost que més recursos destina a medi ambient històricament. Aquest any seran en total 1.101 milions d'euros, que es desglossen entre 372 milions del Departament de Medi Ambient i Habitatge i 897 per a les empreses que gestionen els diferents apartats de medi ambient. Aquests 372 milions de l'any 2006, comparativament amb els que vostès hi varen destinar l'any 2003, que varen ser 216, significa que, en la pràctica, gairebé hem doblat la xifra destinada al pressupost de Medi Ambient i Habitatge. Ja em diran vostès si amb aquestes dades no és oportú dir que sí en majúscules a aquest pressupost.

Segon argument. Pel que fa al 2005, el Departament creix un 21,6 per cent si descomptem les transferències internes, dins d'uns pressupostos de la Generalitat en què la mitjana d'augment és d'un 11,2 per cent. Per tant, el Departament de Medi Ambient i Habitatge pràcticament doble el creixement dels pressupostos generals de la Generalitat.

Tercer argument. Medi Ambient i Habitatge és el departament que més creix en tots els pressupostos de la Generalitat, juntament amb el Departament de Relacions Institucionals i de Participació.

Qui gestiona els 897 milions de les empreses assignades al Departament? L'Agència Catalana de l'Aigua, que s'ocupa de la gestió de l'aigua; l'Agència de Residus de Catalunya, que s'ocupa del tractament de residus; el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient; el Centre de la Propietat Forestal, que gestiona sosteniblement els boscos; la Forestal Catalana; Aigües Ter - Llobregat; el Servei Meteorològic de Catalunya, i Adigsa, per al foment i la rehabilitació d'habitatges.

Dels dos grans apartats del Departament, 604 milions van destinats a medi ambient i 107 van destinats a habitatge. En medi ambient parlem d'un canvi cultural, genèric, un canvi de política que afecta el municipi, que afecta el país, que afecta el planeta. No es tracta d'aplicar polítiques d'habitatge de maquillatge per quedar bé; es tracta d'aplicar una voluntat política; es tracta d'aplicar una acció de conservació del medi, d'aplicar un seguit de polítiques de protecció i conservació del medi, d'infraestructura i gestió de tractament de residus, de sostenibilitat i energies renovables, de preven-

ció i control ambiental, que facin, però, que, tot i ser present, encara hauríem de tenir la voluntat de fer més esforç per comunicar a la societat aquesta voluntat de canvi. Hem de fer que la nostra voluntat política arribi a l'individu i arribi a les institucions.

El vicepresident primer

Senyor Carrillo...

El Sr. Carrillo i Giralt

Acabo ja.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Carrillo i Giralt

En el tema d'habitatge, evidentment, es compleixen els plans previstos en el pacte del Tinell i també en el programa de govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Passem a la defensa de les esmenes a la totalitat del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Per presentar l'esmena a la totalitat del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyors i senyores diputats, passo a la defensa de l'esmena a la totalitat a l'últim departament, que no menys important, ni tampoc la raó de la nostra esmena a la totalitat.

Per començar, direm que en aquests pressupostos en línia hi veiem opacitat, no concretem en les partides, és molt més genèric que l'últim pressupost. En tot cas, sí que només donaríem la raó al fet que finalment sí que tenim, aquesta vegada, disgregació de les transferències corrents a les universitats.

Però, a més, aquests són uns pressupostos, creiem, incoherents i uns pressupostos de desorientació. En poso exemples.

La Fundació Catalana per a la Recerca proclama un gran objectiu d'ajudar en la creació de tres noves empreses de base tecnològica per al 2006. Saben, senyors diputats, que el trampolí tecnològic de qualsevol universitat de Catalunya és capaç de crear una o dues dotzenes d'empreses en un sol any? Aquest és un gran objectiu? Aquesta és la tasca de la Fundació Catalana? I, llavors, quina és la tasca del Cidem? Incoherència i descoordinació.

La mateixa Fundació proposa donar suport a la gestió de tres projectes europeus. Som conscients també que una universitat mitjana en gestiona actualment vint o trenta? Això és un projecte ambiciós? Però, a més, l'AGAUR acaba de crear una oficina per donar suport a la gestió de projectes europeus. Això és duplicar es-

forços i malgastar diners. Que és que anem sobrats? No hi ha coordinació dins del Departament.

Per tant, falta de transparència, duplicació d'esforços, malbaratament de recursos. Però anem a pams.

Universitats. Traspàs de beques. Fa uns quants mesos el conseller ens anunciava que estaven al caure. El pressupost no té cap previsió. Per tant, no tindrem res de res. Aquesta és la previsió.

Em pregunto què pensa fer el Departament amb les anomenades «beques de col·laboració»? L'AGAUR ha encarregat a un grup de tècnics la mateixa gestió que realitzen els funcionaris del MEC. Podria ser que el resultat fos un major nombre de beques per a universitaris catalans. Doncs no. O més quantitat per a cada una de les beques. Tampoc. Ara, això sí, més nombre de treballadors públics i més despesa per als ciutadans.

Tres. Està previst en el pressupost un increment real de la quantia per a les beques d'investigació predoctorals, o passarà també com el 2005, que, a causa de la inclusió de noves modalitats, les universitats han rebut menys becaris, aproximadament un 10 per cent menys? Això no és apostar amb fermesa per la carrera investigadora.

Quatre. Política lingüística. Baixem les partides, però, més enllà d'això, hi ha un mandat de desenvolupament de la Llei d'universitats catalana i del Decret d'usos lingüístics, i, a més, un mandat per resolució d'una interpellació feta en aquest Parlament. El Decret no s'ha tirat endavant, i això no costa diners –i això no costa diners.

Recerca. La convocatòria de grups consolidats, suport als grups consolidats. Quin desastre, quin fracàs, tothom en va ple, centenars de grups reconeguts i no finançats, i d'aquí a quatre anys se'ls demanaran resultats perquè continuïn sent-ho!

Indefinició en les tipologies de grups. Es crea la categoria de singulars a l'últim moment. Resultat: presentació massiva d'al·legacions a la resolució. Vostès han prioritzat la política del cafè per a tothom, i especialment per a tothom que tingui carnet.

Fracàs en el procés d'avaluació. No s'ha testimoniat un veritable procés de selecció després de les avaluacions que han fet..., igual nota de tall per a categories i àmbits de coneixement, quan negaven de fons, en l'inici, que això seria així. Sincerament, l'han espifiat, i tothom ho sap, en aquest àmbit.

Centres, instituts de recerca. Amb quins criteris es creen els nous centres? Aquest diputat fa una pregunta per escrit al conseller, i se'm contesta que la previsió és de quatre, però el director general de Recerca, quan es reuneix amb el rector, es va presentar amb un PowerPoint en el qual en surten una dotzena. Com desenvoluparem el programa 571? Hi ha opacitat. Quin és el debat en les universitats? Quins són els objectius?

Consorci de Transferència de Coneixement. Quina part dels 300.000 euros previstos al programa arribaran realment al Consorci? Perquè sis mesos després de la seva creació el Consorci de la Transferència de Coneixement compta amb un director, el seu portàtil i un despatxet que li deixa la Fundació Catalana per a la Re-

cerca. Aquesta és la millor manera d'incentivar la innovació i la transparència del coneixement en els sectors productius?

Però aquí, a més, tenim la descoordinació total amb el Cidem. Per què el DURSI projecta en aquest pressupost iniciatives que també té previstes fer el Cidem? Em pregunto què deu opinar el conseller d'Indústria que el DURSI tingui un programa anomenat literalment «Desenvolupament tecnològic i d'innovació», exactament igual que el Cidem. Té algun sentit? La Fundació Catalana per a la Recerca fa un pressupost, i per tant hi posem diners, per a un fòrum permanent de difusió de bones pràctiques en transferència de tecnologia, quan el Cidem fa temps que ja ho fa. I, per tant, em pregunto, senyores i senyors diputats, quin és el problema? El conseller d'Indústria i el conseller del DURSI no es parlen? El seus equips no es parlen entre ells? O, és que ens sobre els diners? Això és malbaratar recursos. Repetim les tasques, i ho paga el sector. No té cap sentit que anem repetint tasques. I, per tant, aquí podríem discutir si el Cidem, i, per tant, si Indústria o el DURSI. El que no té sentit és estar un d'esquena als altres i cadascú fent el mateix projecte i tirant-lo endavant.

En societat de la informació, l'ens gestor d'infraestructures per a les TIC, un projecte ja presentat a principi de legislatura, que se'ns presenta i a cada compareixença del conseller se'ns torna a presentar com si fos un debat d'investidura, com si fos la primera vegada que es proposa, però és que, al final, quan agafem els pressupostos el programa corresponent proposa posar-lo en marxa l'últim trimestre del 2006 –l'últim trimestre del 2006. Per tant, ja ens mengem la legislatura. Per tant, el més calent és a l'aigüera.

Seguim amb pressupostos desorbitats per a «Estudis i programes», i, a més, dins d'«Estudis i programes», només concretem un estudi sobre l'evolució de la societat de la informació a Catalunya: 1.200.000 euros. Vull entendre que això no costa 1.200.000 euros. Però, per tant, quins són els altres estudis? I ens hem de gastar 1.200.000 euros en estudis respecte a la societat de la informació?

Això sí, disparem desorbitadament el capítol 1. Contractem a *tutto pleni* laborals a tort i a dret, sense, creiem nosaltres, un criteri molt correcte. No sé si és per fitxar algun guru, com ha sortit últimament a la premsa, però, al cap i a la fi, el nombre de laborals pel que fa a la Secretaria General de Societat de la Informació és desorbitat. Ara sí, tenim una conseqüència: el secretari general delega la gestió de projectes importants en persones, sincerament, jo crec, que no coneixen els procediments de l'Administració. La conseqüència: retards, correccions de resolucions, descoordinacions i el sector desesperat.

I pot semblar que jo, amb aquesta reflexió, sigui alarmista, però els en poso un exemple quan dic que crec i vull entendre que el problema és que contractem gent..., o no fem la formació corresponent a posteriori.

Hi ha un projecte important, que és el de la universitat digital, el campus digital, cofinançat. El DURSI, dues terceres parts; les universitats, una tercera part. I els ho dic així: en la justificació de la subvenció que es dona

a les universitats s'accepten com a justificació les nòmines dels funcionaris destinats a fer aquesta tasca –les nòmines dels funcionaris. Ja ho avanço a la conselleria: Intervenció ho tombarà. Però, com es pot entendre que això s'accepti com a criteri? Només es pot entendre des del punt de vista que es deixa gestionar aquesta tasca, suposo jo, a personal que no coneix quin és el procediment de l'Administració.

Per tant –acabo ja, senyor president–, per tot això: opacitat, descoordinació, incoherència, mala gestió; resultat: malbaratament de recursos. Tenim en el debat d'aquest Departament el problema que, més enllà de la quantitat de recursos que hi són destinats, i més enllà que jo crec que puc reconèixer que en l'àmbit de recerca, malgrat es podria fer molt més, hi ha una quantitat de recursos acceptable, es fan en aquest Departament el pitjor que es pot fer, que és la mala gestió d'aquests recursos –torno a dir–, com si ens sobressin, com si poguéssim duplicar tasques, com si al final, en coherència amb la problemàtica del tripartit, això són compartiments estancs. I, per tant, en aquest camp, el Departament d'Universitats o Indústria, en tot cas, no poso la culpa a una banda o a l'altra, tiren cadascú pel seu cantó, sense cap tipus de coordinació. Per tot això, senyor president, nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat a aquest Departament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafa López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Pujo una vegada més per explicar l'esmena a la totalitat que els populars catalans hem presentat al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Faré la meua intervenció molt ràpida, cinc minuts, perquè repartiré el temps amb el diputat Santi Rodríguez.

Tres coses, simplement: marc, context macroeconòmic, capítol 1, capítol 2, i transferències a la universitat. Ara, si nosaltres mirem el context macroeconòmic, aquest Departament puja un 11,6 per cent. A un li pot semblar que el vas està mig buit o mig ple. El que podem fer més objectivament és comparar-ho amb l'evolució del pressupost o l'evolució pròpia del PIB. Si mirem el pressupost, tenim que el pressupost global ha augmentat el 12 per cent i que tots els pressupostos de forma global des del 2003 s'han augmentat prop d'un 70 per cent. Clar, el d'Universitats només ha augmentat un 11,6 per cent. I, en global, des del 2003, un 37 per cent. Això vol dir que la pèrdua de pes del Departament d'Universitats ha estat considerable, des de 4,01, l'any 2003, al 3,23, enguany. Si comparem això amb el PIB, doncs, tenim igualment, havíem aconseguit assolir un 0,58 per cent del PIB d'inversió en universitats i aquest any, per primer cop, l'hem baixat al 0,53 per cent. Això vol dir que en aquests últims anys hem rebaixat, si comptem Universitats amb Educació, hem rebaixat el Departament, hem rebaixat totes les despeses, tota la inversió en educació, educació i també educació superior, d'un 21,6 a

un 20,1 per cent, és a dir, hem rebaixat un punt i mig la representació d'educació al pressupost.

Analitzem molt breument també el capítol 1 i el capítol 2. Capítol 1: augmenta el 24,81 per cent dels alts càrrecs. Home, senyor Solà, la promesa del senyor Maragall va ser reduir un 25 per cent, no augmentar un 25 per cent. Jo no sé si és que ho van rebre malament en aquest mandat, però era la reducció d'un 25 per cent. Però és que, a més, l'augment global dels alts càrrecs dintre de tot el pressupost de la Generalitat ha estat d'un 14,65 per cent. És a dir, vostès estan deu punts per sobre de la mitjana.

Béns corrents: els béns corrents s'apugen, capítol 2, béns corrents, un 120,33 per cent. Podem parlar d'algunes partides curioses: Protocol, 56,26 per cent des del 2003, o Comunicació, en un any, un 37,22 per cent, que porten acumulat des de l'inici de mandat un 2.325 per cent, en les partides de publicitat. Home, Déu n'hi do!

Però, anem al moll de l'os, anem al que és el moll de l'os: les transferències a les universitats. Primer, una prèvia: Tenim un nou sistema de finançament, aquest any, de les universitat, un nou sistema, hem començat a aplicar un nou sistema. Home, aquest diputat i el nostre Grup els hauria agradat parlar d'aquest nou sistema, que almenys aquí al Parlament s'hagués parlat una mica d'aquest nou sistema. I li dic, perquè, clar, ara tenim una ponència de llei, que és el Projecte de llei de creació del fons d'acció territorial de l'educació superior, on estem parlant del repartiment del 2 per cent, segons el que diu la Llei actualment o el Projecte de llei, un 2 per cent de totes les transferències que es faran a les universitats. Home, jo ja li dic, no té sentit fer una llei només per parlar del 2 per cent de les transferències a les universitats. Jo crec que aquí hi ha un problema, que és la manca d'activitat legislativa del seu Departament. Llavors, algú li ha dit, li ha trucat i li diu: «Escolta, heu de fer alguna llei.» I el que han fet és una llei, un projecte de llei de sis articles i una disposició final. Però, clar, si hem de fer una llei per parlar del 2 per cent del fons territorial, com a mínim, per parlar del 98 per cent restant, home, com a mínim, en podríem haver parlat aquí, al Parlament. I no ho acabem d'entendre.

És cert –com ha dit el diputat Castellà, que m'ha precedit en l'ús de la paraula– que aquest any, per primera vegada, posen les transferències a les universitats. Jo ja crec que el Pla d'inversions 2001-2006, home, farien bé d'acompanyar quin és el grau de compliment també el 2005 d'aquest Pla d'inversions, estaria bé que posem quin és el compliment. Però, és que si analitzem el compliment a 31 de desembre de 2004, és a dir, un 70 per cent del període de vigència d'aquest Pla, jo crec que tenim uns resultats d'execució bastant pobres. Li puc dir: Universitat Politècnica de Catalunya, un 62,71 per cent; Autònoma de Barcelona, un 58,81 per cent; Universitat de Lleida, un 50,80 per cent; de Barcelona, un 47,62 per cent, o la de Girona, un 32,97 per cent. És a dir, un resultat bastant pobre en el que és el grau d'execució d'aquest Pla.

Però, passem a analitzar les transferències. I aquí jo tinc un problema matemàtic, i és que, a veure, jo crec que les dades, els departaments han de ser molt exhaustius amb les dades que donen, perquè si no perden credibi-

litat. I aquest diputat va fer una pregunta, que va ser resposta al març del 2005, és a dir, al març d'aquest any, i quan em posava a mirar quin era el grau de transferències i com havia evolucionat, vaig agafar indistintament la memòria del 2004 i la del 2003 i la resposta que vostè em va donar. Una resposta que em va donar sobre les transferències que s'havien fet a les universitats, on parlava de les transferències des del 96 fins al 2004, universitat per universitat. La memòria que tenim, que hem utilitzat 2004-2003, doncs, bé, és que ara resulta que ni una xifra quadra, cap ni una xifra quadra. Per exemple, vostè em diu a la resposta que al 2004 es van transferir a la Universitat de Barcelona 188.419.000 euros, en canvi a la memòria posa 188.848.000 euros. En total –en total–, hi ha un desquadrament 2 milions i mig d'euros entre el que diu vostè a la memòria i la resposta que ens va donar a nosaltres. Home, manca d'exhaustivitat, perquè, què hem de comparar quan fem l'anàlisi? Home, 2,5 milions d'euros és un desajust de 400 milions de pessetes, no estem parlant de dades petites. Llavors, clar, quan hom ho ha de comparar té un dilema, què comparem, el que vostè ens diu a la memòria, el vostè ens diuen a la resposta parlamentària...? Doncs, al final, jo he decidit parlar de les dues.

I quan veiem realment quina ha estat l'evolució de les xifres, veiem que hi ha hagut una aturada tècnica a les transferències que hi ha hagut a les universitats. Per exemple, tenim que la Universitat de Barcelona està entre una reducció de l'aportació aquest any del 0,07 per cent i un augment només del 0,15, l'aportació, les transferències que fan a la Universitat de Barcelona. I podríem parlar de la Pompeu Fabra, entre un 0,80 i 1,17 per cent. Escoltin, treguin l'augment de l'IPC i trobaran que aquests augments, realment, més que augments són reduccions.

No tinc temps per molts més, per tant, com a mínim, a Universitats –ja parlarà el meu company sobre Recerca i Societat de la Informació–, però almenys a Universitats, augment de partides corrents en general, però sobretot Protocol i Comunicació; incompliment de la promesa d'alts càrrecs; manca de transparència del pressupost; confusió en les xifres; manca de rigor, i manca d'ambició, sobretot en el finançament de les universitats. Jo crec que són motius suficients per no donar recolzament als pressupostos i presentar una esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyor Santiago Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, em correspon a mi la defensa de l'esmena a la totalitat de les àrees de Recerca i Societat de la Informació. Obviaré la importància de la societat del coneixement en el moment actual, que tots plegats intentem impulsar. De fet, fa una estona, en el debat de l'esmena a la totalitat del Departament de Treball i Indústria, parlàvem del pacte, d'un pacte que en-

tenem important, precisament, per impulsar aquest model industrial, que és l'Acord estratègic. També en aquest Departament el desenvolupament de l'Acord estratègic hi ha de jugar un paper important, i aquí, a diferència del Departament de Treball i Indústria, sí que creiem, sí que veiem que ha servit per impulsar algunes accions específiques.

Comencem per l'anàlisi de la proposta del pressupost per a la Direcció General de Recerca. Un increment del 15,2 per cent respecte de l'any anterior, que inicialment caldria valorar de forma positiva, però creiem que l'esforç encara és insuficient per assolir especialment l'objectiu del 2 per cent d'inversió en recerca i desenvolupament al 2007. Una part positiva almenys és la consolidació de l'increment important, que ja vam reconèixer en els pressupostos de l'any 2005. En la Direcció General de Recerca hi ha també un increment important de les transferències corrents, que ja pot ser positiu, i també comprovem que aquestes, com les de capital, s'adrecen exclusivament a l'Administració pública. I nosaltres tot sovint hem defensat, i crec que és compartit també pel Govern, que cal que les polítiques de recerca impulsin, incentivin, impregnin també el sector privat perquè s'apunten al carro de la societat del coneixement, s'impliquin més en l'àmbit de la recerca. I és en aquest àmbit on trobem una manca d'empenta, àmbit, per cert, que figura en l'Acord estratègic per a la competitivitat, la qualitat de l'ocupació i la internacionalització de l'economia catalana en la seva proposta, simplement, la número 1.

Una altra font de preocupació és la reducció de les transferències de capital, d'inversions. I això ens fa témer que hi pugui haver una certa absència de nous projectes de recerca per endegar i per tornar a revitalitzar aquest àmbit tan important per al futur de la nostra economia. Com a inversió real, simplement constatar una realitat: tornem a trobar el projecte de sincrotró, res més. I m'estalvio més comentaris.

Pel que fa a la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, aquesta continua perdent pes. De fet, després de la primera vegada que li van aplicar, al 2003, encara no s'ha recuperat i continua tenint avui un pressupost inferior al del 2003. És cert que les polítiques de telecomunicacions sovint són executades pel Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, això és cert, i també constatem com de la Secretaria hi ha un increment important de la dotació a aquest centre. Però també constatem que simplement l'increment de la despesa corrent d'aquest centre ja absorbeix aquest increment de dotació de la Secretaria de Telecomunicacions i molt més.

Respecte, continuant encara amb el pressupost de la Secretaria de Telecomunicacions, tot i que apareix en els programes, no hem sabut trobar accions específiques per al Pla de serveis i continguts. I, per tant, no ho hem vist, no ho hem trobat. Hem vist que sí que estava en el programa, però no hem vist accions concretes que permetessin el desenvolupament d'aquest Pla.

Respecte del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, aquest any ha tingut un increment important, ho celebrem. Anys anteriors ens havíem de queixar que continuaven les retallades en el Centre

de Telecomunicacions i aquest any hi ha un increment important. Ara, s'ha hagut de recórrer –s'ha hagut de recórrer– a l'endeutament, igual que l'any passat, es feia una inversió de 20 milions d'euros per a la creació de l'ens gestor d'infraestructures, del qual, per cert, no n'hem vist absolutament res en els programes, i ara, una vegada més, es recorre a un crèdit de 120 milions d'euros, i, en canvi, mentrestant, el Govern –llegeixo un article, una notícia: «El Govern rebutja l'ajut de l'Estat en banda ampla per poder tenir la xarxa en propietat.» És a dir, que a més a més ens permetem el luxe que quan l'Estat vol ajudar a fer alguna cosa, vol ajudar que els ciutadans, en aquest cas, els ciutadans de Girona, tinguin accés a la banda ampla, doncs, ens permetem el luxe de dir-los: «Escolti, miri, no ens interessa que l'Estat ens ajudi, ja ens ho farem nosaltres solets, no?» I, per tant, això tampoc no ens agrada.

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Rodríguez i Serra

S'aposta pel Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, aquesta és la impressió que dona, i s'aposta també per l'Administració Oberta de Catalunya, cosa que l'any passat criticàvem, perquè vèiem que no es feia.

Finalment, també en l'àmbit de la Secretaria de Telecomunicacions, es parla de donar suport al desplegament de la televisió digital terrestre, però no trobem cap actuació concreta que permeti abordar la problemàtica que tenim avui en dia, que és que s'impulsa, evidentment, la transició al sistema digital, s'estan fent campanyes hem sentit de 4 milions d'euros, per tal d'impulsar la transició al digital, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió posarà en marxa nous canals de televisió digital, però mig Catalunya està sense cobertura de televisió digital. I això no hem vist per enlloc que se li posi remei per intentar resoldre aquest desequilibri territorial que està creant aquest Govern.

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez..., gràcies.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... Bé, senyors Castellà,

López, Rodríguez, em sembla que tenim un problema de banda ampla, de capacitat de comunicació: diem coses i no tenim potser les xifres davant. Hi havia un diputat que em va dir, quan vaig entrar aquí al Parlament, que havia defensat uns pressupostos sense dir ni una sola xifra. Bé, de fet no ho he contrastat, i em sembla que essencialment seria incapaç de fer-ho, però el que sí que és veritat és que potser allò més essencial no són tampoc alguns detalls o algunes xifres, sinó que poguéssim parlar, que poguéssim fer un debat, sobre tot, dels compromisos, que poguéssim fer un debat de les prioritats d'aquests pressupostos. De totes formes, senyor Castellà, tampoc n'hai dit gaires, de xifres.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, jo voldria començar parlant de les grans xifres, no de les petites, i fer un resum general que ens permeti resituar una mica el debat. La meua tesi és que són bons pressupostos, uns pressupostos sòlids, que els compromisos són clars i són uns pressupostos de futur. I em proposo demostrar-los-ho.

En primer lloc, el Departament, el pressupost del DURSI és de pràcticament 960 milions; per tant, hi ha hagut un increment de gairebé 100 milions respecte a l'any 2005, i això representa un 11,6 per cent. En segon lloc, el conjunt del pressupost del DURSI i els seus ens dependents assoleix 1.250 milions d'euros, i això representa un increment del 20,9 per cent. Per tant, tampoc no m'acaben de quadrar les xifres que donen. Hauríem de fer una mica l'esforç de posar-nos sobre una mateixa taula i acabar de veure d'on traiem cada una de les partides, i espero que això sigui possible a la Comissió, però, en tot cas, em sembla que no fem servir els mateixos nombres.

On s'ha centrat aquest principal esforç? Aquest any, en l'àrea de recerca. La Direcció General de Recerca creix un 15,2 per cent. La segona àrea amb un creixement superior és la d'ensenyament universitari, en la qual tenim un creixement d'un 11,2 per cent. I tampoc em quadren massa, senyor Rodríguez, les seves dades: el pressupost de la Secretaria de Telecomunicacions és un 8,3 per cent; però, és clar, és que el CTiTI, que és el que desplegarà tot el Pla director d'infraestructures i telecomunicacions, creix un 68,8 per cent. I després aniré al que jo considero més rellevant, que no és tant potser aquestes xifres, sinó les prioritats que hi han darrere.

Molt bé, parlem d'educació universitària. Quin és el repte? No hem parlat de reptes. Potser vostès entraran en molts detalls, és la seva tasca com a oposició, però què és el que hi ha darrere aquest pressupost? El principal repte que tenim és l'espai europeu d'ensenyament superior. Quins eren aquests objectius? Diversitat educativa i cultural, competitivitat del sistema europeu d'universitat, un sistema comparable de titulacions universitàries, i, en canvi, ens trobem que les manifestacions de l'altre dia ho barrejaven tot: la LOU, Bolonya, les privatitzacions... Quina és la nostra tasca? Quin és el nostre objectiu aquí?

Per poder tirar endavant aquest procés, aquests pressupostos posen els diners necessaris perquè això que alguna gent pensa que es podria produir, aquestes pors que es manifestaven l'altre dia, no passin. Per tant, que

tinguem un sistema de qualitat, puguem fer possible la innovació i no caiguem, doncs, en aquestes privatitzacions, que eren aquest estereotip que potser aquests estudiants sortien al carrer, doncs, expressant-lo d'una manera més intuïtiva, però podem caure en una devaluació del nostre sistema públic. I això és el que intenten aquests pressupostos. És un model diferent del seu, però és això el que intenten aquests pressupostos.

Però per poder tirar endavant el procés, també hem d'implicar el conjunt de la comunitat. Això vol dir no només que coneguim en teoria com s'ha de fer aquesta adaptació i què significa, quin és el canvi de fons, sinó que també en la pràctica ho vegin. És per això que s'han fet aquestes proves pilot. I, si ens hi fixem, en els pressupostos tenim 2 milions només perquè sigui possible fer adequadament aquesta adaptació, i per tant, com a objectiu, un increment d'un 45 per cent del nombre de titulacions adaptades.

També cal destacar tot el paper de la Universitat Oberta de Catalunya, que és un dels instruments més importants que tenim de projecció internacional i que també ha de fer aquest procés d'adaptació. I, per tant, hem de posar els fons necessaris, i en aquest pressupost hi són.

Es millora el finançament de les universitats públiques. Estem parlant d'un increment d'un 11,2 per cent. Inclou també una cosa important, que potser en grans macroxifres no ens importa, però per cada una de les persones que hi treballen..., que és tota la recuperació de la pèrdua del poder adquisitiu del professorat. Per tant, aquí estem fent una aposta clara per una pèrdua que s'ha fet, tenint en compte les diferències entre les autonomies.

Contesto algunes de les preguntes. Pel que fa a la revisió del model, què es pretenia, amb aquesta revisió del model de les universitats? Doncs, que es corregissin les diferències entre les universitats. Deien: «Cafè per a tothom»? No és cafè per a tothom; és igualtat, que no és el mateix. Això és del pacte del Tinell; fixàvem un objectiu molt clar en aquell moment, per a la legislatura: 5.000 euros per cada estudiant, de despesa pública. Deien que no complim els acords. Doncs, sí senyor, s'ha superat..., que en totes les universitats ja tenim molts més d'aquests 5.000 euros, i només amb dos pressupostos que hem debatut aquí al Parlament.

Per tant, el que estem fent és rectificar un model de tipus divergent per un de tipus convergent; però potser vostès, aquest convergent, no el feien. Estem parlant d'enfortir..., d'un model que és descentralitzat, però alhora territorialment és molt més fort. L'anterior model, què feia? Barrejava la despesa real amb mesures de millora de l'eficiència, ho posava tot al mateix sac. Per tant, el que s'ha fet amb aquest model simplement és distingir això, i, per tant, s'han incorporat en el contracte programa totes aquestes mesures de millora de l'eficiència.

Pel que fa al professorat, entrem en continguts importants, també. Parlem de mesures que fan la continuïtat d'un acord que vam tenir aquí al Parlament, que és tot el Pla Serra Hünter, que es va posar en marxa l'any 2004, i aquest any incrementem en cent el nombre de contractes per a catedràtics o professors agregats. Aques-

tes mesures reflecteixen, doncs, la voluntat de la Generalitat de recuperar també la posició que té el personal acadèmic, que molt sovint es veu, doncs, en una segona posició pel que fa a tots els ingressos que rep respecte als mateixos col·lectius que són d'altres comunitats autònomes.

Parlem dels estudiants, també. Les beques a ajuts i estudis són peces clau. És veritat que no s'han traspasat, i fins ara només podem fer una política complementària d'ajuts. Però què és el que s'ha fet per paliar això? Ajuts de mobilitat per als estudiants, 1 milió d'euros, ajuts per als estudiants dels centres adscrits i de la Universitat de Vic, equilibri territorial, ajuts per als estudiants residents en comarques d'alta muntanya, ajuts a la internacionalització, traspàs de competències en beques i ajuts a l'estudi..., han d'arribar, però mentrestant nosaltres també hem de prendre mesures. Evidentment, s'ha de continuar negociant, i des d'aquest Parlament, doncs, hem d'impulsar tot aquest traspàs, l'hem d'exigir i l'hem de fer possible, però de moment, mentre això no sigui possible, hem de recollir en tots els pressupostos el que hi ha. I això s'ha de valorar positivament.

Equilibri territorial. En el marc de programació universitària està previst impulsar el nou campus de les Terres de l'Ebre l'any 2006.

Entraria ara en el capítol de recerca. També hem entrat en alguns detalls, parla de descoordinació... El model és completament diferent, sí que hi han elements possiblement de descoordinació, però quan ja no s'intentava fer aquesta coordinació... Perquè si pensem en els plans que es feien abans, que eren plans de recerca..., el 93, el 97, l'any 2001, eren plans de recerca del Departament d'Universitats. Ara què s'està fent? Un pla de recerca i d'innovació, per primera vegada, perquè creiem que una i l'altra són indissociables; aquesta és la nostra prioritat. Hi poden haver elements que no funcionen encara, de coordinació, li ho puc reconèixer. No són tots els que vostè deia. Malgrat tot, calia passar i fer aquesta aposta per treballar conjuntament Treball i Universitats, i s'està fent, i s'està fent adequadament.

S'ha donat suport econòmic a l'Institut de Recerca en Tecnologies Agroalimentàries; hem portat a terme accions per impulsar centres tecnològics; hem fomentat la recerca empresarial i la transferència de coneixements, potenciant els parcs científics i els tecnològics, i això no es fa de la nit al dia. Però també prioritats que potser no corresponen a algun dels models de les persones que han intervingut anteriorment. Quan parlem d'humanitzar la recerca, estem parlant a vegades de capital humà, de recursos humans, en termes econòmics; però hem de parlar també de la tasca dels investigadors. També és una tasca nostra combatre la precarietat laboral, ajudar a la internacionalització de la recerca, ajudar a consolidar la carrera investigadora, lligada a la qualitat, i fer que la mobilitat sigui una oportunitat. Especialment també per a les dones, perquè demà tenim el Dia contra la Violència envers les Dones, però també hem de veure les parts positives, hem de veure'ns en positiu, les dones, i, per tant, hem de valorar aquesta participació de les dones, aportant la seva experiència en àmbits com la recerca i la innovació. I, per tant, també trans-

versalment el Govern de la Generalitat ha posat una sèrie d'iniciatives en aquest àmbit, i també estan recollides en aquests pressupostos.

Acabo amb tot l'apartat de telecomunicacions. Hauria de reconèixer que en els àmbits de la recerca de les universitats fins ara hi havia hagut un consens, com a mínim de les línies que havíem de tirar endavant. Però és cert que del que sí que hem partit de zero, perquè era un desert autèntic, és en el tema de les telecomunicacions. Per tant, em costa molt d'admetre les crítiques en aquest àmbit, perquè és el capítol on hi ha hagut unes inversions més considerables. A més a més, també ens hauríem de preguntar com és que també és el Departament del DURSI, a través de les polítiques de noves tecnologies, el que rep la valoració més alta en les enquestes. També potser podrien donar-me una resposta en aquest sentit.

No només són els pressupostos de la Generalitat, no és només l'acció de govern, clarament. Hi han elements simbòlics importants, com l'aprovació del domini «puncat» per part de ICANN recentment, altres elements que dinamitza la mateixa societat, però l'aposta clara que ha fet el Govern de la Generalitat no s'havia fet fins ara. Parlàvem d'aquest increment del 68,8 per cent del CTiTI. Vull singularitzar dos elements del programa.

Compliment de l'Acord del Tinell, l'operador neutre d'infraestructures: és una aposta clara per trencar monopolis i per crear una plataforma de gestió pública. És un model diferent, però a més a més està quantificat, i d'una manera adequada. Mai no s'havia tirat endavant una experiència d'aquest tipus, tan ambiciosa: 110 milions d'euros per executar tot aquest Pla director d'infraestructures i de telecomunicacions. Però fer-ho d'una manera també equilibrada, per combatre desigualtats. Desplegarem la xarxa de l'operador neutre d'infraestructures, però també ho farem de manera que s'ampliï la cobertura i la capacitat de la xarxa per garantir la banda ampla rural, perquè cobreixi dues mil entitats de població; donarem suport també al desplegament de la televisió digital terrestre, i durem a terme una prova pilot d'apagada analògica.

I el segon punt important, simbòlic, i que també reflecteix el que hi ha darrere aquests pressupostos, invertir en un objectiu que podríem a vegades considerar de caire intern: tota la reestructuració del CTiTI. Tot el que ens havíem trobat abans és feina que hem hagut de fer, hi hem hagut d'invertir perquè sigui una eina... —anem malament, ja, a aquestes hores de la nit, eh?—, sigui una bona eina per treballar.

De manera que hem posat ordre, hem racionalitzat, hem enfortit, però sobretot, també, hem estalviat. Sap quant ens hem estalviat de renegociar només llicències de *software*? 20 milions d'euros. Crec que això, doncs, ens diu molt de la capacitat de transparència i el compromís d'aquest Govern.

Finalment..., no puc contestar tampoc totes les preguntes. Simplement, penso que algunes de les preguntes que han fet, seria bo que les discutíssim i que també no només ens fessin preguntes, sinó que ens fessin, doncs, propostes a partir d'esmenes i les discutíssim, si real-

ment veuen que hi han algunes coses que no estan funcionant.

Aquest és l'últim Ple en el qual discutirem els diputats aquests pressupostos. Segurament és molt més adequat, i moltes de les preguntes que han fet tant els senyors del Partit Popular com de Convergència i Unió, doncs, seria més adient de fer-les en un context molt més calmat, en una comissió, i amb el conseller o les persones que han elaborat els pressupostos davant, donant resposta a aquestes preguntes. En tot cas, jo crec que no hauríem d'entrar en aquest alarmisme. Considerem que aquests són uns bons pressupostos, són uns pressupostos de futur que han fet apostes molt clares, i no es preocupin, perquè penso que simplement l'únic que arribarà serà l'aturada analògica, però no la d'aquest Departament, ni tampoc de la seva defensa legislativa en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Castellà, té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Nosaltres ja ho pensem, que aquests són els últims pressupostos, però la senyora Pilar Dellunde ens ha dit que aquest és l'últim debat que farem de pressupostos; per tant, no sé si ens acaba d'anunciar solemnement que s'ha acabat la legislatura. Ja ho intuïm (*rialles i remor de veus*), però en tot cas agraïm que ens ho hagi anunciat.

Senyora, il·lustre diputada, temps tindrem, en comissió, per fer esmenes, i tant! Aquí estem en el debat a l'esmena a la totalitat; per tant, no ho dubti, que en farem d'esmenes. Però, és clar, és que en aquest Departament, en el debat a la totalitat, que és un debat pressupostari i que té molt a veure amb els objectius i, per tant, com s'ha dit reiteradament en aquest Projecte de pressupostos, per objectius i per programes, el drama —i no em repetiré en tota la meua intervenció— és que el que ens trobem en aquests pressupostos és descoordinació, incoherència, mala gestió, malbaratament de recursos.

Però, a aquest diputat, tampoc el sorprèn. En l'última crisi de les moltes que ha tingut aquest Govern —en l'última crisi— o en la intenció frustrada del president Maragall de fer una remodelació del Govern, en aquest cas, el president Maragall, tot cordialment, i no s'ho prengui malament, conseller, doncs, posa en dubte i demana el relleu del conseller d'Universitats. I el conseller d'Universitats, en un mitjà de comunicació, diu: «Però què és el que he fet malament. No entenc per què se'm posa en dubte. Què és el que he fet malament?» Doncs mirin, senyores i senyors diputats, jo els diré què és el que ha fet malament aquesta conselleria.

U, res del traspàs de beques. Dos, hi ha una reforma a Madrid de la LOU que fa un pas enrere centralitzant més i prioritza l'ANECA respecte a l'Agència Catalana, i sembla que no tinguem cap influència sobre el Govern amic. Tres, es mantenen els recursos d'inconstitucionalitat respecte a la Llei d'universitats de Catalunya. Quatre, descoordinació en la gestió de beques de col·laboració. Cinc, mala gestió en la quantia de les

beques d'investigadors predoctorals. Sis, no hi ha desenvolupament del decret d'usos lingüístics. Set, mala gestió en el procés del relleu del rector de la UOC. Vuit, s'intenta, a través del Projecte de llei de fons d'acció territorial, obrir el finançament a la UNED. Déu n'hi do! Nou, nul·la ambició en els objectius de la Fundació Catalana per a la Recerca. Deu, duplicació de tasques de la Fundació Catalana per a la Recerca respecte al que fa al Cidem. Onze, fracàs al suport als grups de recerca. No hi ha cap tipus de criteri, cafè per a tothom, i, torno a dir, especialment per a aquells que tenen carnet. Dotze, opacitat i falta d'objectius, diàleg i criteris en el procés de creació de centres de recerca. Tretze, un consorci de la transferència del coneixement que té un director i el seu portàtil, això és el que té en aquests moments. Catorze, duplicitat de tasques i objectius del Centre de Transferència i del Cidem. Quinze, cap tipus d'estructura en el projecte de bioregió. Setze, de l'ens gestor d'infraestructures de les TIC, ho torno a dir, el més calent a l'aigüera. Dos anys –dos anys–, i ara diem que l'últim trimestre. Disset, despesa desorbitada en estudis i programes per a societat de la informació. Divuit, projectes mal gestionats per un gran increment de personal sense coneixement dels procediments administratius. Dinou, l'anunciat Projecte de llei de societat de la informació encara el preparem. Vint, el Projecte de llei de foment de la ciència em deuran dir: «El preparem.» Sí, però encara no hi és, el preparem.

Per tant, què és el que s'ha fet malament? Home!, jo li he dit vint coses, crec, prou importants que s'han fet malament. I intueixo que el president Maragall les sap i intueixo que aquest deu ser el motiu pel qual el president Maragall demanava un relleu en aquesta conselleria. Ara bé, senyores i senyors diputats, nosaltres, el nostre Grup, de moment, esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Rafel López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Jo no donaré tantes... (*Pau-sa.*) Ara? Sí. Deia, senyor president, que jo no donaré tantes raons com l'illustre diputat, però sí que diré una cosa a la senyora Dellunde: home!, nosaltres no hem parlat de l'Espai Superior de Bolonya per un sentit, per sentit de responsabilitat, perquè considerem que això és una política de tot el país. És a dir, és una política de consens entre vostès i nosaltres. Mai ens veuran fer oposició d'un tema tan important com és aquest –mai. Per tant, res a dir. Simplement, consens. I li recordo que les associacions que van fer la manifestació contra la LOU no eren precisament associacions afectes a aquest bàndol del Parlament. Li ho recordo.

Després, vostè ens parla del nou model de finançament. Nosaltres el que hem dit és que el que no té sentit és que haguem de fer una llei per parlar del 2 per cent de les transferències que fan a les universitats i que quan es parla del 98 per cent ni es comparegui a la cambra per explicar aquest nou model. Simplement, he dit això.

Jo no sé si d'això n'hem de dir falta de transparència, manca de transparència o falta d'informació, però és la realitat. Aquest diputat s'ha hagut d'assabentar perquè ha llegit la memòria del 2004 de quin és el nou model de finançament.

Les transferències a les universitats. Jo el que tinc és que aquest any s'han pujat només un 4 per cent. És el que tinc jo. I és que en dos anys només s'hauran pujat un 3,5 per cent, i poc més. Li pot treure vostè l'IPC, i ja veurà què queda: les transferències reals a les universitats.

I, escolti, parlem de les beques, o parlem del Govern amic de Madrid, que, a nosaltres, tant ens ho deien amb el Partit Popular. No s'ha fet, la transferència de les beques. S'ha fet la transferència de la gestió, que és molt diferent, i, de moment, hem de veure... Però és que gestió de les beques ja la tenia la Generalitat en alguns aspectes. Per exemple, en les beques del MTAS, ja tenia la gestió de les beques del MTAS, que un forma part d'associacions d'ONG i havia de demanar permís a la Generalitat per tramitar algunes beques del MTAS. És a dir, d'això, ja n'hi havia, amb el Govern del Partit Popular, amb la qual cosa no parlem ni fem volar coloms abans que realment hi sigui.

El president

Senyora Dellunde. (*Veus de fons.*) Ah!, perdó, senyor Santiago Rodríguez, doncs.

El Sr. Rodríguez i Serra

Molt breument. És clar, la senyora Dellunde m'ha fet la impressió que estava una mica engegada que el paper de l'oposició ha de ser criticar i punt. I jo crec que la intervenció que aquest diputat ha fet ha estat una intervenció en què reconeixia les virtuts d'aquest pressupost, però en què també trobava defectes, i ho he reconegut. El CTiTI, el Centre de Telecomunicacions, ha tingut un creixement important de pressupost, i li ho he reconegut. He lamentat que els ingressos fonamentals d'aquest increment de pressupost provenguin de l'endeutament en quantitat de 120 milions d'euros, i, per altra banda, paral·lelament, rebutgin l'ajut que els ha ofert l'Estat, tant que ens queixem de l'Estat i tant que reivindicuem a l'Estat, per al desplegament de banda ampla a Catalunya, i concretament a la província de Girona.

Finalment, senyora Dellunde, el nostre Grup, nosaltres, jo mateix, no li hem plantejat preguntes. En tot cas, el que hem fet ha sigut plantejar absències, precisament les absències que justifiquen la petició de devolució d'aquest pressupost al Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la senyora Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Dóna molts motius. Jo li'n donaré un parell, un per a cadascú. (*L'oradorariu.*) Primer, al senyor Castellà, perquè a

aquestes hores crec que entrar més en detalls ens costaria a tots plegats. Transparència, senyor Castellà. Els pressupostos del 2003, quan van sortir per aquesta porta, i això no és massa legítim ni massa lleial, en aquest Parlament, van sortir de la mà del Departament d'Universitats, i després, doncs, se'ls va endur Presidència, per propaganda o altres usos que vostès potser em saben dir. Quants milions d'euros eren, 7, 8, 9, que, de sobte, doncs, ja no van aparèixer en el DURSI? Per tant, transparència, que és el que hi ha en aquest pressupost.

I, pel que fa a la convocatòria de grups de recerca, per dir simplement això, una raó: transparència. És la primera vegada que s'ha fet una avaluació de la sol·licitud d'una manera que s'ajusta a les normes internacionals i que hi ha hagut un procediment objectiu de revisió. Per tant, és la primera vegada que hi pot haver una reclamació, i vosaltres això no ho hauríeu fet mai.

El segon, diàlegs, senyors del PP. Tot això que ens diuen... De quan és, la sentència del Tribunal Constitucional de la transferència de beques? De l'any 2001. Potser també ens podrien dir qui governava.

Encgada? No gaire. Jo penso que simplement, doncs, veure la realitat.

I potser alguna cosa a tots dos. És a dir, el desplegament de la banda ampla. Com és que no hi ha xarxa, a Catalunya? Qui manava a l'Estat o qui manava a la Generalitat? Ara diem que parlarem d'aquest any de l'ens gestor de telecomunicacions, que el tirem endavant, que es desplegarà la xarxa. Com és que no s'ha fet en tot aquest temps? Evidentment, ens hi hem de posar i s'ha de fer, però la pregunta és evident i general. No entrem en detalls ara d'uns mesos quan ens hem estat, doncs, tants anys per part dels uns i per part dels altres sense desplegar la xarxa.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Pilar Díaz, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Díaz i Romero

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, em correspon posicionar-me, en aquest moment, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel que fa a l'esmena de retorn presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Popular als pressupostos del Departament per a l'exercici 2006.

I, bé, en bona part, en les seves intervencions, diputats de l'oposició, vostès no han parlat exactament de pressupostos, perquè jo he sentit parlar de dimissions, he sentit parlar de la LOU, he sentit parlar de l'ANECA, he sentit parlar de recursos d'inconstitucionalitat, he sentit parlar del traspàs de beques, de la mala gestió, de carnets de partit, també.

Doncs bé, jo crec que avui hem vingut aquí a parlar de pressupostos, i el pressupost del DURSI, com molt bé s'ha dit, és d'uns 960 milions d'euros, cosa que representa un increment de l'11,6 per cent, que, per cert,

durant aquests últims anys aquest Departament ha experimentat el major creixement pressupostari des de la seva creació, cosa que demostra que aquests són uns comptes sòlids i ambiciosos al servei de les necessitats reals que avui té el nostre sistema universitari, al servei, també, de les necessitats reals que té el nostre sistema de recerca i innovació i al servei de les necessitats reals de la societat del coneixement que volem per a Catalunya. A més, si al pressupost del DURSI, i això també s'ha dit, hi afegim el dels seus ens dependents, els comptes s'incrementen un 20,9 per cent.

Bé, de les seves intervencions dedueixo una lectura molt negativa, amb una mirada també molt negativa amb voluntat de trobar desastres on nosaltres pensem que no hi són.

Amb la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, què és exactament el que ens demanen? Ens demanen el retorn d'aquests pressupostos al Departament i l'elaboració d'uns de nous? Amb tota la cordialitat, però també amb tota la franquesa, al nostre Grup li resulta paradoxal, per emprar un terme suau, perquè vostès sempre es mereixen que així sigui, que donessin suport en l'època del pacte de legislatura CiU - PP a uns pressupostos que estaven mancats totalment d'ambició, que ens van situar a la cua d'Europa i lluny de la mitjana europea quant a inversió en ensenyament superior, en R+D+I i en societat del coneixement. Vostès van tenir la valentia de votar aquells comptes i ara volen retornar aquests?

Permetin-me que els digui que, a mesura que estudiem i repassem els comptes d'aquest Departament, els nostres motius de satisfacció van en augment. I saben per què van en augment? Pel que ara els diré. El principal esforç d'aquest Departament per a l'exercici 2006 torna a centrar-se en l'àrea de la recerca, com molt bé s'ha dit, perquè per aquest Govern progressista és i serà un dels motors de progrés i de desenvolupament econòmic, social i cultural del nostre país els propers anys. A la Direcció General de Recerca, amb un 15,2 per cent, correspon el creixement percentual més important, com també s'ha dit, el qual, juntament amb l'esforç que es fa en aquesta partida, en aquesta mateixa partida, en altres departaments, ens apropa al nostre compromís d'arribar al 2 per cent del PIB al final de la present legislatura. Perquè potser, doncs, per algun diputat pot ser insuficient, però realment el seu Grup sí que va donar suport a uns pressupostos que mai van apostar per la recerca.

La segona àrea amb un creixement superior és la de l'ensenyament superior. El pressupost de la Direcció General d'Universitats creix un 11,2 per cent i incorpora els compromisos de dotació econòmica prevista a la LUC. I, senyor López, realment, jo no sé com vostè ha fet els càlculs de transferència a les universitats, però, realment, aquestes coses que vostè deia no les contempla, aquest pressupost.

I, finalment, el pressupost de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació creix un 8,3 per cent, i no tornem a parlar dels 17 milions d'euros del pressupost per a l'any 2004, en què estaven minores unes partides que vostès deuen recordar perfectament per què eren, eh? En aquest sentit, hem de re-

cordar, també, que en aquest àmbit una part importantíssima del creixement s'ha vehiculat a través del CTiTI, que creix, ni més ni menys, un 68,8 per cent, vinculat, en bona part, al desplegament del Pla director d'infraestructures de telecomunicacions.

Bé, per totes aquestes raons de pes, nosaltres rebutjarem les dues esmenes de retorn presentades pels grups de Convergència i Unió i del Partit Popular, i si jo l'any passat els en demanava la retirada, perduda totalment la meua innocència, aquest any no els ho demanaré.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, com es poden suposar, em toca posicionar-me amb relació a les esmenes presentades en aquesta secció.

Si em permeten la llicència, i només per l'hora que és, ja seria argument més que suficient per manifestar el rebuig del nostre Grup a les seves esmenes. I amb això em posaria segurament a l'alçada dels arguments que, senyor Castellà, vostè ha manifestat per presentar i mantenir la seva esmena. Però siguem més seriosos. Les nostres raons van més enllà. No pateixin, que no els les repetiré. Són raons quantitatives que la senyora Pilar Dellunde ha detallat tant pel que fa al pressupost del DURSI com a l'increment respecte al 2005, els increments dels seus ens dependents, de la Direcció General d'Universitats, del CTiTI, etcètera. Però també són raons qualitatives, que no són altres que les actuacions que es prioritzen des d'aquest Departament: la millora del finançament de les universitats públiques, del seu pla d'inversions, el desplegament del Pla director d'infraestructures, la formació de personal investigador, etcètera.

Evidentment, aquestes raons, tant quantitatives com qualitatives, entenc que no han estat rebatudes, que els arguments que vostès han presentat, o la manca d'arguments, no qüestionen en absolut les raons per les quals nosaltres donem suport al pressupost, al Projecte de llei presentat que és objecte d'aquesta discussió.

Res més i moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, després de vint-i-quatre hores i mitja de debat, procedirem a la darre-ra votació.

Comencem pel Departament de Cultura, les esmenes dels dos grups a la totalitat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 67 en contra.

Seguidament, el Departament de Salut.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Ara és el torn del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Seguidament, el Departament de Treball i Indústria.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Departament de Comerç, Turisme i Consum.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Departament de Benestar i Família.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Finalment, votarem les esmenes a la totalitat del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze de la nit i vuit minuts.